

முதல்.

அழகம் பரம்பொருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் தஞ்சையலை விஞ்சி நிற்குந் தன்மையளாய்ப்
பிஞ்சாய்ப்பழுந்த, கரும்பார்குழற் கோதை யென்னும்
ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

நாச்சியார் திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் உபயவேதாந்த வித்வான்

பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியரால்

என்னர் நயக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு எவியகடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட
திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுடன் கூடியது.

ம த ர ர லே.

1936

Registered Copy Right.

இதன் விலை ரூபா 2—0—0]

[வி. பி. தபால் சார்ஜு தணி]

திருப்பல்லாண்டு உரை
பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை
திருப்பாவை உரை
காச்சியார் திருமொழி உரை
பெருமாள் திருமொழி உரை
திருச்சந்தவிரத்தம் உரை
திருமாலை உரை
திருப்பள்ளி யெழுச்சி உரை
அமலகுறிப்பிரான் உரை
கண்ணி நுண்குத்தாம்படி உரை
பெரிய திருமொழி உரை
திருக்குறள்தாண்டகம் உரை
திருமொழித்தாண்டகம் உரை
காஞ்சு திருவந்தாதிகளின் உரை
திருவிருந்தம் உரை
திருவாசிரியம் உரை
பெரிய திருவந்தாதி உரை
திருவெழுத்தறிருக்கை உரை
சிறிய திருமடல் உரை
பெரிய திருமடல் உரை
இராமாநுசு அம்மந்தாதி உரை
திருவாய்மொழி உரை
திருவாய்மொழி அம்மந்தாதி உரை
தர்மிடோபரிஷத் ஸங்கதி உரை
தர்மிடோபரிஷத்தாந்யரத்தாவளி உரை
தர்மிடோபரிஷத் ஸாரம் உரை
ஆயிரம் பாகசங்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத
சீலோக-தண்டக-மொழிபெயர்ப்பு
நித்யாது ஸந்தான வுரை.
முருத்தமாலை வியாக்கியானம்
ஸ்தோத்ர ரத்னம் ஷெ
ஸுதர்சக சதகம் ஷெ
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் ஷெ
வாதாராஜஸ்தவம் விரிவுரை
ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை
அதிமாநஸ்தவம் விரிவுரை
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் விரிவுரை
ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் விரிவுரை
சத்யத்ரயம் விரிவுரை
ஸ்ரீகுணரத்தோகம் விரிவுரை
வரவரமுசிசதகம் விரிவுரை
வைராக்யபஞ்சகம் விரிவுரை
தேசிகமங்களம் விரிவுரை
சேஷாவதாசர் நெப்பு

ராமஸ்காரதத்வம்-ஷெ விஜயத்வஜம்
ப்ரணவாதிசார தத்வம்
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாசக சோதகம்
வாதஸஸ்யார்த்த விவரணம்
சேட்லூரர் மாயாபகம்
விதவாவபக வித்வம்ஸாரம்
பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வம்
வாதஸஸ்ய விஜயத்வஜம்
பரதூர்க்கதூர்க்கிதவ பரமாந்தரக்ஷா
வ்யாமோஹப்ரசமெனவுத்தம்
திருப்பு-குழிஸ்வாமி வைபவம்
அத்யமேஸ்லோகார்த்த தத்வம்
உபதேச ரஸாயனம்-ஷெ ஸாரம்
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்
அண்ணாலைபவச்சகுருக்கம்
ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்படி
பகவத் கலையமுதம்
வாதிசாரவிஜயம்
ஸத்யகாராயணஸ்த்ரம்
ஸத்யகாராயணஸ்த்ர ஸத்யப்ரதாபம்
பிழைதிருத்தப் பேரின்பம்
ஸ்ரீவசனபூஷண ஸாரம்
ஆசார்யநிறுதய ஸாரம்
திவ்யப்ரபந்த வைபவவிவேக
உபத்யாஸ ரத்தமாலா
தர்க்க சாஸ்த்ர ஸர்வஸ்தவம்
ரஸிக புதரஞ்சனம்
காஞ்சி ஹஸ்திகிரி வைபவம்
பரிபந்திபஞ்சபங்கீ
ரக்ஷாவிவோசக பால ப்ரகாசிகா
வாத்ர ஸ்தோத்ராமருதம்
ஸ்ரீராமரயண தண்டகம்
பிண்டையந்தாதி உரை
வேதாத்யயநு ஸர்வஸ்தவம்
சாஸ்த்ரஞ்ஞாந சாண்பவகம்
பரமாந்த்ர பரித்ராணம்.
அம்ருத ஸஹீ
ஜாத்ருஸ்துதி ரத்தம் 6.
ஹயகர்வ சதகம், ஈருடலிம்சதி கோபால
பஞ்சசத் முதவிய ஸ்தோத்ரங்கள் 21.
உபாக்யாச ரத்தமாலா 16.
பாலபொத ரஸாயனம்.
அத்யமே ஸ்லோகார்த்த தத்வப்ரதிஷ்டா
சாரீர-ஸர்வஸ்தவம்.

புதி.

பேரமுதலாயன் பெருந்தேவியத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

அழகியமணவாளன் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசெவ்வெழுத்து உயரவா தும் யீலகூழாழி மூணாணபுவு |
யகீதூ புவணாவநெ ருஜா காதரம்புமி ||

கடத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை.

யுலகீதாய வலகாரபுரம் தாயயாபுரம் உயுலாடி |
சுவலகாரபுரம் உயுலாபுரம் வலகாரபுரம் வலகாரபுரம் ||
யொழிது உலகம் வலகாரபுரம் யுலகாரபுரம்
வலகாரபுரம் உலகம் வலகாரபுரம் உலகம் |
சுவலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்
யுலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் ||

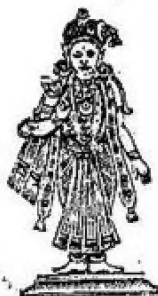
ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

காதலிதா யுவதய ஹதயா விலகித்
வலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் |
சுவலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்
யுலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் ||

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

விலகித் வலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் |
யுலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்
வலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்
யுலகாரபுரம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் ||

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த
நாச்சியார் திருமொழியின் தனியன் உரை.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அருளிச்செய்த தனியன்.

(இருளிகற்ப கேரிகை வெம்பா.)

அல்லிகாட் டாமரைமே லாரணங்கி னின்றினைவி
மல்லிகாடாண்ட மடமயில் — மெல்லியலாள்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தாள் தென்புதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு.

பதவுரை.

அல்லி	இதழ்களையுடைய	ஆயர் குலம்	இடைக்குலத்திற்குத்
நாள் தாமரை	அப்போதலர்ந்த தாம	வேந்தன்	தலைவனான கண்ண
மேல்	ரைப் பூவில்		பிராணுடைய
ஆர்	பொருத்தியிராகின்ற		
அணங்கின்	தெய்வப் பெண்ணான	ஆகத்தாள்	திருமேனியிற் பொரு
	பெரியபிராட்டியார்க்கு		த்த முடையனாயும்
இன் துணைவி	இஷ்டனாகியாயும்,		
மல்லிகாடு	திருமல்லிகாட்டை	தென் புதுவை	அழகிய பூவில்விபுத்
		வேயர்	தூர்க்கு (த்தலையா
ஆண்ட	(குணத்தாலே ஈடு		ம்) [வேயர்குலத்துதி
	படுத்தி] ஆளாகின்ற		த்தவரான பெரி
மடமயில்	அழகிய மயில்போன்ற		யாழ்வாராலே]
	வனாயும்		
மெல்	மென்மைத்தன்மை யு	பயந்த	பெறப்பட்ட
இயலாள்	டையனாயுமிருக்கின்ற	விளக்கு	விளக்காயிராகின்றான்
	ஆண்டாள்		

இத்தனியனில், ஆண்டாளுடைய ஐஸ்வரியம், அபிதாச்யம் முதலிய வைய வங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆண்டாள் பெரியபிராட்டியார்க்கு உபேக்தோழி என்கிறது—முதலாம், “மண்டகாநுர் திருவாய் நிறுப்போவ்வான்” என்ற திரு விருத்தமும், “ஹாயாவிவாஸுநாயிநீவநீவ துஸஸுநா” என்ற பூரீயங்கோது

சையும் மதிப்பு உடைய	வமர்ப்பிக்கும்படியான மேன்மையுடையவனும்	நாய நல் பாதம்	பாவாரும்போக்யமுமான திருவடிகள்
சோலை செறி அவன்	சோலையில் வளருக்கெளி போல் இனியமொழியை யுடையனான அவ்வாண்டாளுடைய	நமக்கு துணை	நமக்கு தஞ்சம். (ஏ-நற்றகை)

இத்தனியன் பல திருப்பதிகளில் வழங்கப்பெறுவதில்லை. நாச்சியார் திருமொழியில் ஏழாம் திருமொழியாகிய “கருப்பூரம் நாமமோ” என்னும் திருமொழியிலுள்ள அர்த்தம் இதில் முதலடியிற் கூறப்பெற்றது. கண்ணபிரான், தனது திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதும்- ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி, “சங்கே! எம்பெருமானுடைய திருப்பவளச் செல்வாய் கருப்பூரம்போல் நாமமோ? அல்லது கமலப்பூப்போல் நாமமோ? சொல்லாய்” என்று அதன் குணத்தை வினவுகின்றமை உணர்த்தக்கூறு.

பெரியாழ்வார், ஆண்டாளுக்குச் “சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்” என்று பெயரிட்டதற்கு அடியான ஐதிலையங் கூறப்படுகின்றது, “சொழுங்குமுன்மேல்” என்று தொடங்கி.

அவ்வாறானது. ஸ்ரீருமாறு — ஆண்டான் இளமைதொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பக்திப்பெருங்காதல் கொண்டு அப்பெருமானையே தான் மனஞ் செய்துகொள்ளக்கருதி, தனது தந்தையாரான பெரியாழ்வார் வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச் சாத்தம் பொருட்டுக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில்லாத ஸமயம்பார்த்து எடுத்துத் தன் கூந்தலில் தரித்துக்கொண்டு, ‘அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனோ இல்லையோ?’ என்று தன் செயற்கையழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்குமுன் அம்மலர் மாலை யைக் களைந்து முன்போலவே நலங்காமல் வைத்துவந்தான்; இச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலை யைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் பரிதியோடு ஏற்றருளினுன்; இங்ஙனம் பலநான் கழித்தபின் ஒரு நாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விரைவில்பிண்டு வந்தபொழுது, பூமாலை யைத் தமது மகள் சூடி இருப்பதைப்பார்த்து, கோபித்த அவனைக் கண்டித்துப் புத்திசொல்லிவிட்டு, அன்று எம்பெருமானுக்கு மாலைசாத்தாமல் நின்றார்; அன்றையிரகில் திருமால் ஆழ்வாரது கண்களில் தோன்றி ‘உமது மகள் சூடிக்கொடுத்தமாலை யே நமது உள்ளத்திற்கு மிகவும் உகப்பாவது’ என்று அருளிச் செய்ய, அதனால் ஆழ்வார் தம் மகளைத் திருமகனென்றே கருதி, யாவர்க்குந் தலைகியென்ற காரணத்தால் ‘ஆண்டான்’ என்றும், மலர்மாலை யைத் தான் சூடிக்கொண்டபின்பு ‘பெருமானுக்குக் கொடுத்ததனால் ‘சூடிக்கொடுத்தான்’ என்றும் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனவென்பதாம். “பாட்டுக்கு முத்திரிழில்லிபுத்தூர் வரும் பாவைமுற்ற, ரூட்டுக்கு நல்லவர் தென்னாங்கோர்” என்பது திருவரங்கத்து மாலை. (*)

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி.

இஃது ஆண்டான் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களிரண்டினுள், பிரதிய பிரபந்தம்.

வாய்மையான ஸம்ப்ரதாயத்தில் நாதமுனிகளென்னும் பூர்வாசாரியரால் வகுக்கப்பட்டதான துரித் வேதமாகிய நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தத்துள் முத லாயிரத்தில் நான்காவது பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டது இந்த நாச்சியார் திருமொழி. திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என அடைவுநாண்க.

‘நாயச்சியார்’ எனினும் ‘நாச்சியார்’ எனினும் ஒக்கும். ‘தலைவன்’ என்னும் பொருளுதான ‘நாயகர்’ என்ற வடசொல், தமிழில் ‘நாயன்’ எனச் சிறையும்; பெண்பாலில் குறிக்குமிடத்து, ‘நாய்ச்சி’ என்றாகும். [இடையன் - இடைச்சி, ஆயன் - ஆய்ச்சி, பேயன் - பேய்ச்சி.] ‘நாய்ச்சி’ என்ற சொல்லின் மேலுள்ள ஆர் விருதி-உயர்வு குறித்தற்பொருட்டு வந்தது. ஆகவே, நாச்சி யார் என்ற பெயர், மூவுலகங்கட்கும் தலைவியாய், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவி யானவளை உணர்த்தும்; ப்ரகரணபலத்தினால் இங்கு, * பெரியாழ்வார் பெற் றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகிய ஆண்டானை உணர்த்துகின்றது.

இனி, நாச்சியார் திருமொழி என்ற தொடர் ஆண்டானுடைய சிறந்த வார்ந்தையெனப் பொருள்படும். ஆண்டான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்ர பந்தமென்பது கருந்து. திருமொழி என்பது மேன்மையான சொற்களினுலா கிய நான்கு குறித்தலால், அடையடுத்த கருவியாகு பெயராம். ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற தொடர் ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையும், திருமொழி என் பது பண்புத்தொகையுமாம். ‘பெரியாழ்வார் திருமொழி’ ‘பெருமான் திருமொழி’ என்ற இடங்கறிற்போல், ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற பெயரினும் தொக்கு நின்ற ஆறாம் வேற்றுமை யுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளாதென அறிக. திருமொழி என்பதை, மேன்மையையுடையசொல் என இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனுக் தொக்க தொகையாகவுங் கொள்ளலாம். ‘நாயச்சியார் திரு மொழி’ என்றயிடத்து, நிலைமொழி உயர்திணைப்பெயராதலால், அதன்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று. ‘பொதுப் பெயருயர்திணைப் பெயர்க ளிற்று பெய்வல்லியின் இயல்பாம் ஆவியமுன் வன்மைமிகா’ என்ற நன்னூல் விதி உணர்த்தக்கது. நிற்க,

இப் பிரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த மணிப்ர வாக வியாக்கியானத்தைத்தழுவி எளியதெளிய நடைபில் இவ்வரை எழுதப்படு கின்றது.

இப்பிரபந்தத்தில் ஆழ்ந்த கருத்துகள் பல அமைந்துள்ளதனால், இதற்கு உண்மையான உரை ஒருவாக்கும் எழுதவேண்டி தன்று; ஸாதாரணமாக ஒருவாறு பாட்டின் பொருளுரைக்கும்தக்கது. (*)

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகை.

—*—*—

கீழ்ப் பிரதந்தமாகிய திருப்பாவையில், “உன்றன்னைப் பிறிபெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்று லித்தனாதாஸவிகாரமும், “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறங்கு முன்றன்னோடுற்றோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய் வோம்” என்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும் செய்யப்பட்டன. பேற்றுக்கு உறுப் பாக இவ்வளவு ப்ரதிபத்தி இவ்வாண்டானுக்குப் பிறந்தவனளிலும், கண்ண பிரான் இவளுடைய அபிநிலேசாதிசயத்திற்குத் தக்கவாறு வந்து கலவியெய்து நிற்கக்காணாமையாலே, ஆண்டான் புக்தாபுக்த நிருபணம் பன்னமாட்டாதபடி கலங்கி, அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தவர்கள் மீண்டுங் கூடுதற்கு மடலெடுப்பது போல, பிரிந்தவர்களைக் கூட்டுகையையே இயல்பாகவுடைய காமன்காலிலே கிழத்தொடங்குகிறான் - இப்பிரபந்தத்தின் முதற்றிருமொழியில்.

ஸாத்விதர் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாய்ப் பிறந்த இவன் * மறந்தும் புறந்தொழாதிருக்கவேண்டியிருக்க, ஸ்ரூபவிரூத்தமாக தேவதார் தரத்தின் காலில் கிழுகையென்பது பொருந்துமோ? எனின்; பொருந்தும்; எங்கினையென்னில்; “காமதேவா !.....உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்” “பேசுவதொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான்” என்று காமன் பக்கலில் தேவதா புத்திபண்ணி அவனை ஆராதித்தல்-ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாகின்றதேயன்றி, தேவதார்தரத்தினிடத்து ஸ்வதந்திரமாகப் பரத்வபுத்தி பண்ணுவதனால்; ப்ரேமபரவரர்க்கு இது அவஸ்யத்தை விளைக்கக்கூடிய தன்று. ஆனால், இது கலக்கத்தினால்செய்யுஞ்செயலன்றோ? அத்தூர ஸூலபாக வருமலையொன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றேயெனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்கிறபடியே ஞானபரிபாகரூபமான பக்தியின்காரியமாக ஸம்பவிக்கின்றப்ரா ப்தாப்ராப்த கிலேக ரூப்யதையினால்வரும் ப்ரவ்ருத்தி கிசேஷங்கொல்லாம் மிகவும் புகழ்த்தக்கனவேயாம்; கருமமடியான அத்தூரனத்தினால் வருமலையே ஹேறயம் என்று கொள்ளக்கடவது. ஆனாலும், சேதநனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத லித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அபிப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அபிப்ரவ்ருத்தி யும் லித்தோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணின் ந்ருஷியின்பயனெனக் கரு தத்தக்கதாம். “மயர்வறமதிரல மருளினன்” “பேரமர்காதல் கடல்புறைய கிளைகித்த காமரம்மேனிகங்கண்ணன்” என்று—இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திற்கு ஹேறுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்குமவனும் வளர்ச்செப்பவனும் அவ்வெம்பெரு மான் றுணாவேயிறே சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பக்திபாசவசய நிபந்தன மான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை உபாயபலமென்று பூர்வகாரணியர்கள் லித்தாகத் திகரித்தனர். அன்றியும், ப்ராப்யத்தைக் கடுகப்பெற்றெனினுமென்ற விசுவகின் மிகுதியினால் கண்ணஞ்ஞாழலிட்டு இத்தலைபடுகிற அஸபாப்பெயல்லை “கங்கை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே” என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு

உறுப்பாயைகயாலே, படவெடுக்கை, நோன்புநோற்கை முதலான இந்தப் ப்ரவருத் திகள்யாயும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கர்யத்தோ டொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய்விடும். ஆகையால், நாய்ச்சியாருடைய காம ஸமாச்சரயணம் ஸ்வரூபகிருத்தமென்ன வழியில்லை.

இனி, பரமதபங்கமென்னும் ஶ்ரமஸ்யத்தில் இருபத்தோராவது அதிகாரத் தில்—“நாராயணனே நமக்கேபஹைதருவான்” “எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்ரு முன்றன்னோடுற்றேமேயாவோ முணக்கே நாமாட்செய்வோம் மற்றை நம்காமங் கள் மாற்று” என்ற நாய்ச்சியார் க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணின காம தேவாச்சரகம் ஸ்யம்மாந வஸகாயுதாமாண க்யஜ்ஜநவாஹுர விஷயம்.” என்று நம் நூப்புலப்பிள்ளை அருளிச்செய்ததென்? எனில்; தேசிகள் திருவுள்ளம் அங்கனையென்று கொள்ளக்கடவதத்தனை.

இங்கனே ஆண்டாளைப்போலே ஐஞாநவிபாக கார்யமான பக்திக்குப் பர வசப்பட்டு தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதார் ஆரேனுமுண்டோ? எனின்; உண்டு; சக்ரவர்த்தித்திருமகளை யல்லது அறியாத அயோத்தியிலுள்ளார் அவற்கு கண்மையை விரும்பி ஸலக தேவதைகளின் காலிலும் கிழுந்தார்களாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. “வஸபுஷ்டி ஷெவாந நவஸூகி ராஜஸூரபெஷு ன னர்வார் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே” என்றது நான்கு, அன்றிபும், ராமபக்தரில் தலைவரான திருவடி, கடலைக்கடக்கும்போது “கரோஷுவாவவஸுதபெ” என்றார். இங்கனமெடுத்துக்காட்டப் பல உதா ரணங்களுண்டு.

ஆக இவ்வளவாலும், ‘வழியல்லாவழியே முயற்சி செய்தாகிலும் கண்ண பிரானோடு கலக்கப்பெறவேணும்’ என்ற அளவற்ற அபிநிவேசம் ஆண்டாளுக் குப் பிறந்தமை இப்பிரபந்தத்தால் வெளியாகிற தென்றதாயிற்று. இவ்வளவு அபிநிவேசமுடையனான ஆண்டாளுடைய மனோரதத்தைக் கண்ணிரான் கடக் கெனத் தலைக்கட்டுகியாதொழிவானென்? எனில்; குழந்தைகட்கு ஆமமற்றுப் பசிக்குத்தனியுஞ் சோறிடாத நாயைப்போலே இவனும் ஆண்டாளுக்கு ஆசை கடல்போலப் பெருகிவரவேணுமென்று தாழ்க்கின்றானென்க, (*)

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த நாச்சியார் திருமொழி.

முதல் திருமொழி — தையொருதிங்கள்.

கண்ணபிரானைப் பெறுகைக்காக மார்கழித்திங்கள் முழுதும் நோன்பு நோற்ற ஆண்டாள் அவன் கலனியை எதிர்பார்த்தும் அவன்வந்து கலக்கக்காணு மையாலே தரித்திருக்கமாட்டாமல், பிரித்திருப்பவர்களைக் கூட்டிகிடவல்ல காணைநோக்கி 'உன்னையும் உன் தம்பியையும் தொழுநிறேன், நீ என்னைக் கண்ணபிரானோடு கூட்டிகிடவேணும்' என்று அவன் காலில் விழுந்து இரக்கும் படியைக் கூறும், இத்திருமொழி.

தையொருதிங்களுத்தரைவிளக்கித்தன்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள் *
ஐயநன்மணற்கொண்டேதருவணிந்து அழகினுக்கலங்கரித்தனங்கதேவா *
உய்யவுமாங்கொலோவேன்றுசொல்லி உன்னையும்பியையுத்தொழுதேன் *
வெய்யதோர்தழவுமிழ்ச்சுக்கரக்கை வேங்கடவற்கேள்னை விதிக்கிறியே. (க)

பதவுரை.

அனங்கதேவா காமதேவனே!
தை ஒருதிங்களும் தைமாதம் முழுதும்
தரை விளக்கி } நீ எழுந்தருளவேண்டிய
இடத்தைச் சோதி
த்து (மண்டல
பூஜைக்காக
தன் மண்ட } குளிர்ந்த(அழகிய)மண்
லம் இட்டு } டலாகாரத்தை இட்டு
மாசிமுன் } மாசிமாதத்தின் முதற்
நாள் } பகல்தில்
ஐய நன்மண } அழகிய சிறிய மணல்
ல் கொண்டு } கனிதல்
தேரு } (நீ எழுந்தருளும்)விதிக்கை
அழகினுக்கு } அழகுண்டாவதற்காக
அணிந்து } கன்றாய் அலங்கரித்து
அலங்கரித்து }
உய்யவும் ஆம் } (காமனைத் தொழுநால்
கொலோஎன் } நாம்) உஜ்ஜிவிக்கலா
று.சொல்லி } குமோ? எனக்கருதி

உன்னையும் (காமனாகிய)உன்னையும்
உம்பியையும் } உன் தம்பியான சாம
னையும்
தொழுதேன் வணக்காரின்றேன்;
வெய்யது } (ப்ரதிகூலர் பக்கலில்)
உக்கிரமானதும்
தழல் உமிழ் } நெருப்புப்பொறிகளை
உமிழா நிற்பதுமான
ஒர் சக்கரம் } ஒப்பற்ற திரு
வாழியாழ்வானை
கை திருக்கையில் அணிந்துள்ள
வேங்கட } திருவேங்கட
வற்கு } முடையானுக்கு
என்னை என்னை
விதிக்கிறி } (கைங்கரியம்பண்ணும்
படி கல்பிக்கவேணும்;
(எ-ஈற்றகை.)

*** — கண்ணபிரானோட்டைக் கலனியைக் கவனித்துத் திருப்பாவையில் நோன்புநோற்ற ஆண்டாள் அவ்வளவிலும் அவன் வந்து கலக்கக்காணுமை

பாலே ஆற்றாமை மிகப்பெற்று, 'இனிநாம் வெறுமனிஞர்தாலாகாது; சிறிந்தாமைச் சோர்ச்சிக்குவல்லவன் மன்மதனைன்று கேளாநின்றோம்; அவனது காலில் கிறுந்துள்ள நாசனா' (1) எனோடு கூடப்பெறுவோம்' எனக்கூறி, அங்கு வரோ அந்த மன்மதனைத் தன் காலியடஞ்செய்யும்படிக்கு சடாக ஆராதிக்க நினைத்து, அவன் வரவேண்டிய இடங்களைப் தெருக்கியும் பரிசீலித்து அழகிய பொய்க்கொல் அலங்கரித்து அழகுபெறுகித்து (மண்டபத்தைக்காக) மண்டலாகாமான மேடைபட்டு அங்கையும் அவன் தம்பியையும் வணங்குவதாகக் கூறும் பாசறம், இது.

"உய்யவாங்கொனோ!" என்று ஐயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், நன்னுபாசறம், விநாயகமல்ல தேவதையைப் பற்றினமைமால் இப்பற்று உத்தியோகேற்றவாமோ? அன்றி, கீழ்க்கிருகைக்கு நேறதுவாமோ? என்றுகேட்க தளம்புகிறபடி.

திங்கள்—சங்கீதம்; ஆரவாரமாக ஒருமாதமெனக்கூகாண்டு சங்கீத சம்பந்தத்தாற் காலத்தாக வாயவயாக்கும் சங்கீதமானிதிபற்றி, 'திங்கள்' என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கலாற்றி; மதி என்பதும் இது; இலக்கணம்.

தரை—தூமிக்குவாசகமான (புரம்) என்ற வடசொல் தரையெனத்திரியும். லிங்கி—விளங்கச்செய்து என்றபடி. மண்டலமிலேகயாவது மண்டல பூஜை யென்கிற ஒரு ஆராதனையைச் செய்வதற்காக மண்டலவடிவமானமேடை அமைத்தல். ஐயபுண்மணல்—மன்பதன் தனது வாயுமாதமான காலிக்கொண்டு நடக்குமிடத்தில் பெரிய மணல்களிருந்தால் காலில் உறுத்துமென்று சொய்மணல் கலாக ஆராய்ந்து அலங்கரித்தபடி.

அணிந்து—என்று சொல்லியைத்து, மீண்டும் "அழகினுக்கு அலங்கரித்து" என்றது புரந்தமாதாகாதோ எனில்; ஆகாது; "தேருவை அலங்கரித்து" என்றவாறே வேறொரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அலங்கரித்த படியோ, அழகு பெறுகித்தலையே பிரயோஜனமாகக்கொண்டு அலங்கரித்த படியோ? என்று சங்கையை எறிட்டுக்கொண்டு, "அழகினுக்கலங்கரித்து" என்றதென்க. பிரிகைச் சொல்லுமாம்; "தொழுதிறைஞ்சி, எத்தித்துதித்து" என்பனபோல.

அனங்கதேவா!—இது வடமொழியினி. அனங்கன்—உடம்பில்லாதவன்; காமன் உடலிழந்தவராயு: — முன்னொருகாலத்திற் கைலாஸமலையிற் பரமசிவன், ஸகர் முதலிய கால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்ந்துதற்காகத் தான் யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், பிரமனது ஏவலால் மலரம்புகளை எய்து தனது தலத்தைக்கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணையிழித்து அதன்கெடுப்புக்கு இளையாய் உடலெரிந்து சரம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன என்பதாம். மன்மதனுக்குப் பல பெயர்களிருக்க, அவற்றையெட்டு 'அனங்க தேவா!' என்றழைத்தமைமால், 'நீ உன் உடம்பை இழந்தும் பிரிந்தாமைக் கூட்டுமவனல்லையோ' என்னும் கருத்துத் தோற்றுமாயு காண்க.

“என்று சொல்லி” என்றளிது — வார்த்தைப்பாடு; ‘என்று நினைத்து’ என்பது அதன் பொருள். ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று சொல்லி நான் வந்தேன்’ என்றால், ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று நினைத்து நான் வந்தேன்’ எனப் பொருளாகக் கடவதிறே.

[உண்ணையும் இத்யாதி.] மன்மதனை மாத்திரம் தொழுதாற் போராதோ? கட அலன் தம்பிக்கும் வந்த வாழ்கு என்? எனில்; ஆண்டான் திருப்பாவையில் கண்ணபிராஜாப் பற்றும்போது கம்பிழத்திரான்முன்னாகப் பற்றினவாதலால், அந்த வாவணியாலே இங்கும் மன்மதனை உடன் நிறைக்கானோடு கட உபாஸிக்கிறபடி. “நடுவொழுந்திராய வலங்குணாய” என்றதுக் காண்க.

உம்பி—“உன்தம்பி” என்பதன் மருத. “காமன் தம்பி சாமன்” என்று பெரியவாச்சாரப்பிள்ளை உரைத்தருளினார்; அதன் விவரமும்; கண்ணபிரானுக்குத் தேவிமார் பலர் உளரென்றும், அவர்களுள் ருக்மிணிப் பிராட்டியிடத்தில் மன்மதாம்பிகை பாத்பும்கன் நிறத்தனன் என்றும், ஞாயம்பாதி தேவியினிடத்தில் ‘லாம்பன்’ என்பவன் நிறத்தனன்னனும் பூரி பாகவதத்திற் கூறியுள்ளதனாலும், இங்குச் சாமன் என்பது ஞாயம்பினையேயாகையாலும் காமனுக்குச் சாமன் தம்பியாதினனென்க. (வேற்று வடிந்துத்தம்பி.)

மன்மதனைத் தொழுகைக்குப் பரியோசுநஞ் சொல்லுகிறது—காண்காமடி, பூரி வைகுண்டத்தில் அயர்வறுமமமர்கட்குக் காட்சிகொடுத்துத் தன் கொழுக்குத் தோற்ற விற்றிருக்குமவன் ‘ஸம்ஸாரிகளும் இப்பேற்றாற்பெற்று வாழவேணும்’ என்று அங்குநின்றும் போத்து முதற்பயணபெரிந்துளிப்பி, அடியாருடைய கிரோதங்களை ஒழிக்கு மியல்வினனான சிருவாழியாழ்வாரின் கண்ணொளையாற்றார் கொண்டு திருமகலில்வந்து நிற்கிறவனோடு என்னைக்கட்டவேணுமென்றிடுவர்.

[விதிக்கிறி] விதிக்க + கிறி, விதிக்கிறி; விசாரப்பணர்ச்சி. இனி, ‘நற்றியே’ என்றவிடத்துள்ள ஏ என்பதை அரையாகக்கொள்ளாமல் வினாக்குறிப்பாகக்கொண்டு, எம்பெருமானோடு என்னை நீ கட்டவல்லவோ? என வினாவதாகவும் உரைப்பர். (சு)

வேள்வாறுண்முணற்கொண்டுதேருவணிக்து வேள்வரைப்பதன்முன்னத்துறை
[படிந்து *
முள்ளுமில்லாச்சுள்ளியெரிமேத்து முயன்றுண்ணை நோற்கின்றேன்காமதேவா *
கள்ளலிழங்குகளையோடுதேருத்துக்கொண்டு கடல்லண்ணனென்பதோர் பேரெழுதி *
புள்ளினவாய்ப்பிளந்தானென்பதோர் இலக்கினிற்புகவேண்ணை யெய்கிறீறியே.

காமதேவா மன்மததேவனே !

வேள்வாறுண் } வெணுத்த சிறிய மணல்
மணல் } கொண்டு
கொண்டு }

தேரு } விதினை அவன்
அணிந்து } கரித்து
வேள்வரைப் } கிழக்கு வெணுப்ப
பதன்முன்னம் } தற்கு முன்னறே
அறை படித்து நீர்த்துறைகலிசெழுமுடி

முன்னும் } (எனும்பு முதலியவை
இல்லா கன்பி } இல்லாதவனவேயன்
 } தியே) முன்னுமில்
 } லாத கன்பிகளை
வரி மறித்து } நெருப்பிலிட்டு
முயன்று } (இவ்வாறான)
 } பரவதற்காகச் செய்து
உண்ண } உண்ணக்குறித்து
கோற்கின் } கோன்பு கோற்கா
 } தேன் } சிந்தேன்;
 } (ஆனபியாய்)
கன் ஆவிற் } தேன் பெருகாதின்துள்ள
பு } புஷ்பங்களாகிற
நனை } அம்புகளை

தொடுத்துக் } (வில்லில்) தொடுத்
 } துக்கொண்டு
கடல் வண் } கண்ணபிரானுடைய
 } கண்ணெண்ணெயென்ற
 } கடல்வண்ணமென்ற
 } தூர் போரெழுதி } ஒரு திருநாமத்தை
 } (அம்பிலே) எழுதிக்கொண்டு
புள்ளினை வாய் } பகா வாய்மையுடைய
 } பிளந்தான் என் } வாயைக் கீண்டெ
 } பது தூர் இலக் } நித்தவன், என்
 } மெளல் } னும் தூர் குதியா
 } [இத அக்கடல்வண்ணன்பக்கலில்
புக } (நான்)சென்று சேரும்படி
என்னை } என்னை
எய்கிறதி } (நீ)சேர்ப்பிக்கவேணும்.

* * * — திறிப வெண்மணல்களைக் கொண்டு விதிகளை அலங்கரித்தலும், நாட்
நாலே நிராடுதலும், ஸயித்துக்களை நெருப்பிலிட்டுத் தீவளர்த்தலும் இங்குக்
நாபுகொண்டிருக்கும் உறுப்பாகச் செய்யுமவை யென்க. கள்ளி = இன விறகு.
முயன்று = அம்பெருமான்றானே வந்து நம்மை ஸ்விக்கரிக்க நின்றல் ஸ்வரூபாது
ரூபம் என்று அறுதியிட்டு நிற்கக் கடவளான நான், இப்போது அவனைப் பெறு
வகக்குச் செய்யும் முயற்சி இது காணாய் என்கை.

இம் முயற்சிக்கு பாயோகரங் கூறுவன, பின்னடிகள். கள்ளியிழும்புகளை-
அரசிந்தம், அசோகம், மா, நவமல்லிகை, கருநெய்தல் ஆகிய இவ்வவைத் து மலர்,
கரும் மன்மதனுக்கு அம்புகளாம். (கடல்வண்ணன் இத்தாதி.) 'எழுதி'
பயன்பாது — அம்பிலே எழுதி என்றவாறுமாம்; கெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு
என்றவாறுமாம்; 'அம்பிலே எழுதிக்கொண்டு' என்ற பகஷத்தில் 'சீரமறாந்தமான
வடிவையுடைய உன்னை ஆண்டான் ஆசைப்பட்டான்' என்று அம்பிலே எழுதி
எய்து அம்பலியாலே அவனுக்கு என்மீது ஆசையை உண்டாக்கிப் பின்னே
அவனோடு என்னைச் சேர்க்கவேணுமென வேண்டுவதாகக் கருத்து உரைத்
தற்கது; இனி 'கெஞ்சிலே எழுதிக்கொண்டு' என்ற பகஷத்தில், இன்னாலோடு
இவனைச் சேர்ப்பிக்கவேணுமென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு என்றபடி.

"வெள்வரைப்பதன் முன்னம்" என்றது. 'வரைவெருப்பதன் முன்னம்'
என்றபடி. யாய், உதயகிரி வெருப்பதற்குமுன்னே எனப் பொருள்படுமென்பர்.

புள்ளினைவாய் பிளத்த வரலாறு:— ஒரு காலத்தில் கண்ணபிரான் பலராம
னோடும் இடைப்பிள்ளைகளோடும் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டு யமுநாகதி
யைச் சேர்ந்து, யாவருங் கட்டுச்சேய் தின்னு யமுநையிசிறந்தி நீர்க்குடித்துக்
கன்றுகளையும் நீருட்டிக் கரையேறுதலையில், தன்னை நலிவதற்காகக் கம்ஸனால்
ஏவப்பட்டுக் கொக்கின் வடிவங்கொண்டவந்த பகாவரனைக் கண்டு பலராமன்
முதலியோர் கூப்பாடுபோட, அதுகண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன், இது வெறும் பட்சியே
யென்று ஸாமான்யமாக நினைப்பவன்போலப் புன்முதுவல் செய்துநிற்க, அப்

போது அவ்வகரன் கண்ணனை விழுங்கிவிட, பலராமன் முதலியோர் சொல்ல முடியாத வளவு துக்கத்தையடைந்து கதறி, அவ்வகரனுடைய நெஞ்சில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமுடியாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கினால்குத்த நினைக்கையில், கண்ணபிரான் அவனது வாயல்குகளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றி விரைவாகக் கிழித்திட்டான் என்பதாம். இலக்கு — ஆண்டான் தன்னுடைய ஆகை சென்று சேரும்படி யான குறிப்பிடம். எய்கிறீறியே? — சேர்ப்பீர்க்கவல்லியே? என்றமாம். என்னை என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, 'எனக்காக' எனப் பொருள்கொண்டு, எய்கிறீர் — புஷ்பபாணங்களைக் கண்ணபிரான்மீது பீரயோகிக்கவேணும் என்ற வாகுதவு முரைக்க இடமுண்டு. (உ)

மத்தகண்ணமலர்முருக்கமலர்கொண்டு முப்போதுமுன் னடிவணங்கி *
தத்துவமிலியென்றுநெஞ்சேறிந்து வாசகத்தழித்துன்னவைதிடாமே *
கொத்தலர்பூங்கிணைதோதேதுக்கொண்டு கோலிந்தனென்பதோர்பேரெழுதி *
வித்தகன்வேங்கடவாணனென்னும் விளக்கிவிற்புகவேன்னை விதிக்கிறீறியே.

(சர்மதேவர 1;)
நல் நறு } நல்லமணியிக்கணமத்த
மத்தமலர் } மலர்களைபும்
முருக்கமலர் } முருக்க மலர்களைபும்
கொண்டு } கொண்டு
முப் போதும் } மூன்றுகாலங்களிலும்
உன் அடி } உன் அடியையவணங்கி

தத்துவம் இலி என்று } 'இவன் பொய்
நெஞ்சு எரிந்துவாசக } யான் தெய்
த்து அழித்து உன்னை } வம், என்று
வைதிடாமே. } கொல்லிமனை

கொதித்து உன்சுவரவத்தை அழி
த்து வாய்கொண்டு உன்னை நிந்தி
க்கவேண்டாதபடி,

கொத்து அவர் பூ } கொத்துக்கொத்
கணைதொடுத்துக் } தாக விசுவியாரின்
கொண்டு } புஷ்பங்களைகிற
அம்புகளை வில்லில்
தொடுத்துக்கொண்டு
கோலிந்தன் என் } கோலிந்த நாமத்
பது ஓர் பேர் எழுதி } அத (நெஞ்சில்)
[நிரித்துக்கொண்டு]

வித்தகன் } அற்புதனான
வேங்கடம் வா } திருவேங்கடமுடை
ணன் என்னும் } யான் என்கிற
விளக்கினில் } விளக்கிலே
புக } (நான்) சேரும்படி
என்னை } என்னை நீ செய்ய
விதிக்கிறீர் } [வேணும்.

*** — மன்மதன் ஐயோருண ப்ரகரணாதலால் மதகரமான மலர்கள் அவனுக்கு இடத்தக்கவையென்று கொண்டு ணமத்தை மலர்களைபும் முருக்க மலர்களைபு மிடுகிறபடி. முப்போது - இரண்டு சந்தியும் ஒரு உச்சிப்போதும்.

இரண்டாமடியின் கருத்து:— நான் உன் அடிபணிவதற்குப் பலனாக நான் மனோரத்ததை நீ நிறைவேற்றுகொழியில், எனதுநெஞ்சானது மிகவுரு கொதிப் படைந்து, 'மன்மதன் மெய்யே பலன்தருந் தெய்வமல்லன்; இவன் பொய்த் தெய்வம்' என்று நாடெங்குமறியும்படி. நான் உன் மஹிமையை அழித்து நிந்திக்க நேரிமே; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்தை நீ அடையாது தப்பாமல் பேறு பெறுவிக்கப் ப்ராராய் என்கை. தத்துவம் - உண்மை; இலி - இல்லாதவன். வாசகத்து என்றது - நெஞ்சில் நினைக்குமளவே யன்றியே வெளிப்படையாகக்

க. ருநனைக் கூறியவையு. [கோலிந்தனைன்பதோர் பேரெழுதி] சீழ்ப்பாட்டில்
“கூடும்மன்னவொன்பதெனப் பேரெழுதி” என்றாசிட்டத்த உரைத்தனையெல்
லாம் இவ்வுஞ் கொள்ளத்தக்கன.

வித்தகன் — ஆச்சரியப்படுத்தருந்த குணசேஷடிதங்களை யுடையவன்
என்றபடி. வாணன் என்பது, ‘வாழ்கன்’ என்பதன் மருஉ. திருவேங்குமுடை
யாளை விளக்கென்றது. — அவன் தன் னுடைய குணங்கனெல்லாம் திருமலைசீல்
நன் னுவினங்குடைய சிற்றன்பற்றி யென்க. “வேடார் திருவேங்கடம் மேய
விளக்கு” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (கூ)

கவரிற் றாணானின்பேரெழுதிச் சுறவநற்கொடிக்களுங்குங்கங்களும் *
கவரிப்பிணுக்களுங்குட்புலில்லுங் காட்டித்தந்தேன்கண்டாய்காமதேவா *
அவரைப்பிராயந்தோடங்கி என்றமாதரித்தெழுந்தலென் தடமுலைகள் *
அவரைப்பிராணுக்கேசங்கற்பித்துத் தொழுதுவைத்தேனெல்லெவிதிக்கிறியே.

புராண } செஞானாக எனக்கு
காமதேவா } உபகரிக்கு மவனே !
கவரிச் } மன்மதனே !
கவரிச் } கவரிசை
நின் பேர் } உனது பெயர்களை
எழுதி } எழுதி
சுறவநற்க } பிண்டவாழிற் கல்ல
பொடிக்களும் } தவண்களையும்
அரங்கங்களும் } குறியைகளையும்
கவரி } சாமரம் விகின்று
பிணுக்களும் } பெண்களையும்
சுரும்பு } சுரும்பாகிற
வில்லும் } தவண்களையும்
காட்டித்தந்த } உனக்கு உரியனதாக
தேன் கண் } க்காட்டிக்கொடுத்
டாய் } தேன் ;
அவரைப் பிராயம் } இனம்பருவமே
தொடக்கி } தொடக்கி

என்றும் ஆத } (அச்சண்ண பிராயனை
ரித்து } யே) எப்போதும்
வழுத்த } விஞும்பி
என் தடம் } விளர்ந்த
முலைகள் } எனது பருத்த
துவரைப் } தவாரகைக்குத் தலைவ
பிராணுக்கே } னான அச்சண்ண
பிராணுக்கே } பிராணுக்கே
சங்கற்பித்து } (அதுபவிக்கத்தக்கவை
என்று) எங்கெல்லித்து
தொழுது } (உன்னை) தன்
வைத்தேன் } கரிடா நின்றேன்;
(இந்த மனோரத்ததை)
ஒல்லை } (கீ) சீக்கிரமாகத் தலைக்
விதிக்கிறி } எட்டுவிக்கவேணும்.

*** — கண்ணாராணைக் காலவேணுமென்ற ஆவலுடைய ஆண்டார் அவ
லைக் கண்டால் பின்பு காமதேவனை மறக்கக்கொமாதலால், அங்ஙனம் மறதி
சேரிடாமைக்காக, அந்த மன்மதனைப் பரிசுர புரிவாரங்களுடன் கவரிச் சுழுதி
வைக்கும்படியைக் கூறுவன, முன்னடிகள். புராண - பிரித்தலர்களைக்கூட்ட
வல்லவனாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவனே ! என்னும் கூறுவர், சுறவம்
ம்தல்வவிசேஷம், காமன் பிணைக்கொடியாகவுடையவனாதல் அறிக, தூங்கும்
வடசொல், கவரி - கவரீ என்ற வடசொல் விகாரம், பிணு - பெண்பொறுப்
பெயர்; சுரும்பு+வில், சுருப்புவில்; சாமனுக்கு ‘இசுக்குதல்வா’ என்று வட
மொழியிற் பெயர் வழங்குமாதரிக.

என் தடம் } எனது பருத்த முலை
முலைகள் } ளானவை

மானிடவர்க்கு } அப் புருஷோத்தமனை
என்று பேச்சு } பொழியச் [சில] ம
படி } நஷ்டயர்களுக்கு(உரி

யறைய) என்இற பேச்சு (நாட்டில்)
உண்டாகுமேவானால்

வாழ்கில்லென் } உயிர்வாழ்ந்திருக்க
மாட்டேன்;
(கண்டாய் - முன்னிலையவை.)

* * * — இந்நிலையில் அந்தணர்கள் அனுட்டிக்கும் யாகங்கொளில் 'உஷ்யாய ஸ்ராவணா ஸ்ரோத்ரோஸ்தாஸ்தா' என்று இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குவருக்கும் புரோடாசத்தை, மிகவும் அற்புதத்துவாகிய ஒரு காட்டுநரி கிப்பி அந்த ஹவீஸ் நைக் காலால் சுடந்தும் மூக்கால் மோந்தும் நஷ்டமாக்குவதுபோல், கண்ண ரோணக்காகும் கிளர்த்தெழுந்த என் கொங்கைகளை மானிடர்க்கு உரியனவாகப் போய்ப்பேர்ரொன்று இப்பூமிட்டைத்தில் விளம்புமேயாகில்என்று உயிர் உடனே மாய்ந்துவிடும், அப்பேச்சுத்தானே எனக்கு விஷமாகுமென்று காமனை நோக்கிக் கூறுகின்றால், இதனால் மதவ்யனுப்பிற்றந்த ஒரு பிள்ளைக்கு ஆண்டாளைத் தானை மார்த்துத் தீரலாமென்ற ஒரு பேச்சு ஒரு நாடருஷன் வாயில்வந்தாலும் அது நனக்கு அளவறிய மெனக்கூறும் முகத்தால் 'கண்ணரோ நொருவனியே தான் பதியாகப்பெற விரும்புமாற்றைக் கூறியவாறு, 'அங்கைத்தலைத்திடையாழி கொண்டானவன் முகத்தன்நிலிழியேனென்று செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணு டையார்த்தம் சிறுமானிடவரைக் காணில்லாதுவங், கொங்கைத்தலமிவை நோக் கிக் காணீர் கோலிந்தனாக் கல்லால் வாயில் போகா' என்று மேலும் கூறுவன், தேவர்களுக்கு இட்ட புரோடாசத்தை நரி கெடுக்குமாபோல — என்ற இவ்வுவ மையினால் 'இவ்வுருடைய கொங்கை மானிடர்க்கு உரியன என்னும் பேச்சு உலகிலுண்டானால் சென்பு அம்புலைகள் எப்பெருமானுக்கு நேறியமா மென்று விடும் நேர்த்துநிலிக்காவிடும், அலி—ஹவீஸ் என்ற வடரொல் விகாரம். (இ)

உருகுண்டையாரினையார்களல்லார் ஒத்து வல்லார்களைக்கொண்டு * எவகல் நெருவிடையேதிர்கொண்டு பங்குனிநாள் திருத்தலேநோற்கின்றேன் காமதேவா * உருவுடைமுகில்வண்ணன்காயாவண்ணன் குருவினோபோல்வண்ணன் கமல [வண்ணத் திருவுடைமுகத்தினில்திருக்கண்களால் திருத்தலேநோக்கெனக்கருந் கண்டாய்,

காமதேவா } மன்மதனே!
உரு உடை } அழகியவழுவையுடைய
யார் } நாயும்
இளையார்கள் } யெனவை பருவமுடை
யாரையும் }
நல்லார் } காமதந்திரத்திற் சொ
ன்ன } ளன்ன சூசாய்களை
புடையாரையும் }

தத்த வல்லார் } காமஸூத்ரத்தில் வல்
களை கொண்டு } வமை புடையவராய்
முன்னவர்களை முன்
னிட்டிக்கொண்டு
வைகல் } நான்தோறும்
தெருவிடை, } நீ வரும் வழியிலே
எதிர்கொண்டு எதிரேசென்று

பங்குனி நாள் } பங்குனிமாதத்துப்
பெரிய திருநாளில்
திருத்தவே } நல்ல அறிவுடனே (உன்
நோற்றின் } னைக்குறித்து) நோ
றேன் } ன்பு நோற்குகின்
[நேன்;
கரு உடை } (நோர்க்) கருவிலேயுடை
முதில். } ய மேகம்போன்ற திரு
வண்ணன் } சிறமுடையவனும்
காயா வண் } காயா ம்பூப் போன்ற
ணன் } திருநிறத்தை யுடை
யவனும்

கருவினை } காக்கணம் பூப்போல்
போல் } பனபனப்பை யுடைய
வண்ணன் } ஹமான கண்ணிரான்
கமலம் வண்ண } செந்தாமரை மலரின்
ம் திரு உடை } நிறம்போன்ற காந்தி
முத்தினில் தி } யையுடைய திருமுத
ருகண்களால் } மண்டலத்திலுண்
டான் திருக்கண்களினால்
எனக்கு } என் விஷயத்தில்
திருத்தவே } விசேஷ கட்டாயம் செ
நோக்க } ய் தருளும்படி.
அருள் } நீ திருபைபண்ண
வேணும்.

* * * எம்பெருமானை அடிபணியவேண்டுமோர் “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி. வேதவித்திற்குள்ளான ஸைதிகரை முன்னிட்டிடுப் பணிவதுபோல், ராஜஸுதேவதைபான காமனைக் குறித்து நோன்பு நோற்கைக்கு ஆண்டான் சில அதிகாரிகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு இழியுமாறு கூறுவன, முன்னடிகள், ஓத்து—ஓதப்படுவது; பரகரணபலத்தினால் காமஸூத்ரமாதிரி வேதத்தை இங்குக்கூறும்; அநாவது - வாந்ஸ்யாபர சாஸ்தரம்.

தெருவிடை எதிர்கொள்ளுகை - ஆதராதிரயத்தின்காரியம். திருத்தவே நோற்கின்றேன் என்றது-காமனைத் தொழுகை ஸ்வாநுபகாரக மன்றோவென்று இறாயக்காமல் நோற்கின்றேன் என்றவாறு.

கருவுடைமுதில் — நீர்க்கொண்டெழுந்த காவமேகம். நோக்க + எனக்கு, நோக்கெனக்கு; தொகுத்தல் விகாரம். (4)

காயுடைநெல்லோகேரும்பமைத்துக் கட்டியரிசியவலமைத்து *
லாயுடைமற்றையவரிமந்திரத்தால் மன்மதனேயுண்ணைவணங்குகின்றேன் *
தேசமுன்னாளந்தவன்திரிலிக்சிரமன் திருக்கைகளாலெண்ணைத்தீண்மேவண்ணம்
சாயுடைவயிறுமென் தடமுலையும்தரணியில்தலைப்புகுத்தரக்கிற்தியே.

மன்மதனை } மன்மதனை!
காய் உடை } பசங்காய்நெல்லும்
செல்லொடு }
கரும்பு } கரும்பும்
அமைத்து } சமைத்து
(அதனோடு)
கட்டி } கருப்புக்கட்டியும்
அரிசி } பச்சரிசியும்
அவல் } அவலும்
(ஆகிய இவற்றையும்)
அமைத்து } சமைத்து

வாய் உடை { நல்ல சுவரத்தை யுடை
வாராயும்
மற்றையவர் { காமசாஸ்திரத்தில் வல்
வலர்னாயு நிரூப்ப
வர்களுடைய
மந்திரத்தால் } மந்திரத்தினால்
உண்ணை வணங்குகின்றேன்—
முன் { முடிவாகும் மாவலியால்
அபநிதிக் கப்பட்ட
காலத்தில்
தேசம் } ஸகல லோகங்களையும்

அழகந்தமன்	}	(திருமொழி நாயன்) அணர் தருவின்மையுறும்	}	திருக்கைதனால்	}	(தனது) திருக்கைதனி ஒலி
நிமின்க்கொ மன்		}		திரிவித்தமவென வர் ஊம் திருநாசும் முடையன மாண நண்ணப்பிரான்		}
பயன்னை			என்புறுவைய			
சரய் உடை		ஒளியையுடைய		தானியில்		(இப்) பூமண்டலத்தில்
வயிறும்		வயிற்றையும்		தலைப்புதழ்		நிலைநின்ற சேர்த் தியை
மென் றுடம்	}	மென்மையும் பருமை யும் பொருந் தியமுலை	}	தா கிற்றி	}	(நான்பெறும்படி) தர் தருளவேணும்.
முலையும்						நனையும்

* * * — பால்பாறுத பசங்காய் செல்லும், கரும்பும், கருப்புக்கட்டியும், பச்சரி
கிழும், அனலுமாகிற இவைய ததோருண ப்ரசாதனான காமதேவனுக்கு ஆமவை
பெண்க. “மாபுடிமடமடையவர் மந்திரத்தான்” என்றது--காமசாஸ்த்ரமாகிய
வாத்ஸ்யாயதந்திற் கூறியமுறை வருவாமல் என்றபடி.

தேசமுன்னளந்த வரலாறு:—மஹாபலி என்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்
வையிலுந் இத்திரன் முடிசூழ மாளையாழ்வென்று முடிவகங்கையுந் தன் வசப்
படுத்தி அசுரனாண்டு கொடுத்தும் கொண்டிருந்த பொழுது அசுரிழந்த தேவர்கள்
திருப்பாசைச் சரணமடைந்துவேண்ட, அப்பொருமான் முள்ளவடிவான வாமநாவ
தாசன்கொண்டு அந்தமாவதிலினிட்டுசென்று தன்வசடியால்முடிமடமன்வேண்டி
அருகொருகித்தற்கு அவன் இவாந்தலுடனே திரிவித்திரமனாக ஆகாயத்தை
அவாவியாசத்திற் ஓடியவாற் பூரிசைந்தலையும் பற்றொடியால் மேலுலகத்தையும்
அவாந்த ஓடும்பும் அடிக்காந் அவன் முடிசூழ் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்
திருமுத்தி அடக்கினான் என்பதாம். ஆண்டார் இங்கு இவ்வாநாதத்ததைக் கூறி
பாது - “என்னைத் திண்டவேணும்” என்று ஒருவரும் கிரும்பாதிருத்தத் தானே
உலகங்குகியெல்லாம் திரிடியமுருகினவன் திண்டு திண்டென்று வையதும் வாய்
வெருவதென்ற என்னைத்திண்டினும் வரும் பாவமென்னென” என்று வருத்துகின்ற
மையையக் காட்டுதற்கென்க. என்னை-உருபுமபக்கம். சாய்-மாயா என்ற வட
சொற்கிதைவு. முலைக்கு பென்வடியாவது - காதலனுடைய பிரிவைக் கணப்
பொழுதும் பொறுக்கவில்லாமல், தரணி-யுரணி, தலைப்புதழ்-தலையான புதழ்;
சிறத்தபுதற் என்றை: “எம்பெருமானுலே திண்டப்பெற்றவன் இவன்” என்று
அலைவதானும் கொண்டாடப்பெறுகை, கிற்றி-கில் என்னும் கிளைப்பகுதி
யடியாப்பித்த முன்னிலை யொருமை கிளைமுற்று, (எ)

மாசுடையுடம்போதேலையுலறி வாய்ப்புறம்பெருத்தொருபோதுமுண்டு *
தேசுடைத்திறவுடைக்காமதேவா நோற்கின்றோன்பினைக்குறிக்கொண்கண்டாய்
பேசுவதோன்றுண்டிங்கேம்பெருமான் பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்
[வண்ணம் *
கேசவநம்பியைக்கால்பிடிப்பாளென்னும் இப்பேரெனக்கருள்கண்டாய். (அ)

தேச உடை } (பிரித்தானைக் கூட்டு
கையால்வந்த) புது
கையுடையவனும்
திறல் உடை } பிடுக்கையுடையவனும்
எம் பெருமான் எமக்கு வந்தாயிடுமான
காமதேவா மன்மதனே!
மாக உடை அழுக்குப்படித்த
உடம்பொடு உடம்போடேகூட
தலை தலையிலை
உலறி விரித்துக்கொண்டு
வாய்ப்புறம் } (தாம்பூல சர்வணமில்
வெளுத்து } வாமையால்) உதறி
ஒரு போது } ஒருவேளை புஜித்த
உண்டு } (இப்படிப்பட்ட வருத்தத்துடன்)
நோற்றிவந்த } (நான்) நோற்றிவந்த
நோன்பின } நோன்பை

குறிக்கொள் } (நின்பொழுதும்) ஞா
பகத்தில் வைத்தவே
[ஊம்;
இங்கு இப்போது
பேசுவது ஒன் } சொல்லவேண்டுமது
து உண்டு } ஒன்று உதது;
(அதைச்சொல்லுகிறேன் கேள்);
பெண்மையை } (என்னைவடைய) ஸத்தை
தலைபுடைத் } ஜீலித்திருக்கும்படி செ
தாக்கும் } வந்ததற்கு உப்பாத
வண்ணம் }
கேசவன் கம்பி } 'கண்ணபிரானுக்குக்
யை கால்பிடிப் } கால்பிடிப்பவன் இவன்'
பால் என்னும் } என்ரு
இப் பேது இப்புருஷார்த்தத்தை
எனக்கு அருள் எனக்கு அருளவேணும்,
(என்டாய் - முன்னிலையாகை.)

மாகடை உடம்போடு-உடம்பில் அழுக்கேறும்படி முழுமாமலிருந்து என்ற
படி, கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெறுத சோகத்தினால் உடம்புக்குப் போகக்
குளிக்கமாட்டி மற்றிலனென்க, தலைஉலறி = குழுவில் பூக்களை அணிந்து கொள்வா
மலிருக்கையைக் கூறியவாறு, வாய்ப்புறம் வெளுத்து—வெற்றிலை தின்னாக்கு
ப்ராஸக்தியில்லாமையால் அதரம் வெளுக்கவேணும் மத்தனாரிதே, 'ஒருபோதும்
என்றவிடத்து உம்மை—இசைநிறையென்னலாம், 'என்றைக்காவது ஒருநாள்
கண்ணபிரான் வந்து கூடுவன் சொல்' எனவும் நனாபினால் ஒருவேளை உண்டு
உயிரைக் காக்கின்றான் போதும், குறிக்கொள் = 'ஆண்டாய் இவ்வளவு சுருத்த
ப்பட்டு ஒரு நோன்பை நோற்றினே!' என்று உன் கெஞ்சில் எப்போதும் பட்டி
ருக்கவேண்டு மென்றபடி.

கண்ணபிரானுக்குத் திருமடி வருவிப்படியான பாக்கியம் எனக்கு வாய்க்
தாலன்றி என் ஸத்தை ஜீலியாதென்னக பிண்ணாபுயிர்க்காதது? அன்றி நூலி
யாலனைக்க வேண்டுமென்றவின் காலபிடிக்க 'பொருளெய்யெவ்வளவு? எவ்வித;
காலப் பிடித்துக்கொண்டால் ஆகா நனாபிப் பொருள் பிண்ணா பொன் பிணை
பொருளாம், 'கருநாடிகு-வேலியா வலி வரண நு-வாணபூர்,

கேசவன் — பிரம் குத்திரக்கட்டுக் பக்கணம் செவ்வாய் செவ்வாய்
என்னுமாம், (அ)

தொழுதுமுப்போதுமுன்னடிவணங்கித் தூமலர் துப்ததொழுதேற்றுகின்றேன் *
பழுதின்றிப்பார்க்கடல்வண்ணனுக்கே பணிசெய்துவாழப்பெருவிடிலான் *
அமுத்தமுதலமந்தம்மாவழங்க ஆற்றவுமதுவணக்குறைக்குங்கண்டாய் *
உழுவதோரேருத்தினைநுகர்கொபோய்ந்து ஊட்டமின்றித்துர்த்தாலொக்குமே.

முப் போதும் } (இரண்டு சக்தி, உச்சிப்
போது ஒன்று ஆகிய)
முன்று சாலங்கரிலும்
தொழுது } பாணமுழுவதொகை
வண்ணி } (உண்ண) ஆக்கவித்து
உன் அடி } உன் பாதங்களில்
நாமலர் தாய் } பரிசுத்தமான புத்தபவ்
களைப் பணிமாநி
தொழுது } ஸேவித்து
பத்தினி } ஸ்தோத்திரம் பண்ணு
தேன் நான் } இன்ற நான்
பார் கடல் } முரியைக்குற்ற கடல்
வண்ணி } போன்ற திருத்தித்
தே } நையுடைய எண்ண
பிரானுக்கே
பழுது இன்றி } குற்றமொன்றுமில்லா
மல்
பணிசெய்து } கைவரியம் பண்ணி
நாழப் பெரு } உஜ்ஜீவியா தொழிவே
வீடில் } னுகில்

அழுது அழுது } (பின்பு நான்) பலகா
லும் அழுது
அலமந்து } தமொநி
அம்மா வறங்க } 'அம்மா!' என்று கத
றிக்கொண்டுநிசிய
அது } அப்படி என்னைத்
துடிக்கவிடுவது
ஆற்றவும் } மிகவும்
உணக்கு } உண்தலைமேல் ஏறும்;
(அன்றியும், என்னை
உறைக்கும் } உபேசுதிப்பது)
வேறுதொழிவதானது
உழுவுது தீர் } ஏருழுதின்ற ஒரு
ஏருத்தினி } ஏருதை
நாகம் கொடு } நகத்தடியால் நன்னி
பாய்த்து }
ஊட்டம் இன்றி } தீனியில்லாமல்
தூர்தால் } ஒட்டிவிடுவதைப் போ
ஒக்கும் } லாம்.

* * * — ஸாத்திகராயிருப்பார் பகவதராதாகம் பண்ணித்தலைக் கட்டினபிறகு
திருவடிவிலே விழுந்து 'நான் தொடங்கின திருவாராதாதத்தைத் தலைக்கட்டி
வேன், திருவள்ளத்திற்குப் பாங்கானபடியே போது போக்கியருளவேணும்'.
என்று ஸ்தோத்ர சூபமானவற்றை வின்னாப்பஞ் செய்வதுபோல், இவன் மன்
மாதரிடத்திற் சில வின்னாப்பஞ் செய்கிறான். "நாமலர் தாயி" என்ற பாடம்
மாறுக்கத் தக்கது. "எத்துகின்றேன்" என்பதை, கிளைமுற்றாகவும், விளைபா
லிணையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

[பழுதின்றி] பணிசெய்கையில் பழுதில்லாமையாவது—ஸ்வப்பயோஜகத்வ
புத்தி கலையாமல் வாக்ஸரியம் பண்ணுகை; "மற்றைநம் காமங்கள்மாற்று" என்
றது காமம். "ஸமுலிலா அடிமைவெய்யவேண்டும்" என்று அழ்வாரும்:

பான் இத்தலைமையிஞ் செய்து உண்ணடி. பவியச் செய்தேயும் நீ உபேசுதி
ந் அண்ணைநண்ணிராஜேருகட்டாதொழிவைவரையில், நான் துக்கம்பெற்றுக்
கொட்டபால் மிகவு மழுது அம்மா! என்று கதறித் திரியும்படி கேரிடும்; அந்தப்
பாதகம் உண்தலையே ஹமாநலால் நீ என்னை உபேசுதியா தொழியவேணு
பென்னை மூன்றாமடிபின் கருத்து.

பெரிய வாச்சான்பின்னை வியாக்கியானம்:—[சூடியாவஸுரபுத்தகவஸு
வைபுமெழுவுகதிசீ] சரணாகதனை கோக்காவிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்

தை அவன் அகப்பனீத்து அலனுடைய ஸூக்ருதபலம் இவன்பக்கனிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதிறே; அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆசையணத்துக்கு ஒருபலமின்றிக்கே சொழியுமாகில் அது உனக்குப்பொல்லாதாங்கிடாய்." என்பதாம்.

கடையடியின் கருத்து:—நான் உனக்கு இன்றையவுஞ் செய்த பணிகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு என் காரியத்தைச்செய்து முடிக்காமற் போவது—உறுவன் தன் ஜீவநத்துக்காக எருதிரிடத்தில் பூர்ணமாக வேலையைவாங்கிக்கொண்டு, பின்பு அதற்குத் தினி இடாமல் துஷத்தடியால் அடித்துத் தன்வி ஓட்டுவது போலாம், கொடு—கொண்டு என்பதன் கிதைவு, (சு)

கருப்புலில்மலர்க்கணைக்காமவேளைக் கழலிணைபணித்தங்கோர்கரியலற *
மருப்பிணையொசித்துப்புள்வாய்பிளந்த மணிவண்ணற்கென்னைவகுத்தீடென்று *
பொருப்பன்னமாடம்பொலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன்விட்டுசித்தங்கோதை
விரும்புடையின்றமிழ்மாவைவல்லார் விண்ணவர்கோனடிநண்ணுவரே. *

கரும்பு வில் மலர் கணை சாமன் வேன்	கரும்பாதித வில்லையும் புஷ்பங்கனாகிற அம் புகளைபுழுண்டைய மண் மதனுடைய	மாடம்	மாடங்கள்
கழல் இணை பணிந்து	இரண்டு பாத்தர்கணையும் வணங்கி	பொலிந்து தோன்றும்	மிதவும் விளக்களிதப்ப பெற்ற
அங்கு தூர் கரி அலற மருப் பிணை ஒசித் து புள்வாய் பிளந்த மணிவண் ணற்கு என் னை வகுத் திடு என்று	கம்ஸன் மாளிகை வரச லில் (குவலயாரீட மென்ற) ஒரு யானை யானது விரிமெப்படி யாக (அதன்) கொம் புகளை முறித்தவனும் பகாஸுரனுடைய வாயைக் கீண்டெறி ந்தவனும், கீலமணி போன்ற சிறத்தானு மான கண்ணபிரா னுக்கு என்னை அடி மைப்படுத்தவேணும் என்று	புதுவையர் போல் விட்டுசித்தன் கோதை விரும்புடை இன்றமிழ் வல்லார் விண்ணவர் கோன் அடி நண்ணுவர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் உள்ளவர்கட்கு ஸ்வாமிபான் பெரியாழ்வானுடைய (மகனாகிற) ஆண்டான் (அருளிச் செய்த) விரும்பமடியாகப் பிறந்த இளநரிற் யானை இப்பாகாங்களை ஒதவல்லவர்கள் சிதம்பரவிரிகுளுக்குத் தலைவனுள் எம்பெரு மானுடைய திருவடிகளை கிட்டப்பெறுவர்.

பொருப்பு அன்ன மலைபோன்ற

*** — இத்திருமொழி கற்றார் பெறும் பெறு கடவுளியப்பாகதம் நிறுநாமப்
பாட்டென்றும் பலசுருதியென்றும் வழங்கப்பெறும்.

கரியலற மருப்பிணை யொசித்தவரலாறு:—கிண்கிழா வன்வித விவரதூர்வாய்ந்
துக் கம்ஸனுல் வரலழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பஸாபர்தன் கம்ஸனாண்டிரை

வாய்கோக்கிச் சொல்லுமளவில், அவ்வரண்மனை வாசல்வழியில் நம்மைக் கொல் லார் பொருட்டு அயனும் ஏகி விழுத்தப்பட்ட குவையா பீடமென்னும் மதயானை யிற் றிவா அம்பாநகலினர் அருளை எடுத்தும் அதன் தந்தக்களிரண்டாடும் சேற்றி விழுந்து கொடியை வடுப்பது போல எளிதில் பறித்து அவற்றையே ஆபுத மாகக் கொண்டு அடித்து அல்லாணையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே போ யின செல்பதாம், புல்லாய் பிளந்த வரணற்றை, சீழ் இரண்டாம் பாட்டினுரை யிற் காண்க.

விட்டுச்சித்தன்—“பெயர் நகலன் குலத்துநீத்த விட்டுச்சித்தன் மனத்தே, - பெயரில் கொண்ட கோவாணம்” என்றபடி-பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குத் தம் திருவுள்ளத்தையே கோயிலாக அமைத்தருளினமையால் விஷ்ணுசித்த கொணக் கரணைப் பெயர் பெற்றனரென்க. “விருப்புடன்” என்றபாடத்தில், “விருப்புடன் யாக்காச்” என இளையபுறம்.

விளக்கிபாணம்:—“(விண்ணவர் இத்தயாதி.) னாத்கிளக்கேவரண பெரி யாழ்வார் வழிநிலை பிறந்துவைத்து பகலல் லாபத்துக்காக மடலெடுப்பாரோ யாதி காமன் காணிலே விழவேண்டும்படியான இவனைப் போலன்றிக்கே இப்பங் தல் சுற்றவர்கள் எம்மொத்தை விட்டு, நீத்யாருபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரி களோடே ஒழு கோளையாய் அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.” (சு0)

அடிவரவு—அத வெள்ளை மத்தம் சுவர் வான் உரு காய் மாக தொழுது சுருப்புகாமம்.

முதல் திருமொழி உரை

முற்றிற்று.

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருமொழி — நாமமாயிரம்.

அவதாரிகை.

மேற் திருமொழியில் ஆண்டான் பண்ணின காமஸமாச்சரணம், ஆய்ந்த
கள் பண்ணின காமஸமாச்சரணத்தின் அதகாரமாகும் திருப்பாவையிற்
போல் — என்பது ரூபகத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாறே இத்திருமொழி
யும் வேறொரு அதகாரவகையாற் செல்லுகின்றது. அதாவது:—

ஆய்ச்சிகள் பண்ணின காமஸமாச்சரணத்தை உணர்ந்த கண்ணபிரான்,
“இவர்களுடன் கூடுவதற்கு நாம் வருந்தவேண்டியிருக்க, எம்மைப்போல வதற்கு
இவர்கள் வருந்துகையாவதென்! அன்றியும், இவர்கள் நம்மைப்போலானவர்க்கு
நம்காலில் கிழாதே ஒரு தேவதார்த்தத்தின் காலிக்கட்டிக்கொண்டு துவரும்படி
நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையாவதென்? இவ்வாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள் கூடி
வரலாற்றாமாக இந்தினுக்குச் சோறு சொற்போய் இடுவதைக்கண்டு, ‘நாம்
பிறந்து வளருகிற ஊரில் சிலர் ஒன்றைத் தேவதார்த்தத்திற்கு ஆக்குகையி
டமோ?’ என்று அதாவும் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சோற்றைக் கோவர்த்
தனமலைக்கு இடுவித்து, கோவர்த்தனமாயிருந்து அவற்றை யடங்கலும் உண்ட
நாம், நமக்கு அஸாதாரணிகளான இவர்கள் தேவதார்த்தத்தின் காலில் கிழப்
பார்த்திருக்கை நமக்கு மிகவும் பொல்லாங்கு’ என்று திருவுள்ளம் கொத்து
தளும்பி மூன் மடுகின்கரையில் ஆனைக்குவந்து உதனினுப்போலே எடுகவந்து
ஆய்ச்சிகட்கு முகங்காட்ட, அவர்களும் இவனைக் காணாதவர்கம்போலே அர்ப்ப
பரமாயிருக்கையைக்காட்டிச் சிற்றிலிழைக்க, அந்நர்செயலும் காமஸமாச்சரண
மப்போல இவனுக்கு அநிஷ்டமாதலால், அவர்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலி இவன்
அழிப்பதாக முயற்சிசெய்ய, அதனை அவர்கள் வேண்டாவென்ன, இவன்
வேனுமென்ன, இப்படியாக நடுவே ஒரு மதுரபாசதம் நடந்தது. பிறகு புனர்
ச்சி நேர்த்து அதுதானும் பிரிவில் தலைக்கட்டி, நின்றவாற்றை ஆண்டான் அதுக
ரித்து அருளிச்செய்யும் திருமொழி இது. (ஒன்பதாம்பாட்டில், “எம்மைப்
பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்றதனால் புனர்ச்சிநேர்த்தபடிதோற்றப்ப
“கோழியழைப்பதன்முன்னம்” என்ற அடுத்த திருமொழியின் அமைப்பு
நோக்கப்படுமிடத்து, பிரிவில் தலைக்கட்டினபடி தோற்றமென்க.) (*)

மாமமாயிரத்திலுள்ள நாசியாருமையே * உன்னை
மாமமாயிரத்திலுள்ள மமங்குலத்தைவிடும் *
மாமமாயிரத்திலுள்ள மமங்குலத்தைவிடும் *
தீமைசெய்யும்சிறீ தரா எங்கள்சிறிநிலங்குசிதைமேலே.

(க)

மாமமாயிரம் } மமங்குலத்திலுள்ள
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!

மாமமாயிரம் } மமங்குலத்திலுள்ள
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!
மமங்குலம் } (சிறீமமங்குலிகள்) அநிக்
மமங்குலம் } குமபக நின்ற
மமங்குலம் } மமங்குலமே!

* * * — “நாமமாயிரமே!” என்றது—வந்தரியாக்சொமத்தில் நாமமாயிரமையே
மாமமாயிரம் அனுகூலித்தவாற்றைக் கூறியவாறுமாம். மாமிதன் மகன் = கணவன்;
மாமமாயிரமையே சீனா தனக்குக் கணவனாகிறே. மமமொழியில், கணவனை
“ஆரியபுத்தர்” என்ற சொல்லால் வழங்குமாறாக; ஆரியபுத்தர் மாமமாயிரமையே
சொல்லிற்று, அவருடைய மனமென்று கணவனைச் சொல்லுகிறது. வாதை—
மாமமாயிரம் என்ற மமமொழி விகாரம். உலகில் வல்லார்க்குக் தீம்பு செய்கின்ற
புருடன் தனது மனமென்கிறதால் வந்தால் பொறுக்கவொண்ணாத தீம்பு செய்வ
வென்பது ப்ரஸித்தமாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள், ‘எற்கனவே தீம்பு
வைக்கேன்’ எனக்குக் கணவனாகவும் வாய்த்தால் எங்கனவால் துன்பம் அதுபவித்து
புறப்போ’ என்கிறார்கள்.

இதுகேட்ட கண்ணிரான், ‘பெண்களா! நானே தீம்பு செய்பவன்? உன்
கணவன் கொஞ்சமும் நீனையாதிருக்க, என் வரவை எதிர்பார்த்துச் சிறிநிலைமக்
கிழிசன் நீங்கலானோ?’ என்று; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘அப்போ! நீ ஆங்
கனம் நீனைக்கவேண்டா, நான்கள் உனக்காகச் சிறிநிலைமக்கின்றோமல்லோம்;
கிழிவது பங்குனிமாத மாதலால் காமதேவன் வீதிவலம் வரக்கூடுமென்று
அவன் வரும்வீதிநிற் சிறிநிலைமத்து அவன்கரிக்கிறோமித்தனையொழிய உன்னைக்
குழித்து ஒன்றுக்குச் செய்கின்றிலோம்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணிரான் ‘நீங்
கன் சிறிநிலைமப்பது அன்பார்த்தமாதல், அதனை நான் அழிப்பதும் அன்பார்த்த
தந்தான்’ என்று சொல்லிச் சிறிநிலை அழிக்கப்புக, ஆய்ச்சிகள் ‘அழிக்கவேண்டா’
வன்று கிணக்குகின்றனர். சிறீ தரன்—ஆரியபு. சிம + இல், சிறிநிலை.

(க)

இன்றுமுற்றமுதுகுநோவ இருத்திழைத்தலிச்சிற்றிலை *
 நன்றுங்கண்ணுறநோக்கி நாங்கோளுமார்வத்தன்னைத்தணிசிடாய் *
 அன்றுபாலகனாகி ஆலிலேமேற்றயின்றலெம்மாதிரியாய் *
 என்றுமுன்றனக்கெங்கள்மேல் இரக்கமெழாததெம்பாவமே. (2)

இன்றுமுற்றம் } இன்றையதினம் முழு
 மூதகு நோவ } மூதகு நோவப்படி
 இருத்த } உட்கார்ந்துகொண்டு
 இழைத்த } ஸ்ருஷ்டித்த
 இசிற்றிலை } இந்தச் சிற்றிலை
 நன்று } நன்றாக
 கண் உற } (1) கண் பொருத்தம்
 நோக்கி } படி பார்த்து,
 நாம் கொளும் } நால்கள் கொண்டிருக்
 ஆர்வம் தன் } கிற அபிதிவேசத்
 னை தணி } தைத் தணிபச் செய்
 சிடாய் } சிடாய்;
 அன்று } மதாபரணம் வந்த
 காத்தில் }

பாலகன் ஆலி செவடிவு கொண்டு
 ஆல் இலேமேல் ஆவத்திரிசின்மேல்
 துயின்ற } கண்வளர்த்தருவின
 வளும் }
 எம் ஆதியாய் } எமக்குத் தலைவனுமான
 கண்ணபிரானே!
 என்மும் } வக்காலத்திலும்
 உன் தனக்கு உனக்கு
 எங்கள் மேல் எம்பிடத்திலும்
 இரக்கம் மதா } தாடி பிறவாமலிருப்
 தது } பது
 எம் பாவமே } நால்கள் பண்ணிவா பர
 வத்தின் பயனேவாம்.

* * * —கண்ணபிரானே! நீ ஸர்வாகதியுத்தருதலால் எப்படிப்பட்ட அபிவ காரி
 வங்களையும் ஒரு ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் வருத்தாறப் படைக்கவல்லினை; நால்கள்
 * அறிவொன்றாயில்லாத ஆய்க்குலத்திற் பிறந்த அபலைகளாகையாலே இச்சிற்
 நிலை இழைக்கப்பட்ட பாடு * பன்னியுரைக்குவதற் பாரதமாம்; இப்படி வருத்
 தப்பட்டுச் செய்த இச்சிற்றிலை நீ என்னுடன் கண்ணை வளரவைத்துக் கண்டாநா
 கில் எங்களுடைய ஆசை ஒருவாறு தனிபும் என்று ஆய்ச்சிகள் கொல்லர் ரெய்
 தேபும், கண்ணபிரான் அதனைக் கேளாமல் சிற்றிலை அழிப்பதாக முயல், அது
 காண்ட ஆய்ச்சிகள், 'நாபகனே! பண்டு இப்பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயான
 காலத்தில் உலகத்தை யெல்லாம் வசிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பாலகனுப் ஆன
 லிலில் பள்ளிகொண்ட பதமகாருணிகளுள் நீ மிகவும் எளிபரான எங்கள் திறத்
 தில் ஒரு நாளும் அருள்புரிபாதொழிவது நால்கள் பண்ணின பாபத்தின் பானே
 நானென்று உன் வெறுப்புகின்றனர்.

“இன்றுமுற்று முதுகு நோவ என்பதற்குத் தருத்து-எங்கள் முதுகைகோடி
 தீச்ச்சுத்துப் பிடிக்கலாகாதோ? என்பதாம்.

[நாம் கொளும் கூர்வத்தன்னைத் தணி.] விஷயம் விந்தித்தால் ஆனா
 லிலுத்திக்குமாதலால், 'நாம் இழைக்குஞ் சிற்றிலைக் கண்ணபிரான் காடாக்கிக்
 வேறுதம்' என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களைழைக்குஞ் சிற்றிலில் அலாறுகூடா
 கடாக்கும் விழுந்தால் இவர்களுடைய ஆசை நீருமென்க. கொளும்—'கொள்
 ளும்' என்பதன் சிதாசம்.

“நால்களு மார்வத்தன்னை” என்றபாடமும் விவாகியொன்றத்திற்கு ஒக்கும்.
 அப்பாடத்தில், நால்களும் என்பது, நோக்கி என்றவினையெச்சத்தில் இவையாம்.

அதன் கருத்து; நாங்கள் இச்சிற்றிலை இழைக்கும்போது இதனைத் தனித்தனி அடியாகவாகக் கண்டுபார்த்திலை யொழிய; ஒரு அடியையாகக் காணப் பெற்றி னோம்; அதனால் மன்களையாவது ஆகை நிரவிலை; அப்படியிருக்க இதனை நீ அழித்தாயவாயின் எம்மனதுமாய் பெற்றது முடியாமல்; இது ஒரு அடியையான பின்னர் இத்தகை நாங்கள் எல்லாக் கண்டு மகிழ்ந்து ஆகை நிரும்படி. நீ செய்ய வேண்டிய பொய்யாகம். இப்பாடந்திற் காட்டி, இம் “காங் கொளும்” என்ற பாடமே பன்மையாகவாயிருந்து சிறந்தருமென்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின் சொல்லை. சிடாய்—முன்னிலை அகசர்சொல். பாலகன்—வாலகன். அன்றி, அந்நிலை மெல்லாந், அந்நிலையொழி அந்நிறுப்பவன் என்று முறைக்கலாம்.

எம்பாவமே — “சீதாவுடையோருதிசீதிரைவந்த” என்று பததாழ்வான் கூறுதற்குப் போலே கூறுகிறார்கள். (உ)

பூங்குளிருறைகொளரி ! மதமாயிரகொளரிநீத்தாய் * உன்னைக் கண்டோமாவோங்கோங்கோ. கடைக்கண்களாலிட்வோத்யேல் * வண்டல்துண்மணல்தெள்ளி யாம்பகைக்கைகளாற்சிரமப்பட்டோம் * தென்றிரைக்கடற்பள்ளியாய் எங்கள்சிற்றில்லத்துசிதையேல். (ங)

குண்டு	மிக்க ஆதத்தையுடைத் தான	கடைக் கண்க	கடைக்கண்களால்
தீர்	கடலிலே	எால் இட்டு	பார்த்து
உறை	சாய்த்தருள்பவனும்	வாதியேல்	தமிழ்ச்சைவேண்டா;
		யாங்	காங்கன்
கொள் ஆர் !	மிடுக்கையுடைய சிவகம் போன்றவனும்,	உண்டல்	யண்டலிலுள்ள
	மதம் மிக்க அஜெத்தி காழ்வானுக்கு முந லையால் கேர்ந்த) ஆ	நுண் மணல்	சிறிய மணல்களை
மதம் யானை	கோக் கிடுத் தாய்	வளைகை	வளையல்கள் அணித்த
	தற்பத்தைத் தொலை த்தருவினவனுமான கண்ணபிரானே !	சொல்ல	கைகளினால்
		தெள்ளி	புடைத்து
		சிரமப்பட்ட	மிகவும் கஷ்டப்பட்
		டோம்	டோம்;
உன்னை	(அடியார் தயரைத் தீர் க்கவல்ல) உன்னை	தெண் திரை	தெனித்த அலைகளை
		யுடைய	யுடைய
கண்டு	பார்த்து	கடல்	திருப்பாற்கடலை
மால் உறவே	ஆகைப்படுகின்ற எங் களை	பன்னியாய்	படுக்கையாகையுடையவ
வர்களை			னே ! எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல்—

* * * — [குண்டுகீர்.] ப்ராயகாலத்தில் உலகமெல்லாம் துலமயமாய் ஏகாந் தாவமான நிலைமை; “பனிப்பகவைத் திரைததும்பப் பாரெல்லாம் செடுங்கடலே பாவகாலம்” என்றது காண்க. எழுந்தருள்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் ஆந்த ஏகாந்நாவத்தில் சாய்த்தருவினமை அறிக. [“கடைக் கண்களாலிட் வாதியேல்.”] முழுநோக்குப் பெறவேணுமென்று ஆகைப்பட்டிருக்கும்வர்கட்குக் கடாகவலிசுணம் [-கடைக்கண் பார்வை.] தமிழ்நகமிதே. அணையவேணு மென்று விரும்பப்பட்ட வயத்திலை தூரத்தில் நின்று காண்கைக்கு மேற்பட்ட தமிழ்நகம் இல்லாததாய் போலே.

யானை கோள்வித்தே வரலாறு— இந்திரதம்புகளென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையவனுள் ஒரு நாள் விஷ்ணுபுகை செய்கையில் அசந்திய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள், அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் புகிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருவரின் வரவை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம் முனிவன், தன்னை அரசன் அலட்சியஞ் செய்தானென்று மாறுகக் கருதிக் கோரித்து 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாகிவான், முன் செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமைபால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள் தோறும் ஆரீசர் தாமரைமண்களைக் கொண்டு திருமாலை அருச்சித்து புகித்து வருகையில் ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூபறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது, அங்கே முன்பு நீர் நிலையில் கின்றுத் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த தேவனென்னும் முனிவனது காலைப்பற்றி விழுந்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சபந்தாற் பெரிய முத்தலைவாய்க் கிடந்த ஹரிஹரி என்னும் கந்தருவன் அவ்யானையின் காலைக் கொளிக்கொள்ள அதனைக் கிடுகித்துக்கொள்ள முடியாமல் கடுகந்திரன் 'ஆதிசைமே!' என்று கூறி பழைக்க, உடனே திருமால் கருடன் மீதேறி அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராபுதத்தைப் பிரயோகித்து முத்தலைவைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று கிடுகித்து இறுதியில் அதற்கு முந்தியை அருவினன் என்பதாம்.

மத்யானை=யானைக்கு மதமுடைமை சாதி யியல்பு. கோள்—முதலிலே திரிந்த தொழிற்பெயர். சிரமம்—ஸூழ்ம்.

பெய்யுமாழகில்போல்வண்ணு உன் தன்பேச்சுஞ் செய்கையும்*எங்களை மையலேற்றியெக்க உன் முகம்மாயமந்திரந்தான்கொலோ * நெய்யயர்பின்னாகளென்பதற்கு உன்னையோவநாங்களுரைக்கிலோம் * செய்யதாமரைக்கண்ணினாய் எங்கள்சிறில்வந்துதிதையேலே (சு)

பெய்யும் வர்யியாலின் துள்ள
மா முகில் } காளமேகம் போன்ற
போல்வண்ணு } திருத்ததைதுடைய
வனே!

உன் தன் உன்னுடைய

பேக்கம் } (தாழ்த்த) வார்த்தைக
செய்கையும் } ளும், (தாழ்த்த) வியா
[பாசங்களும்]

எங்களை எங்களை
மையல் எற்றி பிச்சேறப்பண்ணி
மயக்க அதிவுகெடுக்கைக்கு
உன் முகம் } உன்னுடைய முக
மானது

மாயம் மந்திர }
ம் தாங்கொ } கக்குப்பொடியோ?
லோ }

சொல்பயர் பின் } 'அற்பத் தனமுடைய'
னைகள் எப்ப } திறுவியர் இவர்கன்'என்
தற்கு } டு நீ சொல்லுமாய்
என்று பவப்பட்டு

நாங்கள் நாங்கள்
உன்னை உன்னைக்குறித்து

கேய உரைக் } செஞ்ச புண்படுமபற
கிலோம் } (ஒன்றும்) சொல்லு
கிடுகுநிலை;

செய்யதாமரை } புண்டரிசாரைனே!
கண்ணினும் }

எங்கள் சிற்தில் வந்து திதையேல்.

கடலை அடைந்து வேதுபந்தம்பண்ணி
 அரக்கர் குலங் } பாசுலருடைய குலங்
 ணை முற்றவும் } களை முழுதும்
 சென்று களைத்தொழித்து
 இவங்கையை வங்கையை
 பூசல் ஆக்கிய அமர்க்களப்படுத்தின
 சேவகா வீரப்பாடு உடையவனே!
 முற்றிலாத } முற்றாத இளம் பிள்ளை
 பிள்ளைகளோம் } எனாம்
 முலை போக்தி } முலையும் கிளரப்பெருத
 லாதோமை } வெவ்வே

நான் தொறும் நான்தொறும்
 சிற்றில் மேல் } சிற்றில் விஷயமாக ஒரு
 இட்டிக் } விஷயத்தை வைந்
 கொண்டு } துக்கொண்டு
 நீ சிறிது } நீ செய்யுஞ் செய்திகள்
 உண்டு } சில உள்;
 அது நினை } அங்குறை நான்கள் அழ
 ன நாம் மற்றி } விதாக அப்பயனித்
 லோம் } தோமல்லோம்;
 எம்மை வாதி } எம்மனை (நீ) துன்பப்
 யேல் } படுத்தவேண்டா.

* * * — ‘கண்ணபிரான் இன்னது செய்தான்’ என்று பிறர்க்குந் சொல்லமுடிவாதபடி அவன் சில குறும்புகளைச் செய்ய, அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், ‘அப்பா! கொஞ்சில் நினைத்தபடி சில செய்யுமவ்வளவேயோ வேண்டுவது? எங்கள் பருவத்தைச் சிறிது ஆராயவேண்டாவோ? (“முலைபோ முழுமுற்றும் போக்திவ” என்றபடி.) *கொங்கை இன்னும் குயிர்த்தெழுந்திலாத எங்கள் கிற்றது நீ சொல்லும் குறும்புகளுக்கு நாங்கள் கருத்து அறியும்படி குறுகுலவாஸம் பண்ணி ஒன்றுள் ஒன்றிலோம்; நீயொ ஒரு பெண்பெண்டாட்டிக்காக வானம்படை திரட்டிக் கடலில் அணைகட்டி அரக்கர் குலங்களை வேற வெறுத்த மலையாளவிரா நீன்றாய்; அபலைகளான நாங்கள் உன்னுடைய பலத்திற்கு சநிதொடுக்கவல்லோரால்லோம்; ஆகையால், பிரானே! எம்மை நீ நலியாதே கடக்கப்போகவேண்டுமென்றிருக்கள்.

வாதியேல்—வாபியேல்.

.... (4)

பேதநள்கறிவார்களோடு இவைபேசினுல்பெரிதின்சுவை *
 யாதுமொன்றறியாதபிள்ளைகளோமை நீநலித்தென்பயன் *
 ஒதமாகடல்வண்ணு உன்மணவாட்டிமாரோடுமுற்றும் *
 சேதுபந்தத்திருத்தினாய் எங்கள் சிற்றில்வந்தசிதையேலே.

(5)

பேதம் (உன் பேச்சின்) வாகியை
 னன்குஅறிவார் } கன்னு அறிய வல்லவ
 ளனோடு } கோடு
 இவை இப்பேச்சுக்களை
 பேசினால் பேசினால்
 பெரிது இன் } மிகவும் போக்யமாகிடு
 கவை } க்கும்;
 யாது ஒன்றும் } எவ்வகையான பாவத்
 அறியாத } தையு மறியமாட்டாத
 பிள்ளைகளோ } சிறுப் பெண்ணான
 மை } எங்களை

நீ நலிந்து என் } நீ வருத்தமுறுத்திவை
 பயன் } னால் என்ன பயன்?
 ஒதம் திரைக்கிளம்பத்தையுடைய
 மா கடல் பெரிய கடலையொத்த
 வண்ண } திருசிந்தையுடைய
 கண்ணபிரானே!
 சேது பந்தம் } திருவனை கட்டின
 திருத்தினால் } வனே!
 உன் மணவாட் } உன்னுடைய பத்தினி
 டிமாரோடு } களின்மேல் ஆணை;
 குழறும் }
 எங்கள் சிற்றில் வந்து சிதையேல் —.

க. உ. உ. — கவ்வணர்வான் ஆறார் திகழி நோக்கித் துறும்பாகற் கில வாற் றைதகனைச் சொல்லிச் சிற்றிலுழிற் ற கலியை, அழகுண்ட அலர்கள், ‘அழகுனோ! வாற் றைத கவியும் வரவினா’ ஆறிய கவ்வணர்வனிடத்தில் இக்குறும்பு வார்த்தைதகனைச் சொன் றான், நீ ழுன் றா சொன்ன, அலர்கள் ழுன்பது சொல்ல, மேன்மேல் வார்த்தைதகன் னெழுதிய பதமாணவாயர் செல்லும்; சுபடமற்ற வார்த்தைதகனின் கருத்தைமுறிய மாட்டாத வர்கள் திறத்தில் அப்பொருள்களைப் பேசு நலிவதனால் உனக்கு என்ன பாவமுண்டு? என்று சொல்லச் செய்தேயும் அலன் தனிராமல் மேன்மேலுஞ் சிற்றிலைச் சிதைக்கப் பூர, ‘உன் பெண்டாட்டிகளின்மேலாகின, எம்மை நீ நலிவனாகாது’ என்கிறார்கள்.

(“யாதுமொன்றியாத” இங்யாத்.) ‘தண்ணீர்’ என்றால் தண்ணீரே சொல்லெழுந்தபடி பாலைகவாரிருக்கிற எங்களை நெருக்கினால் உனக்கு என்ன பல முண்டு?” என்ற பெரியவாசிரான்பின்னை வியாக்கியானத்தின் விழு காண்க. ‘தண்ணீர் பெயர்விலை’ என்றும், ‘கலியெய்ய வா’ என்று விளிக்கிறான் என்று ச. ஸாதுவையே ஆறியின் பாவப்பேர்தும்.

‘உன் மணவாட்டியோடு’ என்று ஒருமைபாகச் சொல்லாமல், “மண வாட்டியவாட்டி” என்று பன்மையாகக் கூறியது — மருமத்திற்படப் பேசும் பேர்வாய்; ஏததாவந்தது யிருக்கிறவனை நோக்கி, ‘எங்களை யொழிய உனக்கு எத்தனை பேருண்டு’ என்றாக மாமல்பாச்சியிதே.

சேதுபந்தம் — செவதுவது. (எ)

வட்டவாய்ச்சிமதுதையோடு சிறுகளதும்மணலுங்கொண்டு *
 இட்டமாலினியாடுவோங்களைச் சிற்றிலீடழித்தேன்பயன்? *
 தோட்டுதைத்துநலியேல்கண்டாய் சுடர்ச்சக்கரங்கையிலேந்தினாய் *
 கட்டியுங்கைத்தாலின்னாமை அறிதியேகடல்வண்ணனே. (அ)

சுடர் சக்கரம் } ஒளிபொருத்திய ஸாத
 ர்சநாடுகளை
 கையில் ஏந்தி } இருக்கையில் தரித்தி
 ரா சின்னங்கள் கண்ண
 னாய் } பிரானே!
 கடல்வண்ணனே —;
 வட்டம் வாய் } வட்டவடிவமான வா
 யையுண்டய
 சிறு துறையோடு சிறிய பானையோடு
 சிறு களையும் சிறிய மூச்சிலையும்
 மணலும் } மணலையும் கொண்டு
 கொண்டு } வந்து
 இட்டமா இஷ்டப்படி
 வினையாடுகோ } வினையாடுகிற எங்களு
 ள்களை } டைய

சிற்றில் சிற்றிலை
 சுடறித்து } மறுபடியும் உபயோகப்
 படாதபடி ஆழிப்பத
 [உல்
 என் பயன்? —;
 தொட்டு கையால் தொட்டும்
 உதைத்து காலால் உதைத்தும்
 நலியேல் } விம்வியாதொழி
 கண்டாய் } கிடாய்;
 கைத்தால் கொஞ்ச கசத்துப்போனால்
 கட்டியும் கருப்புக்கட்டியும்
 இன்னுமை ருசியாது என்பதை
 அறிதியே அறிவாயன்றோ?.

* * * — சிற்றிலைழப்பதற்குச் சில பாணியும் முச்சிலும் மனதும் உபகரணங்க
 னென்ற, இவற்றைக் கொண்டு விளையாடுகிற வெங்குறையை சிற்றிலைக் கிதைப்ப
 தனால் உனக்கு என்ன பயன்? என்றதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், 'ஆய்ச்சிகார்!
 இச்சிற்றிலை நான் காலாலும் கையாலும் உதைத்துச் சிதைப்பதினால் எனக்கு
 ஒரு பயனுமில்லை யென்பதுமெய்யே; உங்களைத் தீண்டுவதன்றோ. எனக்குப் பிர
 யோசனம்' என்று அவர்களைத் திண்ட; அது கண்டு ஆய்ச்சிகள், 'ஹரி, ஹரி! நீ
 எத்தனை தூரஸ்தீரிகளோடு கலந்துவந்தாயோ தெரியாது, எங்கள்மேல் தீண்டாதே
 கடக்க நில' என்ன; அதுகேட்ட கண்ணன் 'நான் ஸர்வேஸ்வரனல்லவோ?'
 என்னுடைய ஸ்பர்சம் உங்களுக்கு நனிலாய் விட்டதோ? நான் சர்வரென்ப
 தில் உங்களுக்கு ஸம்ஸமுண்டாகில் என் திவ்யாயுதத்தைப் பாருங்கள்" என்று
 திருக்கையிற் சக்கரத் தோற்ற நின்றான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள் 'ஓ மெய்யே சர்
 வரானாகிய; இப்போது எங்கள் நெஞ்ச உன்மேல் வெறுப்புண்டிருப்பதால்
 உன்மீது எமக்கு போக்பதை தோற்றவில்லை; நாக்கு கசத்துப்போனால் கருப்பந்
 தாலும் இனிதாகாதென்னுமிடம் உனக்குத் தெரியுமன்றோ? என்ருர்கள்.

"கடல்வண்ணனே" என விளித்தற்குக் கருத்த: — கண்ணெடு மதுக்கு
 மேற்படச் செய்யலாவதில்லை, ஒருகையவள்ளி முகத்தைக் கழுவுதல் குடித்தல்
 செய்யவொண்ணாதே கடலில் நீர்; அப்படியே யன்றோ நீயும் என்னை.

[வட்டவாய்.] வட்டம்—வறுதல் என்ற வடசொல் கிகாரம், இட்டம்
 உஷ்ம், கட்டி—உக்பாவஸ்யம். அறிதி-முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. (அ)

முற்றத்தாபேதுந்து நின்முகங்காட்டிப்புன்முறுவல்செய்து *
 சிற்றிலோடுங்கள்சிந்தையும் சிதைக்கக்கடலையோகோவிந்தா ? *
 முற்றமண்ணிடந்தாவி விண்ணுறநீண்டளங்கொண்டாய் * எம்மைப்
 பற்றிமெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம்நின்றலசென்னோல்லார். (ஆ)

கோவிந்தா கண்ணபிரானே !
 முற்ற மண் } (ஒரு திருவடியினால்) ந
 இடம் தாவி } மண்டலம் முழுவதை
 யும் தாவி வளர்த்த
 வின் உற நீண்டு பசுமயத்தந்தை யு ஓங்கி
 அனந்த கொ } (மற்றொரு திருவடி
 ண்டாய் } யினால் மேதுவகத்
 தனை) அனந்தகொ
 ண்டவனே !
 முற்றத்தாடு } (எங்கள் ஏகாந்தமாக
 விளையாடுகிற) முற்றத்
 திலே
 புருத்து அழைத்து
 சின் முகம் } உனது திருமுகத்தை
 காட்டி } (எங்களுக்குக்) காண
 பித்து

புன் முறுவல் } புன் கிரிப்புக் கிரிப்பு
 செய்து }
 சிற்றிலோடு } எங்கள் சிற்றிலையும்
 எங்கள் சித் } கெஞ்சையும்
 தையும் }
 சிதைக்க கட } அழிக்கக் கடவாயோ ?
 ணையோ }
 (அவ்வளவோடும் சில்லாமல்)
 எம்மைப்பற்றி எங்கனோடே
 மெய் பிணக் } கலவியும் பரங்குத்த
 கு இட்டக்கால் } மாறல்
 இந்த பக்கம் } அருகில் நித்பவர்கள்
 சிந்தவர் }
 என் சொல்லார் என்ன சொல்லுமாட்
 டார்கள் ?

கண்ணாசிராணுடைய கண்வட்டத்திலே நின்றால் அவன் பொறுக்கொணாத நிலையாகையால் செய்வின்றொன்றென்றே அவனுக்குத் தெரியாதபடி ஒருவரொருவராகியபடியும் ஒரு முற்றத்திற் புறஞ்ச் சுதவுதனை அடைந்துக் கணையங்களுடைய போட்டு இவனுக்குப் புதுவாழியில்லாதபடியான்குறி விளைபாடா நின்றார்கள் ஆய்ச்சிசுகம் ; அம்முற்றத்திலே தங்கள் திரவியப்படுவே கண்ணாசிரான் வந்து நிதங்கக் கண்டார்கள் ; 'நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் வந்தோமென்று நினைத் திரவியத்தோம் ; அழகுநாயிருந்தது ; இவன் நமக்கும் முற்பட்டேவந்து நின்றான் ; என்னைத்தோமாளோ ! இவன்னைதிலே அகப்பட்டோமே ! இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோலாகாமல் சுதையும்விரகு ஏதோ !' என்று சிந்தித்து ஒருபோக்குக் கண்ணால் வெள்கிக் களித்தகலையிட்டு நின்றார்கள்.

[நின்றுகங்காட்டி.] இவன் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சிபிட்டுத்துஞ் சென்று, 'நங்காப் ! எங்கனே இங்குவந்தாய் ? கால்கள் நோகின்றனவோ ? காணாநீயும் கலந்துவாய் பெற்றிலோமே !' என்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி முகத்தை விளங்கக்காட்டினனென்க, அங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்ட ஆய்ச்சிசுகம் 'நமது எண்ணம் வினையொழிந்ததே !' என்று தங்கள் தோல்வியை நினைத்து எக்திக்கு, இவன் புன்முறுவல்செய்தான்.

'நாம் இவனுக்குத்தோற்று வெட்கமடைகின்றமையை இவன் அறியலாகாது ; அடியபரதையைக் காட்டுவோம்' என்று அங்கேயிருந்து சிற்றிலிழைக் கப் புக்கார்கள், அதுகண்ட கண்ணாசிரான் 'இங்கே நம் கண்வட்டத்திலே தீவர்கம் அடியபரதையென்க !' என்று சிவிட்டென்று, நினைக்கைக்கு நெஞ்சம் கலாநீரே விவாபரிணகக்குக் கலாநீர்ப்பாடாதுபடியாகக் சிலவற்றைச் செய்தான் ; [சிற்றிலோடு இங்குபதி.] கண்ணாசிரான் பகழைக்கையவன்றோ தொழில் ; பெண்களை பரிணயம் பண்ணிவோ ? என்னைக்கள், 'கோலிந்தா !' என்ற விளியில்நோக்கு.

'ஆனிக் கேட்கவேண்டிய பழியொன்றுமில்லை ; எல்லாக் கேட்டாயிற்று ; ஆவது ஆகிகே' என்று பெண்களின் பரிபட்டங்களைக்கிழித்து, அவர்கள் பட்டம்விகாண்டு தாய்மார்முன்பு நிற்றவொண்ணாதபடி பண்ணினான் ; "எம் மைப்பற்றி வெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்" என்கிறார்கள்.

'என்னோடே அனைகை உங்களுக்கு அலற்றயமாயிருந்ததோ ? யோகிகளும் நம் உடம்புடனே அனையவன்றோ ஆசைப்படுவது' என்று கண்ணாசிரான்குற, 'என்னோடு வம்மல்கேளிக்கை எங்களுக்கு மிகவும் அழகிகே ; ஆனதும் அருகி லுள்ளவர்க்கு அஞ்சலேண்டியே' என்கிறார்கள். "இத்தகல் எம்ம்கேளெம் பரவ் குறிதயான்படி சொல்லுகிறது" என்பர் பெரியவாச்சான்பின்கு.

ஆழ்வார்கள் ஆண்களாயிருந்துவைத்துப் பெண்ணுடை உடுத்து "மின் விடைமடலார்" முதலிய திருவாய்மொழிகளில், "என்னுடைய பந்துங்கமலும் நந்துபோகுமென" "ஒருகான்று தடியினக்கே" என்றாற்போலச் சொல்லும்

பாகுதங்கன்போலன்றியே, பெண்பிங்கி தனக்கே அருங்குடியே ஓருமென்றை
பிறந்து வார்த்தைதொல்பும் விறுபாடு என்னே? என்று கம்பிங்கி சிறிபட்டு
உருகுலவாரம், (30)

சீதைவாயமுதமுண்டாய் எங்கள் சிற்றில்நீ சீதைவேலென்று *
விதிவாய்வினையாமே ஆயர்சிறுமியர்மழலைச்சொல்லை *
வேதவாய்த்தொழிலார்கள்வாழ் வில்லிபுத்தூர்மன்விட்டுசித்தன்றன் *
கோதைவாய்த்தமிழ்வல்லவர் குறைவின்றிவைகுந்தஞ்சேர்வரே. (30)

சீதை	பிராட்டியினுடைய	தொழிலார்	வைகுந்தத்தொழில்
வாய் அமுதம்	அதாரங்குத்தை	கள்	களைச் செய்பவருமான
உண்டாய்	பருகினைவனே!		[பரமைகாத்தின்
எங்கள் சிற்	எங்கள் இறைக்குஞ்	வாழ்	வாழாட்டமான
றில் சீதை	சிற்றிலை சீ அழிந்தா	வில்லிபுத்தூர்	ஆதிவில்லிபுத்தூருக்கு
யேல் என்று	தொழியவேண்டும்	மன்	தலைவரான
விதிவாய்	விதிவிலே	விட்டு சித்தன்	பெரியாழ்வாருடைய
வினையாமே	வினையாடாசின்ற	தன்	திருமகனான
ஆயர்சிறுமியர்	இடைப் பெண்களு	கோதை	ஆண்டாருடைய
	டைய	வாய்	வாக்கில் நின்று அலகுநின்று
மழலைச்	இளம் பருவத்துக்குரிய	தமிழ்	தமிழ்ப்பாகுதங்களை
சொல்லை	மெல்லிய சொல்லை,	வல்லவர்	ஓதவல்லவர்கள்
	உட்கொண்டு	குறைவு இன்றி	குறைவில்லாமல்
வேதம் வாய்	வேதத்தை உச்சரிக்க	வைகுத்தம்	பாமபதஞ் சோம்பெரு
	கின்ற வாயையுடைய	சேர்வர்	வர்.
	[வர்களுள்		

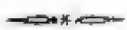
* * * — இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர் பெரும் பெற்றதைக் கூறார்
பாகுதம் இது; “சீதைவாயமுதமுண்டாய்” என்ற விவரிப்பு, “ஆயர்
சிறுமியர் மழலைச்சொல்லை” என்பதும் நோக்கப்படவேண்டும். பாகுதம் தீர்ப்பு
பிளவெனோடே ஊராதபலம் பண்ணுவமன், எல்லாரும் நிரூபித்திருக்கிற
மறைக்கவேண்டுமவற்றை மறைக்கவறியாமல் தோற்றிப்படி வினையாடுகிற பாகு
தம் நிரம்பாத பெண்களுடன் போகானை விருப்பமென்று மனத்தையொழி
போதற்றென்க; சீதை-விதா. அமுதம்-கஜேகர. மழலைச்சொல்-பிங்கித்த
னம் சொட்டும்படியான பேச்சு. (30)

அடிவரவு:—நாமம் இன்று குண்டு பெய் வெங்கி மூற்றில் நோதம் அட்ட
முற்றச் சீதை கோழி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவாடி.கனே சரணம்.

ஜீயர் திருவாடி.கனேசரணம்.

தூதி.

ஆண்டாம் திருவெழுகனே சரணம்.

முன்றம் திருமொழி — கோழியழைப்பதன்முன்னம்.

அவதாரிகை.

“தொட்டுவைத்து கனியேல் கண்டாய்” என்றும்படியாகக் கண்ணிரோன் ஆரங்குகளின்கேடல் ஸந்தரீகின்று, “எம்மைப்பற்றி மெய்ப்பரிணங்கிட்டக்கால்” எம்மைப்பற்றியே தனித்தனி நாடார்மையேற்கையவற்றியே ஓர்டுடன்பெய்தே மிகைக் காண்பது கனகி கேர்ப்பட, இறுப்பு காய்த்து பொருந்துவதுபோல், பிரிந்து கூடா விடக் திரைக்கிழையும் அழிந்துமென்று பந்துவர்க்கங்கன் கிளைத்து, ‘செயுப்பெண் பகை திரைக்கிழைவாண்னுது, திரைக்கிழைவாணியின்பு இனி போக்கடி என்!’ என்று எய்தித் திரைக்கிழைக் கொண்டுபோய் கிணைவதளவில் அடைக்க, அங்குகளும் பிரிவு ஆற்றமாட்ட பங்கவதற்கு, கண்ணிரோனும் அவர்கனினும் மேலாக வருந்திக் கிடக்க, கொண்களுடைய கிணைவைய ஆராய்த்த நாய்தர்கையச் ‘இவர்களை நாம் அழிந் தவிரைக்கிட்பாக்கவும் ஓர்வாண்வகை அகியவாய்க இழந்துவிடுவோம்; நாமே சொத்துக்கிட்டபாக்கவும் ஓர்வாண்வகை; இனி இவ்வகை ஒரு வழிகிடுவோம்;— “பெருக்கித் திரைக்கிழைப்பொருட்டிப் பணிநீராடுகை” என்றொரு செய்தி கண்டு; அவனை இவர்கன் கொய்க்கடவர்கள்; நங்கன் கிணைவிலே அழிவுப்பல்க் கிறாது, காம்இவர்கனின் அழிவித நாய நாகிழைந்திரேய” என்று இவர்கள் நான் கன் கன்களிலே கிணைப்பவர்க்கிழைந்தருக்க,

கண்ணிரோனும் பிரிந்துபோதே தொடக்கி மனரில் கிரேஷங்களை ஆராயுமவ ளையவையே பற்றுக்களும் குடிப்பெண்களுக்கும் தனித்தனியே ஆளிப்தி, நடத்த வந்தவரும் நடக்கின் தவந்தவரும், நடக்கப்போயின் தவந்தவரும் ஆராய்த்தறிந்து, பணிநீராடப் போகப்போகிற ஆய்க்குகளின்கிணை தாலும் போவதாகக் கணி சித்திருக்க;

அங்குகளும், ‘கண்ணிரோனோடு ஸம்ச்சேஷம் பொதுக்க முடியாது; அழகுருபேலே கிச்சேஷ வ்யவகம் மிகவும் அழகற்றயம்; ஸம்ச்சேஷமோ கிச் சேஷைத்தமாயவ்ந்து இராது; ஆனகின்பு, அவனோடு ஸம்ச்சேஷித்துப் பிறகு வருந்தப்படுவதிற்காட்டிலும் முற்றா முன்னமே கிரதறதாபத்திற்குப் பரிஹாச மாக கிரேலே போய்ப் படிந்துமுடி கி ஆர்வலித்திருக்க வடுக்கும்; அவ்வன் செய்யு மானகில், நாமும் அவனுமாய் முன்புருவிக்கும் பொய்கைகளிற் புருந்தால் அவன் தீர்தவளும்; அவனையிதாதொரு பொய்கைதேடிப் போகவேணும்; அவ்வன் போமனகில் எல்லாரும் திரைக்கிழைக்கி அவன் வழி அறிவன்; ஆனகின்பு ஓருவொருவராய்ப் போவோம்; போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடிவய அழிந்தருக்கொண்டு போவோம்’ என்று ஸங்கேதித்துக்கொண்டு எல் லாரும் போனார்கள்.

கண்ணபிரான் * இருளன்ன மாமேனிபஞ்சகையாலே அவர்கள் நிழலிப்பற்
றிக்கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்ந்
தான். இவர்கள் அவன் வந்தமை அறிந்திலர். இடைப்பெய்க ளாகையாலே
பரியட்டங்கொடியும் ஆபதாங்கொடியுமெல்லாம் களைந்து கதையேல் வைத்தனிட்
டிரீலே அவகாழித்தார்கள். அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றைகொல்லும்
வாரியெடுத்தாக்கொண்டு மிகவிவரத்து குருந்தின் மேலேறி மனைய நின்றான்.

பிறகு ஆய்ச்சிகள் கலையேறிக் கண்டவளில் அவை காணாமையாலே
'இஃது இருந்தபடியென்!' என்று துணுக்கென்று, 'கம்முடன் கூடவந்தார்
பிறர் ஆருயில்லையே! இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ? திவாகல் கொண்
டனவோ? இக்குளங்கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ? என்று
இங்ஙனே கலங்கிப் பலவகைகளாகச் சங்கித்து, எங்கும் 'பருகுபருகெ'ன்று
பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்க, கண்ணபிரானைக் குருந்தமரத்திற் கண்டார்கள்.

கண்டபின்பு, 'இவன் கம்மடிபிடித்துவந்தான், நாமும் இவனை மடி
பிடித்து வரங்கிடுமாதவேணும்' என்றெண்ணி, இவனை இரப்பார், ஏத்துமார்,
வாழ்த்துவார், தாழ்த்துவார், நிறுவாராய், 'இவனை இப்படி தீம்பெய்யுறப்படி
பெற்றுவிட்ட தாடிமொருத்தியே!' என்று அவனை வெறுப்பாராமாய், தங்க
ளாற்றாமைய ஆநிங்கிக், அவனும் பரிபட்டங்கள் கொடுத்துப் புனார்த்தானைக்
தலைக்கட்டுகிறது—இத்திருமொழி.

[ஓருவனுக்கு ஓருதால் ஸம்சாரத்தில் மிகவுருத்தந்தோற்றி ஒன்றுஞ் செய்ய
மாட்டாமல் மோஹம் பிறக்குமளவில், இத்திருமொழிக்குப் பெரியவார்தான்
பிள்ளை இட்டருளின அவதாரிகையை ஸேவித்தால் எனவதாபங்களும் நீங்கி
நற்றெளிவு பிறக்குமென்பது அதுபலவரித்தம்.]

கோழியழைப்பதன்முன்னம் குடைந்துநீராலோன்போந்தோம் *
ஆழியன்செல்வனெழுந்தான் அவனைமேற்பள்ளிகொண்டாய் *
ஏழைமையாற்றலுமபட்டோம் இனியேன்றும்பொய்கைக்குவாரோம் *
தோழியும்நாணுந்தோழ்தோம் துதிசெய்ப்பணித்தருளாயே.

(க)

அவ அனை } திருவன் தாழ்வானு
மேல் } திற பசுரையின்
மேலே }
பள்ளி } திருக்கண் வளர்த்தரு
கொண்டாய் } னுமவனே!
குடைந்து } (குளத்தில்) அவகாழி
நீர் ஆவொன் } நீத
கோழி } நீராவேதற்காக
அழைப்பதன் } கோழி கூவுதற்கு முன்
முன்னம் } னம்
போந்தோம் } (இங்விடம்) உந்தோம்;
} (இப்போதோ வென்
[சூல்,)

செல்வன் } (நீ மக்களாயனை
தன்னிடத்து நிற்ப
வா னம் பண்ணப்
பெறுகையாதெ)
செல்வத்தைப்படைப
னான்
ஆழியன் } ஸாநியன்
எழுந்தான் } உதித்தான்;
ஆற்றவும் } (காக்கன் உன்னுடைய)
ஏழமை } மிகவும் இனிமையுப
பட்டோம் } டோம்;
இனி } இனிமேல்
என்றும் } என்றைக்கும்

பொய்கைக்கு	குறந்திரு	தாவின	} (எங்களுடைய) செலை களை
பொருளும்	நாங்கன் ஒருவதில்லை;		
தோழியும்	} தோழியும் நாணமாக (உன்னை) சேலியா	பணித்	} தந்தருளவேணும்.
நாணும்			

* * * — நாணபிரான் இவரின் முற்குறெல்லாம் பெண்களோடே புணர்ந்து விட்டு, பிறகுதான் உறங்குவானென்றால், ஸூர்ப்போதயமளவும் அவன் கண் விழியான் என்று நினைத்து இவ்வாப்ச்சிகள் கோழிகுலவதற்கு முன்னமே புகழ்த்தில் நீராடி, பின்வதாக வந்தார்கள்; இவர்கள் நினைத்தது ஒன்றும், முடிந்தது வெறும் தலைக்கட்டிதான். இவர்களுக்கு தெரியாமல் கண்ணன் அங்கு வந்து போய், நாணபிரான் அவனுடைய தாங்கன் மிகவும் ஏழைமைப்பட்டு ஸூர்ப்போதயமாகவும் தாங்கன் வந்தகாரியம் தலைக்கட்டப் பெறுமையைக்கண்டு வருந்தி வருந்திவந்தான். 'அப்பா! இன்று நாங்கன் குறத்திற்குவந்து பட்டபாடு போதும்; இனி ஏழெழிறவிற்கும் இக்குறத்தின்முகத்திலும் நாங்கன் விழிப்பதில்லை' என்கிறார்கள்.

இவர்கள் 'குறைத்து நீராடுவான் போந்தோம்' என்றவாதே, தமிழர் கலியாணச் சிவையாடலாகச் சொல்லும் முறைமையை உணர்ந்த கண்ணபிரான் தானும் கொஞ்சம் ஒன்றை நினைத்து 'அங்கனே நீராடுகைக்குத் தடை என்?' என்று; அவனதுகருத்தை அறிந்த ஆய்ச்சிகள், 'பிரானே! அந்த ஆகைக்கு இடமாய்ப்படி, பாழஞ்சூரியன்வந்து தோன்றிவிட்டனனே!' என்றனரென்க. செல்வன் என்றதை விபரீதலக்கணமாகக் கொள்வது பொருந்தும். எனவே, "செல்வாழியன்" என்றது — பாழஞ்சூரியன் என்றபடி. சிவையாடலுக்கு விசேஷ நியமம்வந்த தோன்றினபடியால் வசவுக்கு உடலாமத்தனியிறே,

[ஏழைமை சூற்றவும் பட்டோம்] நீ செந்நான் எங்கள் கையில்பட்டதெல்லாம் ஒருதனைத்தில் நாங்கன் உன்னைவிலே பட்டோமென்றார்கள். இங்கனே இவர்கள் பரிதாபத்தோற்றச் சொல்லச்செய்தேயும், அவன் 'இன்று நீங்கள் என்னை வஞ்சிக்கவந்த குற்றந்தீர் ஒரு அஞ்சலிபண்ணுங்கள்' என்றான்; ஒரு கையாலே தொழுதார்கள். 'ஏகஜெஸ்தப்பாணமும் மஹாபசாரகோடியில் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது; இரண்டுகையாலும் தொழுமின்' என்றான். இவர்கள் தாம் துவிழித்திருப்பதனால் அங்கன் செய்யமாட்டாதே இருவரிருவராய்ச் சேர்ந்து தொழுதிருக்கன்— "தோழியும்நாணத் தொழுதோம்" என்கிறார்கள். (க)

இதுவேன்புகுத்திற்குத்தோ இப்பொய்கைக்கெல்லவாவந்தாய் *

மதுவின்மூழாய்முடிமாலே மாயனெயெங்களமுதே *

லிதியின்மையாலதுமாட்டோம் வித்தகப்பிள்ளாய்விரையேல் *

குதிசெண்டரவினடித்தாய், குருத்திடைக்கூறையனியாய்.

(உ)

இங்கு	இங்கே	விதி	விதியில்லாமையாலே
புகுந்தது இது	(நீ)வந்த சேர்த்தவிதம்	இன்மையால்	அது மாட்
என்	குக் காரணமென்ன?	அது மாட்	டேரம்
இ பொய்கைக்கு	இக்குளத்திற்கு	டேரம்	இசையமாட்டோம்;
எவ்வாறு	எவ்வழியாலே	வித்தம்	ஆச்சரியசேஷ்டைகளை
வந்தாய்	வந்தாய்?	பின்னாய்	யுடைய பின்னாய்!
மது இன்	தேன்மாறாத இனிய	வினாயேல்	அவஸரப்படவேண்டி;
துழாய் முடி	திருத்துழாய் மாலை	அரவில்	காசிய காசத்தின்மேல்
மாலே	குடிய திருவபிஷேக	குதிகொண்டு	குதித்துக்கொண்டு
	ததையுடைய பெரி	சமுத்தாய்	சர்த்தனஞ்செய்தவனே!
	[யோனே!	குருத்தினடர்	(அக) குருத்தமரத்தின்
மாயனே	ஆச்சரிய சத்தியுடைய	உறை	மேல்வைத்திருத்தி
	வனே!	பணியாய்	கொடுத்தருள்.
எனகன் அழு	எங்களுக்கு அம்ருதம்		
தே	போல் இனியவனான		
	வனே!		

* * *—“இவர்கள் தங்களுடைய காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டுபோக நினைக்கின்றனரேயன்றி, நம் அபிமதர் தலைக்கட்ட நினைக்கிறீவர்; இதற்கு என் செய்வது!” என்று சிந்தித்துக் கண்ணிரோன் சடங்கெனக் குருந்த மரத்தின் நின்றுமிழிந்து கிழே மிகுந்திருந்த ஒன்றிரண்டு பரிபாட்டங்களையும் வாகிற் கொண்டு சுழல்காற்றுப்போலே எங்கும் கிப்பாபிற்று, ‘இன்னதுசெய்தான்’ என்று இவர்கள் அதுதெயிலொண்ணுதபடி, சேலைகளைப்போலே இவர்களது கெஞ்சையுங் கவர்ந்துகொண்டபோய்க் குருந்தின்மேலேறி மறைபவருந்தான்; இவர்கள் கறையேறி ஒன்றுக்காணுமையாலே திடுக்கிட்டு, “இது பன் பழந் தது?” என்கிறார்கள், மின்னின்னிறியே இறுகிழந்துகிற்ற கண்டோமென்கை.

இப்பொய்கைக்கு = வழக்கமாக நீயும் நாமும் சூலக்கிடைபண்ணும் பொய்கையன்றே இது; இதறிந்து நீ சந்தபடி. என்? என்கிறார்கள்.

“நான் எப்படிவந்தாலென்ன? வந்தாயிற்று, இனி நீங்கலும்நானும் ஸந்தை பொதும்படி அதுபவிற்குமந்தனைபன்றே” என்றான் கண்ணன்; அதுகொட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘நீ ஆணைப்படுவது அழகியதே; ஆகிலும் எங்களுடைய தெனர்ப் பாக்கியத்தினால் நான்கள் அதற்கு இசைந்த வரமாட்டுகிறீலோம், என்கிறார்கள். அது என்பதற்கு ஸம்ச்சேஷம் அர்த்தமானபடி. என்னென்னில்; கண்ணிரோன் தன்னுடைய ஸம்ச்சேஷ. விருப்பத்தை ஸந்தானையாகக் காட்டினதுதான், அதனை உணர்ந்த இவர்கள் அது என்று ஸம்ச்சேஷத்தைச் சுட்டிக்ஞர்கள் யன்றி, கெஞ்சுகிட்டு.

இப்படி இவர்கள் சொல்லச்செய்தேயும் அவன்தன் ஆற்றாமையாலே மதறி மேல்விழப்புகான்; பிரானே! உன் ஸாமர்த்தியம் நாம் அறிவோம். அவராய் படாதே கடக்கவில்’ என்கிறார்கள்.

[விதியின்மையால்.] விதி - பாக்யம். வடகொல்;- “பெஷ்யம்விஷ்டம் ஸாது பெஷ்யம் ஹாதுஷ்ஷிதியகிஷ்டியுதி” என்பது நிசண்டு.

“குதிகொண்டு” என்றகிடத்து, குதி என்பது—குதிகிடத்திற் குதிப்பிற் பெயர். (11.)

‘நான் அஞ்சேனதிலும் உங்களுக்கு இவை தாலேண்டியதில்லையே’ என்று குருந்தின்மேலே பூப்பொருத்திணற்போலே பொருத்தி, சித்திநங்கம் கருத்தின் ரியே இருந்தான்; “பூங்குருந்தேறியிருத்தி” என்கிறார்கள்.

[வில்லால் இத்யாதி] பரஹ்மாதீதவர்களுடைய அஸ்தர்ஸ்கருக்கும் அழிவாதபடி வரபலத்தாலே சேமிக்கப்பட்டிருந்த இலங்கையை, ஒரு பிராட்டிக்காக நசுஞ்செய்தருளின நீ இன்று எம்மை இங்கன் வருத்துவது என்னோ? என்ற வரது. ஸாபிப்ராயணம்போதகம்.

இதசேட்ட கண்ணிரோன், ‘ஆம், நான் பிராட்டிக்காக அங்ளனே அளவற்ற பாடுகள் பட்டதுண்டு, என் கினைவுக்கு அவன் ஒத்திருந்தபடியாலே அவளுக்காகக் காரியஞ் செய்தேன்; அப்படியே நீயுடனும் உன் கினைவுக்கிடாகவந்தான்றோ நான் உங்கள் காரியஞ் செய்வது’ என்றான்; “அதிலும் ஒரு குறைபுமில்லை; நீ அபேக்ஷிக்குமதெல்லாம் செய்யக்கடவோம்” என்கிறார்கள்—“நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்.”

‘அப்படியாகில் ஸம்போக பிணைக் கொடுங்கள்’ என்று மடியை ஏற்றான்; ‘இந்த பிணைத் தைஸ்யமாகக் கொடுக்கக் கூடியதோ? தலையாயமன்றோ? ஒருவரும் காணாதவிடம் தேடிப்போவோமென்கிறார்கள்—“பல்லாதும் காணாமே போவோம்.”’

‘ஆகில் புறப்படுங்கள் போகலாம்’ என்றான்; அனாலில் சேலையின்றிப் புறப்பட்டு மாட்டாணையாலே “பட்டைப் பணித்தருளாய்” என்கிறார்கள். (க)

பரக்கவிழித்தெங்கும் கோக்கிப் பலர்குடைந்தாடுகனையில் *

அரக்கரில்லாக்கண்ணீர்கள் அலமருகின்றவாபாராய் *

இரக்கமேலோன் றுமிலாதாய் இலங்கையுழித்தபிரானே *

குரக்கராலதறிந்தோம் குருத்திடைக்கூறையணியாய்.

(ச)

இலங்கை அழித்த பிரானே! —;

பலர்குடை } பல பெண்கள் பழித்து
ந்து ஆடும் } நீராமே இப்பொய்கை
கனையில் } யின் கனையில்

கண்ண நீர்கள் கண்ணீர்த்தாலவர்கள்

அரக்க வில்லா } அடக்கினாஹம் நீதமோ
} ட்டாதகைகளாய்

அலமருகின்ற கூ தளம்புகிறபடியை

எங்கும் } நாற்புறத்திலும்

பரக்க விழித்து கண்ணுக் விழித்து

கோக்கி பாராய் உற்றுநோக்கு;

ஒன்றும் இடக் கொஞ்சங்கூட தயவு

கம் இலாதாய் } இல்லாதனே!

குரக்கு அரக்க } கிமாமேறவல்லார்க்குள்

ஆவது அறிந் } தலைவன் என்பதை அ

தோம் } தித்தகொண்டோம்;

(ஆனயின்பு)

குருத்திடை } குருத்தின் மேலுள்ள

கூறை } (எங்கன்) சேலையோ

பணியாய் கொடுத்தருளவேணும்.

*** — ‘இப்பெண்களும் நாம் சொன்னதற்கெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாவின்றார்கள்; இவர்களுக்குச் சொப்பவேண்டிய வழி இது என்பது, அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ளவேணும்’ என்றெண்ணி, சிலர் வருவதாகக் கொண்டு சுற்றும் பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, மறுபடியுத்திரை வருவதாகக் கொண்டு கூசினவன்போல் அத்திநிலை சில நகராகித் திரி மயமாப்பது. இப்படி ஆய்ந்திகள் அஞ்சும்படியான சில விவராய்க்களைச் சொந்தான்; இவன்

செய்திற இச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஸம்பாவனையுள்ளிடமா மிருந்தது அங்கிடம் - ஆதலாலும் மரக்கடிய சனையாகையானே, இவனுடைய பங்கரமான் பொய்க்கவாலும், தாங்கலிருக்குமிடம் அனைவர்க்கும் பொதுவான தென்னுமத்தாலும் இவ்வாய்ச்சிகளுக்குத் துணுக்கென்று கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கிற்று; அக் கண்ணீர்ப் பெருக்கை இவர்கள் தாம் மிகவருந்தி அடக்கப் பார்த்தனிடத்தும் அஃது அடங்காதொழிந்தது. நேரு சடக்கென யார் மருவறோ! என்ற அச்சத்தினாலும் கண்ணீர் கில்லாமையாலும், 'நம் கதி இவ மாராழிந்தே' என்று கிடந்து துடியா நின்றார்களாய், 'சேரானே! நீ எமக்குச் சோலை தாராதொழியிலும் ஒழிக; நாங்கள் படுகிற அலமாப்பைக் கண்டொண்டு பார்த்தாயாயில் போதுமித்தனை' என்றார்கள்.

இங்கனே இவர்கள் வேண்டச் செய்தேயும் கண்ணிரான் கண்ணற்றவன் போலே பாராதே மிருந்தான்; "இரக்கமேலொன்றுமிலாதாய்" என்று நெஞ்சில் உறுத்தும்படி எளிக்கின்றனர். ["இலங்கையழித்தபிரானே!"] இவ்வு இங்கனே எம்மை வருத்துகின்ற நீ முன்பு ஒரு பிராட்டிக்காக உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை பூட்டுத்துப் படாதன பட்டாய் என்று புராணங்களில் எழுதி வைத்திருப்பது பரமஸத்தமே, அது தான் யார் சமைத்த அபத்த பஞ்சாங்கமோ! என்று உபாலம்பந்தோற்றக் கூறுகிறபடி.

இறுகேட்ட கண்ணிரோன், 'பெண்கான்! என்னை இரக்கமற்றவனாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லாநின்றீர்கள்; மிக நன்று; உங்கள் கருத்தின்படியே நான் இரக்கமற்றவனாகவே ஆகிறேன் கான்யின்' என்று சேலுகருடனே ஒரு கொம்பிலே தாவினான். அதனைக்கண்டு "குரக்கராவதறிந்தோம்" என்கிறார்கள். மரமேற வல்லவர்கட்கு நீ முதலியென்னுமிடம் நாங்களறிந்தோ மென்கை. குரங்கு + அரசு, குரக்கரசு.

காலைக்கதுலிகின்ற கயலோவோனைவிரலி *
வேலைப்பிடித்தென்னைமார்களோட்டில் என்னலினாயாட்டோ *
கோலச்சிற்றாடைபலவுங்கொண்டு நீயேறியிராதே *
கோலங்கரியிரானே குருத்திடைக்கடறைபணியாய். (16)

கரிய	கறுத்த	குட்டில்	(உண்ணத்) தாத்தி விட்டால்
கோலம்	திருமேனியையுடைய	என்ன விளை	(அதுபின்னை) என்ன விளையாட்டாய் முடியும்?
பிரானே	கண்ணபிரானே!	நீ	நீ
கயலொடு	கயல் மீன்களும்	கோலம்	அழுவிய
வானே	வானை மீன்களும்	சிற்றாடை பல	சிற்றாடைகளை யெல்லாம் கொண்டு
விரலி	ஒன்றுக்கூடி	எறி இராத	(மாதத்தின்மேல்) எறி விராமல்
காலை	(எழுது) எல்களை	குருத்திடை	குருத்த மாதத்தின்மேல் ஊன்
கதுலிகின்ற	கடியாநின்றன;	கடறை	(எங்கள்) சேலைகளை
(இப்படி நீ எங்களை வருத்தப்படுத்துவதைக்கேள்விப்பட்டி)		பணியாய்	தந்தருள்.
என்னுமார்கள்	எங்கள் தனமயன்மார்கள்		
வேலை	வேலைப்பிடித்துக்		
பிடித்து	கொண்டு		

*** — கண்ணபிரானே! நீ செய்யும் தீம்புகளால் நாங்கள் படும் வருத்தம் எவ்வளவாயிருந்தது பாராய்; நியோ எங்களை நீர் நிலையை விட்டு வெளிவர வொட்டாமல் சேலைகளைப் பறித்துக் கூத்தாட்டல் காணுகின்றாய்; அங்குல் மறையுமாறு நீரினுள்ளே நிற்கின்ற எங்களுடைய கால்க் கயல்மின்களும் வாளை மீன்களும் கல்லிக் கடித்துத் துடிக்கச் செய்யாநின்றன. இவ்வாறு நீ எங்கள் திறத்தில் செய்யுந் திமைகளை எமது தலைமையன்மார்கள் கேள்கிப்பவேறல் சிறிச் சடக்கென ஒடிவந்து உன்னை வேலால் உதைத்துத் தூத்துவார்கள்; ஆனபின்பு விபரீதமாகத் தலைக்கட்டவல்ல விளையாட்டு உனக்கு என்? என்று ஆயிர்கொள் அச்சமுறுத்த, அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்கள்! பிறகு வருவதுவருக; அதைப்பற்றி நான் இப்போது கிரீடப்பேனல்லேன்; இப்போது என் கையில் அகப்பட்டிருக்கொண்ட இச் சேலைகளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்றே நங்கு இல்லே' என்று — ஆரையிலே ஒன்றைச் சாத்துவது, தலைமீலே ஒன்றைக் கட்டுவது, உத்தரியமாக ஒன்றை அணிவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிக்குப் பரபாகமாம்படி நாராலர்ணமான சேலைகளாலே அலங்கரித்து மிருத்தவற்றைக் குருத்தமரத்தின் மேலேறிட்டு வைத்து, 'பெண்கள்! அணிர்த இவை எமக்குத் தகுதியா யிருந்தபடி கண்மீர்களு? என் அலங்காரத்தை அழித்தோ நீங்கள் இவற்றை வேண்டுவது?' என்றான்; 'பிரானே! உன் திருமேனியை அழகு பெறுத்துஞ் சேலைகளை நாங்கள் வேண்டுகின்றிலோம்; குருத்தில் கிடக்கிறவற் றைத் தாராய்' என்கிறார்கள்.

....

....

....

....

(10)

தடத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கைத் தாள்களெங்காலைக்க துவ *
 கீட்டத்தேளேறித்தாலேபோல வேதனையாற்றறம்பட்டோம் *
 குடத்தையெதேதேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *
 படிற்றையெல்லாந்தவிர்க்கு எங்கள்பட்டைப்பணித்தருளாயே.

(11)

தடம்	விசாவமாயும்
அலிழ்	} மலர்ந்த தாமரைகளை யுடையவுமான
தாமரை	
பொய்கை	தடாகத்திலே
தாள்கள்	} தாமரைத் தண்டுகளா • னவை
எம் காலே	
கதுவ	எங்கள் கால்களை
	கடிக்க,
விடம் தேன்	} விஷத்தை யுடைய தேன் கொட்டினுந்
எறிந்தால்	
போல	போலே
ஆற்றவும்	யிகவும்
வேதனை	} வருத்தப்பட்டா நின் மேலும்;
பட்டோம்	

குடத்தை	குடங்கள்
எடுத்து	தூக்கி
ஏற விட்டு	உயரவேறித்து
	[இப்படி]
கூத்தி ஆட	} குடக்கூத்தை ஆடுவ தற்கு
வல்ல	
	ஸாமர்த்தியமுள்ள
எம் கோவே	எம்முடையதலையனே!
படிற்றை எல்	} (நீ செய்கிற) தீம்புகளை லாம் தவிர்ந்து
	யெல்லாம் விட்டு
எங்கள் பட்டை	பணித்தருளாய்—

*** — சிழப்பாட்டில், கயல்களுக்கும் வாளைகளுக்கும் வருத்தி முறையிட்ட ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'பெண்கள்! கயலும் வாளையும் உங்களை

வருந்தா நின்றவனாகில் அவற்றை ழுட்டிநிற்கு ஒருபாயஞ் சொல்லுகிறேன்
 கொல்லின்; 'பிராணபிராடவன்வம் பெய்யவியயார்தம் பின்சொன்று, கண்டயோ
 ராணி காணி ழுளியுழைக் கழைப்போ' [திருமொழி, ௧௦-௫-௫.] என்று திருமறை
 மூர்தி வாயுழைப் பாதங்களின் கண்டாயுழைக்கண்ட அவ்வங்கள் வென்றி ழுளித்துக்
 கொள்ளா நின்றவன் வென்று ப்றவளித்தமாயிருக்கிறதிறே; அப்படியே இக்கயல்
 வாயுழைக்கும் உங்கள் கண்ணாழைக்க கண்டால் காணி பொளிக்கத் தட்டில்லையே;
 ஆவாயுழை அவை மறைத்தோடுப்படி உங்கள் கண்ணாழை அவற்றுக்குக்
 காட்டிங்கள், என்ருற்போலே சில நர்மோத்திகளைச் சொல்ல, அவற்றைக் கேட்க
 ழுற்ற ழுயர்களை, 'பிரானே! பீன்களுக்கு மாத்திரமேயோ நாங்கள் வருந்து
 வது; இத்தடாகத்திலுள்ள தாமரைத் தாள்களுமன்றோ எமது காலிக் கதுவி
 லொதனைப்படுத்தி நின்றன; இவற்றுக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் வழிசொல்லாப்'
 யான்; அதுகேட்ட கண்ணாழை, 'இப்பெண்கள் பீன்களுக்கும் தாமரைத்
 தாள்களுக்கும் வருந்தாநின்றார்களே யன்றி கம்முடைய தீம்புகளை ஒருபொரு
 வாக மதிக்கின்றிலர், இன்னது சில பொறுக்கொணுத் தீம்புகளைச் செய்வோம்'
 என்றெண்ணி, இன்னது செய்தானென்று பிறர்க்குப் பாகாமிட்டிச் சொல்ல
 கொண்ணுதபடி சிலவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினன்; 'பிரானே! இந்த விஷ
 மங்களைத் தவிர்த்து பட்டைப் பணித்தருளாப்' என்கிறார்கள்.

[குடத்தையேதேது இய்யாதி.] குடக்கூத்தென்பது - பிராமணர்க்குச்
 சொல்லப் விடுகினால் யாகுத் செய்வதுபோல, இவையர்க்குச் செல்லம் விடுகி
 னால் அதுகுலாண்டாலும் சொருக்குமும் போக்குவிடாக அவர் ஆடுவதொரு
 கூற்றத் திறனை 'தகவிரிலே அந்நிற்குப் குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு
 குடங்கள்மிருக்க, இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து
 ஆடுவதொரு கூற்று' என்பர்; இதனைப் பதினேராடலி லொன்று என்றும், அது
 வகைக் கூற்றில் ஒன்று என்று என்றுங்கறி, "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனுடல்
 அந்நெஞ், கடைக்குப்பவைந்துறுப்பாய்ந்து" என்று மேற்கோளுங் காட்டினர்
 சிலப்பதிகார வரையிலே அடியார்க்கு நல்லார். (௬)

நீரிலேநின்றயர்க்கின்றேம் நீதியல்லாதனசெய்தாய் *
 ஊரகஞ்சாலவுஞ்செய்ததால் ஊழியெல்லாமுணர்வானே *
 ஊர்வமுனக்கேயுடையோம் அம்மனைமார்காணிலொட்டார் *
 போரவிடாயெங்கள்பட்டைப் பூங்குருந்தேழியிராதே.

(௭)

ஊழி எல்லாம் } உற்பாத்தகாலத்திலெல்
 லாம் }
 உணர்வானே } (ஊததர ஊனெரிந்த
 புடன்) உணர்ந்திருப்
 பவனே!
 நீதிலே நின்று ழுலத்தில்நின்றுகொண்டு
 அயர்க்கின் } வருத்தப்படா தின்
 ழேம் } ழேம்;
 நீதி அல்லாதன அநீதியான செயல்களை

செய்தாய் } செய்யாநின்றாய்;
 (உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ழுடிப்
 பிழைக்கப் பார்ப்போமென்றால்)
 ஊர் } எங்கள் ஊராகிய ஆய்ப்
 புடிபுடும் }
 அகம் } மாணிகைதனம்
 சாலவும் } மிகவும்
 செய்தது } தூரத்திலிராகின்றன;

ஆல் ஐயோ!;
(இப்படியே எங்களை வருத்தத்தெய்தேயும்)
உனக்கே உன்விஷயத்திலேயே
ஆர்வம் } நான்கள் அன்புள்ளவர்க
உடையோம் } ளாயிரா நின்றோம்;
அம்மனைமார் எங்கள் தாய்மார்
காணில் } (நீ பண்ணும் விஷயங்க
க்கு நான்கள் இணங்கி
நிற்பதைக்) கண்டால்

ஒட்டார் இனையமாட்டார்கள்;
எங்கள் பட்டை எங்களுடையசேலையே
போர விடாய் தந்தருளாய்,
புகருத்த } பூத்திராகின்ற குருத்த
மரத்தின்மேல்
ஏதி இராதே } ஏதிக்ளெண்டு தீமைக
ளைச் செய்யாதே.

* * * — பிரானே! கோழி கூவுதற்கு முன்னே, நீ உணர்ந்து வருவதற்கு முன்னேடித்த வந்து நான்கள் நீரிலே தோய்ந்து அத்தாலே அறிவுகலங்கிப் படுகிற க்லேசங்களைப்பாராய் என்று ஆய்ச்சிகள் கூறியதைக் கேட்ட கண்ணா பிரான் 'நீங்கள் நீரிலே நின்று வருந்துவதற்கு மேலாக நான் நெடும்போதாக மரத்திலே நின்று பூக்கெனக்கும் புழுக்கெனக்கும் இரையாகிப் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டிருக்கிறீர்களேயோ? உங்களுடையன்றோ எனக்கு இக்கஷ்டம் நேர்த்தது' என்று சேலையையுங் கொடாதே சில விவாசசேஷ்டதங்களைப்பண்ண, 'அப்பா! இப்படியும் எம்மை நீ அநியாயஞ் செய்வாயோ?' என்று ஆய்ச்சிவர் முறைபிடி, 'நான் செய்வது அநியாயமாகில் நீங்கள் ஊரிலேபோய் முறைபிட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்று கண்ணன் கூற, நாயனே! ஊரும் மாளிகைகளும் கிட்டளிருந்தனவாகில் அது செய்யலாமாபிடுந்தது, நான்கள் எல்லாம் கண்டிருக்க பொன்னுதபடி வரவேணுமென்று, நெடுந்தாரம் வந்தோமே 'என்றொய்யோம்' என்று ஆய்ச்சிகள் அலமர; அதுகண்ட கண்ணன் 'பெண்கள்! நானே பிறுக்குப் பண்ணுகின்றேன், ஊரோ தூரமாயிராநின்றது; இனி நீங்கள் போக்கடியாக நினைத்திருப்பதென்?' என்று வினவ, "ஊழிபெய்லா முணர்வானே!" என்று றார்கள். இகத்துக்களை யடங்க ப்ளையம் வந்து விழுங்கியவன்று எல்லாப் பொருள்கட்கும் போக்கடியைக் கித்தித்து ஐகனுகனுயிருந்த கிணையன்றி வேறுயாரைப் போக்கடியாக நினைக்கவல்லோ மென்கை, ("வடேவ - ஸதேவ") என்னும்படியான வன்று ("வெஹுவாஸ்யாஸு - பவஹஸ்யாம்") என்று போக்கடி பார்த்தவல்ல நீ பார்க்கு மித்தனைபன்றோ" என்ற வியாக்கியாஸைவித்தி அறிக.

இங்ஙனம் தன்னையே போக்கடியாக நினைத்துப் பேசின ஆய்ச்சிகளை கோக்கிக் கண்ணபிரான் - 'நான் ப்ளையங்கதமான இகத்துக்குப் போக்கடி பார்ப்பது உன்மைபே, அந்த இகத்துக்களுக்கு அபரதிஷேதம் - [சிலக்காமை] என்கிற பெருத்த ருணமொன்று இருத்தபடியாலே நான் அது செய்யலாய்த்து; நான்கள் திறத்து அஃது இல்லையே' என்ன; 'பிரானே! அபரதிஷேதத்திற்கும் ரோத்பட ஆதகல்மு முடையவர்களை பிராநின்றோமே நான்கள், எம்மை நீ இப்படி பேசலாமோ!' என்று பெண்கள் சொல்ல; அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'நீங்கள் "ஆர்வமுனக்கே யுடையோம்" என்று வாயாலே சொன்னால் அதுதான் உன்முனருண்டோ? அது கார்ய பர்வலஸாரியாக வேண்டாலோ, ஆர்வத்தினால் ஏதாவ் வெளிக்காட்டுங்கள் பார்ப்போம், என்று சில அங்க வஸ்த்துகளைப் பண்ண,

ஆய்ச்சிகள் 'அப்பனே ! அப்பேர்க தனிக்; - இதைவெல்லாம் எங்கள் தாய்மார் காவல்சேல் அடிசெய்க்கே; இப்போது இவ்வளவிலே அருள்புரிந்து எங்கள் பட் டைப் பணித்தருளாய்' என்கிறார்கள்.

[போர லிடாய்] சேலையை எங்கள் கைக்கு எட்டிற்று எட்டாதாக கிட மென்பது, முழுச் சேலையும் எங்கள் கையில் வந்து விழுப்படி விட்டருளாய் என்கை. (எ)

மாமியார்மக்களையல்லோம் மற்றுமிங்கெல்லாரும் போக்தார் *

ஆமலர்க்கண்கள்வளரத் தோல்வியிராத்துயில்வானே *

சேமமேலன்றிநசூலச் சிக்கனநாயிதுசொன்னோம் *

கோமளவாய்கொழுந்தே குருத்திடைக்கூறையணியாய். (அ)

தொல்லை இரா பழையநாட்களில்
அ மலர் வண் } பரிசுத்தமான ம லர்
கள் வளர } போன்ற கண்கள் தந்தா
தயில்வானே பள்ளி கொள்வானே !
(இப்பொய்கைக்கரையிலேநிற்குமவர்கள்)
மாமியார் மக்க } உனக்குத் தேவிமாரா
ளே அல்லோம் } கும்முறையிலுள்ளார்
மாதிராமல்லோம்;
மற்றும் } மற்றுள்ள மாமியார்,
எல்லோரும் } அவர்கள் தாய்மார் முதலி
யவர்களும்
இங்கு, இவ்விடத்தில்
பேரந்தர் வந்திருக்கின்றார்கள்;

இது } நீ செய்நே இத்தீம்பா
சால } னது
சேமம் அன்று மிகவும்
இது தகுதியானதன்று;
நாம் இவ்வாற்றதையை
நாங்கள்
நிச்சன தின்னிதாக
சொன்னோம் சொல்லுகின்றோம்;
ஆயர் இடைவர்களுக்கு
கோமளக் கொ } இன்கொழுந்து போன்
ழுந்தே } நவனே !
குருத்திடை கூற்ற பணியாய்.

* * * — கண்ணாரோன் கடினத்தோறும் தீமைகளை மிகமிகச் செய்யப் புக்க வாதே, 'இவன் ஊரில் இவ்வளவு செய்யாமல் இங்கே இவை செய்வதனால் 'தனி விடத்திலே செய்வதற்கு ஆராய்ச்சியில்லை' என்று இவன் நினைத்திருக்கக்கூடு மெனக்கருதி, 'சிரானே ! தனிவிடத்திலே இவை செய்கிறேமென்று கிணையாதே கொள்; இவை ஊரிலும் போய்ப்பரவிப் பெருத்த பழியாய் முடியும்' என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்ல, 'ஊரிற் பழியாவதென்? ஊரிலிருந்து நீங்களன்றோ இங்கேற வந்தீர்கள், நான் பெரிய தீம்பனென்பது உங்கட்குத் தெரியுமே' என்று கண்ணாரான் கூற, 'நீ இவ்வாறு தீம்புசெய்தற்குக் காரணமென்?' என்று ஆய்ச்சிகள் கேட்க; 'இங்குள்ளாரனைவரும் எனக்கு மைத்துனமை முறையுடையார்களானதுபற்றிச் செய்கிறேன், என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்படியா? இங்குள்ளாரெல்லாரும் உன்னோடு மைத்துனமை முறையுடையா ரல்லர்; மாமியார்மக்கள் சிலர், மாமியார் சிலர், மாமியார்களின் தாய்மார் சிலர் என்றிப்படி பலவகைப்பட்ட உறவுமுறையார் இங்குண்டு கான்; ஆகையாலே இத்தீமைகளைத் தவிராய்' என்கிறார்கள்.

மாமியார் மக்கள் — பத்திகள் என்றபடி; வடமொழியில், நாயகனை 'ஆரய புத்ரர்' என வழங்குவதோடு ஒக்கும் இவ்வழக்கு. கீழ் "மாமிதன் மகனாகப் பெற்றால்" என்றதும் காண்க. (அ)

கஞ்சன்வலைவைத்தவன்று காரிடுளெல்லிற் பிழைத்தது *
 நெஞ்சுதுக்கஞ்செய்யப்போந்தாய் நின்றலிக்கன்னியரோமை *
 அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆனாடவிட்டிட்டுருக்கும் *
 வஞ்சகப்பேய்ச்சிபாவலுண்ட மகமையில்கூறாதாராய். (க)

கஞ்சன் கம்ஸனுனவன்
 வலைவைத்த } உன்னை அழிப்பதாக
 அன்று } நினைத்தகாலத்தில்
 கார் இருள் மிக்க இருளாயுடைத்தான
 எல்லில் இரவில்
 பிழைத்தது பிழைத்தது,
 நின்ற (அம்மணமற) நிற்றின்ற
 இக்கன்னிய } இளம் பெண்களான
 ரோமை } எங்களுக்கு
 நெஞ்சுதுக்கம் } மனத்தின்பத்தை உன்
 செய்ய } டாக்ருவதற்காக
 போந்தாய் உந்துபிறந்தாய்;
 அசோதை } யசோதைப் பிராட்டி.
 யோவென்றால்

அஞ்ச நீ பயப்படுமபடி
 உரப்பான் } உன்னை அடட்டமாட்
 டான்;
 ஆனாட விட் } நீம்பிலே வைவனரும்
 டிட்டிருக்கும் } படி உன்னை விட்டிரா
 நின்றான்;
 வஞ்சகம் வஞ்சனைவையுடைய
 பேய்ச்சி புத்தனியினுடைய
 பால் முலைப்பால்
 உண்ட } (அவளுயிரோடேகூட)
 உறிஞ்சியுண்ட
 மகமை இவ் வஜ்ஜையில்லாதவனே!
 கூறாதாராய் சேலைகளைத் தந்தான்.

* * * — வஸுதேவதேவியான தேவகியின் எட்டாவது கருவில் திருமால் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால் விலங்கு இற்று முறிந்துகிழ, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக் கூடுமென்ற அரங்கு தினால், நாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழுவியின் அதுமதிபெற்று அந்தர சிவனை அது பிறந்த நடுராத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடைபர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே சிறுநன்யமாகக் கொண்டு சேர்த்து விட்டே; அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யரோதைக்கு மாயையின் அக்சமாசுரப் பிறந்திருந்ததொரு பெண் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட, அது முதற் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணிரான் அக் கோருவந் திலேயே நந்தகோப குமாரனாய் யசோதை வளர்க்க வளர்த்தருகின் னென்ற வரலாறு அறிக.

பிரானே ! நீ கஞ்சனுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தது எங்களை வெல்லாம் வாழ் விப்பதற்காக வென்று நினைத்திருந்தோம்; இன்று நீ செய்யும் படிக்கோப் பார்த் தால் எங்களைத் துக்கப்படுத்துவதற்காகவே நீ தப்பிப் பிழைத்தாய் என்று நினைக்கலாய்த் தென்கிறார்கள்.

[அஞ்ச உரைப்பாள் இப்பாதி.] கண்ணன் செய்யுந் தீம்புகளை யசோதை விடஞ் சென்று யாரோனும் முறையிட்டால், அவள் பரிசின் மிகுதியாலே அங்னை

அதட்டாட்டாமல் “இடைப்பெண்கள் திறத்தில் நீ இப்படிதானா தீம்பு செய்
கிறது” என்றுநினைப்போர் சில வார்த்தைகள் ரொலி மென்மேலு மலனைத்
திரியிலே யாகவளரவிடுவர் என்க.

“ஆண்டுஇப்படிருக்கும்” என்றும் பிரிக்கலாம்; இப்புகை-உபேசுநித்
திருக்கை. “ [இருக்கும்.] தான் கண்டபடி இவனைத் தீம்பு செய்ய விட்டு
‘கம் மகன் இப்படி பருவம் நிரம்பித் தீமை செய்யப் பெற்றோம்’ என்னுமத்
தாலே ‘தொல்லிநின்பத்திது திகண்டான்’ என்றபடியே ஆகந்த நிரப்பரையாய்
க்குருக்குதலைய யாரிருக்கும்” என்ற விபாக்கியாரைவித்தி அறிக.

[மகமையிலீ] பிறர் கோடி படுவதைக் கண்டால் ஹீரோஷாஹிஜோகாலா
“ஹீரோஷா ஹிமமாமலா” என்று வஞ்சைப்படும் சகரவர்த்தித் திருமகனைப்
பொன்னிறியே வெட்கங்கொட்டுப்போழுகிற பிறைப்பிறை உன்னது என்கை. (க்)
கன்னியரோடெட்கள்கம்பி கரியபிரான்வினாயாட்டை *
பொன்னியமாதல்குந் குழந்த புதுவையர்கோண்பட்டன்கோதை *
இன்னிசையாந்சோன்னமாலே யீரைந்தும்வல்லவர் தாம்போய் *
மன்னியமாதலனோடு வைகுந்தம்புகிவிடுப்பாரே. (க0)

வல்லவர் தம்பி எமக்கு ஸ்வாமிபாய்
கரிய கார் எலந்த மெனியனான
பிறன் என்ன பிரான்
என்னிய } ஆயர்சிறுமியரோடு
ரோடு } செய்த
வினாயாட்டை தியல்லைகளைக்குறித்து
பென் இயல் ஸ்வர்ணமயமான
மாதல்கள் } மாடங்கால் குழப்
குழந்த } பட்ட
புதுவையர் } முதிவிலிபுத்தாரினுள்
கோன் } ஈரர்க்குத் தலைவரான
பட்டன் } பெரியாழ்வார்க்குத் திரு
கோதை } மகனான ஆண்டான்
இன் இசையால் இனிய இசையாலே

சொன்ன அருளிச்செய்த
மாலே சொல்மாலையாகிய
கர் ஐந்தம் இப்பத்துப்பாட்டுகளையும்
வல்லவர் தாம் கற்கவல்லவர்கள்
போய் } (அர்ச்சிராதிமார்ச்சமா
கப்) போய்
வைகுந்தம் } பரமபதத்தையடைந்து
புக்கு } [அவ்விடத்திலே]
மன்னிய நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற
மாதலனோடு திருமாலோடுகூடி
இருப்பார் } நித்யாபவம்பண்ணிக்
கொண்டு வாழ்ந்திருக்
[அப் பெறுவர்.]

க * * — கண்ணபிரானுக்கும் இளவாயர்மகனிற்க்கும் பொய்கைக் களையிலே
தடந்த ஸீரைஸத்தைக்குறித்து ஆண்டான் பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்த
இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள், பரமபதம் சென்று புக்குப் பரவாஸாதே
தமைய பாதாரவித்தங்கனின்கீழ் வாழப்பெறுவர் என்று - இத்திருமொழி
நிறுத்திக்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டியவாறு. சுற்றடியில் “மன்னிய” என்ப
தை வைகுந்தத்துக்கு அடைமொழியாக்ருதலும் ஒன்று.

அடிவரவு :— கோழி இது எல்லே பரக்க காலை தடத்து நீர் மாமி கஞ்சன்
கண்ணி தெள்ளியார். (க0)

முன்னுத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

முநீர்.

ஆண்டாள் திருவழிகளே சரணம்.

நான்காற் திருமொழி — தெள்ளியார்.

அவதாரிகை.

சிழத் திருமொழியிலே, தங்களுடைய பரிவட்டங்களை யெல்லாம் வாரிக் கொண்டுபோய்க் குருத்தமரத்தின்மேலேறிக் குமரம்புசெய்யாநின்ற கண்ண பிரானே நோக்கி ஆயர்மாதர் பலவகையான் வார்த்தைகளைச்சொல்லி, “கறை தாராய், துகிலைப் பணித்தருளாய்” என்று ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்மூலாகப் பிரார்த்தித்துக் கடைசியாக “நெஞ்சுதுக்கஞ் செய்யப்போந்தாய் நின்றவிக் கன்னியரோமை” என்று சரலவும் நெஞ்சுநெர்த்து கொன்னவாறே “சூவநா அபி பூசநிலையொ வங்கிக்குடியிலெனோர் - ஆபந்தார்த்தி ப்ராமகனிடென பத்ததீக்ஷய விஷ்ணோ” என்றபடி அடியவன் துயரை அடியவயக்குறவனான கண்ணபிரான் திருவுள்ளமிடங்கித் திருப்பரிவட்டங்களைத் தந்தருள, இவர்களும் அவற்றைப் பெற்றார்களாய் ஸம்சலேஷமும் கடத்தேறியதாகக் கொள்க.

ஸம்சலேஷம் கடைபெற்றதும் “ஹயொமா லிப்யொமாநா - ஸம் யோகா சிப்ரியோகார்த்தா” [அதாவது - கலையுண்டானால் அது மீண்டும் பிரி வோடே தலைக்கட்டியல்லது நிலைது] என்பது முறைமைபாசையாலே உடனே விசுலேஷமுண்டாக, மீண்டும் கூடுவதற்காகக் கூடலிழைத்தல் என்ற ஒரு சூருந் திரிசுண்ண ப்ரவருத்தியை அவ்வாயர் மாதர் செய்தபடியான அருவிக்செய்ய வாய்த்து — இத்திருமொழி.

கூடலிழைத்தலாவது — வட்டமாகக் கோடுநீதி அதற்குமுத்தொழுதி சுழி யாகச் சுற்றும் சுழித்து இரண்டிசண்டு சுழியாகக் கூட்டிப்பசார்க்கும்போது இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற் றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு சூறிபார்க்கையாம். இந்த சூருவாலேகாகம் - கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல் கூடற்சூறி இத்தயாதி நாமங்களால் வழங்கப்பெறு மென்ப.

திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதிடில் “அழைப்பன் திரு வேங்கடத்தானைக் காண இழைப்பன் திருக்கூடல்கூட” என்றருளிச்செய்துள்ள துந்தான்க, பகவத் ஸம்சலேஷத்திலே ஆவதுள்ளபடி அவர் கூறும் முறை களிலே இதுவொருமுறை என்னுமிவ்வளவோ இங்கு உணர்த்தக்கரு.

தெள்ளியார்பலர் பைந்தொழுந்தேவனார் *

வள்ளல் மாலிகுஞ்சோலைமனனாரார் *

பள்ளிகோள்ளுமிடத்து அடிவொட்டிட *

கோள்ளுமாகில்கூடிடு நீகூடலே.

(க)

கூடலே	கூடல்செய்வமே,	பன்னிரெண்டாம் பன்னி கொண்டரு
தென்னியார் பலர்	தெனியுடைய பத்தர்	இடத்த
	உன் பலர்	இருமிடத்திலே
கை தொழும்	கைகலாவணக்கப்	(அவனுடைய) திரு
	பெற்ற	அடி கொட்டிட
தேவனார்	வ்வாயியாய்	வழக்கா சான் பிடி
வன்சல	பாமோதாரனாய்	குமபடியாக
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை	(அவன்) திருவந்த
மனனார்	யிலே எழுந்தருளியி	கொள்ளும் ஆகிய நெற்றிக்குள்
	ருத்திர மணவாசப்	
	பிச்சாவாகிய பசம்	
	புருஷன்	கீ கூடின
		கீ கூடவேணும்

* * * — சஷண்மாலும் பிரியமாரட்டாமல் தித்தியாதுபவம் பண்ணிக்கொண்டு மல்குனாசரஸநபராரியிருக்கும் பலபல தித்யனாலிகள் கூடதொழப் பெற்றவனாய், அந்த தித்யனாலிகள் அதுபயிக்கும் அந்த அதுபலத்தை ஸம்வாரிகட்டும் அருள்புரியத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருமாலிருஞ்சோலைமையிலே வந்து ஸந்திவித னாய் எழுந்தருளியிருந்திற. எம்பெருமான் குடநிசை முடியை வைத்துத் துணை நிகை பாதுகீட்டி, வடநிசை பின்புறாட்டிக் தென்னிசை இலங்கை நோக்கித் துவினுமிடமாயிவ திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சென்று பூங்கு அப்பெருமா னுக்குத் திருவடிவருடும்படியான பாங்கியம் இன்று கமக்கு வாய்க்குமாகித், கூடல்செய்வமே! கீ கூடக்கடவை என்றிருள். எம்பெருமானுடைய ஸந்திவி திலே பேசும் அத்தாணிச்சேவகம் பண்ணும்படியாக விதிவாய்க்கவேணுமென் றிற ப்ரகர்த்துணையாக் கூடிக்கூடலே! என்றும் வாய்பாட்டினும் அருளிச்செய்வ தாகம் கொள்க. “கூடின கூடலே!” என்றவிடத்துக்குச் சொல்லவேண்டும னற்றா அலவதாரியிலே சொன்னோமாகையாலே அங்குக் காண்க.

[தென்னியார் பலர்.] தென்னியாரென்று - தெனியுள்ளவர்களென்றபடி தெனியாவது ‘உபாயோபேயங்க வரிசண்டு அப்பெருமானே’ என்ற, அத்தவ னாயம், அஃது உடையவர்கள் “கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவர் கரைகண் டோர், துளக்கமில்லா வானவர்” என்றபடி ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் ஸகலாதி மறைவிகளும், முக்தரும், தித்யனாலிகளும், [தேவனார்.] அடிவ - தேவ: என்றிற வடசொல் “திவா” [திவு] என்னும் தாதுவினடியாக் பிறந்தகாத லால் அந்தத் தாதுவுக்குள்ள பத்துப்பெருங்களும், தேவபதத்திருகு உண்டு இங்கு ‘உஜ்வலன்’ என்ற பெருள் கொள்ளத்தரும். தித்ய முக்தரன் தாய்கள் எம்பெருமானைத் தொழுது தங்கள் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவதிதும்கொள்ள எம்பெருமான் அவர்களைத் தொழுகித்துக்கொண்டு உஜ்வலனெனினுள் என்க.

வள்ளல்:— மிக்க ஓளதர்பயருணமுள்ளவன், “வள்ளல்” என்றவுடனே ‘மாலிருஞ்சோலைமனனார்’ என்கையாலே, தித்தியயிழுவிலே தித்தியாதுபவம் பண்ணுவார் அந்தகோடிதித்யனாலிகள் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அவர்க ளுடன் கூடிவாழ்ந்திருக்குமிருப்பு உண்டதுருக்காட்டாதே இவ்ருள்ள ஸம்வாரி

களின் இழையை அதுவாழ்த்து உடம்புவெனத்து, அங்குள்ள மித்யாபவத்தை இவருள்ளாரக்கும் தத்தனவேண்டுமென்றார் கசையாலே திருமாலிருஞ்சோலை மனையவரும் வந்த தன்னை அதுபவிப்பிக்கைக்கு ஸாரயம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்படியைச் சொல்லிற்றுகிறது. “வன்னல்” என்ற உதாரணத்தைத் திருமாலிருஞ்சோலைமனையிலே விளங்கக் காட்டுகிறது.

மனுவானார்:— மனுவானார் என்பது மருகிற்று. மனுவான் - மணக் கொலத்தோடு வந்திருப்பவன். ஆச்சரிதர்களை அடிமைகொள்வதற்குக் குடா ஹலமாக நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட எப்பெருமான் பன்னிகெட்டு னுமிடத்திலே” யென்றது -- திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே யென்றபடி. “பன்னிகெட்டு னுமிடமாகிறது -- கோயில்” என்று பட்டரூளிச் செய்ய கால் கோட்டேன் என்று பின்னாய்முடிய மனுவானவரைபச் பணிப்பர்— என்ற வயசுதயாசூரிசூக்தியை அதுவாழ்த்திக்.

மிகோட்டிடக் கோள்ளுமாதில்:— “அவ்நிலவுலகமளந்த வசவேகொல்” என்று. “பாபத்தால்நான் கொடுத்தலோ” என்றும், “அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசுவோ அவநேரலிப்படியதர்வ நீண்டு தாலியவசவோ” என்றுமித்யாநி பாகாந் கடைப்பகராதகொண்டு திருவடிபுகழ்கும்படியாக அவ்வெம்பெருமான் என்னைத் திருவிளங்கு பற்றுவாடெனக் என்கை. ஆண்டான், பெண்பின்னையான வாகிக்கு “முலையாலனைக்கப்பெறுவுஞ்சில்” என்று சொல்லவேண்டுமிடத்தும் “அடி கொட்டிடக்கொளனாநில்” என்கையாலே ஸ்வரூபாதரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்நிலிக்க ஆசைப்பட்டமைதோற்றும். கைங்கர்யமேயிறே ப்ராப்திபவம். கோள்ளுமாதில் என்று அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவருளை எதிர்பார்க்கின்றமைதோற்றி. அருளிச்செய்கையாலே “ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு” என்ற ஸத்வம்பரதாயர்த்தம் விளங்கும். நாம் எத்தனைப்ராப்துக்கிகள் செய்து ப்ராப்திதான் அவை கைங்கர்ய மர்த்ரமேபாய “உன்மனத்தால் என்னினைத் திருதாய” என்றபடி அவனுடைய நிலைவே உபாயமென்று திண்ணிதரக் கொள்க.

கடினோட்டிலே:— “அவனிலே பேறு” என்றிருக்கச் செய்தேயும் அநேகம் மான் கடின்காரனிலே விழும்படியிருக்கிறதிறே ப்ராப்யக்வண” என்ற வ்யாசயாச சூரிசூக்தி காரணம். சூரிசூக்தியும் முதல் ப்ரகரணத்தில் -- “அப் ப்ராப்தியிஷ்யபகனிலே வந்தனாவன் அது வயிக்குவேண்டுமென்றீர விளங்கும் ப்ராப்தியிஷ்யபகனுக்குச் சொல்லவேண்டாகிலே, அதுஷ்டாசுமும் அதுஷ்ட டாசுமும் உபாயகோடியில் அவ்வியாத.” அகல்யோபாயக்வழும் அகல்யோபே யக்வழும், அசையாதவக்வழும் குணியும்படியான ப்ராப்துக்கிகொணு பின்னேயிறே, ஐந்தா விபாதகர்யமான அந்நேரகத்தாலே வ்ருமானவெல்லாம் அடிக்கடிபுத்த பெயும், உபாயயல்மிய உபேயாக்கர்ப்புதராயிருக்குமாது உபாயப்ராபிபத்த மாகாது” என்றருளிச்செய்த சூரிசூக்திகளும் அவற்றின் விபாக்கியான சூரிசூக்திகளும் இங்கே கோங்கத்தரும். (க)

காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரநகர் *
வாட்ட மின்றி மகிழ்ந்துறை வாழனன் *
ஒட்டராவத்தேன் கைபற்றி * தன்னோடும்
கூட்டு மாகிலீ கூடிடு கூடலே.

ப த வு ன ர .

கூடலே!—;			
காட்டில் வேங்கடம்	காட்டிலுள்ள திரு வேங்கடமலையிலும்	வாமனன்	வாமனாவதாரம் செய் தருளிய எம்பெரு மான்
நகர் கண்ணபுரம்	நகரமாகிய திருக்க ண்ண புரத்திலும்	ஒட்டராவத்த	ஒடிவத்த
வாட்டம் இன்றி	மணக்குறையிலாமல்	என்னை பற்றி	என்னுடைய கையை யமிழித்து
மகிழ்ந்து	திருவுள்ளமுட்கு	தன்னோடும்	தன்னோடு
உறை	சித்யவாஸம் செய்தரு ளுந்	கூட்டும் கூடில்	கூணத்துக்கொள்வ கூடில்
		கீ கூடிடு	கீ கூடலேனும்.

எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ச்சேஷிக்கவேண்டுமென்று திருவேங்
கடாலை, திருக்கண்ணபுரம் முதலிய திருப்பதிகளிலே வந்துநிற்கினான்;
எனக்கு இவசவு உண்டோ இல்லையோவென்று சங்கித்துத் தாமஸித்த
நிற்கின்றனபோலும்; அப்பெருமான் என்னுடைய ஆதாரதையை நன்கறிந்து
சட்டக்கொள் ஒடிவத்து என்னைத்தன்னோடே அணைத்துக் கொள்ளுமாறு விதி
செய்க்கவேண்டுமென்று யோசனைக்கொண்டான்.

காட்டில் வேங்கடம்:—ஸ்ரீ கண்டகாரணயத்தில் நிபிஷளோடேயுயிரிந்து
வாகவாஸஸம் அநுபயித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருமலையில்வாழ்ச்சி. கண்ணபு
ரநகர்—நிரகு திருவியோத்திரிலே அனைவருடனும் கூடியிருந்து நகரவாஸஸம்
அநுபயித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருக்கண்ணபுரத்தில் வாழ்ச்சி. திருமலையை
யிருந்தாவனத்தோ டொத்ததாகவும் திருக்கண்ண புரத்தைத் திருவாய்ப
பாடியோடொத்ததாகவும் நிர்வஹிக்கவும், நகரவாஸத்தோடு வாகவாஸத்
தோடு வாகியற இரண்டையும் இனிதாகக் கொள்ளும் மனமாண்பு விபவாவ
தாரத்தில் இருந்தது போலவே அர்ச்சாவதாரத்திலும் உள்படியை இதனால்
காட்டிற்றுகிறது.

வாட்டமின்றி மகிழ்ந்துறை:—‘குழமித்தேவர் குழங்கன்’ என்கிறதற்குச்
சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுந்தோருரு’ என்னும்படி நித்தியவாஸித
ருடைய பரிஷத்தின் நடுவே அப்புஜவஸம் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பது
கிர்ந்து மதுஷ்யநாற்றம்நாறுகிற இந்த ஸம்ஸாரநிலத்திலே வந்து * காணமும்
வாணமும் வேமோனவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டுகிறே
ன்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு இல்லாமல், இருட்டறையில் விளக்குப்போலே
நம்முடைய கல்பாண குணங்களெல்லாம் நன்கு விளக்குமாறு இங்கு வாய்
பெற்றோமே! என்ற அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடே எழுந்தருளியிருக்கிறபடி.

உறை—ராமருஷ்ணத்யவதாரங்கள் ஒருகாலத்தளவிலேயாய் பின்ன
றார் வணக்குநீசாதிபாகாமல், தீர்த்தம்பாஸாதித்துகிட்டுத் தன்னுடைய

சேரதிக்கெழுந்தருளினப் பேராலந்திக்கே நித்தியவாலம் செய்தருளுகிறவிட மாய்த்து அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகள்.

எம்மெருமாளை அடிபணிந்து பேறுபெறவேண்டியதன்மை சேதநர்களு டையதானையாலே அவ்வெம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைத்தேடித் கொண்டு செல்லவேண்டியவர்கள் சேதநர்களாயிருக்க; இவர்களிடத்தை நோக்கி அவ்வெம்பெருமான் புறப்பட்டவரும்படியான ஸந்தர்ப்பமென்? என்று சங்கை பிறக்கக்கொழுவதால் அந்த சங்கைக்குப்பரிஹாரமாக வாமணன் என்கிறான்; தன் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தான் இரப்பானனுப் அவதரித்தபடியிறே வாய்நாவதாரம். இதனால் சேதநலாபம் ஈசுவரனுக்குப் புருஷார்த்தமெயன்றி ஈசுவரலாபம் சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தமன்று என்றும் ஸத்ஸம்பா தாயார்த் தம் விளங்கும்.

ஒட்டாராவந்து—ஒடிவந்து என்றபடி. ‘ஒட்டம் தரா’ என்ற விரண்டு பதங்கள் ‘ஒட்டரா’ எனச் சிதைந்து புணர்ந்தன.

“வாமணன் ஒட்டாராவந்து” என்று வாய்நாவதாரப் ஸ்வாரஸ்யத்தால் பெரிபவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்—“ஓடி மண்ணுக்குப் பதறிமவன் இவனைப் பெறும்போதைக்கு ஆறியிரானிறே; ஆலுப்பாக்குதி யான் பிறாபயிமுன்னே கழஞ்சுமண்ணுக்குப் பதறிகடக்குமவன், இவனொரு நயியானால் ஆறியிரானிறே; * காற்றில் முன்னங்கடுகி ஓடிவரக்கடவானிறே.”

“ஒட்டாராவந்து என்னை பற்றுவானாகில்” என்றாவது, “ஒட்டாராவந்து என்னைத் தன்னொடுங் கூட்டுமொகில்” என்றாவது அருளிச்செய்யாதே “என்னை பற்றித் தன்னொடுங் கூட்டுமொகில்” என்றதற்குக் கருத்து:—“அங்கண்ணனுண்ட வென்னுருயர்க் கோதிது” என்னுமாபோலே பிடிக்கபிடிவிலே [அகல்பாரவார யாம்படி பிடிக்கவேணும்; அந்த ஹஸ்தஸ்பர்சத்தாலே] நான் துவண்டுபோய் ஸ்தபதைபாய் நிற்கையில் என்னை இழுத்தனைத்துத் தன் திருமார்பிலே ஏறிட் டுக்கொள்ள வேணும் என்கை.

“கூட்டுமொகில் நீகடிடு கூடலே” என்றது—“அவன் எழுந்தருளி வன்னைக் கூட்டிக் கொள்ளும் படியாக நீ அறுகலிக்கவேணும்” என்றபடி. ... (2)

பூமகன் புகழ் வானவர் போற்றுதற்
காமகன்* அணி வாணுதல் தேவகி
மாமகன்* மிகுசீர் வசுதேவர்தம்*
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே.

பூ மகன்	பூலிற் பிறந்த பரிமளம்	மிருதே வகதேவர்	மிருத்த, நற்குணங்களை யுடையான் வச தேவருடைய
வானவர்	நித்யஸூரிகளும்	தம்	
புகழ் போற்றுவதற்கு	தேர்த்தியைப் பாடித் துதிப்பதற்கு		
ஆம்	தருத்த		
மகன்	புருஷோத்தமனாய்,	கோ மகன்	மாட்சிமைதந்திய புத்திரனாகண்ண பிரான்
அணி வான்	மிசவும் அழியு செந்		
ததல் தேவகி	நியையுடைய தேவகி	வரில்	(என்ன அணைத்த) வருவானாகில்
மா மகன்	யினுடைய		
	சிறந்த புத்திரனாய்,	கடலே! கடமே —	

* * * — நான்முதலும் நித்யஸூரிகளும் போற்றும்படியாக அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும், பின்பு தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி யண்ணின் பாரம் சிக்குதற்கே வடமதுரை யிலே வந்து தேவகிக்கும் வஸுதேவர்க்கும் புதல்வனாய்த் திருவணந்தித்தருளின எம்பெருமான் இன்று என் தயர்ந்த இத்தே. எழுந்தருளக் கூடமா என்று மகோரத்திடுஞ்.

“பூமகன் வானவர் (இவர்களுள்ளாரும்) புகழ்போற்றுவதற்கு ஆம் மகன்” என இயைத்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றையே, புகழ் என்பதை வானவர்க்கு விசேஷணமாகி, “தழிவாடலோ விவகதேவா நாமரவாமஃ” என்று “[தக் கிப்பாலோ கிப்பலோ ஜாக்குவாஸ்ஸஸ் ஸமித்தே]” என்றும், “புகழையு லப்யதோ யெ வானாநா” [‘யத்யர்ஷய: ப்ர தமஜா யே புராண:’] என்று மிகயாதி ச்ருதிவாக்யங்களாலே புராணப்பட்ட வானவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; பூமகன் என்றது உபசரணமாகி இந்தவிழியைச் சொல்விறாய், வானவர் என்றது அந்த விழியைச் சொல்விறாய்க் கொண்டு, ஒத்திற் பின் கடுவே போகிற வேடத்தை இருகரை யிலுள்ளாரும் அதுமக்குமாபேரலே இரண்டு விழிபி லுள்ளாரும் போற்றப்பட்டவன் என்க. “நாடுவய பரண லம்பெயவனெ” [‘நாலேவ யாத்தமுபயே நயவந்தே’] என்ற வேதவாக்யம் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தரும், “போற்றுவதற்கா மவன்” என்று ப்ரதேபாட்மென்பர், சூமவன்—தருதியாவன் என்கை. இவ்விடத்தில் கியாக்கியானத்தால் பாட சித்தராணம் அசக்யம்; அரும்பதவுரைகாரர் மாதிரி “சூம்மகன்” என்று கொண்டு விளக்கிறார் ஆயினும் “சூமவன்” என்ற பாடமே சிறக்குமென்று அன் மதாசார்பர் அருளிச்செய்யும்படி. இப்பாடத்தில் எதனையுமும் குன்றாது.

அணிவான் ததல் தேவகி—ஸாஷாத் பரமபுருஷன் வந்து பிள்ளையாகப் பிறந்தமையாலுண்டான ஸந்தோஷமிகுதியால் தேவகியின் முகம் மிக்கவெள்ளி பெற்று கிளக்கிவரது. “தேவகிமகன்” என்னுதே. “தேவகி மா மகன்” என் கையாலே—கண்ணிராறுடைய திருவணந்தியைக் கண்டவர்கள் ‘இவன் தேவகியின் புத்திரனல்லவன், உடன்பிறந்தவனாக இருக்கக்கூடும்’ என்று சங்கித குர்படி மிருத்தமையால் அப்படிப்பட்ட திருவணந்தியுண்டாகும்படி அவளால் வளர்க்கப்பெற்றவன் என்ற கருத்துத்தே தாற்று மென்ப.

மிகுதி வகதேவர்தம் கோமகன்—இக்கேவயாற்பாபாபூஜிஸ்தி:—[“கோமகன்” கோவான் மகன்; சந்தவந்திருப்போலே நியாம்பவன்வன்; இவர் தம்மையும் நியமிக்கும் மகன். அவரை நியமிக்கையாவது—தம்மையத்தாலே ‘இவனுக்கு எவ்வருகிறதோ’ என்று அவர் வயிறுபிடித்தால் ‘அப்பேரே! நீர் ஏன் பயப்படுகிறீர்? அஞ்சாதே நான் சொல்லுதற்கேட்டு ஸுகமேயிரும்’ என்றும் போலே நியமிக்கை.” கோ—ஸ்வாமி; நியாமகன்.

கோமகன் வரில் கூடிடு கடலே!—அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரான் என்னிடம் வரும்படியான பாக்ஷியம் வாய்க்கவேண்டுமென்ற மகோதரம் உள்ளுறை. வரில் என்கையாலே வரும்போதை நடையழகு கண்ணையிலே அழைவேசமுற்றதென்ப, [“கூடிடு கடலே!” நீகூடி என்னையுமவையுங்கூட்டு” என்பது வயாற்பாபாபூஜிஸ்தி. (க.)

ஆய்ச்சி மார்களு மாயகு மஞ்சி...

புத்த நீள்கடம் பெறிப் புகப்பாய்ந்து*

வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய*

*கத்தனார் வரில் கூடிடு கடலே.

= ப த வ ரை .

ஆய்ச்சிமார்க்கும்	இடைச்சிதளும்		
ஆயரும்	இடையரும்	வாய்த்த காளியன்	பாக்ஷியசாலியான்
அஞ்சிட	பயப்படுக்படியாக,	காளியாகத்தின்	காளியாகத்தின்
புத்த நீள்கடம்பு	புத்தித்ததாய் உயர்க	மேல் கடம் ஆடிய	மேல் கடத்தனஞ்
ஒறி	திருத்த கடப்ப மாத		செய்த
	தின் மேல் ஒறி	கத்தனார் வரில்	கத்தனார் வரில்
புதுபாய்ந்த	(சங்கு தின்று) எழு		கண்ணபிரான்
	ம்பிக்குதித்து	கடலே! கூடிடு.	வரக்கொடுமகில்

*** — காளியாகத்தின் கொழுப்பை உட்கொ அபகரத்திலே நடுபட்டுப் போகிறது. ஒரு நாள் கருஷ்ணன் கன்னகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் வஞ்சகியாத வழிபே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைந்து ‘கருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாகதிலில் தாமதெனில் இருத்த கொண்டு அம்மமொழுவுவதையும் தன்னிலாக்கிவினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளிதாய்ப் பாகத்துக்கு அரைஹமாம்படி செய்த காளிய மொன்னம் கொடிய ஐத்தனாகாகம் குடும்பத்தோடு வானஞ்செய்து கொண்டு அனுதின வர்களைவரையும் பிணாக்கிவிடுதலால் நான் நான் அஞ்சுகின்றோம்’ என்று; அதைக்கேட்ட, கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளம் கொண்டு அம்முகிற்றுச் சமீபத்திலுள்ளதொரு நடாம்பமாத்தின் மேலேறி அம்முகிற்று நித்தி, அந்நாகத்தின் படங்கலின்மேல் ஏறித் துலைத்த நார்த்தனஞ் செய்து நகங்கி வலியடங்குகையில், மாய்களியபிஷேகம் பிடித்தருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாகநன்விகைகளின் கண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி கிட்டருளினன் என்றவரவரது இங்கு அறிபத்தக்கது.

“ஆய்ந்தொர்களு பாபநாஞ்சுட நடமாடிய” என இயையும். “அஞ்சிடக் கடம்பேயிழியுய்ப்பாய்ந்து” என்று இயைக்கலுமாம். வாய்த்தகாரியன் = கண்ணா பிரான் தன்முனையிலே நடமாட வேணுமென்று இவள்கிருப்பமுறை அக்காரியன் தலையிலே பெற்றமைக்கு உகத்து, வாய்த்த என்கிறான்; பெண்ணாய்ப் பிறவாதே காரணியாய்ப் பிறத்தேனில் இந்த பாக்கியம் பெறலாயே! அம்ருதம் பொதிந்த முலைகள் பெருத பாக்கியத்தை விஷம் பொதிந்தவன்வலை பெற்றதே! இதைகள் பாக்கியம்! என்று உள்குறையின்மை “வாய்த்த” என்ற சொல் காத்திலே தெரியும். “காரியவல்ல பணதாம் கிரஸ்து ரே ஸத்ததம்ப கிரஸ்தவ பொலவா-வடிது. ஜுத்த வாகவால் ஸுத்தா, தவத் பதாப்படியு கம்பிதம் யபேயா” என்று ஸுத்ததபாது-ஸ்தவத்திலே ஆழ்வா னாருளிச்செய்த சீலாகம் இங்கே ஸ்மாரிக்கத்தக்கது. (கண்ணாசொறுவடைய திருவடியின் ஸ்பர்சம் பெறுபடியான பாக்கியம், பெற்ற காரியன் தலையாகவாலது, கடம்பமரத்தின் உச்சியாகவாலது என்பதிலுள்ளபெயர்க்க விரும்புகின்ற தென்பது இந்த சீலோகத்தின் தாற்பார்ய ஸ்பர்சத்தாம்.) நடம்—கடநம் என்ற வடசொல்லின் கடைக்குற.

கடத்தொர் வரில் = அக்காரியன் தலையிலே நடமாடின சாமத்தோடே தன் பக்கல் வந்தலையிலேனுமென்று கிருப்பம்போலும்... (ச)

மாடமாளிகை குழ் மதுரைப்பதி

காடி நந்தேருவின் கடுவே வத்திட்டு

ஓடை மாயதயானை புதைத்தவன்

கடமுகில் நீ கூடிரு கடலே.

(௫)

ப த வ ரை .

ஓடை	{ செற்றிப் பட்டத்தை யுடைத்தாய்	காடி	{ (கம்பீட்டைத்) தே மக்கொண்டு
மாயதம்	{ மிக்க மரத்தையுடை த்தான்		
யானை	{ (குலவயா பீடமென் னும்) யானையை	கம் தெருவின் கடுவே வத்திட்டு	{ கம்முடைய வீதியின் கடுவிலே வந்து
உடைத்தவன்	{ உடைத்து முடித்த கண்ணிரான்		
மாடம் மாளிகை	{ மாடங்களையுடைய மாளிகைகளாலே	கடும் சூழில்	{ (சூழ்மோடு) உருவான கிடம்
குழ் மதுரை பதி	{ குழப்பட்ட மதுரை மாசுகளிலே	கடலே நீ கூடிரு.	

குலவயாபீடமென்றும் மதயானையை முடித்தருளின அபதூரத்திலே கடு பட்டுப் பேசுகிறான்.—கிலவிறாவென்ற வ்யாஜம் வைத்துக் கம்ஸனுல் வரவழைக் கப்பட்டு ஸ்ரீக்குஷ்ண பலாராமர்கள் கம்ஸனுடைய ஆரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண்மனைவாசல்வழியில் கம்மைக் கொல்லும்படி அவனுல் ஏகிறுத்தப்பட்ட குலவயாபீட மென்றும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவ வீரர் அகணினதிர்த்து அகண்டத்தவகளிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை பெறுப்பதுபோல எளிதில் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து

அவ்யாணையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்றவரலாறு இவ் குணரத்தக்கது.

இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள வந்திட்டு என்ற வினைபெச்சம்—உதைத் தலன் என்பதிலே அந்வயிப்பதல்ல, கூடுமாதில் என்பதிலே அந்வயிக்கக்கூடலது. இப்போது, கண்ணிரான் திருவாய்ப்பாடியில் இருப்பதாகவும், இவ்வாண்டாள் தான் வடமதுரையிலே விருப்பதாகவும் பாவநாபரகர்ஷம் செல்லுகிறபடி மதுரைப்பதிக்கு “மரடமாளிகைக்கும்” என்று விசேஷணமிட்டஸ்வாரஸ்பத்தைக் கண்டறிந்த பெரிபவாச்சான்பின்னை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிற பூதஸூக்தி களைக்காணீர்—“அவன் வில்விடிவுக்கென்று கோடித்தான்; இவன் இவன் வாவுக் கென்றிருக்கிறான்”.

“மதுரைப்பதியிலே நந்தெருவின்நடுவே வந்திட்டு” என்றானவையே போது ம. “சீருக்க, நாடி என்று விசேஷித்த அருளிச்செய்கையாலே, கண்ணிரான் நேரேவந்து என் லிட்டில் புருலாகாது; நாச்சியார் திருமாளிகை எது? நாச்சியார் திருமாளிகை எது?” என்று ஊரெங்கும் விசாரித்துக்கொண்டு தேடிவரவேணு மென்றும் ஆவல் கோந்துர்.

“நம் தெருவின் நடுவே” என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச் செய்கிறார்—“திருவாய்ப்பாடியடையத் தன்னதானுப்போலே இங்கும் ஒருதிருமாளிகையுண்டு; உகந்தருளின விடமெங்கும் “தேவத்தேவ தேவகேதேநாயம் மதுவ்யத்வேச மாதுஷி என்கிறபடியே ஒரோ திருமாளிகை யுண்டு” என்று.— மதுரைப் பதியிலே ஆண்டாளுக்கென்று ஒரு தெருவும் திருமாளிகையுமுண்டோ? என்று பிறக்கும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இவ்வை அருளிச்செய்தபடி ஆனால், பலசூக்தி சொல்லும் ஈற்றுப்பாட்டில் “ஆய்ச்சியர் கூடலை குழற் கோதை முன்குறிய” என்றருளிச்செய்திருத்தலால் இத்திருமொழி முழுதும் ஆய்ச்சியர் பாசரமேயொழிய ஆண்டான் பாசரமன்றென்றும், அதுகாரமாத்ரமே என்றும், ஆகவே நந்தெரு என்றவிடத்து நம் என்றது ஆய்ச்சியரையே யன்றி ஆண்டானை யன்று என்றும் கொள்ளவேண்டுகையாலே பெரியவாச்சான் பின்னை அந்வணை அருளிச்செய்கைக்கு ப்ரஸக்தி? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வஸ்துதான் ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை அதுகரித்துக் கூறிவராயினும்; கோதையாயிருக்குத்தன்மையும் கூடவே அதுஸந்தேயம், அப்படிபல்லாவிடில் ஆண்டாளுக்குக் கவனசாதுரியம் மாந்திரம் எற்பட்டதாகுமே யொழிய (வாவலுதி) பாவங்குத்தியில் பரிபாகமென்பது சிறிதும் எற்படாமற்போகும், பாவநாபரகர்ஷத்தாலே அதுகாரம் முற்றிற்றென்னு தானான தன்மைலோபிக்க மாட்டாதென்க. இனி நம் என்பதற்கு ஆய்ச்சியரையே பொருளாகக்கொண்டாலும் அவர்கட்குத்தான் மதுரைப்பதியில் விதியுண்டோவென்று ஆராய்க.

ஒடை என்று யானையின் நெற்றிப்பட்டந்துக்குப் பெயர் ... (5)

அற்றவன் மருதமுறியநடை

கற்றவன்* கஞ்சனை வஞ்சனையிற்

செற்றவன்* திகழும் மதுரைப்பதி*

கொற்றவன்வரில் சுடிகுடேகடலே,

அற்றவன்	{ ஏற்கனவே எனக்கு }	வஞ்சனையிற்	வஞ்சனையினாலே
	{ அத்துத் தீர்த்தவனாய் }	செற்றவன்	{ கொன்று முடித்தவனாய் }
மருதம் முறிய	{ யமனார்க்கு மென் னும் } மருத மாங்க ளானவை முறித்து விழும்படியாக	திகழும் மதுரைப் பதி கொற்றவன்	{ விசங்குசென்ற மதுரைமார்க்கு அரசனான கண்ணபிரான் }
நடை கற்றவன்	{ தவழ் நடை நடக்கக் கற்றவனாய் }	வரில்	வந்திடுவானாகி
கஞ்சனை	கஞ்சனை	கடலே கடலே	

கண்ணபிரான் இரட்டை மருதமாங்கனிடையே தவழ்ந்து சென்றதோர் அபதாசத்தையும் கஞ்சனைக் கொன்றவாற்றையும் நினைத்து அவற்றிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார்.

மருத முறிய நடைகற்ற வரலாறு வருமாறு—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விலையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கருங்குணைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினுறக்கடி ஒருநாளிலே பிணித்துவிட்டாள். கண்ணன் அங்குலையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மாத்தின் கடுவே எழுந்தருளியுள்ளான் அங்குலையிற் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மாங்கனிரண்டும் முறித்தவிழ்ந்தவனாய் முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மாங்கனாய்க்கிடந்த நளகபரன் மணிக்ரிவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபத்தீர்த்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பல அபவாஸ ஸத்ரீகளுடனே ஆடையிலாமல் ஜன்கீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அவர்கு எழுந்தருள் மங்கையர் அனைவரும் ஈனாகக்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்திவிட்டார். இந்த வார்த்தை மாத்திரம் மதுபாகமயங்கத்தினால் வஸத்ரமில்லாமலேயிருக்க நாரதர் காண்கோபங்கொண்டு 'மாங்கனப்போலிருக்கிற நீங்கள் பரங்கனாயி' என்று சபிந்து, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'செடுங்காளுஞ்ஞென் றவர்பு நிருமாஸ் உங்களுக்கு நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம்பெற்றுமீளியீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மகங்கனான இவற்றில், கம்ஸனால் எவப்பிட்ட இரண்டு அஸூரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளவேண்டும்; "ஒருக்கொத்த வினை மருதம் உன்னியவந்தவரை" என்றும் "பொய்யம்மாய்மருதான வகநரை" என்றும் பெரியாழ்வாசர் அருளிச்செய்திருத்தவரால்.

அற்றவன்—ஏற்கனவே "ஆண்டாளுக்கானால் இவன்" என்னும்படி அற்றுத்தீர்த்தவன். "பரித்ராணய ஸாதுகதம்—ஸப்பவாமி யுகேயுகே" என்றிறே திருமுகப்பாசரம்.

“அற்ற வல் மருதம் முறிய” — தன்னைக் கொல்லுபவதாக நிச்சயித்துவந்த வனைய மருதகரணங்கள் முறிவுட்படியாக என்று பொருள் கொள்ளக்கூடுமாயினும் ஸ்வரஸமன்றிய விபாகியோடு திணுமில்லை.

கஞ்சனே வஞ்சனையிற் செற்ற வரலாறு — தன்னைக் கொல்லப்பெற்றதே தெவழி புத்திரன் யசோதையினிடம் ஓளிக்துவனர் தம்முதகைய வரலாறுகளை காத்த சொல்லக் கேட்டுக் கம்ஸன் அதிககேரபங்கொண்டு க்ருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து கிவ்விறுவென்கிற விபாஜர்வைத்துந் கண்ணனை மதுரைக்கு வா வதைத்துப்பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில் கம்ஸனையினில் கண்ண பிரான் வேகமாக எழுப்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்பேலேறி அவனது கிட்டக் கழன்றுகிழேயிழும்படி அவனைத் தலையிடுப்பிடித்துத் தனையில் தள்ளி அவன் மேல் தரன் விழுத்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதாம்.

வஞ்சனையில் என்ற விடத்துக்குப் பெரியவாச்சான்பின்னே அருளிச்செய் கிறார் — “தாயுத்தமே வேணமென்று பெருமானைப் போலே யிருந்தானுந் அவன்வஞ்சகமே தனக்கட்டுமே; அவன்நனைத்த வஞ்சகத்தை அவன்மன் னேதே போகின்றபடி.”

கண்ணபிரான் கம்ஸனைக் கொன்றபின்பு, மகனிழந்தவனும் தன் பாது கலமதுமாயிய உக்ரஸேக மறாராஜனைக் தனையினின்றும் விடுவித்து வடமதுரை யிற் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தானாகையாலே * கிருஷ்ணதுகைப்படுந் கொற்றவன் உக்ரஸேகனோடேனும் கண்ணபிரானே சாஜா என்பது ஆண்டா னுடைய பசஷமாம். “நவமி வாஸுத கௌரவாஜா புத்தே கௌரவாஜா மகரி” [நவமி பாலக ஸாமர்த்தய ம்ருதே ஸர்வேச்சரம் ஜகதி] என்றிறே ப்ரமணப் ப்ரஸித்தியும். “வாசுதேவன் மதுரை மன்னன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். (க)

அன்றின்றானுடைய சிகபாலனும்.

நின்றநீள்மருதம் எருதம்புள்ளும்.

வென்றிவேல்விறற் கஞ்சனும்வழி முன்

கொன்றவன்வரில் கூடிக்கூடலே.

அன்று	முற்காலத்தில்		
இன்னுடையசெய் செய்வனும்	வெறுக்கக் கூடிய செ ட்ட நாரியக்கனையே செய்துவந்த சிகபா லும்	வென்றி வேல்	வெற்றியை விளக்க வல்ல வேலாயுத மெ ன்ன (அதைப் பிடிக்க த்தக்க) பிழிக்கென்ன இவற்றையுடையனாக கம்சனும்
		வீழ	
கின்ற நீள் மருதம்	வழியினையே தின்ற பெரிய இரட்டை மரு தமாகளும்	முன்	முடித்து விழுப்படி யாக எல்லார் கண்ணெதிரி லும்
		கொன்றவன்	
எருதம்	எழுரிவந்தகளும்	வரில்	கொன் றெழுதித்த கண்ணபிரான் வாக்கெடுமாவில்
புள்ளும்	புறங்காலனும்	கூடலே! கூடிடு —	

சிகபாலந்தான் முதலிய ஐந்தாறு சரித்திரங்களினே அடுப்பட்டுப் போக
கிறான். சிகபாலன் வரலாறு — விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டுவெடுக்கிற பட்ட
ணத்தில் பிஷ்மகனைவிறற் அரசனுக்கு ரூபீ என்று பின்பாயும் ரூபினி என்றி

பெண்டையிருந்தனர். அந்த ரூம்மிணியானவன் ஸாஸ்காத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அலங்காரம், அவனுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் கிருஷ்ணன் சென்று இப் பெண்ணை எவ்வுரு விவரமாகச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டக, ரூம்மி எவ்வளவு அவளைச் சேறிக்கேசத்தகசனான சிகபாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பிய வகுதலால் கிருஷ்ணனுடைய விரும்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். செந்நான் கழிந்தபின் அந்த ரூம்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக கல்யாயம்வரம் கோருத்து ஸாகல தேசத்து அரசர்மகாராஜர் ரூம்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்துகேர்த்தவுடனே கிருஷ்ணனும் பல சாமாஸிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப் போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்கான் அந்த ரூம்மிணியை மரபுமரபு அபரணித்துக்கொண்டு வந்துகிட்டான். பின்பு அங்குள்ள தந்தவக்தரன் முகலிய பல அரசர்கள் போர் செய்ய எதிர்த்துவர், அவர்களைப் பலராமனும் கல்யாணராமனும் முதுருகாட்டி ஒழிப்படி செய்துகிட்டனர். பிறகு ரூம்மிணிப் பிரதாபியின் தமையனான ரூம்மியானவன் 'இப்படி செய்கையால்தான் என்?' என்று எதிர்ப்பொருது மீட்பதற்கு விரைந்துவந்து கண்ணனைத் தனகல், அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் 'இவனைக்கொன்றால் ரூம்மிணி மனம் வருந்துவான்' என்று அவனைப்பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலே கட்டி அப்பாலே அவனது தலைமையர் கொடுத்திட்டு மாகபங்கன் செய்துகிட்டப் பின்பு ரூம்மிணியை கிழ புரவகமகம் கல்யாணன் செய்துகொண்டான். இஃது இப்படி நிற்க:—சிகபாலன் நிறந்தபொழுது, கன்கு கைமகாராஜர் மூன்று கண்களைப் முண்டயனாயிருந்தான், அப்பொழுது அவைவரும் இது என்னவென்று விசய்கும்போது ஆகாயவரணியார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் கிழியும் மறைபுரினா, அவனும் இவனுக்கு மாரணம் என்று கூறிற்று. அவ்வாறே பலரும் கொடுமையின் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணிரான் கொட்டவனவிலே மறைபட்டன, அதனால் 'இவனைக்கொல்பவன் கண்ணனோ' என்றபந்த சிகபாலன் தய்யாதபெயிறார் என்னவனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அக்கையின் கன்மொழிய்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எவ்வுரு துறுபிழைசெய்யுங்கலும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருகினன். பின்பு சிகபாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்தருவென் பதை இணையிலேயே அறிந்து அதனும் பூர்வஜன்ம வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க பனகணமையப் பராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய குணங்களை வும் திவ்யசீகஷ்ய கங்கையும் கித்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மறைஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்துவைத்திருந்த ரூம்மிணியைக் கண்ணன் வசியக் கவர்ந்து மறைஞ்செய்துகொண்டதுமுதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வாயகம் கொண்டனன். பின்பு இந்தப் பரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய மரபத்தில் தர்ப்புத்திரனும் கண்ணிரானுக்கு அகரபூஜைசெய்யப்பட்டதைக் கண்டு அவகித்த வகைச்சொற்களைப் பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணிரானுடைய

திருவாழியினால் தலைதுணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோநயமான தில்யசரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தான்.

இன்னதை—இனியவைவல்லாதவை அனைவராலும் இகழ்த்தக்கவை என்ற படி “பலபலநாமஞ் செல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” என்றும், “கேட்பார் செவிசெ ழிழைவசவுகளே னவையும், செட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளமை காண்க.

எருதும்—சூர்ப்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் கீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் கீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நம்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவளது தந்தை கல்யாசல்கமராகக் குறித்தபடி, பாவர்க்குர் அடங்காத அலாராவேசம் பெற்ற ஏழ் எருதுகளையும் கண்ணிரான் ஏழுதிருவருக் கொண்டுசென்று வாரியாட்கு அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்ட வரலாறு அறிக. அன்றியே, நூற்றா எருதும் என்றது அரிஷ்டாலாரனைச் சொல்லிற்றுகவுறாம், கர்வனா வேஷப்பட்ட அரசர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டு பசுக்களை யெல்லாம் மூட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸூக்ருஷ்ணனது திருவாழிநின் மேல் கண்வைத்துக்கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவன் வயிற்றில் தரிசி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனையடித்துக் கொன்றான் என்ற கதை அறியத்தக்கது.

புள்ளும்—புன் என்றும் ஓரலாரன் கொஞ்சுவடிவங்கொண்டு கண்ண பிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பரமாவதின் வரையலருளை இறுகையதாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தான் என்றுணர்க. (5)

ஆவலன்புடையார்தம் மனத்தன்றி
மேலவன் விரை சூழுவராபதிச்
காவலன் கன்றுமேய்த்து வினையாடும்
கோவலன்வரில் கூடிக்கூடலே.

ஆவல் அன்பு உடையார்தம்	ஆவலையும் அன்பையும் உடையவர்களுடைய	கன்று மேய்த்து வினையாடும்	கன்றுகளைமேய்த்து வினையாடும் நோபால் ஹமாசிய கண்ணபி ரான்
மனத்த அன்றி மேலவன்	கொஞ்சுக்கல்லறத்தோரி டத்திலும் பொருந்தா தலனும்	கோவலன்	
விரை சூழ் தவரா பதி காவலன்	கால் வாலனை சூழ்த்த தவராகாபுரிக்கு கிர் வாழ்வனும்	வரில்	வரக்கூடுமரில்
		கூடலே! கூடிடு—	

ஆவல் அன்புடைமயர்ந்தம் = ஆவல் என்னாலும் அன்பு என்னாலும் பொதுப் படையாகப் பரோமத்தைச் சொல்லுமாசென்று கோபம் தோஷம் இத்தியாதிபதம் களின் அர்த்தத்திலே டுட்பமான பேதம் - இருக்கிறபேரலே இங்கும் சிறிதே பேதம் உண்டு; 'எம்பெருமானே உபாயோபேயங்கள்' என்ற அந்நியவகையம் இடக்கச்செய்தேயும் நோன்பு நோற்பது, காமன்காலிலே; கிருவது, சிற்றிலிழைப்பது பணியிராவது, கூடலிழைப்பது இவைபொல்லவன அகிப்பவருத்திகளில் துணிவைப் பிறப்பிக்கும் பரோமம் ஆவலென்பபெயர். "மல்லாண்டதிண்டோள் மணிலண்ணு!" என்று எம்பெரு மானுடைய மிகுதினை மிகுதியை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனை ரக்ஷயனாகவும் தன்னை ரக்ஷகனாகவும் நினைத்துப் பல்லாண்டு பாடுகையிலே ஒருப்படுத்தும்பரோமம் அன்பு எனப்படும் என்று கொள்க. ஆவல்—ஆண்டாளுடையபடி; அன்பு—இவளுடைய திருத்தகப்பனாரான் பெரியாழ்வாருடையபடி. ஆக இவ்விரண்டையும் சொன்னவித்கூல் தங்கள் குடியிலுள்ளார் மனத்தேதாடல்லது மேற்றெருவர்மனத்தோடு பொருந்தமாட்டான் எம்பெருமான் என்றாராய்த்து. மேவலன் = கிரும்பாதவன் என்றபடி; "தம்பும் மேவும் நகையாகுமே." என்பது தொல்காப்பியம்.

துவராபதிக்காவலன் = 'காலயவகன்' என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதரைப் பார்த்து 'இவ்வுலகினில் நாரதராவர் யாராவது உண்டா? என்று கேட்க; மதுரையில் யாதவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மிக்க பராக்ரமசாலிகள்' என்று நாரதர் சொல்ல, அதைக்கேட்டவுடனே அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத் தொடங்க, அப்பொழுது கண்ணபிரான் இறையதிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு ஸமுத்திராஜனை யாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை நிஸ்திரிகாமுள்ள இடத்தைவாய்க்கி அங்கு த்வாரைகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையிலுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வைத்துக் காலயவகனுடைய பயத்தில் நின்றும் கிடுகித்த வரலாறு அறிக.

துவராவதி = (தவராவதி) என்ற கட செகல் திரிபு. விரைகுழி என்று த்வாரைக்கு விசேஷணமிட்டது. "மட்டேறுகற்பகத்தை மாதர்க்காய் வந்துவரை கட்டானே" என்ற அருளிச்செயலில் அனாந்த கதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னலாம். கண்ணபிரான் ஸத்யபாமையினுடைய வேண்டியோராக் கெருங்கி இத்தியர் காலினிலிருந்த பாரிஜாத தருவாய் த்வாரைகையிலே கொண்டந்து நாட்டினாலுதலால் விரைகுழிப் பெற்றதென்க.

[காவலன் கோவலன்] பரதவம் ஒருபக்கத்திலே, வெணவெயர் ஒரு பக்கத்திலே, வாலவாறு நமது வானொள வதுவானொள ஸ்வஸ்தவது = ['ஸ்வஸ்த' இதுத: பாலென வதுஸ்பாலென பழுவது:] என்ற சிவியைப்பேரலே அதிகப்பட்டுகொளைய்த்து. (அ)

கோண்டகோலக் குறளுருவாய்ச்சென்று*

பண்டுமாவலிதன் பெருவேள்வியில்*

அண்டமும்கிலனும் அடியொன்றினால்*

கோண்டவன்வரில் கூடிக்கூடலே.

(க)

பண்டு	முந்தாலத்திலே	அண்டமும்	மேலுலகங்களையும்
கோலம் கொண்ட	(முப்புரி ஊதம்) க்ரு	கிலனும்	நீடுலகங்களையும்
குறன் குற ஆய்	ஷ்ணுநீசமும் முஞ்ஜீ	அடி ஒன்றினால்	ஒவ்வொருவராலே
	யும் பவித்ரமும் தன்		
	மொசன்) கோலம் பூண்	கொண்டவன்	அனந்து கொண்ட
	ட வாமா ருபியாய்		தரிவிக்காமல்
மாவலி தன் பெரு	மஹாபலிவினுடைய	வரில்	வருவானாகில்
வேள்வியில்	சிந்த யாகபூமியிலே		
சென்ற	எழுந்தருளி	கூடலே! கூடிடு—.	

வரமாவதாரத்தினும் தரிவிக்காமாவதாரத்தினும் எடுபட்டுப் பேசுகிறான். இவ்வவதார சரித்திரம் பரவலித்தம். இயற்கையான அழகுக்குமேலே யஜ்ஞோபவீத, க்ருஷ்ணஜித, பகித்ர, தண்ட, மொளஞ்ஜீ முதலியவற்றை யணிக்ந்துகொண்டதிலே யுண்டான செயற்கை யழகு வீறு பெற்றிருந்தமையினால் கோண்டகோலம் எனப்பட்டது. [பெரு வேள்வியில்.] எம்பெருமானாகக் காண்பதற்கு நான் இப்பாடுபடுகிறேன்; பரவல்பூதிதல்காரர்களில் தலைவனான மஹாபலி ஒரு சாமுழியில்லாமல் அப்பெருமானை யஜ்ஞவாடத்திலே கையில்கு கெல்லிக் கவிரியாகக் காணப்பெற்றானே! அவ்வேள்கியின் பெருமை என்னோ! என்று கொண்டாடுகின்றபேரே தோன்ற “வேள்வியில்” என்னுதே “பெரு வேள்கியில்” என்றிருக்க, “அடி யொன்றினால்” என்றது “அடி ஒவ் வொன்றினால்” என்றபடி. (க)

பழகுநான்மறையின்பொருளாய்* மத

மொழுகுவாரண முய்யலளித்த* எம்

அழகனூர்ணியாய்ச்சியர் சித்தையுள்*

குழகனூர்வரில் கூடிக்கூடலே.

(கம)

பழகு நான்மறை	அநாதியான சதுர்	எம் அழகனூர்	எம்மை எடுபடுத்தலால்
யின் பொருள் ஆய்	வேதங்களின் கூட்		ல அழகையுடையதால்
	பொருளாயிருக்கு		
	மவனாய்	அணி ஆய்ச்சியர்	அழகிய கொயிமார்க
	மத ழலம் பெருகா	சித்தையுள் குழக	னில் கொஞ்சினார்களே
மதம் ஒழுகுவாரண	நின்ற கஜேத்தராவா	னூர்	குழைத்திருக்கு மான
ம் உய்ய அளித்த	ன் (தாயர் நீக்கி)		ஞான கண்ணிரான்
	வாழும்படிக்குரை	வரில்	வரக்கூடுமாய்கில்
	செய்தருளினவனாய்	கூடலே! கூடலே—.	

முதலில் கோன்விடுத்து கஜேந்த்ராழ்வானைக் காத்தருளிய அபதாஸத்திலே; ஈடுபட்டுப் போகிறது. “வெவெழு வவெவெழு வவெவெழு வெவெழு” [வேதைச்ச ஸர்வை சதரமேவ வேத்ய:] இத்தயாதி ப்ரமாணங்களையுட்கொண்டு “பழகு நான் மறைபின் பொருளாய்” என்றான். அக்கிளி, இத்திரன், வாயு முதலிய தேவதைகளையும் பற்றிப் பற்றி வேதங்களில் கர்மகாண்டங்களிலே பரக்கப் புகழ்ந்து பேசப் பட்டிருப்பினும் [அங்குசாப்யர் தேவகா:] என்று அந்த வேதத்தானே அந்த தேவதைகளே எம்பெருமானுக்கு அவயவபூதங்களாகச் சொல்லிக் கிடக்கையாலே அவயவங்களைப் புகழ்ந்து சொல்வதும் அவயவிற்கே அதிகபமாக முடிக்கையாலே தேவதாந்தர ப்ராசார்ஸாபரமாண கர்மகாண்டமும் பகவத்ப்ரமோதாதத் தட்டில்க்கை யென்க. ‘வேததாத்தாய ஸர்வஸ்வம்’ என்னும் தூதிலே இவ்விதயத்தைப் பரக்கப்பெயிவுள்ளோம்; அங்கே விரியக் கண்டு கொள்க.

வாரணம்—தற்சமவடசொல். “வாரணமுப்ப வளித்த வெம்மழாணர்” என்று சேர்க்கையின்பம் கெட்கி ஒருசூத்தாக் கூறலாம்; அதாவது—கஜேந்த்ராழ்வானுடைய வட்குரூகில் கேட்டவுடனே எம்பெருமான் அகாரகூலிபத் தலைமுலைய விடைந்தோடுங்கால் பூதூதிஷாம்பவரவயமாபயம் டயாமா; [ஸ்ரத்தபூஷாப் பரமஸ்தாயதம் ததாசு;—தூதீசங்கராஜஸ் தவாம் உத்தராதகம்] என்றபடி ஆடை யாபரணம் அலங்கார முதலியவற்றை ஜல்லாரிபிள்ளாரியாக அணிந்து கொண்டு புறப்பட்ட அழகு ஆண்டாள் கொஞ்சிலே ஊற்றிந்து சடுபடுத்துதிறபடி.

அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனார்—“கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழைப்பழியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுயிதங்கும்” என்னும்படியான காதல் கிவர்த்தனங்களவர்களுக்கு இவன் அப்போதே சென்று முகங்காட்டாகிழல் அவர்கள் மிகவும் மனம் கொந்து ப்ரணயரோஷம் தகையெடுக்கப் பெற்று “அந்தக்ருஷ்ணன் இனி என்றைக்கும் நம்மருகே வாரதாளேயா போகப் போகிறான்! என்னதற்காவது ஒருநாள் அங்கயதிரியாவந்து நித்பளன்னேது; அப்போது நாம் அவனுக்கு முகங்கொடுக்கக் கடலோமல்லோம்” என்று திண்ணிதரக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களுக்கூட மறந்திர்த்த மேல்விழும் தனையும்படி அவர்களைப் பிச்சேற்றவல்ல நல்விசுருகல் அறியுமவன் மண்ணாபிரான் என்க.

வரில் கூடிடு கூடலே;—அடிபேன நனியேன்! என்றற்போலே தாழ்வு வறளுஞ் சொல்லி அவர்களை ஊடல் தீர்த்து அவர் களேயே ஒருநிராகக் கலந்து அவர்களுடைய மனநோயைத் தீர்ப்பதுபோல என்று மனநோயையும் தீர்க்க என்னோடு ஒருநாள் வந்து கூடலேண்டாவா? ... (கடு)

ஊடல்கூட லுணர்தல் புணர்தலை

நீடுநின்ற நிறைபுகழாச்சியன்

கூடலைக் குழங்கோதைமுகநியன்

பாடல் பத்தும்வல்லாரக்கில்லை பாலமே.

(கக)

ஊடல்கூடல்	ஊடலோடு கூடிய ருக்கையென்ன, (அ) தாவது - ப்ரணயரோ ஷஸுவநினைதகனா யிரு க்கை யென்ன)	நிறை புகழ் ஆய்ச்சி யங்கடலை	நிறைந்த புரையுடை ய ஆய்ப்பெண்கள் (இ) ழைத்த) கூடலைப் பற்றி
உணர்ந்தல்	குறைவே உணர்ந்து கை யென்ன	குழல் கோதை	அழுவியமயிர் முடியைய யுடைவனான ஆண் டாள்
புணர்ந்தல்	(பிறகு) ஸம்ச்சலேஷித் தையென்ன. (இப்படி ப்பட்டகாரியங்களி லே)	கறிய பாடல் பத்தும்	அருளிச்செய்த பத்திய் பாட்டுக்க ளாயும்
முன்	அச்சுதிகாலமாக.	வல்லார்க்கு	நகவல்லவர்க்குக்கு. (எம்பெருமானைப் பி ரித்த துக்கிக்கும்படி யான) பாவம் இல்லை யாம்.
சேவிகை	சீடத்தப் பொருத்தி யித்த	பாவம் இல்லை	

இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.
“ஊடல்கூடல்” என்றது—ஊடலென்ன கூடலென்ன என்று இரண்டாகச் சொல்
வதல்ல; ஊடலோடு கூடுகை யென்றால் ஊடுகையை மாத்திரம் சொல்லிற்றாக
கொள்க. ஊடலாவது ப்ரணய கலஹம்; ஊடல்கூடலாவது அதை உடைத்தா
யிருக்கை; ப்ரணயரோஷஸிஷ்டப்தவம். “பொதுமறித்துப் புறமே வந்து நின்றிர்,
எதுக்கெதுவென இதுவென இது வென்றோ?” என்றும் “என்னுக்கு அவளை விட்
டின்குயவந்தாய் இன்ன மங்கே நட நம்பி ரீயே” என்றும், “உன்னுடைய சுண்டா
யம் நாளறிவன் இனியது கொண்டு செய்வதென், என்னுடைய பந்துங்கழலும்
தந்து போகு நம்பி!” என்றும் இப்புடைகளிலே சொல்லி எம்பெருமானைக் கிட்ட
வர் வொட்டாமல் கதவடைத்துத் தன்னுடை ஊடல் எனப்படும்.

உணர்ந்தல் = “உணர்ந்தல்” என்று பிறவினையாடுகை வேண்டுவது ஒகை
யின்பம்நோக்கி “உணர்ந்தல்” என்று பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று ஒருபெ
ருங்கல்லியாளர் சொல்லுவர். ஸம்ச்சலேஷம் பெருமல் தாங்கள் துடிக்கிறபடிபை
எம்பெருமானுக்கு தேரிதுர் துதுமுலமாகவுர் தெரிவித்தல். உணர்ந்தல் என்ற
தற்கு இங்கு இதுவே பொருள் என்பர். இனி, புணர்ந்தலாவது இவர்களுடைய
துடிப்பை எப்பெருமான் கன்கு அறிந்த “உங்களை விட்டால் என்ரு வேறு
புகழுண்டா? என்னை வேறாகவினைக்கலாமா? அடியேனல்லேனோ? தாஸனை
லேனோ?” என்றாப்பேயலே ஆற்றமை நீதார்க்கமை தோற்றப் பவநாக
ரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தவாரர் களின் புறமே வந்து நின்றபுது (முற்றம்
புருத்த முறுவல் செய்து நின்றபுது) பெருங்கிணவாரே இவர் னர் பாவகைகளாய்
அவனோடு கலந்து பரிமாறுகை. ஆக, ப்ரணய ரோஷத் தோற்றப் பேசுகை
யென்ன, தங்கள் வருத்தம் அவன் திருவுள்ளத்திலே பறிப்படி உணர்ந்து
வதென்ன, பின்பு இஷ்டப்படி ஸர்ச்சலேஷிக்கை யென்ன ஆகிய இப்படிப்பட்ட
காரியங்களே யாத்திரையாடுப்பவர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்றவாறு.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் யென்னை வியாக்கியானத்தில் “உணர்ந்தல்
புணர்ந்தல்” என்றவிடத்திற்கு “இவன்றன் குறைவே அவர்கள் உணர்ந்த
தும்படியும் அவன் பின்பு ஸ்ஷாஸனம் பண்ணிப் புணரார்” என்ற வார
தியம் அச்சப்பிரதிகள் எல்லாவற்றிலும் காணப்படுகிறது. இது அடிக்கி

வாக்யம்; (அச்சப்பிழை.) தாவகோசங்களில் சித்தபாடம் காணத்தக்கது. திருவாய்மொழியில் [க-க-டு.] “உணர்த்தலுட லுணர்ந்த” என்ற பாட்டின் பட்டிலே; போக(மொழி)ப் பகாரந்தான் மூன்றுவகைப்பட்டப் பிற்திருப்பது; அவையாவன:- ‘ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை மூன்றும் - காமத்தாற் பெற்றபயன்’ (திருவள்ளுவர் குறள்.) என்று மூன்றையும் பாயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர்; இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலையோடே கூடினால் அழைகமாக விளைவதொன்று; அதுதான் - ‘என்னையொழியக் குளித்தாய்; என்னையொழிப்பூவைப்பார்த்தாய், உன் உடம்பு பூராதீது’ என்றும்போலே வருமவை. உணர்த்தலாவது - ‘உனக்கென்று குளிக்கேன்;’ என்னையும் உனக்கு, தும்’ என்று பார்த்தேனென்கையும், ‘உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்’ என்றும்போலே சொல்லுமிவை; இவையிரண்டின் அகந்தாத்தே வருவது கலவி” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட குறளின் உரையும் காணத்தக்கது. “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை காமத்துதாயார் பெற்றபயன்” என்று குறளின் பாடங் காண்டிறது. [புணர்ச்சிமிகிதல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்தல் என்பதற்கு - ‘தன்மனை தன்னுடைய தவறில்லாமையைச்சொல்லி நாயகிடுவதைய ஊடல் தீக்குதல்’ என்று பொருளுரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

“புணர்தலை” என்ற கிடத்துள்ள ஐகாமம் சாரியை, நிரேன்ற-கண்ண பிரானோடே சிலகாலம் ப்ரணயவலையமாய்ப் போதுபோக்குவதும், சிலகாலம் மைச்சலேஷஸமாய்ப் போதுபோக்குவதுமாகிய இக்காரியங்களைப்பே அந்திகால மாய்த்தொழிலாகக் கொண்டலர்கள் ஆய்ச்சிகள். என்க.

நிறை புகழ் ஆய்ச்சியர் - நம்மைப்போலே * உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரிந்து பழுதேபலபகலும் போக்காமல் முச்சந்தியும் பகலத்தியை சிந்தனையையாய்ப் போது போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள். என்ற தாரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ்நிறைந்திருக்குமென்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் அபரிதம் கொள்ளக்கூடும். இவ்விடத்திற்கு எம்பார் ஒரு கிச்சேஷர்த்தம் அருளிக் செய்யலாம்; (அதாவது) “ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழாவது; கருவுண்ண இன்னுந் தாதுபட்டினி கொண்டான் இன்னுந் புத்துப்பட்டினி கொண்டான்” என்றும் புகழ்காணும்” என்பதாம். இதன்கருத்தென்னென்னில்: “உரமழையோல் பனிக்கடலெய்திக் கடிகடுங்கி யமுநியாற்றில், வடர்மணற்குண்பில் புலர நின்றேன் வாகதேவா! உன்வரவுபார்த்தே” இப்பாதிப்புடியேகண்ணபிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள் பலமாதர்; இவன் இப்படி பலயேர்களை எதிர்பார்த்திருக்கும்படி செய்துவிட்டுத் தன்மனைத்துக்கினியராளர் ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கும்; அப்போது, எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் “இன்னமென் கையகத்து ஈக்கொருநான் வருதியேல் என்சென் தீர்வன்நானே” என்றபடி “இனி அந்தக் கண்ணபிரான் இங்கேற வருவானாகில் முகங்கொடுத்த ஒருவார்த்தையும் சொல்லக்கடலோமல்லோம்” என்று ஒங்கல்பம் செய்துகொண்டு

அளிவந்தது ரோஷத்துடன் இருப்பார்கள். நேரு தனக்கு ஒழிந்தபோது ஒருநாள் கண்ணபிரான் அளிவந்த அன்பு பூண்டவன்போல ஆடிப்பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்துகிற்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்து கொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங்கொடாமலே யிருப்பார்கள். அப்போது இவன் கண்ணீர் விட்டமூலதும் காலில் கும்பிவேதமாய் ஊனுமுறக்கமுமில்லாமல் பல நாட்களளவும் அவர்கள் கிட்டைவிட்டுப் பேராசை இடைதழுதித் திண்ணையிலே கிடந்துபடுவன். இப்படி நாலாநாள் பட்டினிகிடத்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங்கொடுப்பன்; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம்மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன், மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊடல் தீராதே இவன் பத்துநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன். இப்படி பல்லாறுநாள் பட்டினிகிடந்தாலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கவிலே இவன் முகம்பெற நின்றபின்பு அவர்களிடத்துள்ள தேறுகுணம் ஆத்மகுணம் முதலிய வற்றாலான வைலக்கணபத்தைப் பற்றியிறே. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் விருபெறு மாபத்து.

“கொந்த கூறிய” என்னுதே. “குழற் கோதை கூறிய” என்கையாலே “இவன் தன்மயிர் முடியரிலே அவனைக் கூடலிழைப்பிக்கவல்லவன்” என்று நிறைக்கதியாக. அருளிச் செய்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இப்பத்துப்பாட்டையும் முதலல்லவர்களுக்குப் பாவம் இல்லை என்றது. பகவதஸ்மர்லேஷத்துக்காகக் கூடலிழைத்து வருந்தவேண்டும்படியான பாவமில்லை யென்றபடி. இவ்வருளிச் செய்தல் முதலே அநாயாஸமாக பகவதஸ்மர்லேஷம் வாய்க்கு மென்று கருத்து. (கக).

அடிவரவு:—தெள்ளி காட்டில் பூமகன் ஆய்ச்சி மாடம் அற்றவன் அன்று அவன் கொண்ட பழகு ஊடல் மன்னு.

நான்காம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

சுண்டான திருவடிகளே சரணம்.

திருவடிகளே சரணம்.

100.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாத் திருமொழி - மன்னுபெரும்புகழ்

உரையவதாரிசை.

ஐந்தாதிருமொழியில் "நீ கூடி கூடலே, நீ கூடுகூடலே!" என்று பலதரல் சொன்னவளாகிலும் கூடுவேன் என்றவது கூடேன் என்றவது ஒருவிதமான மறுமொழியும் அது சொல்லவில்லை. இது அசேதமாகையாலே சொல்லமாட்டாது என்றறிந்தான். மிறகு, அருகேயிருந்த ஒரு குழியை நோக்கினான். அக்கண்ணிரானும் தானுமாய்க் கூடியிருக்கும் காலங்களில் அக்குழியில் அணுகியிருந்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பழக்கத்தால் "ஓ குழியே! என்னையும் அவனையும் நீ கூட்டக்கடவையோ? எப்படியாவது அவன் என்னிடம் வந்துகூடும்படி கூவாய் பார்ப்போம்" என்று பலகாலஞ் சொல்லி அக்குழியின் காலிலே விழ்ந்து வேண்டுகிறான் பத்து - இத்திருமொழியில்.

மன்னுபெரும்புகழ்மாதவன் மாமணிவண்ணன்மணிமுடிமைந்தன்

தன்னை * உகந்துகாரணமாக என்சங்கிழக்கும்வழக்குண்டே *

புன்னைகுருக்கத்திகாழல்செருந்திப் பொதும்பினில்வாழ்ந்தயிலே *

பன்னியெப்போதுபிருத்திலிரைத்தென் பலளவாயின்வரக்கூவாய்.

(க)

புன்னை - புன்னைமரங்களும்
குருக்கத்தி - குருக்கத்திமரங்களும்
சாழல் - சோங்குமரங்களும்
செருந்தி - சாபுன்னைமரங்களும் (இவை
முதலிய பல மரங்கள் சிறைந்த)
பொதும்பினில் - சோலையிலே
வாழும் - வாழுகின்ற
குழியே! - கோவிலே!
மன்னு பெரும் } நித்யமாய் அளவில்லாத
புகழ் } புகழையுடையவனாய்
மாதவன் - சரிய: பதியாய்
மா மணி வண்ணன் - நீலமணி பேரன்ற
நிறத்தை யுடையனாய்
மணி முடி - கலமணிகள் அழுத்திச் சமை
த்த திருவடிகேசகத்தையுடையனாய்
மைத்தன் தன்னை - மிகுக்கை யுடையனான
எம்பெருமானை

உகந்தி } துன்பப்பட்டதலே
காரணம்தக } வேறுவாத
என்சங்கு இழக் } தன்னுடைய உகந்த
கும் வழக்கு } லுண்கள் தழன்றொழி
உண்டே? - (உகந்தில்) உண்டே? (இது
வேரு அநியாயமாயிருக்கிறது)
(இதற்கு நான் என்செய்வேன் என்கிற
யோ)
என்பவனம் } பவனம்போற் பழுத்த
வாயன் } திருவதாரத்தை யுடைய
குண எனது திணைவன்
வர - (என்னிடம்) வந்து செரும்படி
எப்போதும் - இவ்வும் பகலும்
பன்னி இருந்து - (அவனது திருமாமங்
களைக்) கத்திக் கொண்டிருந்த
விரைந்து கூவாய் - சீக்கிரமாகக் கூவ
வேணும்.

* * * * * உலகத்தில் அனைவராலும் பழிக்கப்பட்டவனாயும் பிச்சைக் காரனாயும் கண்ணொன்று காணவொன்னுத விசாரமான ரூபத்தைபுடையவனாயும் அனைவர்க்கும் மேற்பட்டவனாயுமுள்ள ஒரு காபுருஷனை நான் ஆசைப்பட்டேனெனில் எங்கேடுகெட்டாரும் பாதகமில்லை; நான்கு திசைகளிலும் புரவியரித்யகீர்த்தியையுடையவனாய் ஸாக்ஷாத் திருமாமகள் கொழுநாயுள் கண்டார்க்கண்களைக் கவரும்படியான நீலமணிபோன்ற நிறத்தைபுடையனாய் அனைவனையும் ரகித் தருளக்கடவேன்' என்று முடிக்கவித்துக்கொண்டிருப்பவனாய் நினைத்தபடியெய்தி முடிக்கவல்ல வலிவுபடைத்தவனான எம்பெருமானை நான் ஆசைப்பட்டு இங்கேடுகெடுகிறேனே! இது நியாயந்தானா? இங்ஙனையோ உலகநீதியிருக்கும்படி! என்கிறார் முன்னடிகளில். [என்சங்கு இழக்கும் வழக்கு உண்டே?] சங்கு இழத்தலாவது - சைவனை கழன்றொழுகை; தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துவதனால் உடம்பானது சுர்க்குப்போல க்ருசமாய்ப்போக 'கைகனிற் பொருத்தமாக அணியப்பட்ட வளைகளும் அவலிலையாகக் கழன்றுகிடும்; "யாதி தயாரீதி யபெ வடிதி வாராஜாஸ்குணென நதூமநா? | அநீகாதி வுபொவவயாபி சுவாராணி வுநலுபெவ வலிதாதி ||-யாமி நயாமிதி தவே வததி புரஸ்தாத் கூணை நர்வயக்கயா:-தனிதாதி புரோலயாபி அபராணி புரஸ்ததைவ தனிதாதி."] என்ற ச்லோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அகாவது - தலைமகள் தலைமகனை நோக்கி, 'என்கண்மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊர்க்குச் செல்கின்றேன்' என்று சொன்ன நொடிப்பொழுதிலேயே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டுள்ள வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று நிறெ லீழ்ந்தன; அதனைக்கண்ட தலைமகள் 'இவள் எமது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்க வல்லனல்லளாகையாலே இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'நான் போகவில்லை' என்று சொல்லவே அச்சொல் செளிப் பட்ட நொடிப்பொழுதிலேயே கையில் நின்றும் கழன்றவைபோக நின்ற வளைகள் பரல் என்று வெடித்துத் துகளாய் விழுந்தன - என்பது மேற்காட்டிய ச்லோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் ஸந்தமாத்நிரத் திலேயே நாயகிவினது உடல் மிகவும் மெலிந்து போய் என்பதும், அந்த விச்சேஷ வார்த்தை மாநினவாரே உடம்பு பூரிக்கு மென்பதும் இதன் உள்நு ஹை. ஆகவே, இங்கு "என்சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே" என்றது - எம்பெருமானை நான் நித்யமாக ஸம்சுலேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமா யிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தருதிதானோ? என்றவாறு.

அவன் என்னை ஆசைப்பட்டு இப்பாடுகள் படவேண்டியிருக்க, நான் அவனை யாசைப்பட்டு வருந்த வேண்டும்படி விதிவகை விபரீதமாயிற்றே! என்று வருந்துகிறார் எனினுமாய், அவனது திருவடித் தாமரைகளிலே தலைசாய்த்த பின்பு அவ்வடியார்க்கு நேரும் துயரங்களை அவ்வெம்பெருமானுளானே அறுபதிக்கக் கடவனாயிருக்க அதுவிபரீதமாய் நானோதுயர்படக்கடவேன் என்கிறார் என்றலுமாய். பாதபுத்தத்தில் அரங்குநன் மேலே கிழவந்த அம்பைக் கண்ணிரோன் அவனைத்தள்ளித் தான் ஏற்றுக் கொண்டான் என்று ப்ரவரித்தமிதே. "வாயுபு-

வல்லாடிநாயகம் - உலவாடிநாயகம் - பார்த்தம் வஞ்சகம் மாதம் - உலவா பார்த்துக்காணம். என்றதினே.

வழக்குண்டு? = வழக்காலது-நியாயம் "அறிவினது குறையிலா அகன் குலத்தவாறிய; நெறி பெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறை குணத்தொருமூர்த்தி" என்றபடி நியாயங்களை யெல்லாம் ஒதிவைத்த அவனே இப்படி அநியாயஞ்செய்யத்தலைப்படுவது தகுதிதானோ? "தன்னையாசைப்பட்டவர்களுக்கு வளைபிறந்து நிற்கைதான் பலன்" என்று இப்படி ஒரு நியாயம் அவன் தந்த சாஸ்திரங்களிலே உண்டோ? என்கிறான். தவாலுமெல்லவாநா காணம் விடுகென்கிறான். "தவாலுமெல்லவா பத்தாநாம் அசுபம் கித்யதே க்வகித" என்றும், "கொஞ்செய் பூகிதாநீகித தகெ மகூர் பூகியுதி" ["கொள்கதேயா - பார்த்துநீகித நமே பக்த: ப்ராணச்யதி"] என்றும் அவன் தந்த சாஸ்திரங்களிலே கேட்டுப் போருகிறோமத்தனை யொழிய, "வைருந்த னடிபணிந்தார் வளைபிறந்து வருந்துவரே" என்பதாக ஓரிடத்திலும் கேட்டதில்லையே இன்றளவும் — என்கிறான் போதும்.

இனி மூன்றாமடி கோகில ஸம்போதனம், குமரே! நான் இப்பாடு பட்டுக் கிடக்கவாண்டிப்போலே நீயும் வருந்துவதோ அல்லது என்வருத்தத்தைப் பரிசுறரிப்பதோ செய்யவேண்டியிருக்க, புண்ணியம்குருக்கத்தையும் நாமதும் செருந்தியுமாய் அனாமந்த படுக்கையிலே இனிதாக வாழ்கின்றாயே! இத்தகுதிதானோ? *மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்றிருக்கிற என்முன்னேயோ நீ-இப்படி கனித்துவாழ்வது என்ற உபாலம்பம் தோற்ற ஸம்போதிக்கிறான். நாமத-குமரல்; (போலி.) இது வடமொழியில் ப்ரியமாம்; [ப்ரியங்கு]. என்றும் மலிகீ [பலிகீ] என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும்; (கோங்குமாம்,) போதும்பு - பொந்து.

அக்குறில் செய்யவேண்டியதை நியமிக்கிறான் சுற்றடியில். ஒருகால் சொல்லி ஒய்ந்து கிடாமல் அவன் திருவுள்ளத்திலே படுப்படி பலகாலும் சொல்லி ஆகை விடர்ப்பட்ட மடுவின்களையிலே அரைகுறையத் தலைகுலிய வந்துவிழந்தாய் போலே கிணர்த்தொடிவந்து என்னோடே ஸம்க்லேஷிக்கும் படியாக அங்குக் கூலவேனு மென்று வேண்டுகிறான். "என்பற்பாபான் வரக்கவாய்" என்றவது "என்பரம்புருடன் வரக்கவாய்" என்றவது மற்று முள்ள திருநாமங்களை யிட்டாவது சொல்லாமல் "என் பலனவாயன்" என்ற ஸ்வாஸ்யத்தைநோக்கிப் பெரியவாக்காண்கின்ற யருளிச் செய்கிறார் என்னோடே கலந்து போகிற ஸம்யத்தில் அகிணந்து ஸமிதம்பன்வரி, வருமளவும் ஜீவித்திருக்கும்படி கிணாரிடைத்துப் போனபோதைச் செவ்வியோடும் அதாத்தில் பழுப்போடும் வந்தனைக்கும்படியாகக் கூவப்பாரா யென்கிறான்" என்று, (க)

70 - வினா - சிவபிரபந்த தீவ்யரத்ததிபிகை.

வேளினவிலிசங்கிதம் நகையிடுகோண்ட விமலனெனக்குருக்காட்டான் *
உள்ளம்புகுத்தென்கைவைத்து காளுமுயிர்ப்பெய்துகூத்தாட்கேகாணும் *
களவிலிடுகேனபகப்புமலாகோதிக் களித்திசைபாமேசுயிலே *
மேள்ளவிலிடுகியிழந்தியிழந்துதேன் வேங்கடவன்வரக்கடவாய். (2)

சுரு. அழி. - தேன் பெருகா நின் துள்ள
தென்புகுத் - சென்பகப் பூவிலே
மலர் கோதி - அலர்மலர் அம்சத்தைத்
தள்ளி ஸர்மலர் அம்சத்தை அதுப

வித்த
களித்த - (அதனால்) ஆகத்தமடைந்து

இசை பாடும் } (அந்த ஆகத்தத்திற்குப்
குயிலே } போக்குகிடாக) இசை
களைப்பாடா

தின் துள்ள கோவிலேமே!
வேளின் விலி } சுத்தவ்வபாமாய் (சுரு
சங்குதிடத்தை } கர்யகுதியுடையாரை)
யில் கோண்ட } அதுமுக்கு மதான

இ பாஞ்ச. நுச்சயத்தை இடக்கை
யிலே வரக்கொண்டிருக்கிற

விழவன்-புலித்திராணுபுழம்புநீஷன்...
புரு-தென தீவ்யரத்தக விக்ரமத்தை
எனக்கு காட்டினான் எனக்கு வேவைய ஸா
திப்பிக்காட்டே னென்கிறான்;
(அதுவல்லாமல்)

உள்ளம்-என்னுடைய நுருதயத்தினுள்
புருத்த-வந்த புருத்த [நே
என்னை காவலித்து-என்னை காவலு போம்

[படி பண்ணி
(அவ்வளவிலே நான்முடித்து போவதா
யிருந்தால் இன்னமும் என்னை நமியவிப்

பதங்கை முடியவொட்டாமல்)
காலும் உயிர் } நான் தோறும் பிராண

பெய்து } னைப் பெருக்கடித்து
கூத்தாட்டு காணும்-என்னைத் தத்தலிக்க

செய்து வேடிக்கை பாசா நின்றான்;
(நிசெய்ய வேண்டிய தென்னவென்றால்)

இருந்து-என் அருகில் இருந்தகொண்டு;
மெள்ளமிறந்தி } உன் மழலைச்சொற்கொ

மிறந்து } சொல்லி விலாச சே
வந்ததங்களைப் பண்ணாமல்

என் வேங்கடன் வர-எனக்காகத்திருவே
ங்கடமலையிலே வந்தவிற்பெ எம்பெரு

மான் (இங்கே) வரும்படியாக
உவாய் - கூப்பிடவேணும்.

* * * - தன்னை எம்பெருமான் நோவு படுத்துவதற்குரிய முன்னடி க
ளில் அருளிச்செய்கிறான். கார்முடில் போன்ற கரியதிருமேனிகுப் பரபாக
மான வெண்ணமைய புடைத்தாய், 'என்னைப் போலே நீயெனும் கைங்கரியம்
பண்ண வானுங்கள்' என்று அழைப்பது போன்ற முழக்கத்தை புடைத்தான
பாஞ்சஜகையத்தை இடத்திறுக்கையிலே ஏந்தியோ நின் துள்ள எம்பெரு
மான் தன்னைக் காண்கையிலேயிக்க ஆசையுள்ள எனக்குத் தன் திருவுருவத்தைக்
காட்டாதே மறைத்திடாநின்றான்; அவன் இப்படி உபேகைக்கையாலே அவ்வுரு
வத்தை மறந்து மேழப்போம் என்று பார்த்தாலோ, அது செய்யவும் ஒட்டுகிறி
ன்ன; என்னுடைய நுருதயத்தினுள்ளே வந்துபுருத்த நின்றதோறும் சொல்லுங்
தோறும் நெஞ்சிடித்தாகும்' என்றபடியே சைதீலயத்தைபுண்டாக்கி அந்தத்
தலரத்தியாலே உயிர்மாயுமளவான நிலைமை நேர்த்தவாதே "இவ்வளவோடு
இவ்வளவு முடிந்து பிழைக்க வொட்டலாமா? இன்னும் நெருகனைக்குத் துன்பப்
படுத்தவேண்டாவா?" என்றெண்ணி மறுபடியும் உயிரைச் சிறிது தலையெடுக்
கச் செய்து பிழையப்படியே ஹிம்லிப்பதாய் இப்படி அடிக்கிட்டு இதிலே
போதுபோக்கையிரா நின்றான். ஓ குயிலே! நான் இப்படி நோவுபடா நிற்க,
நீ ஆகத்தமயமாக இசைபாடிக்கொண்டு போது போக்குவது நியாயந்தானா?
தேன் பெருகா நின் துள்ள சென்பகப்பூவிலி அளரமான அம்சத்தைக்கழித்து
ஸர்மலர் பாகத்தை அதுபவித்து அவ்வதுபவத்தாறுண்டான களிப்பு உள்ள
டங்காமல் அதற்குப் போக்குகிட்டு இசைபாடிக்கொண்டிருக்கிறாயே, இதமோ

தன்மை? நான்படும் துயரத்தைப் பரிஹரித்த பின்புந்நெ றிகளிக்கவேணும் உனக்காக நான் செய்யத்தக்கது என்ன? என்று கேட்கிறாயோ, எப்போதும் என்னருகேயிருந்துகொண்டு அல்லயக்த மதுரமாக மென்சொற்களைச் சொல்லு வதும் விலாஸ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுவதுமா கிருக்கிறாயே இந்த இருப்பைத் தவிர்த்து, சிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீமதிதிலையில் புறச்சோலையிலே வந்து தங்கியிருந்தாப்போலே எனக்காகத் திருமலையிலே வந்திராநின்ற பெரு மானை இங்ஙனே காஷடி நடந்து வரும்படியாக நீ கூவவேணும் என்று வேண்டு கிறார்.

முதலடியில், விமலன் என்றது “நகெருவிவம் மவாகாரொ நாயம் யாதி தவாஸ்யுடிபுதயாவி வாயுஷாகாரொ ஹதாநாச்யம்புரகாயவெ” [“நேருபம் நரகாரொ நாயுதாதி நசாஸ்பதம், ததாதி புருஷாக்காரோ பக்தா நாம் தவம் ப்ரகாசலே”] என்றபடி திவ்யாயுதங்கள் முதலியவற்றை அடியார் கட்டாகவே எந்தியிராநின்றும் என்று நினைத்திருக்கையாகிற ந்ருதயசுத்தியை யுடையவன் என்கை. “எனக்கு உருக்காட்டான்” என்கையாலே, மீனாக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாறைப் போலே நித்யஸூரிசுருக்குக் காட்டுவான் என்ற உபா ஸ்யம் தோற்றம். வடிவின் லாசியநிபாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டவருக்கிற ன்ரு? என்றுமாம். உள்ளம்புருந்து கைவிக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; இங்கே பெரியவார்களின்னை அருளிச் செய்யிறபடி பாரீர்-“கெஞ்சிலே புருந்து மறக்க நெய்ந்ருதபடி பண்ணும்; ஸர்கிற்றிதரைப்போலே ப்ரகாசித்தவாதே அனைக் கும் கைபீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுப்பட்டு, பின்னையும் முடிந்தி டிசைந்தவையும் பெருதே சுண்ணிபைதார்த்தம் போலே முடிவது ஜீவிப்பதாய்க் கொண்டு உருவநோவுப்பட்டுச் செல்லா கிற்றமாய்த்தது; இப்படி தடிக்கவிட்டு இதுதானே போது போக்காயிரா நின்றான்.” என்று.

நாளும் உயிர் பெய்து=மூக்கோணங்கட்டிக் குற்றவாளிகளை யடிக்கும்போது உயிப்போகும் தருணமானவாதே சேவகர்கள் அவனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துத் தேறுதலையுண்டாக்கிக் கொஞ்சம் ஸுதாரித்தவாதே மதுபடியும் கட்டியடிப்பர் கள்; மீண்டும் உயிர் போகுந்தருணமானவாதே பழையபடியே தண்ணீரைக் கொடுத்துத் தேற்றுவதித்து அடிப்பார்கள்; அதுபோல முடியப்போகிற உயிர் மதுபடியும் உண்டாக்கி வருத்துகிறான் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

சேண்பகப்பு மலர் கோதி=இங்கு, பூ என்றது ஸாமான்ய சப்தம்; ஸார மும் அஸாரமுமான ஸமுதாயம். அதிலே மலர் என்றது ஸாமான்யம். கோதுதல் கொத்துதல். (உ)

மாதலிதேர்முன்புகோல்கொள்ள மாயனிராவணன்மேல் * சரமாரி தாய்தலையற்றற்றுலீழத் தோத்தேத்தலைவன்வரவெங்கும்காணேன் * போதலர்காலில்புதுமணம்நாறப் பொழிவண்டிண்குமரங்கேட்டு * உன்காதலியோடுன்வாழ்குமிலே பென்கருமணிக்கம்வாக்கவாய். (க)

போது அவர் - சரீரில் - சிறந்தபூக்கள்
அவர்கின்ற தோலையிலே
புது மணம் - புதிதான் பரிமளமானது
காற் - வீச
பொதி வண்டின் - அழகிய வண்டினுடைய
காமரம் - காமரம் என்னிற் பண்ணை
கேட்டு - கேட்டுக் கொண்டு
கண்ணாடலியோடு - உன் பேலை - யோடு
உடன் வாழ் - கூட வாழ்கிற
குயிலே - குயிலே குயிலே!
மாதலி - மாதலியானவன்
தேர் முன்பு - (இராவணனுடைய) தே
ரின் முன்னே
கோல் கொள்ள - கோலக்கொண்டு தன்
தேரை நடத்தி
மாயன் இராவணன் மேல் - மாயாவியான்
தாவினன் மேலே

சரம்மாசி - பாணவரிஷத்தை
தாய்தலை அற்று } (அவ்விராவணனுடை
அத்து வீழ } யப்பதானமீனதலை
தொடுத்த } (பலகால்) அற்று அற்று
விரும்படிப்போகித்த
தலைவன் - எம்பெருமானுடைய
வரவு - வரவை
எங்கும் - ஒருதிக்கிலும்
காணான் - காண்கிறேனில்லை;
(ஆதலால்)
என் - என்னுடைய அதுபவத்துக்கு
யோச்யமும்
சுரு மாணிக்கம் - சிலரத்தம் போன்ற
திருமேனியையுடையனான
அவ்வெம்பெருமான்
வர - நிற்கே வரும்படியாக
கவாய் - நீ கவவேனும்,

மாதலியென்பவன் தேவேந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன்; எப்போதும் புத்தக்
களத்திலே இந்தான் முதுகு காப்பியோடுவது தவிர ஒருநாளும் நில்லாது நின்று
போர் செப்தரியானாகையாலே அவனுடைய ஸாரதியான இந்த மாதலி ஒருநா
ளும் போர்க்களத்திலே தேர்முன்னே நின்று பாகுசெய்தறியான்; அப்படிப்பட்ட
வன் இராமபிரானுடைய தேர்ப்பாகனாக அமைந்த போது தான் முன்னின்று
கோல்கொள்ளும்படியான பாக்கியம் பெற்றான். அப்படி அவன் தேர்முன்
நின்று கோல் கொள்ள, க்ருத்திரமபுத்தத்திலேயே கைதேர்த்தவனான இராவ
ணன் மேலே அம்புகளை மழைபொழிந்தாற் போலே பொழிந்து அவனுடைய
தலைகளை பெல்லாம் அறுத்ததுத்துத் தன்னின இராமபிரான் திடீரென்று எந்தத்
திசையிலாவது வந்து தோன்றுவானா? என்று நான் சுற்றுந் காணுகின்றனும்
அவன் ஒருதிக்கிலும் வந்து தோன்றுகின்றனில்லையே! குயிலே நீயோ என்
துயகார கோக்குகின்றனில்லை; மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சோலையானது நம
க்கு வரப்பாக்கக் கிடைத்து விட்டதென்று இந்தச் சோலைமீலே இருந்தவொன்று
சிறந்த புஷ்ப லாஸனையை அதுபவித்துக் கொண்டும், 'காமரம்' என்னும் பண்
னைப் பாடித்திரிகிற வண்டுகளின் ஸங்கீத ஸாரஸ்யத்தை அதுபவித்துக் கொண்
டும் பேடையைவிட்டு ஒரு கண்ணகாலமும் பிரியாமல் நித்யமும் லேஷமாகப்
இதுவே ஆகந்தமாக எண்ணப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைகின்றியே நிடர்கின்றியே!
இதுவோ தகுதி? அவ்வெம்பெருமான் இங்கே வரும்படி ஒருகிளை கூனினால்
உன் வாழ்முத்து உதிருமோ? என்செல்வமே! அப்படி ஒருகால் கூனிக் கொண்
ன்று வேண்டுகிறாய்ந்து.

மாதலி—வடசொல், கோல்-குதிரைகளை நடத்துவான் கருசி. மாயனிராவ
ணன்—மாயாபிகுதத்தை (மாயாசனை)ப் போகவிட்டிடுப் பிரிப்பதும், தான்

காடல்நீயாடு வேஷம் பூண்டு போய்ப் பிரட்டியைக் கவர்வதுமான பல வஞ்
சாகச் செயல்களிலே யல்லவன், கரம்—பாணம் தற்சமவட்சொன். “தாய்தலை”
என்பந்தரு “பாதாளமான தலை” என்று பெரியவாச்சான் பின்னை கூறியிருத்த
வான், “தாய்தலை” என்று தகரம் மிகாதொழிந்தது எதுகையின்பம் நோக்கியா
மென்று கொள்க. அற்றறையலிழை “நிருச்சரங்கள் பண்ணின பாக்யத்தாலே
(தலை) அறுக்கவறுக்க முளைத்ததாய்தது” பின்னை அதுதானே போதுபோக்காக
நின்று கொள்ளுனாய்தது. அப்படி முளைத்ததில்லையாயிற் நிருச்சரங்களின் வரவு
இவனுல் அடக்கப்போகாதே.” என்பது கியாக்கியான வலுக்கி. “வரவெங்கும்”
என்றவிடத்திற் வர என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்—என்கும் வரக்கானேன். (ங)

என்புகியினவேல்நெடுங்கன்க ளிமைபோருந்தரடலளளும்.

துன்பக்கடற்புக்குவைகுந்தனென்பதோர் தோணிசெருதுமூலிற்றேன்

அன்புடையாரைப்பிரிவுறுநோயது நீயுழிதிசியிலே.

பொன்புரைமேலிக்கருளுக்கோடியுடைப் புண்ணியினவரக்கவாய். (ச)

குயிலே!	குயிலே!				
என்பு உருகு	எலும்புதன் உருகிப் போனது மல்லாமல்	உழவ்கின்றோன்		அக்கடலுக்குள்ளே யே தட்டித்தொழிக் கொண்டுகாசின்தோன்;	
இவன் போல் கொழ வன்கன் இமை பொருந்தா	சிறத்த வேல் போன்ற விசாலமான கண் னும் மூடிக்கிடக்கின் றன் விலலை;	அன்பு உடைபாரை பிரிவுறும் சோய் அது		அன்பர்னைப் பிரிவத னாண்டாகும் “அக் கத்தை	
பல நாளும்	கொடுக்காலமாக	சீயும் அதிதி		சீயும் அறிவாயுண்டோ?	
துன்பம் கடல் புக்கு	விச்சேவதயவனமா சிறகடலிலே அழந்தி	பொன் புரை மேனி		பொன்போன்ற மேனி யையுடையனாய்	
வைகுந்தன் என் பது ஒர் தோணி பெருது	பூனைகுண்டகாதன் எய்திற ஒரு தோணி யை அடையப் பெரு மல்	சருவன் கொடி உடை		சருவனைக் கொடியா கவுடையவனான்	
		புண்ணியனை		“தம்மே”வடிவெடுத் தவன்” என்னப்படு கிற கண்ணுபிரான்	
		வா உவாய்		இக்கே வரும்படி கூறு.	

குயிலே! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனாலே எனக்குண்டான க்வேளாம் மே
லெழக்கோல்புகாயே போமதன்று; எலும்புங் கூட உருகும்படியாயிரா நின்றுது;
அவ்வளவேயோ, ஒருநொடிப் பொழுதும் கண் உறங்குவதுமில்லை. அநிதி, லா
ககாலராக: [‘அநிதரஸ் ஸததம் ராம:’] என்றும் “உண்ணுதறங்கரது” என்றும்—
என்னைப்பிரிந்த அவன்படவேண்டியபாட்டை நான்னொரு இப்போது பிரிந்தா
நேன். இப்படிநின்று ஒருநாளா இரண்டு நாள்? பலநாளாகவே பிரிவாற்றா
வாயாநிறு துக்கவசாகாத்கிலே யழுந்தி அந்தஸாகாததகைகடத்தவல்ல “விண்ணு
போதம்” என்று ப்ரஸித்தமானதொரு தோணியைப் பெருது வருத்திக் கொடுக்கின்
றேன் காண். ‘என்னதான் விச்சேஷம் நோந்தாலும் இப்படிக்கட் நோவுபட்டா
மோ?’ என்று நினைக்கிறபோர், அப்படி நினைவாதே கொள்; ஏதோ பாக்யத்தாலே

இன்று நீ, துனியியலொழுகித் துணையோமே. பிரியாதேயிருந்தாயாவென
 'எம்மில்லையா; விசுவேஷாதா; விசுவேஷா; எம்மில்லையாதா.' என்ற
 கணக்கிலே இதற்கு முன்பு நியமித்த துன்பப்பட்டேயிருப்பாய்; இனிமேலும்
 என்னைக்காவது உனக்குப் பிரிவு நோதிற்குப் போகிறதில்லை; அப்போது நீ
 துன்பப்பட்டிருக்கப் போகிறதில்லை; துணையானே அன்பர்களைப்பிரிந்தால் துய
 சம் பெற்றுக்கொடியததுதான். என்னும் விஷயத்தினே உனக்கு எற்காலே
 உறுதப்பதெயிருப்பதனாலே இப்போதுகூட துன்பப்படுவதைப்பற்றி நீ அவதூறல்
 மறக் ஒன்றும் நினைக்கக்கூடாது; இத்துன்பத்தைத் தீர்க்குமுடியாமே நீ செய்ய
 வேண்டுப் பதானது—பெரியதிருவடிபை தாஜமாக்கடிப்பனான அப்பெருமகன்
 இதனே எழுந்தருளுப்படி கவக்கடவை என்முகுள்.

பேரன்புரை மேனி என்றனைதல் கருடனுக்கு விரியெண்ணாக்கத் தருமா
 யினும் புண்ணியனாகவே விடுவெண்ணமாக்குவதில் ஸ்வாசன்யம் விரும்: "தன்னோடு
 தனித்தியாத் பெரன்போலே திகழ்நெய்விஷ்ணுதானாக நின்று நினை பிறித்தயோ
 தம்மையுடையுப்படியேயிருக்கு மென்றிருக்கிறான்; பிரித்தபோது அவனிருக்கும்
 அப்போது தனித்தியானே; பிரிவுற்றுமையானே சொந்து விவரணையுருந்தானாகித்
 துயிலினகாலே விழப்பார்க்கிருக்குமோ? வரராணே என்றிருக்கிறான்." என்ற
 விவரணையான ஸ்வாசன்யதின் இகரிமையைக் காண்பின்.

கண்ணனென்பதோர் தோணிபெருது என்றான் "வைகுந்தனென்ப
 தேளி தோணிபெருது" என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில், கடந்தருளின
 நிலத்தாகிய அச்சாவதார ஸ்தனம்மவரீசேயியாய் அறுபயிச்சம் பார்த்தே தன்
 அங்கு அனைத்தல் வார்த்தை சொல்லுகள் ஒன்றும் கிடையாநாயானே அப்படி
 பரிமாரிவி விவரணையானகாலே நெஞ்சைச்செலுத்தினான்; அவை தீர்த்தம்
 பரிசுத்ததனவிட்டு கழிந்துபோனபடியானே பகையதூதனைகளிலே சென்
 றேன்—அவனாகிய கிடையக் கூடுமோவென்றுபார்த்தேன்; அவனும் கிடைய
 கப்பெய்தினேன் என்கிறான். ["நேயம் ச.த."] அது—முதல்கிவற்றுமையர்
 சொல்லுமுடி கருணை + கொடி; கருணைக்கொடி.

புண்ணியனை மருகின்கிழ வலையுமடி தோமோ விசுவதவாசத் தம்பி
 என்றும் சுலபமடி வந்தாத் திரு [கருணைமருமர் ஸ்வாதகம்] என்றும்
 "அளந்தல்மேற்பிடந்த வெம்புண்ணியா!" என்றும் எரியெருமாளே ஸ்வாதகத்
 யுண்ணியமாகக் கொண்டப்பட்டிருப்பது காண்க. புண்ணியனை வரகுவாய் =
 "நான் பிறர்க்கேற்பட்டய் பொறுத்திருக்கமாட்டேன்; இதுமெகான் நான்
 ஸ்வாதகக் கொண்டிருக்கிற தம்பி" என்று சொல்லுவதாய்த் து அளந்த
 அப்படி சொல்லியிருப்பதற்கு இப்போது இப்படி செய்தியோருமாதற்கும்
 சிறிதும் பெருக்கம்மேயேயென்று சொல்லிக் கூவாய் என்பதாகக் கருந்
 துரைப்பர்.

மென்னடையன்னம்பரந்தரவினாயாடும் வில்லிபுத்தூருழைவான்மன்
பொன்னடிக்காண்டதோராயினு லென்பொருகயற்கண்ணினே தஞ்சா*
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரோடாலுமுநாட்டி யெடுத்தவென்கோலக்கிரியை*
உன்னோடுதோழமைக்கொள்ளுதலே உலகார்தான்வரக்கூவாய். (௫)

மென் னடை அன் னம்	மத்தகதியுடைய அன் னப்பதவைகள்	தஞ்சை குயிலே	உறக்குகின்றனவில்லை; குயிலே,
பாற் றா	எங்கும் பாசினி	உலகு அகந்தாள்	(நீயிவர்களுள்) உல கத்தை அகந்த பெ ருமான்
வினையாடும்	வினையாடும் தற்கு இருப்பிடமான	வர	இத்தக வரும்படி
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே	கூவாய்	கூவு;
* நெருங்கான் மன்	உழுந்தருளியிருக்கிற கம்பெருமானுடைய	[அப்படி கூவுவாயாவில்]	
பொன் னடி	அழகிய திருவடிகளை	இவ் அடிசினொடு	கண்ண மருவதாய்
கண்ணபுருள்	கண்ணவெழுமென்	பால் அமுதுவை	பாலமுதுவையும் ஊட்டி
ஆகையினால்	மண்டலான ஆகையி நடுவே	ட்டி எடுத்த என்	வனக்கப்பெற்ற என
		கோலம் கிரியை	து அழகிய கிரியை
பொரு கயல் என்	சண்டையிடும் இரண்	உன்னோடு	உன்னோடு
கண்ணினே	டு கெண்டைகள் போ ன்ற கண்ணைகள்	தோழமை கொள்	கதோழமைப்படுத்தி
		நுமான்	வைப்பேன்.

பாற் றாத்திருநிலே தீயவனாகியவர்க்கும் காட்டுகொடுத்தற்கொண்டு இருந்த
பாடலுமாய் பாடப்பொருளாக ஆக்கி நுப்பனைப்பட்டு எண்ணப்போன்ற வந்துகளைப்
பாற்றியாகுகொண்டு பொதுபோன்றவதற்காகவண்ணோ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே எழுந்
தருளினான்; என்னுடைய கடைபோன்ற கடை படைத்த அன்னப்பதவைகள்
காற்றாழமான் கிறைந்து வினையாடப்பெற்ற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவன் எழுந்தருளி
நிற்குந் தன் கண்களின் பட்டினியை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டான்; அது
போல கண்கண்டுகளில் பட்டினியை தீர்த்துக்கொண்டேவோ? அவனுடைய கண்களா
வையை எங்கே வாசகாத் தாகப் பாசாமல் என்னோடுவனா தீயவர்களா வந்துக்
களைப் பாற்றத்தொழங்குப பட்டினி தீரும்படியாகியிருக்கின்றன; என்னுடைய கண்
களையெவ்வாறு அப்படிக்கண்டி அவனுடைய திருவடிகளையே வாசகாத் தாக
பேசியிருக்கொழுமென்று ஆவல்பெய்கண்டு அந்த ஆவல் கிறைவேறப்பெருமையி
னாலே ஒரு கண்ணமும் தஞ்சைகின்றவையில்கூடியென்கிறான் - முன்னடிகளில்.

இவ்விடத்திலே கம்பிண்ணைக்கும் கஞ்சியைக்கும் ஒருஸம்வாதமுண்டு; அதா
வன் - "தீழ்ப்பாட்டில் 'வைகுந்தகொன்பதே தாச் தோணிபெருதுழல்கின்றேன்'
என்றுகொன்னது பொருந்தாய்; ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆண்டானுக்கு எட்டாத
நிலையாகையாலே அவ்வைகுந்தனைப் பெறுவதற்கு இயலாமல் வருந்தவது
தருந்; இப்பாட்டினையே வென்றால் 'வில்லிபுத்தூருழைவான்மன்' பொன்னடி
காண்பதே ராசையினால்' என்கிறான்; 'அவ்வூரிலேயே' நிறந்து வளரு
கின்றான் இவ்வுருக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய 'யொன்னடியைக்கொண்

பதில் என்ன அருமை? கா தாபா இருகாதா?; நாலடியாய்கிளையிருக்கின்ற கோயிலினுள்ளே வினைத்தபேசுதெல்லாம் போய்ப்புகுத்து யதேஷ்டமாகப்பறிமாறலாமன்றோ? ஆயிரக்க, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரம்பெருமானுடைய திருவடிவளை வேலிக்குப்பெறாமல் என்னைகள் விடாய்த்தப்போயினவென்று இவன்சொல்லுவது எப்படிப்பொருந்தும்?" என்று கஞ்சேயர் ஸந்திதியிலே ஸர்ப்பினினை விண்ணப்பஞ்செய்ய அதற்கு கஞ்சேயர் உத்தரம் அருளிச்செய்ததென்னெனின்; "சீர்கேட்டது அழகியதே; ஆண்டான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே பிறந்துவளமுமவனாயினான் வில்லிபுத்தூருறைவானுடைய ஸந்திதியிலே சென்று புகுவது அவனுக்கு எவ்வதாங்க கைகொடுதன்று; நாமெல்லாம் கோவிலுக்குப்போய்வந்தால் சித்தவிகாரமென்பது சிறிதாயில்லாமல் கல்போலவேபோய்க் கல்பேசலவே நிரும்பிவருகின்றோம்; குறிப்பறியாட்டோம்; ஆண்டானுடைய பரக்குறி அப்படிப்பட்டதல்ல காணும்; உன்னை புகுந்தவாறே அவ்வெம்பெருமானுடைய விஞானத்தை அடிநிலைத்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு பாதாழ்வானைப்போலே போற்றிப்பவனாய்த்து; இப்படிப்பட்ட பரக்குறியைத் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் இவனா உறவினர் இவனைக் கோவிலுநிகாடவொட்டார்கள். 'குறையும்காண்புகழ்தேறையைத் துணியில்விமர்சனங்கொண்டிருக்கு, இவர்கொள்கோதிச் சொந்தமனைக் கட்டிதானிருந்தமைகாட்டினீர்' என்றபடிசொல் உமக்குத் தெரியாததன்றோ; இவனைக்கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பெருமானேவிளங்கக்கொய்து அதனுல்கித்தனிகாதந்தையுண்டாக்கி 'அகியாயமாகக் குழந்தையைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் விலையிகைப்படுத்தி இரத்திரமே!" என்று நாலுபேர்வசைகூறும்படியாவதிற் காட்டில் இவனைக் கோவிலில்வழி கோங்கவொட்டாமற்செய்வதே சேஷமென்று நினைத்துத் தாய்தந்தையர் இவனை அகத்தினுள்ளேயே அடங்கி வைத்திருப்பார்களாகையாலே 'வில்லிபுத்தூருறைவானான் பொன்வடிவாகாண்டிதோரணசினில் என்பொருக்கயர் கண்ணினை அஞ்சா' என்று சொன்னது பொருத்தமுடையதுதான்" என்று அருளிச்செய்தாராம்.

வில்லிபுத்தூருறைவான்ரன்பொன்னடி—பரம்பதகாதனுடைய பொன்னடிவளை வேலிக்குப் பெருணாயத்தி இவனுக்கு வகுத்தமிக்கலை. அது நூல்களாகையாலே கடைக்கப்பெற்றதெனையென்று ஆறியிருக்கலாம்; மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதபோலல்லாமல் விடாய்த்தவர்கட்கெல்லாம் தண்ணீர்வார்ப்பதுபோல, காணவாசைப்பட்டவர்கட்கெல்லாம் காத்தி திருவதற்கென்றே வந்தருளின விடத்தில் காணப்பெறுதொழிக்கால் பரிதாபம் பேச்சுக்குரியதாகுமோ?

இவன் இப்படியரிதாபந்தோற்றச் செவ்வனைதக்கேட்ட குறியில் 'அம்பர! நீ பரிதாபப்பது உன்னைதான்; இதற்கு நான் என்னசெய்யக்கூடுமில் உன்னை நான் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடுமோ? என்னால் சொல்லக்கூடியது யதேதனுமுண்டாகில் சொல்லிக்கான்" என்ன; அவ்வெம்பெருமான் இங்கே எழுந்தருளுப்படியாகக் கூவாரன்னாற்கு; அதற்குக் குறியில் கொல்லிற்று.

செய்ய வாயும்	சிவந்த அநாமம்		
முனையும்	{ முனுகளும் (அகிய இவை	வர கடந்திற் கடிகம்	{ இக்கேவலமும்படி கூவ வல்லியேயானால்
அழகு அழிந்தேன்	{ அழகு அழிந்ததாய்ப் பி விரகப்பட்டுடன்; கலை உல்லால்		{ என்னாழகான் உன் வனவும் என் திலையை உன் காலிலேவைத் திருப்பது தவிர
என் தத்துவனை	{ திருப்பதற்கு முன்காணமான அல்லவம்பெருமானை	சைவமான இலென்	{ வேறொரு பந்தயுபகாரம் செய்ய அறியேன்.

எந்தத்திசைநோக்கினாலும் ஒவ்வொருதிசைக்கும் கிரீவாஹ உரகளான இத்திரள் வருணன் குபேரன் என்னும்படியான தேவர்கள் மாப்பை நெறித் துக்கொண்டு 'எனக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை, எனக்குமேற்பட்ட தெய்வமில்லை' என்றிருப்பார்கள்; அவர்கள் எம்பெருமானைக் கண்டவாறே "பொற்றி-பங் லாவடு-ஜிதத்தே" என்று பணித்தேத்துவர்கள். அப்படிப்பட்ட துர்மாதிகளுந் அநவந்தாதத்தை விட்டொழித்தப் பணிகைக்கும் காரண நென்வொன்னில், இரு மகேசனன்றோ இவன்; "இத்தீரியானும் நியந்த்ருதீவாத் நிற்குமீகேச: டாகீர்த்தி: என்றன்றோ நிற்குநீயிருப்பது, எல்லாருடைய இத்திரியங்களுடைய அடக்கி ஆளு புதழப்பெற்றான்; அப்படி அவன் எல்லார்க்கும் ஸார்ச்சமணியருந் தவையத் துத் தன்னை எனக்குக் காட்டாமல் மிறக்குகளைப் பண்ணுகிறானாபடே என் முறுவலும் நிறம்மாறி அதரமுந் அழகழித்து முலைகளுந் கோறுபுர்படி நிற்குமீக் தேவநான், என்கிறான் முன்னடிக்கால்.

இருமகேசன்வலிசெய்ய=என் இத்திரியங் கொண் டவாற்றையுந் கொண்டு கொண்டு என்னை எளிதாப்படுத்தி இவ்வளவிலே தவறு கொளதில்பருணத்தையுந் மறைத்திட்டிச் சங்குக்களுடைய கோஷ்டியிலே காட்டவேண்டிய மிறக்கைக் காட்டுகிறவென்னவாமாம். முறுவல்=பல்லுக்குந் கிரிப்புக்குந் பெயர்.

"என்னை மிறக்குங்கள் பண்ணுகைக்காகத் தன்ஜீவந்தையுந் அழியாதிவ் றான்; டொஷ்ட-ஹஷ்ட வாலாஜி" [சக்ததூக்கம்ய பாஸ்யயமி] என்பான் இவ ளன்றே" என்ற வியாக்யானஜீன-உந்தியின் அழகைக்கண்மின். அண்டாளு டைய முறுவலும் செய்யவாயும் முனையும் அவனுக்கு ஜீவனாகைபாலே தன்ஜீவ நத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டும் தன்வலியைக்காட்டுவாந் உடைத்து எறிந்துவிட்டான் கை. ஒரு கோபாலேசத்தாலே தீர்த்தவலசத்தை உடைத்து எறிந்துவிட்டான் பின்பு தாழறம்மேலிட்டவாறே அவனேயன்றோ வருந்தவேண்டும்; அதுபோல, இப்போது ஏதோநோபத்தாலே அல்லவம்பெருமான் தனக்குஜீவாதவாரிய என் அவலவங்களை ஈடழித்தானாகில் நான்க்கே "சக்ததூக்கம்ய பாஸ்யயமி" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவருவனே; அப்போது துடிக்கப்போகிறனே! என்நிறுந் போலாம்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய கொல்லப் பழித்தகொள்காறிற்கு, வி ன்னாந்த மாய்க்கிட்டு உறங்குகிறுமே குளிலே; உன் செருக்கை நான் மன்றொல்லியாய்?

என்கிறான் கொத்தலர்காலில் இத்தயாநியால். கண்பாடு, கண்படுதல், கண்படை இவைமெய்ளார் நித்திரைக்குப் பரிவாயம்.

என்தத்துவன் என்பதற்கு 'என்னுடையஸத்தைக்கு' தேறதுவானவன்' என்றுபொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; தத்துவமென்று ஸ்வரூபமாய், ஸ்வரூபமாகிறது ஆத்மாவாய், ஆத்மாவாகிறான் ஸத்தாதேறதுபுத்தனாகையான ஆன்மன் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்ப. "இக்குரில் கூவியழைக்கவேண்டும்படி அவன் வாத்தாழ்க்கச்செய்தேயும் தன்ஸத்தை அவனென்றிருக்கிறன்காணும்" என்பது விபரங்கியாநஸ்திஸத்தி. இவ்விடத்தில் நஞ்சியர்க்கும் நம்பினர்க்கும் ஒருவராவாதும்கூட; அதாவது-மாயாகியானாவனன், 'இராமன்' தலையறுப்புண்டுதொலைந்தான்' என்று தேர்துறம்படி ஒருமாயாசிரஸ்ஸைக் கொண்டுவந்து பிராட்டிக்கும் காட்டி. 'இதேதாபர் வரீதே! உன்கனவன் தலையறுப்புண்டு ஒழிந்தான்' என்று செசன்னப்போது, இங்காலத்துப் பெண்டிர்கள் தாறு பத்தாக்க ஒருடைய மானத்தில் சற்றுக் கண்ணிரைப் பெருக்கிவிட்டுக் கிடப்பதுபோல் அவரும் துக்கப்படுவதுபோலக் கிறிது துக்கப்பட்டு உயிர்தரித்திருந்தானே பொழிய, பிரகாசன் படுக்கென்று பட்டுப்போகப் பற்றிவினே!; மெய்யான அம்பு இருக்குமாயில் அந்தஸமயத்திலும் கூடவா பிராணன்போகாமலிருக்கும்? பராவாரதன் உயிரொழிந்தான் என்று மாயாசிரஸ்ஸைக்கண்டு நம்பினபிறகுந் அவன் தரித்திருந்து பலரக்கணம்பாடியுந் தானென்று ஸ்ரீராமாயனத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே! அவன் இராமபிரான்மீது வைத்திருந்த ப்ரணயத்துக்குந் இப்படியிருந்ததற்கும் சேர்த்திவிடலிப்போலிருக்கிறதே' என்று நஞ்சியர்ஸம்பிநிலே நம்பினார் கிண்ணப்பஞ்செய்ய, அதுற்கு நஞ்சியர் அருளிச்செய்த உத்தரமென் னொனில்;—"வாரீர்! நீர்கேட்டது அழகியதே; 'நாயகன் உயிரோடிருக்கிறான்' என்றுகினைத்துக்கொண்டால் உத்தரநாபகி உயிர்தரித்திருப்பானென்றும், 'நாயகன் இறந்துபோனான்' என்று கினைத்துக்கொண்டால் அவன் உயிர்ப்பிட்டுவேனுமென்றும் நீர் கினைத்திருக்கிறுப்போலிருக்கிறது; நாயகி உயிர்தரித்திருப்பதற்கும் உயிரை விடுவதற்கும் நாயகனுடைய ஜீவந், பாலாங்களைத்தெரிந்துகொள்வது காரணமன்றுபோனும்; தேசாந்தரம்போன் நாயகன் விழிநடுவே இறந்துபோனானாகில் இத்தச்செய்யவிய வசிலுள்ளப்பரணாகையிடு தெரிந்து கொள்வமுடியாதாகையால் 'மமது நாயகன் ஜீவித்திருக்கிறான்' என்று ப்ரயித்திருக்கும்காலத்தில் அவன் மாகாராக ஜீவித்திருப்பதும்,—தேசாந்தரத்தில் நாயகன் வெளக்கியமாக வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் அவன் இறந்தானென்று ஸம்புகுறுமவர்களின் ஸாய்மொழியை நம்பி உயிரைகிடுவதும் உத்தமநாயகியின் காரியமென்று கினைக்கவேண்டா; பினைபெய்வனோபெய்வனில்; நாயகன் தேசாந்தரஸ்தனியிருந்தாலும் உண்மையில் அவன் ஜீவித்திருப்பானாகில் அது தானே நாரணமாக நாயகியின் உயிர் கினைத்திருக்கும்; இறந்தானென்றுபிறப்பொய் கொன்னுளும் அச்சொல் கூறில் விழும்போது ஏதேகசிறுது வருத்தம் தோற்றுமேயன்றி உண்மையில் நாயகனுடைய ஸத்தைக்குக் குறையில்லான்பயிலுள்

“சூரநாதி ஹ்யக்யம் ஹ்யக்ய” [ஆக்கயாதி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா—(அவன் மகன் ஸாம் இவன் மகன்ஸாம் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளும்) என்றபடி. மகன் ஸாக்கு மகன்ஸை வாக்ஷியாக வர்ஸ்தவநாஸக்யே செஞ்சிற பரிந்துகிடக்கு மாதலாஸ்பிறர் பெய்யாதக கருங் கற்றாது பயன்படமாட்டாது. பரண நாயகன் நடவிறைத்திவினே கிடந்தாலும் அவன் எந்தசூனத்தில் உயிரிடு ிருதின அந்தசூனத்திலேயே காதலியின் உயிரும் தன்னையே விட்டு நீங்கும். நாயகன் இறந்தானென்று ஒருவரும் தெரிவிக்கவேண்டா; பிறர் தெரிவிப்பாதிருந் தாலும் அல்லது மாறுபாடாக ‘உன்காதலன் ஸுகமாக வாழ்கிறான்’ என்று எவ்வளவு நம்பிக்கைதான்; சொன்னாலும் இவளுடைய உயிர் சூனாகாமலும் கிற்கமாட்டாது. தம்புகளாகிய இருவருடைய செஞ்சுக்கும் ஒருவிசைநா மான உயிர்ப்பேரக்குவரத்து உண்டாகையாலே அந்தத் தந்தியைக்கொண்டே எய்துகின்ற அந்தசூனத்திலேயே திடீரென்று மாய்த்துபோம். இப்படியே, செஞ்சூனத்தில் நாயகன் ஒருகுறையுயிரிற் உயிர் வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் மாறுபாடாக யார் என்ன சொன்னாலும் எவ்வளவு க்ருத்திரமங்கள் காட்டினாலும் கிழ்ச்சொன்ன மாணவத்தியானது உண்மையான ஸங்கதியை மகன்ஸாக்கு எட்டின்னத்துக்கொண்டிருப்பதனால் அதனொன்று உயிர் மாயாமல் தரித்துநிற் கும். கிந்த மெய்யன்பு பூண்டிருக்கும் காயகநாயகிகளின் ிதி இப்படிப்பட்ட தேயாம். பிராட்டியும் அக்தகைய உக்தகநாயகியாதலால், காலவான் மாயா சிரஸ்கைக் காட்டி எவ்வளவு வஞ்சித்தபோதிலும் உண்மையில் இராமபிராணு டைய ஸத்தைக்கு ஹாஸியில்லாமலிருந்தமையால் அந்த அரக்கக்கன் னனுடைய மாயச்செயல் பயன் படாமல் அவளது மகன்ஸாக்ஷியமே விதுபெற உயிர்தரித்து நின்றது; ஆகையாலே பிராட்டியினுடைய ஸத்தைக்குப் பெருநாளுடைய ஸத் தைதேவத என்று கொள்ளீர்—என்று உக்தகாமருளிச்செய்தார். நிருவாய் மொழியில் [க—1—40] “ஏது சேவகனாக்கு என்னையு முள்ளென்யின்ன்கள்” என்றவிடத்திற்கு எம்பெருமானார் பொருள் அருளிச்செய்யப்போது கீழ்விய ரித்த-அர்த்தத்தை எடுத்து விளக்கியருளினரென்பதை கடுமுடிப்பதொருபடிப் படியில் காண்க.

இந்த ஸர்வாதாரணது “என்ததுவனை” என்ற இவ்விடத்திற்குப் பொருத்த மாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குமிதற்கும் என்ன ஸம்பந்த மென்றால், கேண்மின்—சூரநாதாது ஆண்டானேனோக்கி, ‘மாதர் கொழுந்தே! இருமகேசனை வரும்படி கவச்சொல்லுகியாய் ி; அவன் உன்னோடு புணர்க் தகாலத்தில் ‘உன்னையிடமிட மிடுபெய்; மிரிந்தால் தரிபெய்’ [அதாவது— உயிர்தரித்து ஜீவிக்கமாட்டேன்] என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்; உனக்கும் அது ரூபகமிருக்குமே; ஆகையாலே உன்னை மிரிந்து போய் இன்னும் வந்து சேராதிருக்கிறே. அவன் ஜீவித்திருப்பவென்றது எனக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் ஆற்றுகையினால் காலஞ்சென்றிருப்பான் என்றே நினைக்கிறேன்; ஆகையாலேநான் கூடியது வினாறும்; என்னைவினாறும்

கட்டப்படுதாதே போ' என்று சொல்லிறது. அதைக்கேட்டாருண்டான், 'பேதாய்! அவ்வளவு அகாண்; நான் ஸத்தைக்கெடாமல் இருக்கின்றமையால் அவனும் ஸத்தைக்கெடாமல் இருப்பனென்றே நினைந்து அவனுடைய ஸத்தைக்கு ஹாஸியினார் திருக்குமேயானால் அந்தசுண்ணத்திலேயே என்றுகூட நினைத்தும் குகைத்திருக்குமன்றோ? அவன் என்றுகூடப் பத்தவன் காணி அதையால் அவனுடைய ஸத்தை குறையற்றதெனக் கிச்சுத்தகொள்' என்கிறார் என்க.

கூகிறி = கூவகிறி; 'கிறி' என்பது—தில் என்னும் வினைப்பகுதியடியாய். பிறந்த நிகழ்காலமுன்னிலையொருமைகின்றமற்றும்; கூவக்கடையாய் என்பதை.

தலையல்லால் கைம்மாறிலேன் = நீ எம்பெருமானை வாக்கவினாபாறில் அதற்கு மேலான மதேறாபகாரம் ஒன்றில்லாமையால் அதற்குத் தக்கபிரயோகாரம் என்னாற்செய்யவாயில்லை; என்வாழ்காளுந்நாயவனும் உன்சாமிநீ என்தலையைச் சாய்த்திருப்பதே என்னாற் செய்யத்தக்க பிரயோகாரம்.

நஞ்சியர் திருவடிகளில் ஆசாயித்த திவ்யபரபந்தங்களின் விசேஷார்த்தங் களைக் கேட்ட முதலிகளில் பெற்றி என்று ஒரு ஸ்வாமியுண்டு; அவர் திருவாய் மொழியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பலதடவைகளில் கேட்டிருந்தாலும் நாச்சியார் திருமொழிக்கு மாத்திரம் நஞ்சியர்ஸந்திதிபிலே அர்த்தங்கேடக அவகாசம் பெற்றவர். அந்த ஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருவணையத்தினையாகக் கிழக்கே எழந்தருளினபோது சில ஆஸ்திகர்கள் அவரிடம் வந்து "ஸ்வாமிக்! "தலையல் லாற் கைம்மாறிலேனே" என்ற விடத்திற்குக் கருத்து விளக்கவில்லை; ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்" என்று வேண்டினர்; 'சூயிலே எம்பெருமான் இங்கு வரும்படி நீ உவவல்லியாகில் அதற்குப் பரதயபகாரமாக என்தலையை (அறுத்து) உனக்குத் தந்திலேன் என்கிறான்' என்பதாக அவர்கட்குப் பொருள் சொல்லியிட்டார். ஆனாலும் 'இதற்கு அர்த்தம் இவ்வளவேயாயிராது; நஞ்சியர் ஸாதிப்பது என்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும்' என்று அவர்க்கு ஆவல் இருந்தது. யாத்திரைமுடிந்து கோயிலுக்கு எழந்தருளினபிறகு நம்பிள்ளையைச் சந்தித்த போது 'ஸ்வாமிக்! அடியேன் ஜியர் ஸந்திதிபிலே பதினேருரு திருவாய்மொழிக்குப் பொருள்கேட்டேன்; நாச்சியார் திருமொழிக்குக் கேட்கப் பெற்றிலேன்; 'தலையல் லாற் கைம்மாறிலேனே' என்ற விடத்திற்கு ஜியர் அருளிச்செய்வது என்னே? என்று கேட்டார். "நீ பண்ணுமுபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வதென் னுண்டோவென்று என் தலையை உனக்காகக் கால்மொல்லாம் உன்காலிலே வணங்கி இருப்பேனென்றான் என்று ஜியாருளிச்செய்யும்படி" என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்க்கேட்டு, பெற்றிஸ்வாமி இதற்கு மிகவும் கொண்டாடி 'ஸ்வாமிக்! அடி யேனுக்கு அடிக்கடி யாத்திரைபோக நேருமாகையாலே ஸ்வாமிஸந்திதியில் இடை விடாது காத்துக்கொண்டிருந்து அருளிச்செய்களின் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்க பாக்கியில்லாமையால் பல விசேஷார்த்தங்களை இழந்துபோகவேண்டி

யிருக்கிறது; அடியேன் வெளியே போனால் 'இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்?' என்று பலர் என்னைக் கேட்கவருவார்கள்; அப்போது ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷமே என்னெஞ்சில் தோற்றும்படி அதன்காறிக் வேண்டுமென்று முன்னமே ஜீயர் ஸக்கிதியில் அடியேன் பார்த்துக்கொண்டேன்; அவரும் அப்படியே தோற்றும் என்று அதுகாறியிருக்கிறார்களே; ஆகவே அடியேனுக்கு அந்த அதுகாறும் பலிக்கக் காண்கிறேன்; ஜீயர் அருளிச் செய்யும் அர்த்தமென்றால் தோற்றுகிறதில்லை; அருளிச்செய்வதன் அர்த்தங்கள் குருகுல ஸாஸ்திரப்பண்ணிக் குடும்பப்படுகே கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டதன் தக்கவையென்றி, வரம்பெற்று அறிப்பிப்போமோ? ஆகையால் தான் ஜீயர் அளித்த வரம் பரவியேனக்குப் பலிக்கவில்லை என்று சொல்லிப்போனார். (இந்த ஸம்வரதம் பெற்றதற்கும் எம்பெருமானுக்கும் சிக்கந்தன.) (8)

யொவகியபாற்கடற்பள்ளிகொள்வாணைப் புணர்வதோராயினால். என் கோவலக்கிளந்துகமைத்துக்குதுதலித்து ஆலியை யாருலஞ்செய்யும் அங்குயிலே உனக்கென்னமறைந்துறைவு ஆழியுஞ்சங்குமொண்டனும் தங்கியகையலனைவரக்கடலில் சாலத்தருமம்பெறுதி. (9)

அங்குயிலே	அடியேன்குயிலே		
பெருங்குயில்	அடியேன்குயிலே	மறைத்து உறவு	என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் தீ மறைந்திருப்பதனால்
பள்ளிகொண்டா	பள்ளிகொண்டா	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புது ஷார்த்தம்?
புணர்வதற்	புணர்வதற்	தான் ஆழியும் சங்கும்தன்மும்	திருவாழி திருக்கங்கும்துதையும் பொருத்திய திருக்கங்கும்துதையும் பெருமான்துத்தே வரும்படி
குதுகலித்து	குதுகலித்து	தீ உயில்	தீ உயிலாயாகில்
ஆலியை	ஆலியை	சால	மிசை
குமைத்து ஆருலம்	குமைத்து ஆருலம்	தருமம் பெறுதி	தர்மம் செய்தாயாவாய்.

பாம்பு தக்கையிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளி கொண்டா நின்ற பெருமானைப் புணர்வேனுமென்ற அபிவிருத்திதான் என் கொங்கை களானவை சாலவிளம்பம் பொதுத்திருக்கமாட்டாத தன்மையினால் சிம்மிவளர்த்து, அவ்வளவிலும் அவன் ஓடிவந்து அனைத்துக்காணுமாயினாலே யாம் உனமார்விலேவந்து முனைத்தபடியுபலன்றோ எமக்கு இந்தக்கஷ்டம் விளைந்தது; உன்னுடைய தெளர்ப்பாக்யமிசைது எங்கன்மேலும் ஏற்பாப்பித்து எம்பெருமான் எங்கனையும் உபேகிக்கும்படியாயிற்று என்று சொல்லிக் கொண்டு அவை எண்ணிப்படைக்கிற புனடைய என்சொல்வேன்? என்று

ஆண்டான் கூக்குரலிட்கே கூறியதைக்கேட்ட அச்சோலைக்குயிலானது 'இப்
பேரது நாம் இவனுக்கு முகங்கொடுத்தால் நம்மை இவள் வெறுமனே
விடமாட்டாள்'; "என்செய்யுதாமரைக்கட் பெருமானார்க்கென்றுதாய், என்
செய்யமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்!" (திருவாய்மொழி ௧-௪-௨) வன்றும்
போல இவளுக்கும் நம்மைத் துதுபோகவேண்டிக் காலையொடிக்கக் கருதுவள்;
இந்த வெய்யிலிலும் காலிலிலும் ஒடுவதற்கு நம்மாலாகாது; அதுதன்னிலும்
திருப்பாற்கடலெம்பெருமானிடது இவளுக்கு ஆசையாம்; அங்கே திட ஆரா
வாகும்? ஆகையாலே இவளுக்கு நாம் முகங்காட்டாமல் சகிமறைத்திருப்பதே
தருதி' என்று நினைத்து முகத்தையுக்காட்டாமல் குரையும் தெரிவியாமல்
பதுங்கிக்கிடந்தது; அங்கனமிருந்த அக்குயிலின் கருத்தைத் தெரிந்து
கொண்ட ஆண்டான் "அம் குயிலே!" என்று விளித்தான்; [அழகிய குயிலே!
என்றபடி.] நீ மற்றகுயில்களைப் போலேயிருந்தாயாகில் உன்னைச்சரம்படுத்த
நினைத்தாலும் நினைப்பேன்; அழகியகுயிலன்றோ நீ; உன் அழகைக் கண்டிருக்
கிறவன் அவ்வாறுக்கு ஒரு வாட்டம் பிறக்கும்படி உன்னைச்சரம்படுத்த நினைப்
பேனா? நீ என்றும் தூது செல்லவேண்டா; நீ இருந்த விடத்திலிருந்து
கொண்டே, அப்பெருமான் இங்கேவருந்ற்படி கூவினாயாகில் இதுவே மஹிமைய
காரமாம்; எனக்குமாத்நீர் நன்மையன்று; நீயும் ஒருவாய்ச்சொல்லாலே
பெரிய தருமம் நடத்தினாயவாய்; 'நாம் கூவினால் அங்வேம்பெருமான் ஒடிவரக்
கூத்திருக்கிறோ' என்று நினைப்பதை; "நம்மெல்லினைகடிவான்-எப்போதும்
கையுலாநெய்யான்" என்றும் "[பாது ப்ரணதாசுடியாய் விளம்பமஸ்துந்நிவ,
ஸ்தா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத் ஸந: பரீரங்கநாயக: = பூரீரங்கராஜஸ்தவம்.]" என்றும்
சொல்லிநிற்கிறபடி. என்னைப்போன்ற ஆர்த்தங்கட்கு விரைவாகவந்து காரியஞ்
செய்வதற்காக அவன் தீவ்யாயுதங்களைக் கூண்டாலமும் கைவிடாமல் எந்திக்
கொண்டிருப்பது உனக்குத்தெரியாதா? ஏற்கனவே இயற்கு வந்து காரியஞ்செய்
வதில் ஆகாமுடையவனான அப்பெருமான் உன் கூவுதல் கேட்டபின்பும்
வாராதே கிற்பனோ? அகைகுலைபத்தலைகுலை ஆனைக்குவந்த உதவினற்போலே
எனக்கும் உதவ ஒடிவருவன்கான்; ஆகையாலே நீ கூவு என்கிறாய்.

பொங்கிய பாற்கடல் = பாற்கடலின் பொங்குதலுக்கு இரண்டு வேறுதல்
கூடா லேஸாக்தியாக அருளிச்செய்வார் பெரியவாசுசானினை; (அ) ஸாமான்
யனான ஒருசந்திரனைக் கண்டாலே கடல் பொங்கும் காண்கிறோம்; (ஆ) சந்திரன்
சந்திரர்கள் பதினமறைக் கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டு உயர்ந்திருப்
பாற்கடல் பத்து சந்திரர்களைக் கண்டதோ வெள்ளில் ஆம்; [தவப்பாதாபுரே
ப்ரியமக! நகச்சம்மாசரித்ய நித்யம் ஸத்வருத்தோபுத் ஸசதச்சுண: பத்தஸோ நிஷ்
கலங்க: - லாதராஜஸ்தவம்.] என்று - 'எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள

பத்தத்திருவிரல்களிலும் உருண்டை வடிவமாய் நகம்போல விளங்குமின்றவை நகங்களுள், செல் குற்றங்களுக்கெனோடு கூடியிருந்த சந்திரன் பெருமான் திரு வடிவை ஆசாயித்தி அக்குற்றங்களுறைகள் தீர்த்த பத்து வடிவம்பெற்று அத்திரு வடிவங் கிடத்தே கிடக்கிறான்; அவையே நகங்களாகத் தோற்றுக்கின்றன' என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே அத்தப் பத்து சந்திரர்களையும் பாற்கடல் கண்டார் பொருங்கீர்திருக்குமோ? (உ) பொங்குதலுக்கு மற்றொரு நேரது என் றென்னில், "அந்நொநவொறாது" [சந்திரமா மநவொறாத: - புருஷஸூக்தம்] என்றபடி சந்திரனாவன் எம்பெருமானதுடைய மரஸ்வரில் நின்றும் தோன்றிய வன், அச்சந்திரனுக்கு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திலுள்ள தன்னாளி யிலே வல்லப்பாகத்தை ஊட்டினமாத் திரமேயுள்ளது; அப்படிப்பட்ட சந்திர னைக்கண்டே கடல் பொங்கிறாசில், ஸாஷாத் அவ்வெம்பெருமான் தானே வந்துபெராடு கிடக்கக்கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ?

என்கொங்கை கிளர்ந்து = ஆசை அளவற்றிருக்கச்செய்தேயும் நானது பெண்மைக்குக் குறைபாடு நேரவொண்ணுதென்று நான் அடங்கியிருந்தாலும் என்கொங்கைக்கு அத்தகைய அடக்கம் இல்லையே! என்கிறான் போலும். கொங்கை குதுகலித்துக் கிளர்ந்து = 'நம்முடைய கஷ்டத்தைகையக் கண்டறிந்து எம்பெருமான் பதவிலிருகிறான்' என்றெண்ணின கொங்கைகளானவை மஹா பூபுக்களை எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே குதுறையாய்க் கிளர்வின்றமை காணீரென்கிறான் போலும். குதுகலித்து "குதுறையன்" என்ற வடசொல்லை ஒரு வினைப்பகுதியாகக்கொண்டு அதன்மேல் வினைபெசர் விருதிபையேற்றிக்கிடக்கிறதென்க. ஆகுலம் = வடசொல். ஆகுலஞ்செய்கை யாவது - கலங்கப்பண்ணுகை, ஹிம்வலிக்கை.

அம் குயிலே! = நான் இப்படி கஷ்டப்படாநிற்கவும் நீ மென்மலர்ப் பள்ளியிலே நிழலாடக் கண்படைகொண்டு மறைந்துகிடப்பது வெளியில் தலை காட்டினால் நம் அழகுக்குக் குறைநேர்துகிடமென்ற கருத்தினாலன்றோ? என் கஷ்ட நிலாணத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளாமல் உன் அழகையே முக் கியமாகக்கொண்டு கிடக்கிறாயே! இதுவேதகவு? என்ற உபாஸம் பம். தோற்ற அழகிய குயிலே! என விளிக்கின்றான் போலும்.

சாலத்த்கும் பெறுதி = பிராட்டி, திருவடிவை நோக்கி வாயாபந் ஹவாபுஸா [வாசா தர்மமலாப்தவஸி] என்று அருளிச்செய்ததை ஆண்டாயுந் அடியொற் றிக் கூறினனென்க. (ஸ)

சாங்கும்வகையவலிக்கும் தடக்கைச்சதூரன்பொருத்தமுடையன் *
நாங்களெம்மிலிருந்தோட்டியகச்சங்கம் நானுமவனுமற்றும் *
தேய்க்கனிமாம்பொழிற்செந்தளிகோதும் சிறுகுயிலே * திருநாலை
ஆய்துலிரைந்தொல்லுக்கூகிறியாகில் அவனைஎன்பெய்வனகானே. (அ)

தேம் சளி	இனிமையானபழங் ளையுடைய	இருத்த	தேர்ந்திருத்த
மா பொழில்	மாந்தோப்பிலே	எம்மில் தட்டிய	எங்களுக்குக் கழன் யமாகச் செய்து கொ ண்ட
செம் தளிர்	சிவந்த தளிர்களைவா	சச்சங்கம்	ஸத்தேதத்தை
கோதும்	யலகால் கொந்துகிற	நானும் அவனும்	நான்களிருவருமே அ றிவோமெயன்றி வே றொருவரும் அறியார்
கிழ குயிலே!	இளங்குயிலே!	ஆற்றி ஆகி	தூரந்தலையிருக்கிற சீரிய பரிசைய
சார்ங்கம்	தனது வில்லை	ஒல்ல விரைந்து	மிகவும் சீக்கிரமாக சீகுவல்லியாயின
வளைய வலிக்கும்	வளைத்து வலிக்கும்	கூறிநி ஆகி	பிறகு அவன் இங்கு வந்த பிற்பாடு அவன் விஷயத்தினை
தடவை	சத்தியையுடைய	அவனை	நான் செய்யப் போ கிற மிதர்க்குகளை
	பெரியதிருக்களையோ யுடையனும்	கான்	காண்க்கடைய
சுதரன்	ஸகலவித ஸாமர்த்தி யமுமுடையனான எம் பெருமான்		
பொருத்தம்	பன்னயர்திலும் வல்		
உடையன்	வணை பெற்றவன்		
காங்கன்	அவனும் நானும் ஆக இருவரும்		

முதலடியிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களும் எம்பெருமானுடைய விரத்தன்மையையும், அந்தரங்கப்பக்கல் அன்புடைமையையும் விளக்குவன. கண்டகாட்சியில்தான் என்கிறான் விஷயப் பொருட்டுவிட்டு முதுகுசாட்டி நுழைப்பது தனது ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளிக்கவல்ல விரத்தனம் மிக்கவன் எடுத்திருந்த முதல்விசேஷணம். அந்தப்புரத்தில் ச்ருங்காராஸம் கொண்டானெகக்குப்பாங்காளி ராவாதித்வமு முடையவன் என்பது.— பொருத்த முடையன் என்று. இவ்விரண்டாலும் சொல்லிற்றாலது என்னென்னவில; அவ்வெம்பெருமான் என்னிடம் வரவினைத்தால் அத்திரு இடையூறுத எவ்வளவு கிரேதங்கள் தேர்ந்தாலும் அவற்றைத் தொலைத்தருள்வதற்குத்தக்க வலியுடைத்தவன் என்பதும். பரண மிடுகளுடன் காக்கும் காலத்தில் வாஞ்சையாயத்தில் கைதீதர்த்தவன் என்னும் படியிருப்பான் என்பதும் கூதப்பட்டன.

அவ்வெம்பெருமானுடைய சித்தவ்ருத்தியும் என்னுடைய சித்தவ்ருத்தியும் எங்களிருவர்க்கும் தெரியமெயொழிய வேறொருவர்க்கும் தெரியாதென் றென இரண்டாமடியில், இருவருமாய் கலக்கும்போது "நான் உன்னைப்பொழிய ஜீவிக்கொட்டேன்; நான் உன்னைப்பொழிய ஜீவிக்கொட்டேன்" என்றே இருவரும் சொல்லிக்கொள்வார்களாம். இதுவாய்த்து இருவரும் தம்மில்லாத ஸட்டியகச் சங்கம். இந்தசங்கதமரனது மேவலம் வாய்ச்சொல்லத்தமிழ்பெய்கிடாமல் காரி யத்திலும் பாய்வலிக்கும்படி. செப்பவேண்டியது (குயிலே) கூதவர்க்கு என்னை உன்னுறை.

முன்னாடி கோவிலஸம்போதம்; என்றுகாண்க்கண்டிருக்கிற தீட்டின எம்பெருமானும் நானும் கூடுமபடி முயற்சிபண்ணவேண்டியது உன்னதரிய மாபிருக்க, அதில் நோக்கம்வைக்காமல் தன்வயிற்றை விற்றத்தக்கொளவகையே பரியோஜனமாகக்கருதிக் கிடக்கிறுபே!; இனிமையான கனிகள் கிறந்த மாஞ் சோலைமேல் செவ்விய தளிர்களை வாயவகால் கொடுத்திக்கொண்டு அதுவே தொழி

லாகக்கிடக்கிறாயே — என்று அக்குவிலின்காதிஸ் கமையாகப் படும்படி சொல்ல வே, அதைக்கேட்ட குயில், 'அம்மம்ம்! உனக்கு வேண்டியதைச் செய்வதற்கு நான் விரித்தனாயிருக்கிறேன்; நான் என்னசெய்ய வேணும்? சொல்' என்றகேட்க: 'கைகழிந்து போன எம்பெருமான் மீண்டு இங்கேகிறாந்து ஒடிவருப்படி கூவி ஓயாதிஸ்' இதவே எனக்குச்செய்யும் மஹாபகாரம்' என்று இவன் சொல்ல; அதற்கு அக்குயில் 'அம்ம்? எம்பெருமானோடு உனக்கு ஸமாகமம் பண்ணிவைக் கும்படி பிபயித்தாய்; இது லகுரானகாரிய மன்று; இத்தனை பெரியகாரியத்தை நான்ஸாதித்தித்தந்தால் எனக்கு என்ன ப்ரதிபலன் தருவதாக நீவினைத்திருக் கிறாய்? என்றுகேட்க; அதற்கு மறுமொழியாக "அவனைநான் செய்வன காணே" என்கிறான்! அதாவது - நீ கூல, அவன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவாரே இத்தனை கால அவன் என்னைப்படுத்திவைபாடெல்லாம் ஒரு சூழ்நிலை அவன் என்கண் வட்டத்திலே படும்படி செய்யப்போகிறேனே; அந்த விநோதத்தைக் காண்கை உனக்குலகுரான லர்பமோ? பரம்பரையோஜாமன்றோ? அதுபோராதோ? என்கிறான்.

"அவனைநான் செய்வன" என்கிறவிவன் அவனை என்செய்வதாக நினைத்திருக் கிறான்? காலாலும் கையாலும் துடைப்பதாக நினைத்திருக்கிறானோ? நாயே பேயே என்று வைய நினைத்திருக்கிறானோ? கர்பத்தில் கட்டிப்படைக்க நினைத்திருக்கிற னோ? என்னில்; இவ்வயொன்றும் செய்ய நினைத்திலன்; அவன் வந்து பிறக, அவ னுக்கு முகங்கொட்டாதே முகத்தைத்திருப்பிக்கொண்டிருக்க வாய்த்து நினைத்திருக் கிறான். நெகோள் பட்டினிகிடந்தவன் முன்னேசோற்றை இட்டு வயத்து அதனை அவன்புதிக்கவொட்டாநல் தகைந்தால் அந்தப்பசியன் எப்பாடுபடுவதே அப்பாடு படுவனிறே இச்செயலுக்கு எம்பெருமான், "பொய்யச்சங் காட்டி, தீயோதிரியலும் இன்னமென்னையகத்தி ஈங்கொருநான் வருதியேல் என்சினம் தீர்வன்காலே" [பெருமான் திருமொழி கூ - அ.] என்றவிடத்துள்ள விசேஷார்த்தம் இங்கு அந ஸந்திக்கத் தக்கது. "வண்டார் பூ மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டானே." என்றபடி - நாயகியின் கட்டாசூனிக்கணத்தையே ஊணுகக்கொண்டிருக்கிற எம் பெருமான்னுக்கு அந்த ஊன் தடைப்பட்டால் அதற்கு மேற்பட்ட தாடிப் பூ இவ்வே யாம், மற்றபடி காலாலுதைப்பதும் கையால் குத்துவதுமெல்லாம் [மாமலர்வலி மண்டகம் கோடுகூர்தாடாம்] என்றிருக்கிற எம்பெருமானுக்குப் பராமோக்ய மேயாதலால் முகவ்யெல்லாம் சிதைக்காமாட்டாது; முகத்தை மாறவைப்பதெ டுக்குத்தண்டனைபாமி என்க. இப்படிப்பட்ட சிதைக்கைய அவனுக்கு நான் செய்யும்போது அதை நீ காணப்போகிறாயன்றோ? அந்தக்காட்சி எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதோ? அந்தபரம்பரையோஜாதிற்க்கக்கூவாய் என்கிறுளாய்த்து (அ)

பைங்கிளவண்ணன்சீர்தரனென்பதோர் பாசத்தகூப்பட்டிருந்தேன் :

பொங்கோளிவண்டிரைக்கும்பொழில்வாழ்துயிலே குறிக்கொண்டிதூரிகேள் :

சங்கோடுசக்கரத்தானவரக்கூவுதல் பொன்வணிகொண்டேருதல் :

இங்ஞளாகாலினில்வாழக்கருதில் இரண்டத்தொன்றேல்நிண்ணம்வேண்டும்.

பொக்கு ஒளி வண்டு	யிக்கவொளியையு டைய வண்டுதனான வை	அகப்பட்ட இருச் தேன்	சிக்கிக்கொண்டு கிட க்கிறேன்;
இரைக்கும் பொழில்	(மதுபாசமயக்கேதா லே) இசைபாடாதின ற சோலையிலே	இங்கு உன்னை காவி னில்	இந்தச்சோலையிலே
வாழ் குயிலே!	கனித்துவிளையாடுற கோவிலமே!	வாழ் கருதில்	கீ வாழ நினைக்கிறு பாகில்
இது	கான் சொல்லுகிற இதனை	கங்கொருசக்கரத் தான் வரவருதல்	திருமொழி திருச்சுக் குடையனான எம்பெ ருமான் (இங்கே) வரு ம்படி கவுவுதென்ன
கீ குறிக்கொண்டு சேன்	கீ பராக் கில்லாமல் வா வதாகமாய்க் கேள்;	பொன் வளை கொண்டுதருதல்	(கான் இழந்த) பொன் வளைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்ப தென்ன
கான்	கான்	இரண்டத்து ஒன்று	இளவயிரன்ருள் எந் வதொருகாரியம்
பைங்கிளி வண் ணன் சிறீதரன் என்பது ஓர் பாசத்து	பசுங்கிளி போன்ற கிறக்கையுடையனான சரிய; பதியென்கிற ஒருவகையிலே	நின்னம் வேண்டும்	கீ கட்டாயம் செய்து நீரவேண்டும்.

ஓ குயிலே! என்னுடைய கூக்குரல் உன்சூதில் விழமுடியாதபடி, வண்டு
களின் இசைகள் நிறைந்தசோலையிலே அவ்விசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதுவே
போதுபோகாக நீ நிர்த்தாயானிலும் உன்னை நான்விடுவேனல்வேன்; எளது
கூக்குரலையும் உளது காத்தில் விழ்த்துகின்றேனு கேளாய், ஏனோதானோ எனது
கேவாதே; வண்டுகளின் இசையில் நின்றுக் காதை மீட்டுக்கொண்டு என்வாய்க்
சொல்லியே குறிப்பாகக்கேள்; என்ன சொல்லுகிறேனென்னில்; இப்போது
எனக்கு உண்டாகிருக்குந் கோய என்னால் பரிஹரித்துக் கொள்ள முடியாதது;
எம்பெருமானுடைய வடிவழகு முதலியவற்றில் நோந்துப்போய்க் காடி நனூட
பாடாமல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கும்படியான அவஸ்தையில் கிடக்கிறேன்;
அதாவது—“முன்னையமார் முதல்வன் வண்டுவரபதிமன்னன், மணியண்ணன்
வாகதேவன் வகையுளே—அகப்பட்டேன்” என்றும் “கற்கின்ற தால் வகையிற்
பட்டிருந்த தூலாட்டி கேள்வனார் கால்வகையில் பட்டிருந்தேன்கான்” என்றும்
சொல்லுமாரேலே மாதவனாகிற வகையிலே நான் அகப்பட்டிருக்கொண்டேன்—
என்றான். இது கேட்ட குயிலரளது ‘அம்ம! இந்த கேஷமஸபாசாதத்தைச்
சொல்வதற்காகவா என்னைபழைத்தது? நீ வகைப்பட்டிருந்தால் நான் என்செய்ய
வல்லேன்?’ என்று சொல்லியிட்டு மீண்டும் வண்டுகளின் இசையைக் கேட்பதாகப்
பராமுகமாயிருக்க, பின்னடிகளில் கடுமையாகச் சொல்லுகிறான்—குயிலே!
நீ இச்சோலையிலிருந்து ஜீவிக் கவேணுமே; என்னை அவகையம் பண்ணிக்கிடந்தா
யாகில் இதிலே உனக்கு வாழமுடியுமோ? நான் முடித்துபோனால் இச்சோலையை
உனக்கு நோக்கித்தருவார் ஐ? பிறகு இருக்க இடமில்லாமல் வருந்துவாய்;
குகமரக இங்கேவாழ்ந்திருக்கவேணுமென்று விரும்புவாயாகில், உனக்கு இரண்டு
காரியம் சொல்லுகிறேன், இரண்டில் எதாவது ஒன்றை நீ செய்து நீரவேணும்;

அவை எவை என்னில்; *வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கமுடையானுள் எம் பெருமானு இங்கே வரும்புகவுதல் ஒன்று; என்னையில் வளைகளும் கொண்டு வந்து கொடுத்தல் ஒன்று; இவையிரண்டினும் ஒன்றை நீ செய்தேயாகவேணு மென்கிறான்.

இந்த விக்ஷிபத்தின் கருத்து என்னென்று ஆராய்வேலாம்; கைவளைகளின் கொணர்ந்து கொடுப்பதென்பது எப்படி? (கைவளை போனவிதம் இத்திருமொழி யின் முதற்பாட்டினுடைய விரியும்) எம்பெருமானுடைய பிரிவினாலே கைகழிந்து போனவளைகள் பின்னாலேவேணுமென்றால் கழன்றுபோனவளைகள் கையில் தங்கும் படி செய்யவேணுமென்கை. இது எம்பெருமானுடைய ஸம்ச்சேஷத்தாலன்றி மற்றொருவழியாலும் நேருதன்று. அந்தஸம்ச்சேஷத்தாலும் அவ்வெம்பெரு மான் வந்தாலன்றி நேரிடாது; இப்படியிருக்க, சங்கொடுக்காததால் வரக்கூவுதல் என்பது ஒருபக்கமாகவுள்; பொன்வளைகொண்டுதருதல் என்பது மற்றொருபக்க மாகவுள். வேறுபாடுதோற்ற அருளிச்செய்திருக்கிறபடி என்? "நாம்பமுநாவது வேணும், மாங்கனியாவது வேணும்" என்கிறப்போலே வ்யாஹதமாயிருத்தே, இதுவும்—என்று நினைக்கும்படியாயிராநின்றது. ஆயினும் இவ்வொரு சமக்கார வர்த்தனை யென்று கொள்ளவேணும்; பதிவரதாரிசோமணியான ஸாவித்திரியா லன் தன்காதலனுடைய ஸத்பவானுடைய உயிரைக் கவர்ந்துசென்ற யமனைவாணஸி அல்லுயிரைப்பிட்டுக் கொடுக்கும்படி பலவாறுவேண்டியும் அவன் அதற்கு இசை யாமற்போக, உபாயமற்றித் அவன் பலபல தர்மஸம்பந்தமான வர்த்தனைகளை இனிமையாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் அந்த யமனை மதிமடக்கி "ஸத்பவா னிடத்தில் எனக்குப் பிழைக்கிறான் பிறக்கும்படி அருள்புரியவேணும்" என வேண்டி, அவனும் அப்படியே அருளினை என்றொரு இதிறாஸமுண்டு; அதில், நாயகத்துடைய பிராணனைப் பிரார்த்தித்து அதனைப்பெருகவன் ஸந்தியின் அபி விருத்தியை வேண்டினது வ்யாஹதமாயிருக்கச்செய்தேயுள், எப்படியாவது தன் யரோத்தனை நிறைவேற்றிக்கொள்ள நினைத்த ஸாவித்திரியின் சதாரமான உக்தி யாகையாலே ஒழுங்குபெற்றது போல, இங்குள் *சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக் கூவுதலும், பொன்வளைகொண்டு தருதலும் பரபாயமாயிருத்தாலும் இத்தொரு சமக்காரமான உக்தியாகையாலே ஒழுங்கு பெறுமென்க. "ஒருகார்யத்தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டியே" என்று ஒரு சொல்லாலே முடித்தருளினார் பெரிய வரச்சாஸனின்.

நாராயணநி நாமக்களைக் குறிப்பிடாதே "சங்கொடு சக்கரத்தான்" என் னையாலே, அவனுடைய ஆபரணத்தையாவது இங்கே கொண்டுசேர்; அல்லது என்னுடைய ஆபரணத்தையாவது கொண்டு கொடு—என்கிற ரஸோந்தி வெளி வரும்.

முதலடியில், பாசம் என்றது தற்சமவடசொல்லாய், கயிறு என்னும் பொருளைத்தந்து வகையைக் குறிக்கும். "கார்த்தன் கமலக்கண்ணொள்ளும் நெடுங் கயிறு" என்று—வகையைக் கயிறுகவே சொல்வதுமுண்டிறே. இனி, பாசம் என்பதற்கு க்நேஹமென்ற பொருளுமுண்டாகையாலே "ஸ்ரீதாஸ்யா மாதே ஸ்நேஹத்திலே யென்னுதல்" என்று இரண்டாவது பொருளுள்

கியாங்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (பாசிக் தாளகோசம் களில் இந்துப் பங்கி இல்லை. "சூதாருநெ வகியிலே" என்னுமளவே உள் வது) (க)

அன்றலகமளந்தானையுக்கது அடிமைக்கனவன்வலிசெய்யு

தென்றலத்திங்களுமுடறுத்து என்னைகலியமுறைமையறியேன்

என்றமிக்காலிலிருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாரதேயும்குயிலே

இன்றுகாராயணனைவரக்கடவாயேய் இங்குத்தை நின்றம் தாப்பன். (௨)

அன்று	மறபாபி கொழுத்தி	அறியேன்	அறிகின்றலென்;
	ருத்த அக்காலத்தில்	குயிலே	குயிலேயே
உலகம் அளந்	முடிவாகக்களையும்	சீயும்	(என்னுடைபு கோ
தானை	அளந்துகொண்ட		மத்தை விரும்புமவ
	வஞனளம்பெருமான்		னான் சீயும்
	விகையத்திலே	என்றம்	என்றம்
உகத்து	கான் கைக்காய்த்தை	இக்காலில்	இத்தத்தேயிலேயே
	ஆசைப்பட,		இடைவிடாம
அவன்	அய்வெம்பெருமான்	இருந்திருந்து	விருந்துகொண்டு
அடிமைக்கன்	(அத்த) கைக்கரியத்	என்னை	(அத்தக்கவே) மெலிர்
	திலே		ந் திருக்கிற) என்னை
பலி செய்ய	வஞ்சனைபண்ண	ததைத்தாதே	விம்வியாமலிரு;
(அதற்கு கான் கோவுப்பட்டிருக்கிற		இன்று	இன்றைக்கு
	பலையத்திலே.)	காராயணனை வர	சூம்காராயணன்
தென்றலம்	தென்றலகாற்றம்	கடவாயேய்	இக்கேவரும்படி
திங்களும்	பூர்ணசந்திரமும்		அவனை சீக்கடபத்
என்னை	என்னை		பொருளாகில்
என்று அறுத்து	உன்னே பிளந்து	இங்குத்தை	இத்தச்சோலையி
கலியும் முறைமை	கொண்டு புருத்து	நின்றம்	விருந்து
	விமிவிகக்கும் சியா	தாப்பன்	உன்னைத்தாத்தி
	யத்தை		விருவேன்.

என்பெருமானுடைய பரவமொன்றே என்கொஞ்சிப்பட்டிருந்தால் அலகை நான் ஆசைப்படாட்டேன்; முன்பொருகால் த்ரிவிக்கரமாவதார வயா றத்தாலே வலிப்புட சண்டாசன கிபாகம் பாராமல் எல்லார் தலையிலும் திரு வடியைக் கொண்டு வைத்தாரென்று கேளிய்ப்பாட்டுகையால் அவன் மிக்க னொளசில்பருணம் பெருந்நியலவென்றுணர்ந்து தன்னை ஆசைப்பட்டத வுலகங்கட்கே அவன் அய்வுவது நாடியும் தன்பெருகச் செய்த ப்பாது ஆசைப்பட்ட கம்மை உபேகரிப்பது என்று நினைத்து அவ்வுலகங்கள் பெருநான் திருவடிகளில் நான் கைக்கரியம் பண்ணவிரும்பினேன். அக்கைக் கரியம் அடியேனுக்கு பரப்பதமாக வெண்ணைதபடி அப்பெருமான லிலிற்றுக் குக்களைப்பண்ணவே, தென்றல் திங்கள்முடியிலி பரக்கபதார்த்தங்கள் எல்லாம் லுன்று சேர்ந்துகொண்டு 'நாம் இவனை விமிவியப்பதற்கு இதவே வாய்த்த லமையம்; எம்பெருமான் இவனை இகழ்ந்திருக்கும் இச்சமயமே நாம் தாராள மாக இவனைவருத்தக்கடிய சமயமாகும் என்று துணிந்து அவை என்னைப் படுக்கிறம்பாடுகளை நான் வாய்கொண்டு சொல்லவகலேனல்லென் - என்று இவன் பரிதாபித்துக்கொண்டு கத்தாநிற்கையில் அச்சோகையிற் குயிலானது தன்

கனிப்புக்குப் போக்குவிடாக இனியபாட்டுகளைப் பாடத்தொடங்கவே அது இவளுக்கு மிகவும் பாதகமாகி, ஒருயிலே! தென்றலும் திங்களும் என்னை ஹிம்ஸிப்பது எவ்வப்போய், உன்னுடைய ஹிம்ஸையே அளவற்றதாயிருக்கிறது, அல்லமப்பதலும் இடைவிடாதேயிருந்து நீ என்னை ஹிம்ஸிக்கிறாய், இதற்காகவா உன்னை நான் இச்சோலையிலே இடங்கொடுத்து வாழ்விப்பது? என்று சொல்கிறாய்! இதுவரை போளது போகட்டும், இந்தக்ஷணத்தில் திருமால் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவாவல்லியாகில் கூவி அவனை இங்குவர வதாய், இல்லையாகில் தடியெடுத்துதைத்து உன்னை இச்சோலையிலிருந்து தூத்தியிலேயேன்—என்கிறான்.

“[அனமலக மளந்தான யுகந்து] உறங்குகிற பாதைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போல இவைபற்பாதிருக்கக் தானே இவற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனாயுகந்து.” என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீனூதிக்கி கான்க உகந்து என்றது உகக்க என்றபடி; எச்சத்திரிபு: (“மழையெய்து நெல்விளைந்தது” என்பதுபோல.) “சொல்திரிவினும் பொருந்திரியா விளைக்குறை” என்ற நன்னுற்றுத்திர மறியத்தக்கது.

அடிமைக்கண் = கண்-ஏழாம்பலேற்றுமையுருபு: அடிமையிலே என்றபடி, வலிசெய்தலாவது - இளைத்தவர்கள் விஷயத்தில் பலிஷ்டர் செய்யும் செயலைச் செய்தல்; (அலகியஞ்செய்தல்-மாட்டேனென்றுதல்.)

• [தேன்றலு மிக்பாதி] தென்றலும் திங்களும் என்னை வந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்ன விபாயமுண்டு; நானுசைப்பட்ட விஷயத்தின் சலம் இவற்றுக்குச் சிறந்ததிலும் தெரியுமாநில் இவைஹிம்ஸிப்பதையும் ஒருவாறு போக்யமாகக்கொள்ளலாம்; அல்லிஷயத்தின் வாசியை அறியமாட்டாத இவை என்னைவந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்னவிபாயமிருக்கிறது? “ராவணன் நடுவேயுருத்து நலித்தாப்போலே தென்றலும் சந்திரனும் நடுவேவந்து என்னை நலிகைக்கடையிருப்பதொரு *முறையுண்டாக அறிகிறேன்” என்பது விபாக்கியான ஸ்ரீனூதிக்கி. “நலியுமுமுறைமையறியேன்” என்றசொல்லைத் தால் — தீம்பதிகளைக் கூடவகைப்பத இவற்றுக்கு விபாயமெவையுரிய இப்படி வருத்தப்படுதலது விபாயமாகமாட்டாது என்றக்குத்து வெளிவருமென்ப, நன்மகனான சிறியதிருவடிகளுக்குத் திவேகத்தில் காற்கூறும் இக்காற்றுக்கு இல்லைவே.

[குயிலே! நீயும் இக்காலில் இருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாதே.] சோலை யில் குயிலினுடைய இருப்பே இவளுக்கு ஹிம்ஸைக்கு உடவாயிருக்கிறபடி. “கைப்பொழிந்தவாழ் குயில்களே! ... எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்யதே?” என்ற இவ்வாண்டான் தானே மேல் அருளிச்செய்கிற ளாகையாலே குயிலானது விவரதகையிலே எம்பெருமானது திருமேனி நிறத்தை நினைப்பூட்டி இடைவிடாது வருத்துமென்க.

“இங்குத்தெனினம் தூர்ப்பன்” என்பதற்கு ‘இச்சோலையிலிருந்து உன்னைத் தூரத்திலிருவேன்’ என்பது பொருளாயினும், நான் உயிர்த்துறந்து விடுவேன்’ என்பது கூறத்தாம். நீ நாராயணனை வாக்கவாயிடிவ் ‘நான்முடிந்த போவேன்; பிறகு இந்தச்சோலையை உனக்கு கொடுத்தருவார். இவ்வாயை யினாலே நீ இருப்பிடமிழந்து வேறிடத்தேடி தடவேண்டியதுதான் என்றபடி. ஆகவே, தூர்ப்பன் என்றது - நீ இவ்விடத்தைவிட்டு ஒடிப்போவதற் றீர் என காரியத்தைச் செய்வேன் என்றபடியாம்; அக்காரியமாவது - நான் முடிந்து போவது. இவ்வாய் கூறியது மக்களவழக்கின் பார்ப்பும். (10)

விண்ணுறநீண்டடிதாலியமைந்தனை வேற்கண்மடங்கை விரும்பி*
கண்ணுறவென்கடல்வண்ணனைக் கடவுக்குயிலேயென்றமற்றம்*
பண்ணுமநான்மறையோர் புதுவை மன்னன் பட்டர்பிரான்கோதைசோன்ன*
கண்ணுறவாசகமாலெல்லவர் நமோநாராயணயுவென்பாரே, (௧௧)

வேல் கண்	வேல்போன்ற கண் சீராயுடையனாய்	விரும்பி	ஆசைப்பட்டி
மடங்கை	பெண்கைக்கு உரிய குணங்கள் கிடைத்த வனாய்	கருங் குயிலே என் கடல் வண்ணனை என்ற மாற்றம்	‘தகையகுயிலே கடல்போன்ற திரு நிறத்தையுடைய ஊர் என்காதலனை கான் வேலிக்கும்படி நீ கூவு’ என்று. சிய யித்த பாகிரமாக
பண் உறு நால்மறை யோர்புதுவை மன் னன் பட்டர் பிரான் கோதை	ஸ்வரத்தாதாமான காணுவேதங்களை யும் ஒதின ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கள் வாழ் திற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வானுடைய மகனான ஆண்டான்,	சொன்ன	அருளிச்செய்த
அடி விண் உற நீண்டோலிய மைந் தனை	திருவடியானது பரமாகாசத்தனவும் போய்ப்பொருள்தம் படியாக செடுகவனர் ந்து (உலகெங்களை) வியாபித்தயிருக்கை யுடையஊர் எம் பெருமானை	கண்ணுற வாசகம் மலை வல்லவர் ‘நமோநாராயணய’ என்பார்	போக்யமான (இந்த) ஸ்ரீ வலித்தமாலையை ததவல்லவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க நிச்சராக ப்பெறுவர்கள்.

இத்திருமொழியை ததவல்லவர்கள் ஸ்வரூபாதரூபமான புருஷார்த்தத் தைப் பெறுவார்களென்று பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.

“வேங்கடவனாகிறும்பி” என்றவது “சங்கொசெக்காதலனை விரும்பி” என்றவது “பவளவாயனாகிறும்பி” என்றவது அருளிச்செய்யாமல் “விண்ணுற நீண்டடிதாலிய மைந்தனை விரும்பி” என்றதற்குக்கருத்து-ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைக்கொள்ளினினைத்தால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும்மிருந்திருக்கவொண்ணாதபடி ஸர்வாக்கசுத்தி பண்ணுகிறவனையாயிற்று காண்கிறும்பியது; *இரங்க மண் கொடுத்தவற்கு இருக்க வொன்று மின்றியே பரக்கவைத்ததாங்கு கொண்ட பற்பபாதனை காண்கிறும்புகையாலே ஸர்வஸ்வத்தையுமிழந்து சந்தியில் நின்று சங்கடப்படவேண்டிற்று என்னாக.

வெற்றகண்டத்தைப் பட்டாரோன்றேகதை, வின்னுற நீண்டடிதாவிப
மைக்கினைக்கண் ஹுறவிரும்பி, "குறுகுயிலே" என்கடல்வண்ணிசைக்க, "என்ற
மாற்றஞ்சொன்ன" கண்ணுதலாச்சு மாகிலல்லார் கமோநாராயணுய வென்
பாரே" என்றும் அந்நவமாகலாம், "வேற்கண்டத்தை கண்ணுறவிரும்பி"
என்றஸ்வரூபத்தால்— "அவன்றனை வேறுக்கு இரைபாக்கத்தேகிறுள்"
என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

நண்ணுமுகண்ணுவதற்கு உற்ற அனைவரும் ஆசைப்படத்தக்க— பேரக்
யமான என்றபடி, "எம்பெருமானை, கண்ணுவதற்கு உற்றவாசகமாக" என்றும்
பொருள் கொள்ளலாம். "எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசப்படுக்த
வேதம்" "யதேவாவாவா திவத்க்கை அபூர்வஜகதலாந் ஸ்லகம்" [யதேவாவாவோ
நிவர்த்தகதே, அபரபய மநஸ் ஸ்லக] என்றுப்படி, அந்நொழிந்துபோனது
போலல்லாமல், அவனுடையகுணம் முதலியவற்றை நன்றாகக் கண்ணுவதற்கு [நி
திபாதிப்பதற்கு] உற்றவாசகமாக என்று கருத்தும்.

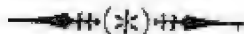
கமோநாராயணுய வென்பாரே— "பல்லாண்டென்று பகித்திரை ... ந
லாண்டென்று கவினதுரைப்பார் கமோநாராயணுயவென்று பல்லாண்டுப் ப
மாத்திரைக்குழந்திருத்த பல்லாண்டித்தவர்" என்று இவளுடைய திருத்
தம்பெனார் அருளிச்செய்ததில் கேட்கு: பல்லாண்டுபாடப்பெறுவாரென்கை,
திருமந்திரத்தின் பொருளிலே நினைபுகடையராகப் பெறுவர் என்றவு
மாம். திருவட்டாசுரத்தை யதஸ்திப்பவர்களுக்கு என்னபலனே அதுவே
இப்பதிகம் கற்றார்க்கும்பலன் என்றவாறு. இம்மாகில ஸல்லாநாக் கமோநாரா
யணுய வென்பாரும் துய்யர் என்க, (நக.)

அடிவரவா— மன்னு வென்னை மாதலி பென்பு மென்னவாட பெத்திசை
பொங்கிய சார்க்கம் ஸபக்கிளி யன்று கின் வாரணம்.

ஐந்தாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆண்டாள் திருவாழ்க்கொண்டாம்.

ஆளுந்திருமொழி - வாரணாமாயிரம்.

உரையவதாரிதை:— கீழ்த்திருமொழியில் "குறிப்பாகக் கிண்கணிகளின் அழகுத் தந்தாவேணும்" என்று பலவாறு உணர்த்தியும், அங்ஙனஞ் செய்யவில்லை. காலனிளம்பின்றி எம்பெருமானை கணவேண்டும் படியான அவஸ்தை அதிகமாய்கிட்டு இவனுக்கு ஆணை அளித்திருப்பத் தின்படி அவனைக் கண்கைக்கு வெளகரியம் ஏற்படாமற்போயிற்று. இவளுடைய ஆவசையை இன்னும்பெருக்கவேண்டுமென்று எம்பெருமானுடைய கருத்தாகலால் அதற்காக அவனும் கிரகவாகவந்து முகம் காட்டாதொழிந்தான். இவனுக்கு நாம் அடியோடு முகங்காட்டாவிடில் இவள்தரித்திருக்கமாட்டா என்று கருதிக்கண்ணிரான் கணகிலபாவது இவட்கு நாம் காட்சிதந்து ஒருநாறு தரிக்கும்படிசெய்தல் கன்று. என்று தனித்த விவாதிக்கலாவத் தின் வந்நாறையையம் முதலாகப் பாணிக்நாறையையத்தமான் வருத்தாததய்க்கால் கணகிலே அதுபயிப்பிக்க அப்படியே ஆண்டாள் அதுபயித்துத் தனது உயிர்த்தோழிக்குச் சொல்லுகிறதாய்ச் செங்கிறது. இத்திருமொழி.

வாரணாமாயிரம் சூழலலஞ்செய்து *

நாரணமப் பி நடக்கின்றனென்றேதிர் *

பூரணபொற்துடம் வைத்துப்பூமெங்கும் *

தோரணம்நாட்டக் கனக்கண்டேந்தோழியான்.

(க)

தோழி	} என் உயிர்த்தோழி யே,	பொன் பூரண குடம்	} பொன்மயமான பூரணகுடம்பக்களை வைத்து
கம்பி	} வைவருணபரிபூர்ண னான்	பூரண எங்கும்	} பட்டணம் முழுதும்
நாரணன்	பூரண காரணன்	தோரணம் நாட்ட	} தோரண ஸ்தம்பம்
ஆயிரம் வாரணம் குழ	} ஆயிரம் வாரணன் குழத்துவா	தோரணம் நாட்ட	} கன் நாட்ட (இந்த நிலையை)
வலம் செய்து கடக் கின்றான் என்று	} பிரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளுகிற நென்று (வாத்ய கோஷாதிசயால் நிக்சயித்து)	கான் கனக்கண்டேன்	} கான் கனக்கண்டேன் உதயித்தேன்.
எதிர்	எதிரே		

பூமியைநாயகன் எனனை மனம்புணருவதாக நிச்சயித்து ஆயிரக் கணக்கான யானைகளைப்பறப்படி விட்டுக்கொண்டு மிக்கணம்பாங்களுடன் திருவிதிப் பிரதட்சினமாக எழுகருணை செய்கியை அழித்த ககாத்தினுள்ளார் யாவரும் “பெரியவர்கள் எழுகருணம்போது பூர்ணகும்பம் வைக்கவேணும்” என்ற சாஸ்தாவிதிப்படியும் செட்டாசார் முறைப்படியும் தங்கள் தங்கள் திருமா லினைக்கெதிரில் பூர்ணகும்பங்களை வைத்தும் தோரணங்கள் காட்டியும் இப்படிப் பலவகையாகமங்கனாவையாரவர்கள் செய்வதாகக் கருக்கண்டேன் தோழி என்று தோழியுடன் வருத்ததோத்தாமப்பண்ணித் தரிக்ஞென்.

வாரணம் = தற்சமவட்சொல். ‘ஆயிரம்பாண’ என்று அருளிச்செய்தமைக்குக் கருத்த — “தண்ணேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தள்ளக்கூடியிட்டு வருவான்” (பெரியாழ்வார்திருமொழி 8-1-1.) என்று கண்ணபிரானு. கு ஆயிரம் போத் தோழன்மார்கள் உண்டாயினாலும் அவர்களைல்லாருர் கிட்டிப் பிரியாமல் உடலேவருவாகளாகையாலும், கண்ணபிரான் நானெருவன் மாத்திரம் பாணியீதேறி புட்கார்த்த தோழன்மார்களை மேதபடுத்தமாட்டா னுக்கையாலும், “தம்மையேநாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே பொக்க அருள்செய்யுங் கணக்கிடு” அத்தோழன்மார்களையும் பாணியீதேறி உகப்படுகையாலும் “வாரணமாயிரஞ் சூழ” எனப்பட்டதென்க.

ஆயிரமேயக்கப்பிறந்த கண்ணபிரானுக்கு “வாரணமாயிரஞ் சூழவரு தல்” எவ்வனே? என்னில்; “உத்துமதகனிற்றன் ஓடாததோள்வலையா, கத்தகோபாலன்” (திருப்பாவை) என்றபாட்டின் ஆறுயிரப்படி விவாக்கியன்க தில்— “உந்து மதகனிற்றன் = மத்தகறுங்கையுடலவர் என்றுமாய்; ஆனை புண்டோ இவர்க்கென்கில்; பூவணுதேவரும் தாமர் ஒருமிடமுயிருக் கையாலே அங்குள்ளது இவ்வையாய் இங்குள்ளது அங்கையாய் ஒன்றாய்ப் போருகையாலும் தத்த (உத) புக்காணுக்கு இரண்டிடத்திலும் பாப்பதுண்டாயினால் ஆனையுண்டாகத் தட்டிலி; ‘வாரணமாயிரஞ் சூழ’ என்ற திறே; திருவாய்ப்பாடியில் ஆனைகளும் பசுக்களும் கலந்ததிரியுட்களை யிறே.” என்றருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

புரமெங்கும் = புரம் — வட்சொல்; பட்டணம் என்று பொருள்; அதாவது — ஸ்தலிவிபுத்தூர். “புறமெங்கும்” என வல்லிசுறையாப்பாடல் கொள்வாரு முனர் எல்லாவிடங்களிலுமென்றபடி. தோரணம் — வட்சொல். (க)

காலைவருவை மனமென்றுமாளிட்டு *

பாளைமுது பரிசடைப் பந்தற்கீழ் *

கோளரிமாதவன் கோலித்தனென்பானே *

காலை புருத்த கருக்கண்டேன் தோழிகான்.

தோழி!—;			
நாளை	நாளாக்கு	கோளரி மாநவன்	} ராவியிறுமென்றும் மாதவென்றும் கோலிந்தென்றும் திருகாமச்செய்யுண்ட ஒரு யுவரவானவன்
வதுவை மணம்	{ விவாஹமதேஹாத் ஸவமென்று முறையித்தம் நிர்ணயித்து	கோலிந்தன்	
என்று நாள் இட்டு		என்பான் ஓர் காளை	
பாளை முழு பரிசு உடைபத்தல்கீழ்	{ பாளைகளைடுகடிகுள பாக்கு மரங்களைபிற அலங்காரங்களை யுடைத்தான மணப் பத்தலின் மே	புகுத	பிரவேசிக்க
		நான் கனாக் கண்டேன்—.	

“நாளையதினம் கண்ணபிராணுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் கல்யாணமதேஹாத் ஸவம்” என்பதாக முறையித்த நிர்ணயம்பண்ணின பின்பு, விவாஹத்தின் முயற்சியிற் செய்யவேண்டுஞ் சடங்குகள் செய்தற்காகக் கண்ணபிரான் அலங்காரப் பத்தலின்கீழ் எழுந்தருளக் கனாக் கண்டேனென்றான்.

‘பத்துநாள் நதித்திபின் முறையித்தம்’ என்றுநாளிட்டால் அத்தனை விளம்பர் ஸவயித்க முடிவரதானகயாலும், ‘இன்றைக்கே முறையித்தம்’ என்று நாளிட்டால் அதிக் ஸந்தோஷமும் தாங்கவொண்ணாமற் கேடுகிளையுமாதலாலும்நாளே ஸவஸாரணமொன்று நாளிட்டபடி, துக்கம் அஸஹயமாவதுபோல் அசித்திக் மராக் கைமேலேவருகிற பாராவந்தமும் அஸஹயமாயிருக்குமென்பது இதி யுமாஸஸித்தம். வதுவை = கல்யாணம்; மணம் = உதஸவம்.

கல்யாணப்பத்தல்களில் பாளைகளைடுகடிகுள பரக்குமரங்களைக் கொண்டு வந்துநாட்டி அலங்காரம் செய்தல் முறைமையென்க. பரிசு என்று அலங்காரத்துக்கும் பெருமைக்கும் ஸம்மாந்தத்துக்கும்பேர். பாளைகள் நிறைந்த கழுதுகாடிய அலங்காரம் அணிந்தபத்தலின்கீழ் என்கை. “பத்தல்கீழ்” என்றும் “பத்தல்கீழ்” என்றும் பாடபேதங்கள். பத்தல், பத்தர் - கடைப் போலி, கோளரி - மிடுக்கையுடைத்தான கிதகம்; “கோளரி மாதவன் கோலிந்தன்” என்று அடுக்கியிருப்பதற்கினங்கப் பெரியவாச்சாரப்பின்னை அருளிச் செய்துள்ள ரஸமயமான அர்த்தவிசேஷம் ரவிகேரகனின் கெஞ்சையுருக்கும்; கோளரி = கண்ணபிரான் கல்யாணப்பத்தலுக்கு நடந்துவரும்போது நாட்டுப் புறத்துப்பையங்களைப் போலல்லாமல் தன்பெருமைபெல்லாம் தோற்ற மிடுக் கோடே நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. “அபரமேயம்விரிந்தகேஜை” என்றும்படியான மிடுக்கு நடைமேலே தோன்றுமே. மாதவன் — பரமாவிகன் என்று தோற்றுமாத நடந்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மா - பிராட்டிக்கு, தவன் - கொழுநன், என்றால் பரமாவிகன்; என்று தானே பொருள் படும். [கோலிந்தன்] “மெய்யாஹி ஸவம் - விவாஹ” [தேயயம்ஸிபவம் - விக்காசி] என்றபடி சந்தாரியக்களற்கு இடைபூதுகள் மிடைதருமாதலால் இந்தவிவாஹ மதேஹாத்ஸவத்துக்கு யாரால் என்ன இடைபூது நேர்ந்ததுமே - என்று அஞ்சி ஒருவரையும் கிரோதித்துக்கொள்ளாமல் எல்லாருக்கும் கையாளாய் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கோலிந்தனை

நூலின் உள்வகைப்பெண்ணுதும் பர்யாயமென்று கொண்பின். காளை =
கலையினைப்பய்வுதும் வாய்ந்தவென்கை; 'காளையே' எருது பரிகைத்தபன்
கலையினையேன் பேராயம் என்பது நிகண்டு. (உ.)

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் *

வந்திருத்தென்னை மகட்பெசிமத்திந்து *

மகதீரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை *

அந்தரிசூட்டக் கனகக்கண்டேன்தொழிநான்

(ந.)

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்	இந்திரன் முதலான தேவவமுதற்கை எல்லாம்	அந்தரி	'தூர்க்கை' என்ற நாத்தனார்
வந்து இருந்த	(இந்திரன் திலே) வந்திருந்து	மந்திரம் கோடி உடுத்தி	கல்யாணப் புடை வையை எனக்கு உடுத்தி
என்னை மகன் பேசி	என்னாக்கல்யாணப் பெண்ணை வார்த்தை சொல்லி	மணம் மாலை சூட்ட	பரிமாசம் மிகை புது பங்களையும் சூட்ட
மந்திரித்த	அதற்குமேல் அம் பந்திகன் திருவர்க் கொருவர் செய்த கொள்ளவேண்டிய சிறப்புகள் விஷய மாக யோசித்த முடிவுசெய்த கொண்டு, (பிறகு)	தோழி! நான் கனகக்கண்டேன்—	

இந்திரன் முதலிய வானவர்களெல்லாரும் 'மம்முடைய பெருமானுக்கு நட
க்கப்போகிறகல்யாணமே ஹோதாவதென நாமெல்லாரும் நாய்க் கூடியிருந்து காரியங்
கள் செய்து நிறைவேற்றிவரவேணும்' என்று குதாறலித்துக் தகையிலேகால்
பாவிவந்து இக்காரியம் முடிந்தாலன்றி நாங்களை எழுந்திருப்பதில்லை' என்று
பிடிவாதமாயிருந்து 'எங்கள் பெருமானுக்கு உங்கள் பெண்ணை மணவாட்டியாக் கித்
தரவேணும்' என்றபெரிவதிராளிலே பிரார்த்தித்து, பிறகு உபயவசங்கத்தாரும்
ரஹஸ்யமாகிருந்து பூஷணபீதாம்பரங்கள் விஷயமாகவும் மற்றுமுள்ள ஸங்கிதா
ஸங்கல் விஷயமாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவேண்டியவற்றை
காதோடு காதாகப்பேசி முடித்து, இனிக்கு காலவிளம்பம் செய்தால் ஏதாவது
இடையூறு நேரிடக்கூடுமென்றெண்ணி அப்போதே, மணமகளுக்கு நாத்தனா
ரைக்கொண்டு புடையுடுத்துகிறநகம்பிலே எனக்குநாத்தனாரை தூர்க்கை
பைக்கொண்டு புடையுடுத்தி நன்மாரிகளையும் சூட்டுகித்து இப்படிப்பட்ட நிலை
பாணிக்ரஹணபூர்வாங்கங்கள் நடைபெறக் கனகக்கண்டேனென்கிறான்.

சக்தவர்த்தி திருமகன் பண்டு வனவானகாலத்தில் சரபங்ககவானுடைய
ஆசிரமத்திற்கு எழுந்தருளினபோது அங்கு தேவேந்திரன் வந்திருந்தான்
பெருமானே ஸேவியாமலே தன்னுலகம் நோக்கிக்கொள்ளுன்; பெருமான தன்
முடையபயர்வத்தை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் "ஆக்மாதம்மா துஷ்டம்மயே"
என்று ஸாமாந்யமான மானிடத்தன்மையையே ஏறிட்டுக்கொண்டிரு
ந்தபடியால் இப்போது இவரைக்கானவேண்டா; சாவணஸம்ஸாரம் தலைக்
கட்டினபின்பு ஸேவித்துக்கொள்வோம் என்று போய்விட்டான்; நிறுந்து

நாரர் அப்படியல்லாமல் சரவரத்தமும் கூடவேதலது பரிமாறு மலகா
மலகையாவே இத்திரன்முதலியோர். வந்து குறுக்கும. செடுகரும் குலாங்க
திரிந்து அதிகப்பாஜாபத்பம் பண்ணுவர்களாம்.

மகன்பேசுதல் = 'இவன் மண்மகனாகத் தாரைவர்த்துக்கொடுக்கவேணும்'
என வேண்டிப் பேசுதல். மந்திரித்து = சேன (மந்தர்) என்றவடசொல்லடி
யாப்பிறந்த அடியாய். மந்தரமாவது ஆலோசனை, ஆலோசித்து என்ற
படி. மகன்பேசினாபிறகு ஆலோசிப்பது பூப்பண்பிதாம்பரத்தி விஷயமென்க.
மந்திரிக்கோடி = சேன-வாஸஸ் [மந்தரவாஸஸ்] என்பர் வடநாலார். "கோடி
யுடுக்து" என்று சிலர் ஓதாவர். "உடுத்தி" என்றபாடமே ஏற்கும். 'உடு
ந்து' என்றால், நான் அழிந்துகொண்டு என்று பொருள்; உடுத்தி என்
றால் பிறர்க்குச் சரத்தி என்றுபொருள்; இங்குப் 'பிறகினைப்பொருள் பட
வேண்டி'பிறநலர் 'உடுத்தி' என்றபாடமே ஏற்குமென்ப.

அந்தரி = 'அச்சங்களுக்குப் பெயர்; இவன் கண்ணபிரானுக்கு உடன்பிறந்தா
ளாதலால் ஆண்டாளுக்கு சரத்தனானான். அந்தாதிலே [ஆகாபத்திலே]
அந்தர்த்தாவளாய் போனனாயால் அவளுக்கு. அந்தரி என்று பேராயிற்
றென்க.

மாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்துநலர்நலசி

பாப்பளச்சிட்டர்கள் பல்லாடூர்த்தேத்தி

பூப்பிணகண்ணிப் புனிதனோடென்றனை

காப்புராணகட்டக் கனாக்கண்டேன்தோழிநான்.

(சு)

தோழி!—;

பாப்பளர் கிட்டர்	} சிஷ்டர்களைப்பல
நன் பல்லார்	
சரல் திணை	} சரஸ்வதி திணைகளின
நீர்த்தம்	} நீர்த்தங்களை
கொணர்க்குது	
நலரி லேலி	} கண்ணுளந்து
எடுத்து வத்தி	} உச்சஸ்வரமாக
	} வேடுத்து மக்கள்
	} சாணம்பண்ணி

பூ பிண கண்ணி புனிதனோடு	}	(பலவகைப்) பூஷ்பம்
		கன் பிணத்தமலை
பூ பிண கண்ணி புனிதனோடு	}	மையுடைப்பவருய்
		புரமபரவானு
பூ பிண கண்ணி புனிதனோடு	}	கண்ணபிரானோடு
என்றனை		என்னை (இணைத்து)
காப்பு ராண் கட்ட		கண்ணகட்ட
நான் கனாக்கண்டேன்—		

சர்வவர்க்குத் திருமனகுருடைய திருவபிஷேக மகோத்தவத்திற்காக
பூவாசனவர்கள் நாலுஸமுத்திரத்துமுள்ள நீர்த்தங்கையுங்கொணர்ந்தாப்பொல
என்னுடைய கல்யாணமேற்றாத்தவத்திற்காக அவதிகளார்வபொலகளான பல்
அந்தணர்கள் நூற்றிசைகளினின்று நாரவனகப் புண்பதிர்த்தங்களைத் தொண்டு
வந்து, ஆயுஸ்ஸமுதலான கன்மைகொல்லாமுண்டாவதற்காக அந்தத் திர்த்தங்

கனாரலே தம்பதிகளாகிய எங்களைப் பலகாலும் ப்ரோஷித்து, “ஸூயாநாஸாஸௌ வஸூபுதாஸாஸாஸௌ” [ஸூயாநாஸாதே, ஸூபாஸாஸத்வமாசாஸாதே] இத்தயாதி வேதவர்க்கியங்களை உச்சசைஸ்ஸவரமாக எடுத்து ஒதி ஆபரீசுவாதங்கன்பண்ணிக் கண்ணபிரானோடு என்னை இணைத்துக் கங்கணாநூல்கட்டும் நினைமையைக் கனாவில் கண்டேனென்றான்.

நீளி = மிருகிபை உணர்ச்சும் உரிச்செயல்; மிகவும்; என்றபடி. நல்கு தல் - கொடுத்தல்; இங்கு, ப்ரோஷணம் செய்தல் ப்ராஹ்மண: என்ற வடசொல் பாப்பணன் எனத் திரிந்தது. பாப்பணர் - கிட்டர், பாப்பன்கிட்டர்; ப்ராஹ்மணயோநியிற் பிறப்புமாத்திரமின்றியே வேதங்களை கங்குற ஒதி ஆசாரவ்யவஹாரங்களில் ஒன்றுக்குறையாதிருப்பவர்கள். “பல்லாண் டெடுக்கேத்தி” என்பது ஆறுநீர்க்காரின் பாடம்; சியாக்நியானத்திற் “஁ கனாசாஸநமபண்ணி” என்றருளிச்செய்திருப்பதைக்கண்டு பல்லாண்டு என்ற பாடத்தைக் கற்பித்தனர்போலும்; “பல்லார் எடுத்த எத்தி” என்றபாடத் திறகே விபர்க்கியானம் நன்கு பொருந்தியிருக்குமாற்றைக் காண்பின்,

பூப்புகைண்ணி = கல்யாணப்பெண்ணுக்கு உயர்ந்த சேனையாலும் சிறந்த பூக்களாலும் அலங்காரம்பண்ணினால், கலியாணப்பிள்ளைக்கு அவை பெல்லாண் - பெண்டாதே ஒருபூப்பலர்த்தாலே அலங்காரம் அமைந்தபடி.

புனிதன் = பரிசுத்தன் என்றபடி; ஸ்ராகம் பண்ணிக் கையும் பவித்திரமுமாய் வைதிகவேதம் பூண்டு ஒருவர்மேலும் படாமல் மிக்க ஆசாரலையிருக்கு மிருப்பது தோற்றப் புனிதன் என்றிதன். ஆசாரம் சிறிதருறைந்தாலும் பெரியாழ்நூல்பெண்பிள்ளையைக் கொடுக்கமாட்டார்களென்று கண்ணபிரான் மிக்க ஆசாரங்கொண்டாடுமென்பது. புனிதனோடு என்றன்னை = புனிதனுக்கும் எனக்கும் என்றபடி. காப்புநாண் = முக்களார்த்தமான கங்கணாணிதம், காப்புநாண்கட்டளை ப்ரோஷிதருடைய காரியமென்ப. ... (ச)

கதிரோளிதீபம் கலசமுடனேந்தி *

சதிரளமங்கையர் தாம்வந்தெதிர்கொள்ள *

மதுரையாமன்னன் அழிநிலைதோட்டெங்கும் *

அதிரப்புகுதக கனுக்கண்டென்தோழிநான். *

(ரு)

தோழி:—

சதிர இளமங்கையர் } அழிய இளம்
தாம் } பெண்கள்
சதிர ஒளி தீபம் } ஸதிரயுடையஒளி
போன்றஒளியை
யுடைய முக்களரிபத்
தையும்
கலசம் } பொருகலசங்களையும்
உடன் எத்தி } கையில் எத்திக் கொண்டு

வந்து எதிர்கொள்ள எதிர்கொண்டவர்,
மதுரையார் } மதுரையிலுள்
மன்னன் } ஈர்த்து அரங்கு
கண்ணபிரான்
அழிநிலை தோட்டு, } பரதகைகளைச்
சாத்திக்கொண்ட
எங்கும் அதிர } பூமியெங்கும்
அதிரும்படியாக
புகுத எழுந்தருள்
நான் கனுக்கண்டேன்—

புருஷத்தாலும் வடிவமுடைய தங்கனையே எல்லாரும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்ற ஆழ்ந்தவாய்ந்தமாதர்கள் மங்களாஸங்குத்திக்காதத்திபங்களையும் பூர்ணமுடையங்களையும் எந்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவர, கண்ணிரான் பாதுகைசாத்திக்கொண்டு பூமி ஆதிநுரம்படி ஸந்தேசவுமாக நடந்துவருமபடியைக் கனவின் கண்ணிலென்கிறான்.

கதீர் என்று கிரணத்திற்குப்பேராயினும் இவ்ரு இலக்கணையால் ஸூர் வாய்க்குப்பேராகிறது. இவ்வடிகில் விளக்கு அணைந்தால் மங்களத்துக்குக் குறையாமென்று ஸூர்ப்பரணைப்போலே மிக்கவொளிபையுடைய விளக்குக் களைக் கொண்டுவருவதென்க, தீபம், கலசம் — வடசொற்கள்.

மதுரையார் மன்னன் = மற்றதிருநாமங்களின்காட்டில் இத்திருநாமத்தில் கண்ணபிராணங்கு வடிப்பு விஞ்சிநுக்குமென்பதற்கு ஒருஐதிற்புமருளிச் செய்யப் பெரியவாச்சாரனின்னை: — ஒருபக்தன் ஒருக்குணவிந்நததை எதிர்புருப்பண்ணி 'இவர்க்கு என்னதிருநாமம்சாத்தியோம்' என்று கிந்தியா நிற்க, பெருமான் அவனுடையகணவிலே வந்துதோன்றி 'அப்பா! எனக்குக் கண்ணுள்ளவென்று கிரணமாகளை இடாமல் மதுராமன்னன் என்றுபெயரிடு' என்று நியமித்தாராம்.

அடிநிலைதோட்டு என்பதற்கு "தன் திருவடிநிலைகளை அருகிருப்பார் கையில் கொடுத்தியிட்டு" என்பதாகச் சிலப்பொருள்வகார்து, பெரியவாச்சாரனின்னை கிவாக்கியாவத்தையார் - "[அடிநிலையித்தயாதி.] திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்தது" என்று அச்சிடுகித்தாரர்கள்: தோடுத்து என்றதைக் கொடுத்து என மயங்கி அச்சிட்டியிட்டனர், "திருவடிநிலைகளைத்தொடுத்து" = பாதுகைகளைச் சாத்திக் கொண்டென்க. பாதுகைவலித்த நடந்தாலன்றோ பூமியதிரும். கொத்து என் றிருத்தது கொடுத்து என்குயிற்று என்பாருமுள்ள.

"எவ்ருமதிரப்புகுத" என்றவிடத்திற்கு ஸம்வாதமாக ஒருஐதிற்பு மருளிச்செய்வர்: - முன்பு மஹாபயியத்தொழியிலே பூர்வமான் நடந்த போது பூமி நெளிந்ததென்று ஒருகார்த்தத்திலே கிடக்கக்கண்டு இதற்கு என்னபொருள்? என்று சிலமுதலிகள் சர்ச்சைபண்ணுகையில் "ஸ்ரீவேச ஸானன்றோ; அவன்நடந்தால் பூமிநெளியச்சொல்லவேணுமோ?" என்று ஒருஸ்வாமிசொல்ல; பட்டாராளிச்செய்யுமது கேட்கவேணுமென்று கஞ்சியர்

† [யஸ்மிந் ப்ரயாதே அஸாபூப்ருதோத்வாம் நகாம கேதாதவநிஸ் ஸ ஸாகா, ஸவாமநஸ் ஸர்வஹகர்மயஸ் ஸதா ஸ்ரிதாஸ்து மரங்நஸ்யிவ்ருத்தயே ஹரி:] என்றர்லோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பட்டணரக் கேட்க, “யாசகவருத்தியில் பதற்றத்தாலே அடிவிட்டபடியால்
பூமி கெளரித்ததானாம்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ஒருபூமிக்
காக அப்படி பதறிவந்தவன், பெரியாழ்வார் திருமகளைப்பெறுகைக்கு எங்காளோ
பதறமுட்டான்! (10)

மத்தளங் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத *

முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்தபந்தற்கீழ் *

மைத்துனன்மயி மதுகுதன்வந்தேன்னை *

கைத்தலம்பற்றக் கனாக்கண்டேன்தோழிநான். (11)

தோழி—

மத்தளம் கொட்ட } மத்தளங்கள் அடிக்கவும்
வரிசங்கம் நின்ற } நிரைதாழ்ந்தபந்தற்கீழ்
மைத்துனன் மயி } மைத்துனன்மயி மதுகுதன்வந்தேன்னை
மதுகுதன் } மதுகுதன்வந்தேன்னை

முத்துடைத்தாமம் } முத்துக்களையுடைய
நிரைதாழ்ந்த பந்த } நிரைதாழ்ந்தபந்தற்கீழ்
மைத்துனன் மயி } மைத்துனன்மயி மதுகுதன்வந்தேன்னை
மதுகுதன் } மதுகுதன்வந்தேன்னை

மதுகுதன்மயி, பலவகைவரத்தியங்கள் அடிக்கவும் சங்குகளுக்கிடம் இப்படி
மங்கவரத்தியகாஷம் முழங்காரிற், கண்ணிரான் முத்துப்பந்தளின்கீழே
எழுந்தருளிப் பாணிக்ரஹணம்பண்ணியருளக் கனாக்கண்டேனென்றான்.

“மின்றாத” என்றபடித்து நின்று என்றது வரத்தையாடி, மைத்து
னன் = அத்தைமைத்தன்: மாமன்மகளை மனைக்கு முற்றைநைபற்றி சப்
பிண்ணிப் பிராட்டிக்குக் கண்ணிரான் கைத்துனனாகவால் ஆண்டாழ்வார்
அந்தஸம்பந்தத்தை ஆகைப்பட்டு “மைத்துனன் மயி” என்கிறதென்ப.
மதுகுதன் = மது என்ற அகரணைக்கொன்றவன்; விரோதுநிரைதாழ்ந்த வல்ல
வன் என்றபடி. இங்கே வயர்ப்பாசுபூசைகிதி: — “[மதுகுதன்.] மயி, மயி
மைத்துனன்மைமுற்றையின்டென்று ஆரேனும் வந்து கைப்பிடிக்கப்பாசுக்கிதி
அவர்களைப்பழிப்படுத்து தானே ஸ்ரீகிருஷ்ணவல்லவனாய்த் தன்னைடை
மையைப் பிறர் என்னது” என்றாற்போது அவர்களைப்பழிப்படுத்து மை
கொள்ளவல்லவாய்த் து. (12)

லாயநல்லார் நல்லமறையோதிமந்திர்த்தால் *

டாசிலகாணல்படுத்துப் பரிதிவைத்து *

காய்சினமாகளிறன்னுன் என்கைபற்றி *

நீலவஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன்தோழிநான். (13)

தோழி!—;

வாய்நல்லார் } என்ருக ஓதின்
நல்ல மறை ஒதி } வைதிகர்கள்
மந்திரத்தால் } சிந்தை வேதவாக்கி
பாச இலை காணல் } யங்களை உச்சரிக்க,
படுத்தி } (அந்தந்தக்ரியைகளு
} க்கு இசைத்த) மந்திர
} காணக்கொண்டு
பாச இலை காணல் } பசுமைதங்கிய இலை
படுத்தி } கையுடைத்தான
} காணற்புலிவப் பரிசு
} காணமாக அமைத்து

பரிதி வைத்து } ஸமித்துக்களை இட்டு,
காய்சினம்மாசுனிநு } மிக்க விதைகை
அன்னான் } யுடைய மத்தகனும்
என்னை பற்றி } பேரந்தென்காண
தீ வலம் செய்ய } என்னைப்பிடித்
கான் கனக்கண்டேன்— } துக்கொண்டு
அக்கியைச் சுற்றிவர

வாயில் நல்வேதமோதும் வேதிபர்கள் கர்மகரண்டங்களைச் சொல்லுவதைப்
நீக்கே பரப்பறமல்லவருபபாக்களான புருஷஸூக்தம் உபநிஷத்து முதலான
வேதங்களை ஒதி, அதிகம்பிரசாடையையுடையான கண்ணிரான் ஸமந்தாகமாக
அக்கிரகாரியங்களைநடத்தி, என்னைப்பிடித்துக்கொண்டு ஹோமாக்ரியைப் பரத
ஷிபிமாமாகச் சுற்றிவரக் கனக்கண்டேனென்கிறான்.

முதலடியில், ஓதிஎன்றது எச்சத்திரிபு, ஓதஎன்றபடி, வாய்நல்லார்நல்ல
மறைபோத, காய்சினமாகுநிறன்னான் - மந்திரத்தால் பாசிலைகாணற்படுத்திப்
பரிதிவைத்து, என்னைப்பற்றித் தீவலஞ்செய்யக் கனக்கண்டேன்.

வேதராகியில் தேவதாரத்தாப்சம்ஸாரபாக்களான பாகங்களும் உள்ளமை
யால் "ந ஸமாந்ததய்போ விபேஷேண வேதமந்த்ரோப்யவைஷ்ணவா" என்றபடி
அவற்றை உபேக்ஷித்து வைஷ்ணவங்களான வேதபாகங்களை ஒதினார்களென்
வகக்காக "நல்ல மறைபோதி" என்னப்பட்டது. 80. 11 என்றவடசொல் மந்திர
மெனத் திரிந்தது. பரிதி—வடசொல். காணற்படுத்தவதும் பரிதிவைப்பதும்
அக்கிரகாரியங்கள், ஆண்டாளைக் கைப்பிடிக்கப் பெற்றமையாலுண்டான செருக்
குக்குக் காய்சினமாகுநிறின் செருக்கு ஒக்கும். என்னைப்பற்றித் தீவலஞ்
செய்ய, = திருமங்கலிபதாரணத்திற்குப்பிறகு தீவலஞ்செய்தல் முறைமையென்ப,
தம்பதிகள் தங்களுடைய அன்பை அக்கிரகாரிகமாக்குகிறபடி. இந்தத் தீவலஞ்
செய்தல் ஸப்தபதி எனவும்படும்.

இம்மைக்கும் ஏழெழிறவிக்கும்பற்றுவான்
நம்மையுடையவன் காராயணனநம்பி
சேம்மையுடைய, திருக்கையால் தாளப்பற்றி
அம்மியிதிக்கக் கனக்கண்டேன்தோழிநான். (அ)

தோழி—
இம்மைக்கும் — இப்பிழலிற்கும்
ஏற் ஏற் பீழலிற்கும் மேலுள்ள பிழலிகள்
எல்லாவற்றிற்கும்
பற்று ஆவான் சாண்யுயிருப்பவனாய்
சம்மை உடையவன் சமக்குசேவியாய்
சம்பி வைகல கல்யாணானு
பரிபூர்ணனாய்

காராயணன் காராயணனான் கன்
ணபிராட்
செம்மை உடைய செம்மை (நாது)
திருக்கையால் திருக்கையினால்
தான் பற்றி (எனது) காலேப்பிடி
தது
அம்பி மிதிக்க அம்பியிடுமேல்
எழுத்துவைக்க
சான் அருக்கண்டேன்—

“உன்றன்னேடுற்றோடுமொய்சுவோ முனக்கே உறாட்செய்வோம்” என்றபடி
காலதத்துவமுள்ளதனையும் நம்முடைய பணிவிடைகளை எற்றுக்கொண்டு சம்மை
கோக்குமவனான கண்ணபிரான் தனது செந்தாயரை மணப்போன்ற திருந்
க்கையாலே என்காலைப்பிடித்து அம்பியிடுபிக்கக் களுக்கண்டேனென்றிருள். இது
அக்மாரோஹணம் எனப்படும். மணவாஸப்பிள்ளை மணவாட்டியின்காலைப்
பிடித்துக்கொண்டு போய் அம்பியை மிதிக்கச்செய்வது முறைமையோ? பெண்
பிள்ளையின் காலை ஆண்பிள்ளை வந்து பிடிப்பது பொருத்தமோ? இது ஸாஸ்தா
மரியாதைக்குச் சேருமோ? அப்படி பரமாரணத்தானுண்டோ வென்று பல
பேர்க்கு இதிலே கிசிகிதையைபிறக்கும்; திருக்கையால் தாள்பற்றுகையெனபறு
அஸாஸ்தரீயமான காரியமென்று சிலர் க்காத்தழர் கழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால்
அவர்கள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை கியாக்கியானவைகரியின் எவ்வாறாய்ததை
ஆராய்ப்பெற்றில் போலும்; கியாக்கியானவழிவருக்தி வருவாது:— “[செம்மை
யுடையதிருக்கையால்தாள்பற்றி] பிள்ளையுறவு முறையார் வேண்டா வென்பர்கள்;
பெண்பிள்ளையுறவு முறையார் வேணுமென்னுநிற்பர்கள்; இப்படி இரண்டுதலை
யிலுள்ளாரும் வராததை சொல்லாநிற்கச்செய்தே காலேவந்து காலைப்பிடிக்கக்
கணிசியாநிற்குமாயதது. அதாவது—ஆச்சரிதர்நான் பிடிக்கவென்றால் இருபாத
கையாய்தது. உபதேசிகாலத்திற் போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது; உப
தேசிப்பது அவன்காலைப்பிடிக்கக்கடவதாய்; பரிமாற்றத்திலவந்தால் அவன்தான்
கால் பிடிக்கும்படியாகவரத்திருப்பது [தோழி! நான்] அவன்எவ்வா
வம் நீ சொல்லக் கேட்பபடியே அதுபவிக்கப்பெற்றேன்.” (அ)

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைமார்தாம்வந்திட்டு *

எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேகிறுத்தி *

அரிமுகனக்கதன் கைம்மேலென்கைவைத்து *

பொரிமுகநதட்டிக் களுக்கண்டேன் தோழிநான்.

(க)

<p>தோழி— ஸரி சிலை வாக் } அழியெ லிப்போன்ற முகம் } புருவத்தையும் ஒளி பொருத்திய முகத் தையு முடையவர்க தாய ஸ ஸ்ரீமார் தாம் என்று தமையன்மார்சம் வந்த ஸரிமுகம் பாரித்து அன்னியை கண்ணு ஜ்வ விச்சச்செய்த முன்னே வாய்க்கா } அத்த அன்னியிக்குண் கிடைத்தி } சே என்னை கிடைத்தி</p>	<p>அரி முகம் (திரிபண்ய வதத்திற் காச) விரிமுகத்த தையுடையனும் அவதரித்த அன்னபிரானுடைய திருக்கையின்மேலே என்னுடைய கையை வைத்து பொரி பொரிகளை முகத்து அட்ட அன்னிப்பரிமாற காண் கண்கண்டேன்—</p>
--	---

அப்பரிமிதித்ததற்கு 'லாஜிஹாமம்' செய்வது முறைபை; அதாவது பொரி வையிட்டு ஆதராகிசெய்தல்; அது கடற்கபடியைச் சொல்லுகிறான் இட்பரட்டில். பரமோகசுத்திரிகை என்னும் க்ரந்தத்தில் விவாஹபரகாணத்தில் லாஜிஹாமமுறை வகையிடத்து "வத்தூலெவாடியெவா லாஜா தாவவ திதெதுகெ" [பத்யாஸ் ஸே நர்யோ லர்ஜாநவபதித்யேக] அதாவது—மணவாட்டியின் கூடப்பிறந்தவன் பெரியவன் எடுத்தியவதாகச் சிறிதென்றை என்று சொல்லப்பட்டிருந்ததாலும் அதைத்தவரவரர் அப்படியேசிறப்புகாலும் "என்னமார்தாம்பலத்திட்டுப் பொரி முகத்தட்ட" என்கிறான். என்னமார்=என் னமார்-தமையன்மார்; இப்பதம் திருவார்தொழிலிலும் [ஆனார்பத்தில் இரண்டாக்திருவாய்மொழியில்—வழும் பட்டில்] பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன காண்க: "என்னமார் தன்பபவமென்னா ளுருகன்று தடிபிணக்கே."

சிலைபோன்ற புருவமென்னவேண்டுமிடத்துச் சிலை என்றது—முற்று வனம். "நாகி வையங்கொண்ட தடக்கமுறைகட்கே" என்றதுபேரல்; "கஞ்சைக் காப்பத் தருவில்லி" என்று மேலும் வரு. ப்ராதாக்களுடைய முகத்தை வர்ணிப்பதற்குக் கருத்துத் தோன்றப் பெரியவாச்சான்பின்னை விபாக்கியானிக்ிறார்— "என்னுடைய ப்ராதாக்களானவர்களே இறக்கெல்லாம் அபிமாதிகள் என்னுமிடம் தங்கம்முகத்தென்னியிலே காணுற்படியாக வந்து அக்கிமுகத்தைப் பாரித்து, காண் விரிபாரவே இறங்கக் கன்னையெடுத்து முன்னேகிதுத்தி."

மைத்துவமைமுறையுடையார் கல்யாணப்பின்னையை இனிப்புபடுத்திச் சிறிதென்னுமென்று சில சேஷுடைகன்செய்வது வழக்கம்; அப்படியே கண்

செய்யின் விஷயத்தில் சிலர் செய்யப்பார்த்தபோது அவற்றை அவன்லகியுஞ்
செய்யாமல் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிடுக்களுக்கேவெருந்தபடியைக்
காட்டுமாறு அறிமுகன் என்ற அடைமொழி.

முகந்த அட்டெல்—எடுத்துப் பார்த்தேய்தல்.

(க)

குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து *

மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணநீர் *

அங்கவனோமே உடன்சென்றங் காளைமேல் *

மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன்றோழிநான்.

(ங)

தொழி—

குங்குமம்	குங்குமக்குழம்பை
அப்பி	உடம்பெல்லாம்பூசி
குளிர் சாந்தம்	குளிர்ந்த சாந்தத்தை
மட்டித்து	சனக்கத்தடவி
ஆனை மேல்	மத்தகஜத்தின்மேலே
அவனோமே உடன்	அக்கண்ணபிரா
சென்று	னோடு கூடியிருந்து

மங்கலம் வீதி	(விவாஹரீயித்தமான)
	அலங்காரங்கள் வி
	னங்குமின்ற வீதி
	களிலே
வலம் செய்து	வளர்வலம் வந்து
மணம் நீர்	வஸந்த ஜலத்தினால்
மஞ்சனம் கூட்ட	(எங்க ளிருவரையும்)
	நிரும்புசனம் பண்
	னாவதாக
	காஜ் கனாக்கண்டேன்—

கண்ணபிரானும் தாதுமாக அக்ஷிணம்பத்திலே சிலரொழிகை இருங்கேர்த்த
மையால் அப்போதுண்டான வெப்பப் பொறுங்கமுடியாததாக அகற்குப் பரி
ஹாசமாகக் குளிர்ந்த குங்குமக்குழம்பையும் சந்தனச்சேற்றையும் திருமேனி
யெங்கும் அப்பி இந்தத் திருக்கோலத்தோடே இருவருமானசேர்த்தியாய் ஆனை
யின்மீதேறித் திருவீதிவலம்வந்து, பிறகு வஸந்தஜலத்திலே மஞ்சனமாட்டப்
பெற்றதாகக் கனாக்கண்டேனென்கிறான். பச்சைக்கயானத்தன்னிரவு நடை
பெறும் வஸந்தஸ்நானம் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டதென்க. (ங)

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவியை *

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதைசொல்

தூயதமிழ்மலை யீரைந்தும் வல்லவர்

வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வாரே.

(கக)

வேயர் புதற்	வேயர் குலத்தவரால் புதுப்பட்டவரால்	சொல்	அருளிச்செய்தது
விலிபுத்தூர்	விலிபுத்தூர்க்கு	தாய	பரிசுத்தமாய்
கோன்	தலைவரான பெரி யாழ்வாருடைய (திருமகனான)	தமிழ் மாலை சர் ஐந்து	தமிழ்தொடை யான இப்புத்தப் பாட்டுக்களையும்
கோணை	ஆண்டான்	வல்லவர்	ஒதவல்லவர்கள்
தான் ஐயனுக்கு	தான் கோபால	வாயும்	சுற்றுலக்கண்ணமாத
ஆக அண்ட	கருவுணனுக்கு	சல் மக்களை பெற்றது	விலகலுண்டான புத்தி
சொலினை	வாழ்க்கைப்பட்டதா	மகிழ்வர்	சர்வனைப்பெற்றது
	கக அனுகூலப்படி		ஆரத்திக்ப்
	யைக் குறித்து		பெறுவர்கள்

ஆய்வுத்திரனாயி கண்ணபிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாக ஆண்டான் கருக் கண்டபடியை வெளியிட்ட இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள் பகவத்கிவ்யத்தி லே பராவணையமுடைய விலகலுணபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பரமான்மதமடைவர் களென்று—இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பல்ஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினபடி.

தமிழ்மாலைக்குத் துய்மையாவது—அதுபவத்தின் பரிவாஹருபமாகப் புறப் பட்டதாயிருக்கை, கவரசாதுரியத்தைக் காட்டுவதற்கென்றே கவிபண்ணு வாசைப்பெரலன்றே ஆண்டான்.

வாயும் நன்மக்களை = “மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களை” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இக்காலத்தில் கல்யாணம் நடக்குமிடத்து, பச்சைக்கல்யாண திணத்தினன்று அத்யாபகர்கள் இத்திருமொழியை ஒதிச் சீர்பாடல் பாடும்போது, “சீர்பாடி களிமண்பாடப்போமே” என்று ரீட்டுவதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் கேட் டிருப்பார்கள்; அந்தவாக்கியத்தின் உண்மையான ஆதாரங்களை எப்பிட்டதென்று பலர் கிமர்சிப்பார்கள்; “தளிர் பண்படுப்போமே” என்றிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் திருத்துவர்; “தனுவம் பிடிப்போமே” என்றிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் திருத்துவர்கள்; (ஒவ்வொரு சீர்பாடலுக்கும் அத்யாபகர்கள் தனுவம்பிடித்துத் தாழ்ப்புலம் பெறுதல் சிலஜர்களில் வழக்கமாம்.) “சீர்பாடிக் களிமின் களிப் போமே” என்பதுதான் உண்மையான வாக்கியமென்று அழகிய மணவாழ்ச்சியர் அருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கை, சீர்பாடல்பாடி ரீங்கன் சந்தோஷிப்புகள், நாங்க ளும் சந்தோஷிப்போமே என்றபடி. இந்த வாக்கியத்தை இசையிலே ரீட்டிச் சொல்லுப்போது “களிமின்காளிப்போமே” என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தார் கள் முன்னோர்; நாளடைவில், “களிமண்பா” வாகவும், “டப்போமே” யாகவும் விகாரத்தைப் பெற்றொழிந்தது.

அடிவரவு:—வாரணம் நாளை இத்திரன் நகரத்தை கதிர் மத்தளம் வாய் இன்றை வரிசிலை குங்குரம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆறும் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஓயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந்திருமொழி கருப்பும்.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில், மணாரீர்மஞ்சளமரட்டுமளவும் கனககண்டநாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸம்சரேஷ்டமும் எவப்பாதுபவமாகத்தானே நடத்தெறியதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வத்பவத்தில், கண்ணபிரானது திருவதரத்தின் அமுதத்தைப் பருகப் பெற்ற ஆண்டாள் கண்விழித்துக்கொண்டவரே 'அந்தோ! இத்தனையது பவமும் கன்வாகவா கழிந்தது!; மெய்யே அதுபவிக்கப்பெற்றதாக நினைத்துக் களித்திருந்தேனே!; தெய்வம் இப்படியா நம்மைவஞ்சித்தது' என வருத்தினாள். கண்டறக்கமுக்கொள்ளாமல்போதுபோக்குமுபாயமும் தோன்றாமல் சிந்தி நாழிக்க அலைபயந்தாள்; அவ்வளவில், 'கண்ணபிரானுடைய திருவாயமுதத்தை நம்மைப்போலன்றியே வித்தபாதுபவம் பண்ணப்பெற்றவர்கள் யாரே துறாண்டோ?' அன்று அவன் நம்மை வஞ்சித்ததுபோலவே எல்லாரையும் வஞ்சிப்பவன் தானே! என்று சிந்திங்கத் தொடங்கினாள். அவனுடைய இடத்திருக்கைகளிலே நித்தயவாஸம் செய்கிற திருச்சங்காழுவான் அத்திருவாயமுதத்தை இடைவிடாது அதுபவிக்கும் பாக்கியமுடையவன் என்றுணர்ந்தான். 'ஹாஹா! அவனுடைய பாக்கியம் என்ன பாக்கியம்!' என்று கொண்டாடி, ஒருபக்கத்தில் பீதிபீதகரவுமும் மற்றொருபக்கத்தில் அஸுரமாதிரியுமுமாய் அப்பாஞ்சசன்னியத்தையே கெஞ்சில் இடைவிடாது அதுஸந்தித்தான்; அந்த பாவநாபரகரவுமானது அத்திருச்சங்காழுவானைக் கண்ணெனினோ. தோற்றவிக்க, ஆண்டாள் அவளை முன்னிலையாக விளித்தா, "ஓ பாஞ்சசன்னியமே! கண்ணபிரானது திருப்பவளத்தினமுதத்தை நீ இடைவிடாது அதுபவியாதின்றாயே; அத்திருவாயின் பரிமளமும் அவ்வமுதத்தின் ரஸமும் எப்படியிராநின்றது? சிந்துசொல்லாய்; நாதினாலாவதுகெட்டு மகிழுகிறேன்' என வினாவுதரம் அச்சங்கினுடைய பார்வையிசேஷத்தைக்கொண்டாடிச் சொல்லுவதுமாய்ச் செக்குகிறதி-இத்திருமொழி.

பெருமன்னைக்காட்டிலும் ஆண்டாளுடைய பாக்கியம் விதுபெற்றதென்ன வேணும்; ஈனெனில், 'யெருமான்' பிராட்டியைப்பிரித்து கொத்திருத்த காலத்திலே அப்பிராட்டியைக் கண்ணென்று ஒருருரங்கைப் பார்த்து "கயலிலா-கமலம்பா-ஹா" [கதமுரு கதம்பா-ஹா] என்று- அவளுடைய துடையழகு எப்படியிருக்

விறறு? தோளமுரு எப்படியிருக்கிறது? சொல்லிக்காண்' என்று வினவப் பெற்றார்; இவ்வாண்டான் அப்படி ஒருருகங்கைப்பார்த்து வினவவேண்டாதே எம்பெருமானது திருக்கையை ஒரு கொடிப்பொழுதும் விட்டுநீங்காதே நித்யா துபலம் பண்ணும் பச்சியமுடைய சங்கை கோக்கிக் கேட்கப்பெற்றது நெந்த மாக் கிறே. உசர்த்துணைக்கும் உரியார்களைடப்பது அரிதன்றோ.

கருப்பூரம்நாமமோ கமலப்பூநாமமோ *

திருப்பவளச் செல்லாப்தான் தித்தித்திருக்குமோ *

மருப்பொசித்தமாதவன்றன் வாய்ச்கவையும்தாற்றமும் *

விரும்புநற்கேட்கின்றேன் சொல்லாழிவேணசக்கே.

(க)

ஆழி வேணசக்கே	{ கம்பிரமாய்வெருத் திராவிட மூபாஞ்ச ஜ்யாழ்வானே	திரு பவளம் செம் வாய் தான்	{ (அப்பெருமானு டைய) அழகியபவ ளம் போன்ற சிலந்த திருவதாமானது
கருப்பு ஒகித்த மாதவந்தன்	{ (குலையாயிட யானே விண்) கொம்மைய முறித்த கண்ணபிரா ஜனுடைய	கருப்பூரம் காமமோ?	{ பச்சைக்கற்பூரம் போல் பரிமளிக்குமோ?
வாய் கவையும் காற்றமும் விரும்புந்து	திருஅதரத்திலுடைய சுதைதையும் பரிமளத்தையும் ஆசையோடே	கமலம் பூ காமமோ?	{ (அல்லது) தாமரைப்பூப்போலே பரிமளிக்குமோ?
கேட்கின்றேன்	{ (உண்ணக்) கேட்கிறேன்;	தித்தித்திருக்குமோ	{ மதுமான் ஈஸத்தை உடைத்தாயிருக்கு மோ?
		சொல்	{ (இன்னபடியிருக்கு மென்று எனக்குச்) சொல்

கம்பிரமான் றுருதயத்தையும் பரமசுத்தஸ்வபாலத்தையுமுடைய சக்கே! உண்ண ஆசையோடு ஒருவிஷயம் கேட்கிறேன், சொல்லவேணும்; உனக்குத் தெரியாத அப்பாத்தையப்பற்றி நான் கேட்கப்போகிறதாக நினைக்கவேண்டா; உண்ணாவிடானது திருவகாத்திலே ஊதுகின்ற அமுதத்தின் ரஸப்பரிமளங்களைக் குறித்துக் கேட்கிறேனிக் தனையல்லது வேறில்லை; அவ்வமுதமானது பரிமளத்திலே பச்சைக் கருப்பூரத்தை ஒத்திருக்குமோ, அல்லது தாமரைப்பூவை ஒத்திருக்குமோ? ருத்கிலே திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் குறிப்பிடக்கூடியவன்து யாதொன்றார் எனக்கு ஸ்பூரிக் கவில்லை; விலகாதுமான தித்திப்பை உடையதாயிருக்குமோ? எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேணும் என்கிறேன்.

“கருப்பூரம்நாறுமோ”, “கமலப்பூரம்நாறுமோ” என்ற இரண்டிடத்திலும் உலம்வருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; கருப்பூரம்போல் நாறுமோ கமலப்பூரம்போல் நாறுமோ என விரிக்க.

கவையும் நாற்றமும் = வாயினுடைய பரிமளத்தையும் வாயமுதத்தினுடைய சஸ்கந்தையும் என்க; ஆழிவேண்சங்கே = ஆழி என்று கடலுக்கும் பேராதலால், கடலில் நின்று தேர்ன்றிய வெண்சங்கே! என்றுரைத்ததுமாம். “[வேண்சங்கே!] கைவிடாதே அறுபவியாநிற்கச்செய்தேயும் உடம்பு வெருள்கும்படியிறே இவனுடைய ஆற்றுகை” என்ற வீபாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகுநாண்மின்: சங்குக்கு வெண்மை இயற்கைக்குணமன்றுபோலும். ... (க)

கடலில்பிறந்து கருநாது, *பஞ்சசன
ஊடலில்வளர்க்துடைய ஊழியான்கைத்தலத்
திடரில்* குடியேறித் தீயவசூர் *
நடலைப்படமுழுக்குக் கோற்றத்தாய்நற்சங்கே. (உ)

சங்கே	அழியசங்கே! (சீ)	ஊழியான்	எம்பெருமானுடைய
கடலில்	ஊழித்தலே	கை தலம் திடரில்	கைத்தலமானிற
பிறந்து	பிறந்து	குடி ஏறி	உத்தரத்தானத்திலே
	(அங்குநின்றும்).	தீய வசூர்	குடியுக்கு
பஞ்சசனன் உடலில்	பஞ்சசனனென்ற	கடலை பட	கொடியவர்களை
போய் வளர்க்து	அஸூரனுடைய	முழங்கும் தோற்	அசூரர்க்கம்
	சீர்த்திந்நிப்பாய்	றத்தாய்	தூதப்படுப்படி
	வளர்க்து.		ஒலிசெய்யுப்படியான
கருநாது	(இப்படிபிறந்தவிட		மேன்மை யுடையை
	தனையும் வளர்க்க		யாபிரகரிக்கும்.
	விடத்தையும்)		(உன்பெருமையேபெருமை.)
	நினைவாமல்		

சங்கே! நீ பிறந்ததெங்கே? போய்வளர்க்ததெங்கே? உப்புக்கடலினின்று அசூரனுடைய உடலுக்குள்ளே போய்வளர்க்தாய்; இப்படி மட்டமான குலத்திலே பிறந்து வளர்க்தவுள்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணப்பெறுதலும், அவனுடைய திருவாயினிருந்துகொண்டு அஸூர்ராசாஸாதிகள் குடல்குழம்புப்படி கோஷம் செய்கப்பெறுதலும் வளர்க்தது என்னபாக்கியம்!; உன்மையலமுன்பத்தை என் சொன்னோம்? என்மிருகம்,

கருநாதுளன்ற எதிர்மறையினையெச்சம் குடியேறி என்றதில் அவயித்து, பிறந்தவிடத்தையும் வளர்ந்தவிடத்தையும் சிறிதும், ஸ்மரியாமல் அடியோடு மறந்து எப்போதும் எம்பொருமானது திருக்கைத் தலத்திலேயே குடிவாழ்ந்து என்று பொருள் தரும். இனி, “கருநாது பஞ்சசன ஓடலில்வளர்த்து” என உள்வாழ்வு அச்வயித்தலுமாம்; பஞ்சசன ஓடல், அலுவலத்தன்மையை [எம் பெருமானிடத்துப் பகைமைபூண்டவன்னன்னுமிடத்தை] ப்பாராமல் அவனது உடலில் வளர்த்துள்ளவாடி. ஊழியான் = என்றும் அழிவின்ற நெடுங்காலம் வாழ்வன்; அகம்முடிந்தகாலத்தும் தாவரின்று அனைவனாயும் கோக்குமவன்; காலத்துக்கு நிர்வாஹகன் - எனப் பலபொருள்களுடை; எம்பெருமானுக்கு வாசகம். “கைத்தலத்திடர்” = திடர் - உயர்த்தலத்தான். நடலைப்பதேல் - தன்ப மடைதலும் நடுக்கமடைதலும்; “ஸகோஷோ தார்த்தளாஷ்டாணம் ஹருதயாரி ஸ்யதாயத்” என்றகேச இங்கு நினைக்கத்தக்கது. “தோற்றம் = மென்மை.

“முழங்குந்தோற்றத்தவனான் நற்சங்கே! மாதவன்நன் வாய்ச்சளையும் நாரற்றமும் யிருப்புற்றுக்கேட்டினேன் சொல்” என்று “தேப்பாட்டோடே” உட்கு அச்வயித்தலுமாம்.

ஒரிடத்திற் பிறந்து ஒரிடத்தில் வளர்ந்து ஒரிடத்தே குடியேற்றதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விடத்தில் கண்ணிராறுடைய நிலைமை நிலைவுக்கு வரும்; சங்கு கடலிற்பிறந்ததுபோல அவன் யதஞ்சுத்துப் பிறந்தான்; சங்கு அகரணுடைய உடலில் வளர்ந்ததுபோல அவன் அசுரத்தன்மை பூண்டவனான் கம்ஸனுக்குள்ளாய் இறையிறுத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தான்; சங்கு கைத்தலத்திடரிற் குடியேறியதுபோல அவன் காலயவகராஸத்தாதி களுக்காரப்போய் ஸ்ரீத்வாரகையைப் படையிடாடிச்செய்த அக்கே குடியேர் னான்; சங்கு நியவகாரை நடலைப்படுத்தவதுபோல அவன் துர்போதனைகளை மன்னுண்ணும்படி செய்தான். இப்படிவளரலே திருச்சங்கானது எம்பெருமா னேரி பரமஸாம்யம் பெற்றிருக்கின்றதென்பதும் ஆண்டாறுது கொண்டாட் டத்தில் உள்ளுறை.

தடவரையின்மீதே சாற்காலசந்திரன் *

இடையுவரலில்வந்து எழுகதாஸேபோல * நியம்

வடமதுரைபார்மன்னன் வாசகதேவன்னைகயில் *

குடியேறிவிற்திருந்தாய் கோலப்பெருஞ்சங்கே:

(ரு)

கோலம் பெரு	அழகியபெரிய	வடமதுரைபார்	வடமதுரையிலுள்ளார்
சங்கே	சங்கே!	மன்னன்வாசக	சங்கு அசுரனாகண்ண
சாற்காலம் சந்திரன்	சாற்காலசந்திரன்.	தேவன்னைகயில்	பிராணுடையதிருக்
உவா இடையில்	பெண்ணியினன்று		கையில்
தடவரையின்	பெரிய உதயகிரியிலே	குடி ஏறி	குடிபுறந்து
மீதுவந்து	வந்துவந்திராத்	வீற்றிருந்தாய்	உன்மென்மையெல்லாம்
எழுந்தாற்போல	போல		தோற்றிராசிக்ரும்.
நியம்	நியம்		

சாத்தகாலத்தில் எல்லாக்கலைகளும் நிரம்பின பூரணசந்திரன் உதயநிரியின் மேல் ஊத தோற்றநிறப்போலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜயமே! நியும் கண்ணிரானது. திருக்கையின்மேலே அழகாக விற்றிருந்த தோற்றநிறமும்; உனது பெருமையே பெருமையென்று கொண்டாடுகிறான்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கை தடவரையாகவும், திருச்சங்காழ்வான் சாத்தகால சந்திரமண்டலமாகவும் உருவகப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமை அந்நகர உலா என்று அமாவாசையாகும் பெளர்ணமியிக்கும் பெயர்; இங்கும் பெளர்ணமி விவகரிதம்; இடை உலாவில் = உலாவிடையில் — பெளர்ணமியிலே என்னை. இனி, உலா என்று கடலுக்கும் பெயருண்டாதலால், 'கடலிடை'யிலின்றும் தடவரையின்மீதேழந்தற்போல் என்றமுறைக்கலாமாயினும் கூறவருன்றும், சாத்தகால சந்திரன் = ஸடசேவல்தொடர். வாசுதேவன் என்றது - வஸுதேவருடைய புத்திரன் என்றும் எவரும் நிறைந்துறையும் கடவுள் என்றும் பொருள்படும். (௩)

சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரான்கையில் *

அந்தரமொன்றின்றி யேரியலன்செவியில் *

மந்திரங்கொள்வாயேபோலும் வலம்புரியே *

இந்திரனுமுன்னே செல்வத்துக்கேலானே. (௪)

வலம்புரியே! வலம்புரிச்சங்கே 1,
தாமோதரின்சையில் கண்ணிரானதுதிருக்
சந்திரமண்டலம் } சந்திர மண்டலம்,
போல் } போலே
அந்தரம் ஒன்ற } இடைவிடாத
இந்திரன் } திருத்த கொண்டு
அவன் செவியில் அவனுடைய கையில்

மந்திரம் கொள் } ஏதோற்றவயம்பேச
வாய் போலும் } கிருப்போலிசாசினியும்;
இந்திரனும் } செல்வத்தில்கிக்க
} வனாசப்புசம்பெற்ற
} இந்திரனும்
செல்வத்துக்கு ஐசுவர்யலீலையத்தில்
உன்னோடு வலான் உனக்கு இணையாக
மாட்டான்.

கண்ணிரானுடைய திருக்கையிலே சந்திரமண்டலம்போலே கிளங்காறின்று கொண்டு ஒருநொடிப்பொழுதும் அத்திருக்கையை விட்டுப்பிரியாமல் அங்கே யிருந்தகொண்டு அவனுடைய திருச்செவியேயோடே அணைந்தாற்போலிருப்பதனால் அவனது திருக்கையில் ஏதோ உறுவயம் ஒதவான்போலேயோகின்றாய்; சிறந்த செல்வம்பெற்றவனுடைய புகழ்ப்படுகின்ற இந்திரனுக்கு உன்னவடி செல்வாவில்லா னாயாலே நீ ஒப்பற்ற ஐசுவர்யம் அடைந்தவனாயிராநின்றாய் என்றிருள்.

“அவன்செவியில் மந்திரங்கொள்வாயேபோலும்” என்றவிடத்து விவாகப் பெ யானுதிஸக்தி: — “மும்மைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாதாச் பலருமுண்டு என்று

திருச்செவியிலே சொல்லுகிறப்போலிருக்கிறது அவன் செவியிலே தலையத்
புதுச் சொல்லுவான்போல கிருக்கை. கொள்கை— கொடுக்கை.” — என்று.

இத்திரனும் என்ற உம்மையால், இத்திரன் செல்வத்தில் சிறந்தவ
னென்று விளங்கும் : அவனிலும் விஞ்சிய செல்வமுடையார் பலரிருக்க
வதற்குமுன் அவ்வித்திரனை உம்மையாகொடுத்தெடுத்தது எவ்வனையெனில் ;
இத்திரன் பெரிவரசர்சான்றிள்ளை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்தார் : —
இத்திரன் தானிடமிருந்தபோது மழைபெய்யித்தும் அல்லாதபோது தவிர
தூர்ப்போருகையாலே ஐசுவர்யமுள்ளது அவ்வித்திரனுக்கே என்றிருப்பர்கள்
இடைபருதியிடச் சிறுகளும் ; ஆனதுபற்றியெயன்றோ அவர்கள் அவ்வித்திரனுக்கே
ஆராதனை செய்துவந்தார்கள். இப்போது ஆண்டான் இடைப்பெண்மாதிரியில்
இருக்கின்றாராதலால் அவ்விடைப்பெண்களின் கருத்தின்படி அருளிச்செய்
நிலும் என்பது முதல் ஸ்ரீமாதாம். இரண்டாவது ஸ்ரீமாதாம் ; — இங்கு
இத்திரன் என்றது ஸ்ரீமாதா தாமதமாயினவையே சொல்லிற்றுகவுமாம் ; வேத
வேதாந்ததாத்ரபியங்களை நிஷ்கல்மஷமாகத் தேர்த்துணர்ந்துள்ள பெரியாழ்
வாரது திருமாதாமாதலால், இத்திராதிஸ்பத்தியுள் பரமாத்மவாகுகக்கொண்டு
வேதாந்தசாஸ்திரத்திதாந்தமாகையாலே அதனைப்பொற்றிக் கூறினபடி. ஸ்ரீ
மாத்யத்தில் முதல் ஆத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தின் முடிவு அதிகாரணமாகிய
இத்திராதிஸ்கோணத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தகும். பரமாத்மாவும்
உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏவான் என்றது— அவனுடைய ஸ்வாதத்திரியச் செல்
வமானது உன்னுடைய பராதத்திரியச்செல்வத்திற்குத் தேர்த்துப்போய்கிடு
கென்கை. பராதத்திரியத்தின் எங்கிலைத்தில் நிற்பவர்களையன்றோ வசுபுரீஸம்பந்
தமாகக் சொல்லிப்போருவது : “ அசகர்த்தான்டி சூரிமரகசயல்லால் அசக
யெண்ணென் மற்றாசுதானே.” (ச)

உன்னோடேனே ஒருகடலில்லாழ்வாரை *

இன்னுரீனையாரென்று எண்ணுவாரில்லாகாண் *

மன்னுகின்ற மதுகுதன்வாயமுதம் *

பன்னாளுமுண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே.

பாஞ்சசன்னியமே! - சம்மே!

ஒரு கடலில் ஒரோகடலில்
உன்னோடு உடனே உன்னோடு கூடவே

வாழ்வாரை } வாழப்பித்தவர்
 } அனைத்து மனமுள்ள

இவ்வூர் இவ்வயார் } ஒரு பதார்த்தமாகவும்
என்று எண்ணுவார் } மதிப்பாரில்லை என்று
இவ்வூர் தான்

(பி. ஐ. எஸ். கல்யாணசுந்தரம்)

மன் னுமி சிந்த	}	எங்ஙன் வாயியா
		யிராதித் த
ம.திரு.த.வி		கண்ணியோ ணுடைய
வாய் அருந்தம்		திருவாயினுதத்ததை
பல் தாளும்		பலகாலமாக
உண்கின்றாய்		பருகுகின்றாய்..
(அனையால் நீயேயாக்யசாலி.)		

ஓ பாஞ்சசன்னியமே! நீ பிறந்தவிடத்தில் உன்னைப்போலப் பிறந்தவர்கள் எத்தனையோபேர்களிருக்கிறார்களன்றோ; அவர்களை யாராவது நெஞ்சிலும் நினைப்பாருண்டா? அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதென்று யாராவது அறிய விரும்புகிறாருண்டா? இல்லை; அப்படி இருக்க, உன்கொருத்தனுக்கு மாத்திரம் வந்த வாழ்ச்சி என்னே!; கண்ணிரா னுடைய திருவாயிலுமத்ததை அல்லும் பகலும் அருந்துகின்றாயே! உன்னுடைய பரக்கியமே பரக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றான்.

— இன்னார் இனையார் = இன்ன உருவத்தை புடையவர்கள், இன்ன இயற்
கையையுடையவர்கள். “இன்னாரினியாரென்று” என்ற பதமும் ஒருவாறு
கொள்ளற்பாலதேயாம்; இன்னார்- அடியாக்கர்கள்; இனியார் — யோக்கியர்கள்
என்று பொருளாய், உன்னேடுகினை ஒருகடலில்வாழ்வாருடை கன்மைநிறை
களைப்பற்றிச் சித்திப்பாராட்டில்லை என்று கருத்தாகலாம்.

பாஞ்சசன்ஸியமே! = நான் பெரியாழ்வாசர்பாடேவனாச்சீதம் பயனற்றிராசின்
நேன், நீ பஞ்சஜகாஸாசன்பாடே வனாச்சீதம் ஒப்பற்ற பயன்பெற்றிராசின்னாய் ;
பிறப்பிலும் வளர்ப்பிலும் என்ன இருக்கிறது? அத்தொண்டம் செவ்வனோடுருத்தல்
வேண்டும்; அஃது உனக்கு நன்கு அமைந்ததாகாண்- எவ்விதும் போலும்.

பேய்த்தீர்த்தமாடாதே நின்னுபுணர்மனதும் *

சாயத்தீர்த்தான் கைத்தலத்தே யெறிக்குழிகோண்டு :

சேய்த்தீர்த்துமாய்நின்ற சேங்கண்மால்தன்னுடைய

லாய்த்தீர்ந்தம்பாய்ந்தாடவல்லாய் வலம்புரியே.

$$(\mathcal{H}_\pi)$$

வலம்புரிவே! வலம்புரிக்கக்கூடே !,

வேகுதாம்

வழிசெலா நெய்பா

தீர்த்தம்

நின்ற } (காச, தசாபநிதாலே
மாமாய்நின்ற)

புணர் மருதம் } (2) சடனடைந்தது
மதக்கதை

1) மறிக்ஞம் குடியினர்

சமயத்தின் காலத்தாரன் } கண்ணாழிநாழிகாரன்

ஆடாநீர் { ஆட்டங்கன்பு

இங்ஃகிலவகத்தில் புண்யதீர்த்தங்களிற் பழிந்து குடித்தாய்பெண்ணுமென் னும் விருப்பமில்லாதாரிங்ஃகிலை; அங்ஙனம் விருப்பற்றொருவராகும் ஆயிரக்கூதம் ஐந் துறுகூதம் வழிநடந்துபோய் ஒருகுளத்திலும், குட்டையிலும், முழுக்கிட்டு வரு வர்கள்; ஒருதடவை புண்யதீர்த்தத்திற் பாய்ந்தாயிவதற்கு எல்லாரும் பட்டாப்பாடு கள் படாநிற்க, பாஞ்சகண்ணியமே! நீ அப்படிப்பட்ட வருத்தமொன்றுமடபாமல் எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலேயே எளிதாகச் சூழிநுர்த்தகொண்டு அவனுடைய வாய்முதமாகிற லோகோத்தரமான புண்யதீர்த்தத்திலே ஸர்வகால மும் அவகாலத்திருக்கின்றாயே!, உனது அந்ருஷ்டமே அந்ருஷ்டமானது கொண்டாடுகின்றாய்.

“வலம்புரியே! (நீ மற்றவர்களைப்போல்) போய் தீர்த்தமாடாதே-செக் கண்மால் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்” என்று அவ்வயக்கமம், செய்தீர்த்தமாய் நின்ற என்ற அடைமொழி செக்கண்மாலுக்கு மாகலாம், செக் கண்மால் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தத்துக்குமாகலாம், செய்தீர்த்தம் என்றதொருநூலத்திலுள்ள தீர்த்தமென்றபடியாய், அதனால் அருமை காட்டப்பட்டதால், அதனால் மிக்கசிறப்பு காட்டப்பட்டதாமென்க. (க)

செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல் *

செங்கண்கருமேளி வாசுதேவனுடைய *

அங்கைத்தலமேழி அன்னவசஞ்சேய்யும் *

சங்கரையாவன்னசெல்வம் சாலவழகியதே. (எ)

நான்	அப்போதலர்ந்த
செம் கமலம்	செந்தாமரைப் பூவில்
மலர் மேல்	(படித்து)
தேன்	தேனை
நாகும்	பருகுசின்ற
அன்னம் போல்	அன்னப்பறவை
	போன்று
செம் கண் கரு	சிவந்த திருக்கண்ணை
மேளி வாசு	யும் சிறத்த திருமேளி
தேவனுடைய	வையுமுடைய கண்ண
	யிரானது

அம் கைத்தலம்	அழகிய கைத்தலத்தின்
எழி	மீதேறி
அன்னவசம்	அன்னவசம்
செய்யும்	செய்யும்
சங்கு அகராய	சங்குயிற் சிறந்த பருசு
	ஐயமே!
உன் செல்வம்	உன்னுடைய செல்வம்
சால்	மிகவும்
அழகியது	சிறத்ததாகாது

அப்போதலர்ந்த, செந்தாமரையாலின்மேலே அன்னம்படித்து மதுபாகம் பண்ணுமாபோலே கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருக்கைதலின்மேலேறி மதுபாகம் பண்ணி உணவுக்கிடாக உறக்கங்கொள்ளுகிற திருச்சக்தே! உன் போகத்தின் பெருமையை நான் என்னசொல்வேன் என்கிறான். வெண்ணைமீறத்தில் ஸாய்ந்ததைக்கொண்டு சங்கை அன்னத்தோடு ஒப்பிட்டான். அங்கைத்தலமானது செக் கமல நாண்மலரோடு ஒப்பிடப்பட்டது.

செங்கமலநாண்மலரில் மது உள்ளமையால் அதனை அன்னம்பருகுவதுண்டு; இங்குச் செங்கமலமலராகச் சொல்லப்பட்ட திருக்கையில் மதுஇல்லை.

திருவாய்மொழி மது உண்டு; “அனைத்தல்மேலி” என்றிருக்கையாலே இந்த உபமாசோபமேயாவும் என்னென்பொருள்தம்? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; - அன்னமானது செங்கமல நன்னமலரினமேல் இருந்துகொண்டு தேனைதுகர்வது போல் என்று விவசிதமாகக்கொண்டால் இந்த ஸங்கைக்குப் பரிமாசாரமாகும். செங்கமலநன்னமலரினமேல் அனைத்தின் இருப்புக்கும் வாகதேவனுடைய அனைத்தலத்தில் சுககின் இருப்புக்கும் உபமாசோபமேயாவும் விவசிதமென்க.

அன்னவசஞ்செய்தல் உண்ட உணவுக்கிடாக இடமலலங்கொள்ளுதல், உறங்குதல். சங்கரையா! = அரைபன் - அரசன்; சங்குகளிற்றிறத்தது.

ஆழ்வானருளிச்செய்த: ஸூர்தாபாஸுதலத்தில். “ஸ்ரீமத்வகாத்திரிபதி பாணிதரலாபஜயம்மம் ஸ்ரீகுடயோர் விமலசங்கரதாங்கயோஸ்து - ஏசோபஜமாச்சித இவோத்தமாராஜ ஹம்ஸ: பத்மபிரியோர்க்க இவ தத்ஸமிதோ த்விதீயி” என்ற ஸ்ரீலோகத்தில் திருச்சங்கைப்பற்றி வருணித்திருப்பதில் இப்பாட்டின் கருத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை அறிபத்தக்கது.

உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்*

கண்படைசொள்ளில் கடல்லண்ணன் கைத்தலத்தே *

பெண்படையாருண்மேல் பெரும்பூசல்சாத்துகின்றார் *

பண்பலசெய்கின்றாய்ப்பாஞ்சசன்னியமே.

(அ)

பாஞ்சசன்னி	}	சக்கே,
யமே		
உண்பது	}	உண்பது என்ன
சொல்லில்		வென்றால்
உலகு அளர்	}	உலகக்கார அளர்தல
தான் வாய்		வாய் எப்பெருமனுடைய திருவாயினால்
அமுதம்	}	அமுதம்
கண்படை		பிறத்தூச்சொல்லாத
சொள்ளில்	}	சக்கே வென்றால்
கடல் வண்		கடல் போன்ற திறத்தை
ண்ணன்	}	புடையனான அல்லெம்
தலத்தே		பெருமனுடைய இருக்கையிலே
(இப்படி உணக்கு ஸ்ரீமுநக்கமும்		
அகமேயாயிருப்பதால்)		

பெண்படை	}	பெண்குலத்தவர்கள்
யார்		அந்நேரமும்
உண்மேல்	}	உண் விஷயமான
பெருபூசல்		பெரிய கோலம் போல
சாற்றுகின்றார்	}	கிறார்கள்; [எங்கள் ஜீவ
		னத்தை இவனே
	}	கொண்ட கொள்ளுதி
		குணென்ற கூச்சலிடு
	}	கிறார்கள்;
பண்பு அல்		(இப்படி அவர்கள் வருந்
செய்கின்றாய்	}	தம்படி) அகியாயமான
		சாரியத்தைச்செய்கிறாய்;
[இஃது உணக்குத்தருதியல்ல என்னை.]		

ஒபாஞ்சசன்னியமே. பிசெய்வது சிறிதும்சியாமலாயில்லை; பெண்ணாய்ப் பிறத்தவர்களெல்லாரும் உண்மேல் வகைகூறும்படியான காரியம் பிசெய்கிறாய்; அது என்னவென்றால்; பிசெய்கின்றோனுடைய வாயமுதத்தை உண்பதும் அவனுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குவதமாயிருக்கிறாய்; கேட்கில் சோற்றைத்தின்னு ருளத்தில் பிசெய்கிறாய். தகை போற்றுவாசுவிற் பெருந்தருங்குவார்க்குப்போலே உணக்கும் பக வத்ஸம்பந்தம் ஒருசொல்லுபொழுதும் இடையறாதிருக்கின்றது; இப்படி எப்பெரு மானோடேயே ஸ்தாபோது போக்கவேனுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற பல்லா

யிரம் பெண்களை வலிமெரிந்துவிடக்கண்டு நீயொருவனே இப்படிப் போதுபோக்கு வதானது நியாயமேயல்ல; 'இப்பாவி இப்படி அநியாயம்செய்கிறான்' என்று முறை விடாதார்களேயாகாண் என்கிறான்.

கண்படை = உறக்கம்; பெண்படையார் = திரள் திரளாயுள்ள 'பெண்கள்' என்றபடி; திருவாய்ப்பாடியிறுள்ளாரும் பூமதனாயிறுள்ளாரும். பூசல் = பேசொலிசெய்தல், பண்பல் = பண்பு அல்ல, பண்பு-நியாயம், அல்-அல்லா அல்ல லாதது, நியாயமல்லாதது அநியாயம். பகவத்கிஷ்யத்தில் அவதாரத்திலுள்ளவர்கள் "பிசாண்ட நஸ்தீ" [ஏகாம்பராதாபஞ்சீத] [இன்கனிதனிபருத்தான்] என்றபடி மற்றுமருளிபுடையாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திரளாககிறந்து அறுபதிக்கவேண்டி யிருக்க, நீ ஏகாம்பராய் அறுபதிப்பது அநீதியென்கை.

பாஞ்சசன்னியமே! = நீ நல்லருடியிற்பிறந்து "வளர்த்திருப்பாயாகில்" "வாழாடப்பட்டு சின்னிருள்ளீரெல் ளந்து மண்ணும்மணமுக்கொண்மின்" என்றும் "நீமாடப்போதவீர்போதுமினோ" என்றும் எங்களைப்போலே பரணம்ருத்திக்கு ஆசைப்படுவாய்; உப்புக்குறிபிலே பிறந்து அசுரன்வழிற்பிலே வளர்த்தவனுக்கால் பிறரைத்துன்பப்படுத்துவதிலேயே ருசியுடையையாயிராநின்றாய் என்ற உட்கருத் துத்தோன்றப் பாஞ்சசன்னியமே! என்கிறான் போலும். (அ)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பார்த்திடுப் *
மதுவாயிற்கொண்டாற்போல் மாதவன்றன்வாயுமுதம் *
பொதுவாகவுண்பதனைப் புக்குநீயுண்டக்கால் *
சிதையாரோவுன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே.

(க)

பெரு செல்வம் } பெரிய செல்வம் படை
சங்கே } ததச்சங்கமே!
பதினாறும் ஆயி } பதினாறுமாயிரம் தேவிமார்
ரவர் தேவிமார் } கள்
பார்த்த } (கண்ணிராணுடைய
இருப்ப } வாயமுதத்தை நாம்
பருகியேனுமென
விரும்பி) எதிர்பார்த்த
திருக்கையில்
பொது ஆக } பகவதஸ்ஸம்பந்திசெல்ல
உண்பது மாத } வாரும் பொதுவாக
கள் தன்வாய் } உண்ணவேண்டியதான
அமுதத்தை } அல்லெம்பெருமானது
வாயமுதத்தை

நீ புக்கு } நீ யொருவனே ஆசை
மித்த
மது வாயில் }
கொண்டால் } தேனை உண்கிறாப்போல்
போல் உண் } உண்டால்
டக்கால்
உன்னோடு } (மற்றபேர்கள்), உன்
சிதையாரோ } ருருவி விவாதப்பட
மாட்டார்களோ?

பெருஞ்செல்வம் படைத்த சங்கே! நீ அல்லுமப்பதும் உண்கிற கண்ணிரான்றன் வாயமுதமானது உனக்கொருவனுக்கே உரினமப்பட்டதன்று; அக் கண்ணிராணுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பதினாறுமாயிரப்பெண்கள் இவ்வமுதத்தைப் பருகுவதற்குப் பங்குடையவர்கள், அன்னவர் இதனை அறுபதிக்க அவ்வாரடி பார்த்திருக்க நீ ஒருவனே மேல்விழுந்து புறித்தால், அவர்கள் உன்னோடு பிணக்கா திருக்கமுடியுமோ? அவர்களுடைய மனவருத்தத்திற்கு நீ ஆளானாயாகில் உன்னை ஸாதுகோஷ்டியில் மதிப்பாருண்டோ? என்கிறான்.

பாட்டுகளின் தான் மனஞ்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று அங்கங்கிருந்து தெரிந்து பொறுக்கென்கொண்டு வந்து திரட்டிவைத்திருந்த கண்ணிகைகள் பதினாறு யிரும் பேரையும் கண்ணிரான் அவ்வகையாகக் கொண்டுநிறுத்தித் தானே மனஞ்செய்துகொண்டன என்பது அறியத்தக்கது. ... (க)

பாஞ்சசனினியத்தைப் பற்பகாபனெடும் *

வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றம் ஆக்கியவண்புதுவை *

ஏய்ந்தபுகழ்ப்பட்டர்பிரான் கோதைதமிழினார்த்தம் *

ஆய்ந்தேத்தவல்லா ரவருமணுக்கரே.

(கௌ)

பாஞ்சசனினியத்தை } சகை
பற்பகாபனெடும் } எம்பெருமானேடே
வாய்ந்த பெரு } பெட்டியபெருமை
சுற்றம் ஆக்கிய } புடையதாக வாய்ந்த
வண்புதுவை } அழகிய ஸ்ரீ விஸ்வபுத்த
ஏய்ந்த புகழ் } திறைந்த புகழை புடை
யவரும்

பட்டர்பிரான் } பெரிபாழ்வாருடைய
கோதை } திருமகனுமான ஆண்
தமிழ் சுர் } டான் (அருளிச்செய்த)
ஐந்தாம் } இத்தமிழ் பாகரங்கன்
ஆய்ந்த } பத்தையும்
ஏத்த வல்லார் } அதுவந்தித்த
அவரும் } (இது கொண்டு எம்பெ
வல்லவர்களுக்கும் } ருமானாத்) துதிக்க
அணுக்கர் } (பாஞ்சசனியம் போல்
அந்தரங்கராகப் } அந்தரங்கராகப்
பெறுவார்கள்.)

இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறான் இதில், ஸ்ரீ பாஞ்ச ஜயத்தை நோக்கி “மாதவான்நன் வாழ்ச்சையையும் சுற்றமும் விருப்பமுமாக் தேடுகின்றேன் சொல்” என்றமையால் இச்சங்குதான் எம்பெருமானுக்குக் கிட்டின வறவுடையது என்று ஆண்டாளுடைய கருத்தாயிருந்தது; அதுதோன்ற அருளிச்செய்கிறான்—“பாஞ்சசனினியத்தைப் பற்பகாபனெடும் வாய்ந்தபெருஞ் சுற்றமாகிய” என்று. நெருக்கின பந்துதல் முடையதாகக் கொண்டு சொன்ன என்றபடி. ஆக்கிய என்ற அடைமொழி கோதைக்குமாதலாம், கோதை நரிக்கு மாசலாம், “ஏய்ந்தபுகழ்” என்ற அடைமொழி பட்டர்பிரானிடத்து அந்நயிக்கத் தருமாயினும் கோதைமீடத்து அந்நயித்தருளினார் பெரியவாச்சாண்டின்னை, தமிழ்=தமிழாலாகிய பாகரங்கட்டு ஆகுபெயர்.

ஆய்ந்த ஏத்தவல்லா ரவரும் = இத்திருவாய்மொழி முழுதும் பாஞ்சஜயத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றேயன்றி எம்பெருமானைப்பற்றி இதில் ஒன்றையில்கூட யேயென்று கருதிவிடாமல் இதுவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையில் தான் சென்று முடிசின்றதென்று ஆராய்ந்த அதுவந்திக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய திருவாயமுத்தின் இனிமையும் அவனுடைய ஆச்சரிதபகைபாதமும் இத்திருமொழியில் விளங்கக்காண்க. அணுக்கர்=அன்புடையார், அந்தரங்கர்.

அடிவரவு:—கருப்பூரம் கடல் தடவரை சந்திரன் உண்ணோடு போய் சென்ருமலம் உண்பது பதினாறு பாஞ்ச வின்.

ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆண்டாள் தீதுவடிவகளை சுரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம், திருவடிகளே சரணம்

எட்டாந்திருமொழி - விண்ணிலமேலாப்பு.

உரையவதாரிகை:—மேத்திருமொழியில் திருச்சுதாழ்வாரேடுவார்ச்
சையாடி ஒருவாறு போதுபோக்கினான்; இவன் எவ்வளவுபேரினும் அச்சமரு
மறுமாற்றமொன்றும் சொல்லக்கூறுதொழிபவே [போத
யந்த:பாஸ்பரம்] என்றபடியிலே தரிக்கப்பெற்றிலன். ஆற்றின மீனாகத் தெல்
லத்தொடக்கிற்று; காலமோ கர்சாலமாயிருந்தது. மேகங்கள் மின்னி முழக்கிக்
கொண்டு வந்து தோன்றின. பண்டு எம்பெருமானுடையதுபிரித்துப்போய்
மீண்டு வருங்காலத்தைப்பற்றி பரஸ்தாவிக்குங்காலக்காலத்தில் தவறுதலரு
வேன் என்று கூறிப்போனது நினைவுக்கு வந்தது. அப்படியே அவனும் தவறு
மேகங்களோடு கூட வந்திருக்கக் கூடுமென்று நினைத்தான்; மேகங்களோ எம்
பெருமானும் வந்தானோ என்று கேட்டான். அவை மறுமாற்றமுஞ் செவ்வ
வில்லை, அவ்வெம்பெருமானும் தென்படவில்லை; ஆதலே, மேகங்களோடுக்கி
ரிக்கான் என்ற தகைய அங்குச்சென்று அறிவிக்கவேனுமென்று இரக்கிறான்.
இங்ணம் மேகத்தைத் தூறுவிடுவதாகச் செல்லுபிறகு இத்திருமொழி.

விண்ணிலமேலாப்பு விரித்தாற்போல்மேகங்கள் *
தெண்ணீர்பாய்வேங்கடத்து என் திருமாலும்போக்தானே *
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் னாரிசோரச்சோர்வேனை *
பெண்ணீர்மையீட்டிக்குயிது தமக்கோர்ப்பெருமையே. (க)

விண் ஆகாசம் முழுவதிலும்
செம் மேலாப்பு } நில நிறமான மேற்கட்டி
விரித்தால் } யை விரித்துக்கட்டினான்
போல் } போவிரா நின்ற
மேகங்கள்! மேகங்களே!
தென் நீர் பாய் } தெளிந்த நீர்த்தங்கள்
வெங்கடத்து } திருவேங்கடமலைவி
என் திரு } வெழுந்தருளி யிராநின்ற
மாலும் } திருமாலாகிய எம்பெரு
மாலும் }

போர்தானே } (உக்களோடுகூட) எழுந்
தருளினானோ?
முலைக்குவட்டில் முலை தளியிலே
கண் நீர்கள் } கண்ணீர் அரும்பு
தளி சோர் }
சோர்வேனை } வருந்திற் என்னுடைய
பெண் நீர்மை } பெண்மையை உருவழிச்
சே அழிக்கு } தெவிற
யது }
தமக்கு அவர்தமக்கு
நீர் பெரு } ஒருபெருமையா யிரா
மையே } நின்றதோ?

ஆகாசப்பாப்பு முழுவதும் இடமளையும்படி நிலநிறமாயிருப்பதொரு
மேற்கட்டி கட்டினுற்போன்ற மேகங்களே! என் திருவேங்கடமுடையானும் உக்க

ளோடு கூட இவ்விட மெழுகுதருளினோ? என்று ஆண்டாள் மேகங்களை நோக் கிக்கேட்கு அதுதரு அவைய மறுமொழி யொன்றற்கு சொல்லாதொழியவே, 'அவன் வாராமையாலன்றோ இவ்வபேசு திருக்கின்றன' என்று கண்ணீர் வெள்ளமிடத் தொடங்க, 'மேகக்களே இப்படி நான் கண்ணீர்விட்டு அழும்படி அவன் என் னைப் பரிசுநாய்ப்படுத்திவிட்டு வெவ்விடைய பெருமைக்கு ஏற்குமோ? நீக்களே சொல்லுங்கள்' என்கிறாள்.

திருவேங்கடமுடையாலும் தானுமாக ஒரு படுக்கைகழிற் கிடந்து விலா ராமம் அதுபுகிக்கும்போதைக்கு ஆகச்சிறந்த காளமேகங்களின் பரப்பானது மேற்கட்டி கட்டிநாற்போலத் தோற்ற விண்ணிலமேலம்பு விரித்தாற்போல் மேகங்களாள் என்கிறாள். திருவேங்கடவன் முன்பு இவ்ளோடு புனாவந்தபோது ஞாபகப்பூர்வ தானுமாக வந்தமை தோன்றுமாம் என்திருமாலும் என்றதனும்.

பெண்ணர்மையீடழிக்குமிது = ஈடழித்தலாவது - சீர்கெடும்படிசெய்தல். பெண்ணர்மையாவது பெண்களுக்கு உரிய தன்மை; அதனைச் சீர்கெடுத்தலாவது எதுவும் நாயுடனுடைய மனக்கருத்தின்படி நடக்கக்கூடவது; அவன் வந்தபோது வருக; அவனது வரவைப்பற்றி நாம் சிறிதும் விசாரப்படத்தகாது; நாம் ஒரு வகை முயற்சியும் செய்யலாகாது' என்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக இராமல் 'என் வகை முயற்சியும் பேர்ந்தானே?' என்று கேட்கும்படியாகவும் கண்ணீர்கள் முகிக்குவட் திருமாலும் பேர்ந்தானே? என்று கேட்கும்படியாகவும் கண்ணீர்கள் முகிக்குவட் தருளினிசோரச் சொரும்படியாகவும் பதற்றமான தகையிலே கொண்டு விடுத்ததை.

தமக்கு ஓர் பெருமையே? = 'ஸ்ரியப்பதி' என்று காடெங்கும் புறம்புபெற்ற வீர், அந்த ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்குக் கரகரணாதி அவயவன்தாநீசையாயிருக்கிற என்னையும் அவளைப்போலே மகிழ்வித்தல் பெருமையாகுமெயன்றி, இப்படி முகங்கொடாதே கோவுபடுத்துவது பெருமையாகமாட்டாது, பறியாகவே தனைக் கட்டுமென்கை. திருவேங்கடமுடையானைப் பெரியாழ்வார் திருபுகள் ஆசைப் பட்டுப் பெருதொழிந்தாளென்றால் அவனுடைய பெருமை என்னாகும்? என்ற படியுமாம். (ச)

மாமுத்தரித்சொரியும் மாமுதில்காள் * வேங்கடத்துச் சாமத்தின்றிநங்கோண்ட தாளானன்வார் த்தையென்னே * சாமத்தியுளபுகுந்து கிதவப்பட்டிடைக்கங்குல் * எமத்தோர்தென்றவுக்கு இங்கிலக்காய்நாளிருப்பேனே. (உ)

மா முத்தம் நிதி	} சிறந்த முத்துக்களையும் பொன்னையும் கொண்டு சொரியும் } பொழிந்த	} சாமத்தின் சிறம் கொண்ட தாளானன் வார்த்தை என்னே	} சிலகிற முடையனான எம்பெருமானுடைய ஸமாசாரம் ஏதாவது முண்டோ?
மா முதில்காள்			
சான்மேகக்களே!	} திருமலையிடுகின்றவா	} சாமம் தி	} சாமாக்கியானது
வேங்கடத்து			

உன் புருத்து உன்னேபுருத்து
கதவப்பட்டு } கல்வி, அதனல் பாதைப் பட்டு
கங்குல் இரவின்
இடை ஏமத்து உய்யாமற் தலை

நான் தென்ற } ஒரு தென்றற் காற்று
வர்க்கு } கரு
நான் இவர்க்கு } நான் இவர்க்கு
ஆய் }
இங்கு இருப் } இங்கு இருப்பனோ?
பேனே } (இது தருதியோ?)

ஓ காள்கேகங்களை! நீங்கள் எனக்காக ஒருநாளியத்தில் இன்று புதிதாகப் பரிசயம் பண்ணவேணுமோ? வள்ளல்தனமே இயல்பாக இருப்பவர்களன்றோ நீங்கள்; விசேஷப்பட்ட முத்துக்களையும் பொங்களையும் ஒருவரும் வேண்டாம லிருக்கத்தானே நீங்களே பொழிசின்றிருக்கின்றோ. இப்படிப்பட்ட நீங்கள், அடி கிழ்த்து வேண்டுகின்ற எனக்காக ஒருவாய்ச்சொல் நல்லவாகாதோ? திருவேங்கட முடைபாணுடைய ஸமாசாரம் உங்களுக்குத் தெரியாமலிராதே; ஏதர்வது சொல்லவாகாதா? சிறர்க்குப் பொன்னையும் முத்தையும் பொழிசின்ற நீங்கள் வளர்க்கு ஒருவாய்ச்சொல் பொழிய அருமைமையோ? என்னொன் முன்னடிகளில்.

இவள் அப்படிச் கேட்டவனவிலும் அம்முதில்கள் இன்னஸமாசாரமுன் டென்று மறுமாதிரி சொல்லப்பெறுமையாலே தனது ஆற்றாமைகள் கனத் வதற் சொல்லி வருத்துகின்றான் பின்னடிகளில்;—அவ்வெம்பெருமானிடத்து வந்த காமமாகிற திபாங்கு வெளியிலுள்ள அலயவங்களை சிற்றோடிவாக தவிர்த்திவிட்டு இவர காணாமல் உள்ளே புருத்து தவிர்த்து, தென்றற் காற்றினது அதற்குத் துணையாகிவருத்தகொண்டு கோயை அதிகப்படுத்த இப்படி இரண்டின் கையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு எத்தனைநாள் நான் தடுமாறிக்கிடப்பீப் பென்னிறுள்.

சாமம்=‘ஸ்ராமம்’ என்றவடசொல்லிகாரம். தாளாளன்=பெருமைபாராட்டி நிற்பவன், இவ்வே வியாக்கியான ஸூத்ரமிக்கி:—“பிறர்க்காகக் கண்டவுடம்பைத் தனக்கென்றிருக்கு மவனுய்த்து; “த்யூகா” [பக்தரகாம்] என்றிருக்கிற வுடம் பைத் தனக்கென்றிருக்கிறவன்; ‘இவ்வடிவு படைத்த நாமோ சென்றேனேவாம்? இதில் அபேபாஷயுடையார் வேணுமாகில் தாங்களே வருகிறார்கள்’ என்று எழ வான்கிறிருக்குமவன்.”—என்று. இதனால், பாத்வம் கொண்டாடி நிற்பவன் என்ற தாயிற்று. தாள் என்று திருவடிக்குப்பேராய், அதனால் திருமேனியை உபாஸித்த தாக்கி, திருமேனியை அடியார்கட்கு போக்யமாக்காதே தனக்கே போக்யமாக ஆளுமவன் என்று ஒருவர் பொருள் விவரித்தார். இதனை ஆராய்வது.

வார்த்தை என்னே?—அவர்தாம் இங்குவந்திலராகிலும் ஒரு வார்த்தை யாகிலும் சொல்லியனுப்ப வமையுமே, அதுவுமில்லையே என்கை. தவிர்தலிடை= இரவிலே, ஏமத்து=கட்டுக்காலவனுமாயுள்ள கிடத்தில் என்றும் பொருள்கொள்ள வாம்.

ஒளிவண்ணம்வளைசிறிதை உறக்கத்தோடிவையெல்லாம் *
 எளிமையாலுடனெனை யீட்டியப்பொயின்வால் *
 குளிரகுலிவேங்கடத்து என்கோலிதன் குணம்பாடி *
 அளியத்தமேகங்காள், ஆலிகாத்திருப்பேனே.

(15)

அளியத்த } அருள்புரியக்கடவு மேக
 மேகவாள் } கைகளே !
 ஒளி } தேவத்தின் காத்தியும்
 வண்ணம் } நிறமும்
 வளை } வளைகளும்
 பொருள் } பொருளும்
 உறக்கத்தோடு } உறக்கமும் ஆகிய இவை
 இவை எல்லாம் } யெல்லாம்
 எளிமையால் } என்னுடைய தைரியமே
 என்னை இட்டு } என்னை உபேகித்து
 ஈடு அளிய } என் றீர் குலையும்படி
 போயின } சேக்கிப்போய்விட்டன;

ஆல் } அந்தோ !
 குளிர் அருவி } குளிர்த அருவினை
 வேங்கடத்து } திருமலையி லெழுந்தருளி
 என் கோலித் } எனது எண்ணிராஜா
 தன் } திருக்கல்யாண குணம்
 குணம் } என
 பாடி } வாயாரப் பாடிக்கொண்டு
 (அந்தப்பாட்டே
 தாசகமாக)
 ஆவி } பிரானனை
 காத்திருப்பே } ரகித்திருக்க என்னால்
 னே } குடிபுகுமோ?

எம்பெருமானைப்பிரிந்துபட்ட துக்கத்தினால் சீரகோபைமாறி நிறமழிந்து
 வளைகழன்று நெஞ்சுதளர்ந்து உறக்கமொழிந்து இப்படியெல்லாம் என் றீர்குலிந்து
 தமொழியிருக்கும்படிபை என்கொல்லவல்லேனென்கிறான் முன்னடிகளால். ஒளி
 வண்ணம்—ஒளிபொருந்தியவண்ணம் என்றமாம். எம்பெருமானோடு ஸாய்ஸ்
 வேழிக்கப்பெறுங்காலத்தில் மேனிபுகுந்திருப்பதும் பிரிந்துபடுங்காலத்தில் "என்
 மக்கையிழந்தது மாமைநிறமே" என்னுப்படி வைவாணிப்பபட்டிருப்பதும் பொய்
 யன்பர்களின் இலக்கணமா'மென்க. மேனி மெலியவே வளைகளும் கழன்றொழி
 யும்; நெஞ்சும் உருக்குலையும்

எளிமையால்—என் பிராண நாதனால் உபேகிக்கப்பட்டுத் தனிமையாப்த்
 தளர்ந்துகிடக்கிறென்பது காரணமாக ஒளிவண்ணம் வளைசிறிதைபுறக்கங்கள்
 என்னைவிட்டு நீங்கின என் படி. எளிபாரை எல்லாரும் கைவிடுவது ஸ்வாநுமே
 யன்றோ ஆகவே, எளிமையால் என்றது - என்னிடத்துள்ள தைரியம் காரண
 மாக் என்றபடியாயிற்று. ஆன்றிக்கே, ஒளிவண்ணம்முதலியவை என்னை உபே
 கித்த விட்டுநீங்கினதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புன்மையேயாம்; ஆபத்தை
 யடைந்தவர்களை விட்டுநீங்குமார்கள் நீசர்களேயிறே-என்றதாகவும் கொள்ளலாம்.
 இப்பசுஷ்த்தில், எளிமையால் என்றது-தங்களுடைய நீசத்தன்மையினால் என்ற
 படியாம்.

விஸ்வலக்ஷணங்களில் நாயகனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கிற்
 தனைபண்ணிக்கொண்டு ஆலிகாத்திருப்போமென்று பார்த்தாலும், ஒளிவண்ணம்
 வளைசிறிதையொழியும்படி சேர்ந்த இத்ததையில் குணநீர்த்தாம்பண்ணித் தரித்

என்றதற்குரியாய்விட்டும் அன்றையதினம் பெற்றல்லது விடாத பிழைதான்
தொனவதுபொருள் என்ற முறைகளும் அவ்வெம்பெருமானது திருமார்புடே
அனைத்தென்றே நினைந்துமுள்ள பிழைதான் என்றது. — “சொற்களையு
பாறையுடைய போலையுடைய முறைகளின்படி” என்பது சிவந்தான முறைதான்
கொடுக்கை. என்றவிடத்து இரண்டாம் வேற்றமை யுருபு தொக்கக் கிடக்
கிறது; எனக்குத்து இரண்டொன்றைகளை அவர் தாம் காட்டோறும் கிரும்பித்
தமது பொருளைத்தலைப் புகுத்தற்கு என் புரிவுடைமை செப்புவின் என்பதாகக்
தொனக. பொன் ஆகம் — கிரும்பத்தக்க திருமார்பு. புரிவுடைமை — அன்
புடைமை, ஆகையுடைமை. (8)

வான்கொண்டேளர்க்கேழுந்த மாமுதில்காள் * வேங்கடத்துத்
தேன்கொண்டமலர்சிதறத் திரண்டேறிப்பொழிவீரகாள் *
வான்கொண்டவள்ளுகிரால் இரணியையுடலிடந்தான் *
தான்கொண்டசரிவளைகள் தருமாகில்சாற்றியினே. (9)

வேங்கடத்துத் திருமார்பிலே
தேன்கொண்ட } தேன் சிறந்துள்ள
ட மலர்சிதற } புஷ்பங்கள் சிதறும்
படி
இரண்டு ஏறி } திரண்டிரண்டாக ஆகா
பொழிவீர } யத்திலேறிமறையை
காள் } பொழிவின்றையை
யாயும்
வான்கொண்டு } ஆகாயத்தைக்கவனி
இளந்த } சரித்துக்கொண்டு
எழுந்த } ஒங்கிக்கிளம்புகின்
றவையையுமுள்ள
மா முதில்காள் } காள்மேகங்களே!
காள் } வலியுள்ளவையாய் கூர்
கொண்டவள் } மையுடையவையான
உதிரல் } நகங்களுலே

இரணியனை } விரணியானவர்
உடல் இட } ஸுடைய உடலைப்
தான் தான் } பிளந்தேறித்த பெரு
மான்
கொண்ட } என்னிடத்துக்
கொண்ட } கொண்டு போன
சரிவளைகள் } கைவளைகள்
தரும் ஆகில் } திருப்பிக் கொடுப்பதாக
விருந்தால்
சாற்றுபின் } எனது அவஸ்தையை
அறிக்குத் தெரிவி
யுங்கள்.

முன்னடிகளிரண்டு மீக்கினி. ஆகாசத்தின் விளக்குகளைக்கொண்டு —
என்குப்பார்த்ததும் நீங்கலையாய்ப் பார்த்து கிடக்கின்ற மேகங்களே! தேன்
சிறந்து நல்ல புஷ்பங்கள் சிதறி கிரும்படி அவந்துக்குக் கெடுதியை விளைத்துக்
கொண்டு நெகைக்கிறபொழிவதனால் என்ன பயன்? பிறர்க்குத் தீங்கை விளைப்
பதோ உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம், இடர்ப்பட்டாரா இன்பக்கடலில் ஆழ்த்த
வேண்டாமோ நீங்கள்? — என்பது முன்னடிகளின் உட்கருத்து.

கிருவேங்கடாத்திலே எனக்கு உத்தேகங்களாய்க்கொண்டு நோற்று
கின்ற மலர்கள் நீங்கள் சிதறவாய்ப்பது எனக்குச் சந்தோஷத்தான்; ஆகிலும்
அவ்வளவு செயதமாதிரித்தால் பயனில்லை; திருவேங்கடமுடையானோடே
கான் மையுடையவையாய் இம்மலர்களைப் போகோபகரணமாகக் கொண்டு
களிக்கும்படியாகச் செய்வவைக்கவேண்டும் என்பதாகவுங் கருத்துக்கொள்வர்.

அறிவுடந்தைத் தவிப்பதோடு இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதற் செழிப்புவண்டிய தாதலால், இப்போது எனக்கு அறிவுடங்களான் புலங்களைச் சிதறடிப்பது மாதிராம் போதாது; பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமாகிற இஷ்டப்பாப்தியையும்பண்ணித் தவவேலு மென்கை.

தான்கொண்ட சரிவளைகள் தருமாகில் சாற்றியின்—எம்பெருமான் ஆவ் டாமிட்டியிருந்து சரிவளைகள் கொண்டானேவென்னில்; அவன் இவளைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் இவன் மேனிமெலிந்து வளைகள் கழன்றுபோகப் பெற்றுளாதலால் இவ்வளை நீக்குதலுக்கு அவனே காரணமாகின்றமைபற்றித் தான்கொண்ட சரி வளைகள் எனப்பட்டதென்க, தருமாகில் என்று—வளையைத் தருகையாவதென் னென்னில்; மதுபடியும் ஸம்ஸ்லேஷித்து வளைகள் தங்கும்படிசெய்தல். ஆகவே, சரிவளைகள் தருமாகில் என்றது—அவ்வெம்பெருமான் என்னேயென்று புணரத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறானாகில் என்றபடி. சரி என்பதே கைவளைக்குப் பெய ராயிருக்க, சரிவளை என்றது “கர்ணாகுண்டலம்,—கரிகலபம்” என்பனபோலவாம். சாற்றியின்—அவனுடைய ஆழமுட்பத்தை அறிந்துகொண்டு. என் நிலைமையை அவனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்கை. இங்கே வியாக்கியானசூனி—இத்தி:—[சாற்று மினை.] அவன் தரிதும் தருகிறான், தவிரிதும் தவிகிறான்; நீங்கள் அறிவித்துப் போருங்கோள்.”

அவ்றியே; அவனுடைய திருவுள்ளத்தை நீங்கள் அறிந்துகொண்டு அதனை என்னிடம்வந்து சொல்லுங்கள் என்றுமாம். (ரு)

சலங்கொண்டுகேளந்தெழுந்த தண்முகில்காள் * மாவலியை நிலங்கொண்டான்வெங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீர்களாள் * உலங்குண்டலீளங்கனிபோல் உள்மெலியப்புருந்து* என்னை நலங்கொண்டநாரணந்து என்நலிலேநோம்பசெப்பறினே. (க)

சலம் கொண்டு } ஸமுத்ர ஜலத்தை
முகந்த கொண்டு
இளந்த } மேற்கினம்பி விளக்கு
எழுந்த } கின்ற
தண் முகில் } குளிர்ந்த மேகங்களே,
காள் }
மா வலியை } மதுபாலவிட்டிருந்து
கிலம் கொண் } பூமியைச் சுவாசோப்படுத்தி
டான் வேங்க } திக்கொண்டவனான
டத்தி } எம்பெருமான் எழுந்
தருவியிருக்கிற திரு
மலையிலே
கிரந்த } பாலி
ஏறி } உயரவிருத்து

பொழிவீர் } பொழிவின்ற மேகம்
காள் } கனே,
உலங்கு } பெருந்தொகைகள்
உண்ட } புதித்த
விளங்கனி } விளம்பழம்போல
பொல் உள் } காண் உள்மெலியும்
மெலிய } படி
புருந்து } எம்னுக்கே பிரவே
என்னை } என்னுடைய
நலம் கொண்ட } கிடைக்கிற அபகரித்த
நாரணந்து } நாராயணனுக்கு
என் டலீ } எனதுகலிடய்யாதியை
செப்பின் } தெரிவிப்புகள்.

மேகங்களைக் கொண்டாடி இருகால் ஸம்போதிக்கிறான்; திருவேங்கட முடையாளை நீங்கள் இடைவிடாது வேஷித்துக்கொண்டு அத்தாலே மத்தக்கடம் போலச் செருக்கி யிருக்கிறீர்களன்றோ என்பது முதல் கிளியின்கருத்து.

சூத்திரமே மூடியிருப்பானவர்கள் வந்தேறிகளாய்த் திருநாள் வேஷித்து விட்டுப் போவதுபோலன்றியே தவ்யதேஸத்திலேயே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றீர்களே! என்பதாகியம்! — என்ற கொண்டாட்டம் இரண்டாம் கிளியின்கருத்து.

பாம்பினையான் லார்த்தை என்னே! — திருவந்தாழ்வானிடத்து ஸகலவித னாகங்கரியங்களையுங் கொள்வதுபோல என்னிடத்தும் கொள்வுள் என்றிருந் தேன்; “நாகபயங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரிம்” என்றபடி. பேரஷ்டியாகத்தை விட்டுத் திருமதுரையிலே வந்துபிறந்த கண்ணபிரான் தேர்த்தட்டில் நின்று சொன்ன லார்த்தையை [சாமஸ்யலோகத்தை] மெய்யென்று நீம்பிதிருந் தேன்; பாம்போடே அணைத்து பாம்பின் தன்மையே தனக்குமுண்டாகப் பெற்றான்; அதற்கு நாகு இருண்டாபிரும்பதுபோல இவனும் இரண்டொக்குப் பெற்றான்; — அதாவது பொய்யனாய்விட்டான் — என்ற கருத்துக்கான்க.

பலபேர்களுக்கு மெய்யனாகப் பரிமாறின அவன் உன்னளகிலே பொய்யனான மாத்திரத்தால் அவனுக்கு யாதொரு அபகீர்த்தியும் விளையமாட்டாதென்று மேகங்கன் சொன்னதாகக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகின்றான் பின்னடியில். “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்யசு ரக்ஷிதா” என்று ஸாமர்ந்யரக்ஷகனானநீக்கே ஸ்வஜநஸ்களுக்கு விசேஷித்து உபகருகாகப் புகழ்பெற்றிருக்கும்வன் ஒரு பெண்ணின்மையைக் கொலைசெய்தான் என்றசொல் உலகில் பரவுமாகில், பின்னை அவனைத்துப்புவாருண்டோ? என்கிறான்.

கதி = மதி. கருதானு = தன்னுடைய ரக்ஷகத்துத்தை மறந்து என்றபடி; அன்றியே; “ஒரு பெண்கொடியை வதைசெய்வதால் நமக்கு ஸ்லகுபஹாரி விளையப்போகிறதே!” என்று கருதாமல் என்றதாகவுமாம். பெண்கொடியை வதைசெய்தானோ வென்னில்; ஓர்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும். கொடியைத் தரைமீலே இட்டுவைப்பது அதனைக் கொலைசெய்வ தொக்குமே. வதை — உயிர் என்ற வடகொல் விகாரம். “பெண்ணீர்மை வீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருகாயே” என்று முதற்பாட்டில் மெழுகினுற்போற் சொன்னதை இப்பாட்டில் கிளக்கச்சொன்னானென்க. (ச)

நாகத்தினனையாளை நன்னுதலாள்கயத்துரைசெய்
மேகத்தை * வேங்கடக்கோன் லீனோதில்விண்ணப்பம் *
பொகத்திலவழுவாத புதுவைவுயர்த்தோன்கொதைதமிழ் *
ஆகத்துவைத்துரைப்பா நவாடியாராதுவரை.

நான் துறந்தேன் } விலகலுண்டான முகத்
 போகத்தில் } தையுடையனாய்
 வருவாத புது } பகவத தபவத்தில்
 வைப்புகோன் } குறைவாதவரான பெரி
 யோகதை } யாழ்வாருடைய மக
 ராகத்தின் } னான ஆண்டான்
 அன்னியின் } திருவன்றாழ்வானைப்
 வேங்க } படுக்கையாகவுடைய
 டக்கோனை } னான திருவேங்கட
 யயர்து } முடைபரனை
 உரை செய் } ஆசைப்பட்டே
 அருளிச்செய்ததாய்,

மேகத்தவலிடு } மேகத்தவதத் தூது விடு
 னதில் வின் } வதாக அமைந்தவின்
 ணப்பம் } ணப்பமாகிய
 தமிழ் } இந்தமிழ்ப்பாகாக்
 கன. }
 ஆகத்து } நெருதயத்திலே வைத்
 வைத்து } துக் கொண்டு
 உரைப்பாரவர் } நிதவல்லவர்கள்
 அடியர் ஆகு } எம்பெருமானுக்குரித்ப
 வர் } கைவந்தரியம்பண்
 ணப் பெறுவார்கள்.

இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறான் இப்பாட்
 டில். வேண்டினபடியெல்லாம் பகவத தபவத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்தவரான பெரி
 யாழ்வார்க்குத் திருமகனாகப் பிறக்கப்பெற்றதுவே நேறுதவாகத் தான் எம்
 பெருமானை விரும்பப்பெற்றான் என்னுமிடம் தோற்றப் போகத்தில் வழுவாத புது
 வைப்புகோன்கோதை என்கிறான். நன்னுதலான் = முகத்தைப் பார்க்கும்
 போதே 'இவள் பகவத தபவத்தில் விலகலுண்டான' என்னத்தக்க விறுதலுபவன்
 என்றபடி. "நயர்து உரைசெய் வின்னப்பம்" என்று அவ்வயம். "மேகத்தை
 வேங்கடக்கோன் இல் தூதுவிடு வின்னப்பம்" என்று அன்னயிக்கலாமென்பர்
 அழகிய மனவாளச்செயர். இல் - இடம்.

ஆகத்துவைத்து உரைக்கையாவது—'நுருத்தி பகவதவிஷயத்திலே ஆரை
 வைத்து என்னபாபேட்டான்' என்று உருக்கத்தோடே அதுஸந்திக்கையாம்.
 அடியாராகுவரே = ஆண்டான் மேகத்தைத் தூதுவிட்டு வருந்தினதுபோல அவா
 தன் வருந்தவேண்டா; இவன் தூதுவிட்டதுவே நேறுதவாக இவன்பெற்ற
 பேற்றை அவர்களும் எளிதிற்பெறுவர்கள் என்கை. போகம் = கொழு என்ற
 வடசொல்லிகாரம். பெரியாழ்வார், தமது திருமொழியில் தாம் விரும்பின
 படியெல்லாம் குறையற அதுபகிக்கப் பெற்றாராகையாலே "போகத்தில் வரு
 வாத புதுவைப்புகோன்" எனப்பட்டார். (க0)

அடிவரவு:—வின் மா ஒளி மின் வான் சலம் சங்கம் காற் மத நாகச்
 சிந்துரம்.

எட்டாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீவர் திருவடிகளே சரணம்.

பூர்வீகம் திருமொழி - சிந்திரகோபங்களை யெழுந்தும்பர்த்தீட்டனவால்.

சுருதிமொழி - சிந்திரகோபங்களை யெழுந்தும்பர்த்தீட்டனவால்.

ஒன்பதாந்திருமொழி - சிந்திரகோபங்களை யெழுந்தும்பர்த்தீட்டனவால்.

உரையவதாரிகை:— சுண்ணாம்பு வந்துகொன்றின் காரம்கெட்டுக் கொண்டு "நீங்கள் எம்பெருமாலிடத்துச் சென்று எனது நிலைமையை அவனுக்கு உணர்த்தி என்னைபுமவனையும் சுட்டவேண்டும்" என்று பலவாறாகப் பிரார்த்தித்தான் சிந்திரகோபமொழியில்; இவன்வேண்டியபடி தாரியும்செய்யவல்ல ஆற்றல் அம்மேகங்களுக்கு இல்லையே; அவை தாமதவந்தகாரியத்தைச் செய்தன; அதாவது-நன்றாக மறைபொழிந்தன. உடனே வந்தகாரலத்தில் புஷ்பிக்கக் கூடிய புஷ்பங்களைல்லாம் புஷ்பிக்கத்தொடங்கி, திருமொழிகள் நன்குமலர்வதும் சில பாதிபாகம் மலர்வதும், சில மலர் உபகரயிப்பதுமான நிலைமையாய்ந்து, மறைகாலத்தில் கவிதாந்திரியுமவையான சிவபிரானிகளும், ஸம்பரமத்தோடு வந்துவரவாய்க்கன. ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களைல்லாம் இவனுடைய இந்தவிரைதயையிலே வந்துகொற்றவே இவனுடைய ஆற்றலும் மீளாந்து உயிர்கொண்டு தப்பிப்பிழைக்க முடியாத அவஸ்தையாயிற்று. அதனால் மிகவும் துவண்டு போகிறபாசுமாயிருக்கிறது இத்திருமொழியும்-மேல்திருமொழியும்.

சிந்திரகோபங்களை யெழுந்தும்பர்த்தீட்டனவால் *
இத்திரகோபங்களை யெழுந்தும்பர்த்தீட்டனவால் *
யந்தரங்காட்டியன்று மதாக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட *
கந்தரத்தோளுடையான் சுழலியிலிருந்துய்துங்கொண்ட

திருமொழிக்கு } திருமொழிக்குசோலை
சோலை எங்கும் } யில் பார்த்த பார்த்த
இத்திர கோபங் } யிடமெங்கும்
செம் } பட்டுப்பூச்செனானவை
சிந்திரம் } விவத்த
பொடி போல் } வித்தாப்பொடிப்போல்
எழுந்து } மேலெழுந்து
பார்த்திட்டன } பார்த்திட்டன
ஆல் } அத்தோ!
அன்று } (உடலைக் கடைத்து அரு
தமனிக்கவேணுமென்று
தேவர்கள் சரணம் புருத்
துவேண்டின) அக்காலத்
திலே

மந்தரம் } மந்தரமையை
காட்டி } (பாற்கடலில் மந்தரம்)
காட்டி } காட்டி
(உடல் கடைத்து)
கொழு மதரம் } மிகவும் மதரமான
சாறு } அங்குதரத்தை
கொண்ட } எடுத்தே கொண்ட
கந்தரம் தோள் } ஸ்ரீ ஸுந்தர பாஹு
உடையான் } எதனுடைய
சுழலியில் } சூழலியில்
நின்ற } நின்ற
உய்தும் கொல் } பிழைப்போமோ?

மனமகாலத்திலே பட்டுப்பூச்சிகள் விசேஷமாகப் பறக்கும்; அவை காத லனுடைய அதரத்தின்படுப்புக்கு ஸ்மாரகங்கள் மிருங்குமாதலால் தலைகிட்டு உத்திபகம்மியிருக்கும். ஐயோ! திருமாலிருஞ்சோலைப் புறமெங்கும் பட்டுப்பூச்சி மயமாய்கிடக்கே; விசேஷமாகலத்திலே இவை வந்துதேரத்தினால் இனி உயிர் தரிக்க வழியுண்டோவென்று வருத்தமின்றான். “இத்திரகோபங்கள் எம்பெரு மான் கனிவாயொப்பான், சித்தும்புறவில் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்ணாலே லேவித்துக்கொண்டிருந்தாகிலும் ஒருவரது தரித்திருப்போமென்று பார்த்தால் அதற்கும் உலகையில்லாதபடி பாரும் பட்டுப்பூச்சிகள் அம்மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு மறைக்கின்றனவே! என்று கருத்தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மந்தரமநாட்டி. மதூரக்கொழுஞ்சாறு கொண்டுவரலாறு சிழிவிவரிக்கப் பட்டுள்ளது. அந்தச்சரித்திரத்தை ஆண்டான் இங்கெடுத்து அதுஸத்தித்தநற் குக்கருந்துவாதெனில்; ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுகொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்கட்கு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாரமானவற்றைக் கொள்ளுகொள்வானன்றோ அவன்! மந்தரமலையைக்கடலின் கடுகெஞ்சிலே கட்டு செருக்கிக் கடைபுமவ னன்றோ அவன்! ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாத பெரிய ததவங்களைபுர கலக்கி ஸாரமயுத்ததைக் கொள்ளுகொள்ளவல்லவனன்றோ அவன்! அப்படிப்பட்ட வன் அபலியானவென்னை அழியச்செய்கிறானென்றால் இஃது என்ன அற்புதம்? என்றவாறு.

மதூரச்சாறு என்று அருளுதஸத்தைச் சொல்லிற்றுப், மதூரக்கொழுஞ் சாறு என்று அதிற்காட்டிலும் போக்யதைவிடுகின்ற பெரியசிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றுக்கலாம். தேவர்கட்கு அமுதமெடுத்துக்கொடுக்கிற விபாகத்தினால் லோகோத்தரமான அமுதமென்னலாம்படியான பிராட்டியை எம் மதித்துக் கொண்டாவினோ; “விண்ணவரமுதுண அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம் பெருமானே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூகத்தியை கோக்குக. கடத் தாழ்வான் அருளிய ஸாரத்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “உடியிழைபுராடீ” [உத்திக மந்தராத்ரி] என்கிற நான்காவதுசுலோகத்தின் முற்பாடுகளில் இவ்விதேஷார்த்தம் கன்கு விளங்கக் காண்க.

சுழலை=சூழ்ச்சி; அதாவது வஞ்சகச்செய்யும் தந்திரம். இங்குத் திரு மாலிருஞ்சோலைவழிகாச்செய்த தந்திரமாவது—தாம் கோரக எழுந்தருளாமல் தமதுவடிவுக்கு ஸ்மாரகங்கள் என் மேகங்களை வரக்காட்டுதல், இத்திரகோபங் களைப் பரவச்செய்தல்முதலிய காரியங்களினால் ஆண்டாளுக்கு உத்திபகஞ்செய்தல், சுழலியிலின்றுஉய்துங்கோலோ? என்றது — இந்த அபத்ததைத் தப்பிப் பிழைக்க எம்மால்காதி என்றபடி. ஒரு பெரியகைகாரன் எம்மை அகம்படுத்து கைக்குவைத்த வலையைத்தப்பி எம் பிழைக்கமுடியுமோ? இனிமுடிந்து பேசுமித் தனை?யுள்ளது என்கிறான்.

சிந்தாமம், இன்றிறகோபம், மந்தரம், மதுரம், சந்தரம்வடசொல் விகாரங்கள். உய்தும் உயர் என்றும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. (க)

போர்க்களியுபோரும் மாலிருஞ்சோலையம்பும்புறவில் *
தார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளகைகாட்டிகின்ற *
கார்க்கொள்படாக்களின்னு கழறிச்சிரிக்கத்தரியேன் *
ஆர்க்கிகோதோழி அவன்தார்க்கொப்பசூசலையே.

போர்க்களியு	போர் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய யானைகள்	நின்ற	பூத்த நின்று
போரும்	போருது விளையாடு மிடமான	கழறி சிரிக்க	எமக்கு நீ தப்பிப்பிலைஞ் சமுடியாத' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிப்பது போல விகலிக்க
மாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை மலைவிழுவதையே	தரியேன்	(அதுகண்டு) தரிக்கமாட் டுகின்றிலேன்.
ஆம் பூ புறவில்	மிகவுமதுவிய தாழ்வரை களிலே	தோழி	என்று உயிர்த் தோழியே!
தார்க்கொடி முல்லைகளும்	அரும்புகளைவுடைய கொடி முல்லைகளும்	அவன் தார்	(நாம் ஆசைப்பட்ட) அவனுடைய தோள் மாலையானது
தவளம் கைக	(அழகுடைய) கொடுத்த புன்சிரிப்பை	செய்த பூசலை	உண்டுபண்ணின பரிபவத்தை
காட்டுகின்ற	நினைப்பூட்டா சிந்தனை; (அன்றியும்	ஆர்க்கு இடுகோ	யாரிடத்த முறையிட்ட கெடுகொள்வது?
தார்க்கொள் படாக்கள்	கிளைகொண்ட படா என்னும் கொடிகள்		

யானைகள் கரைபோருது விளையாடா நிற்கப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை மலைச்சாலைகளில் அருள்புகொண்டு விளங்குகின்ற கொடிமுல்லைகளானவை, அவ்
லெம்பெருமான் ஸம்போகஆரம்பஸமயத்திற்பண்ணும் புன்முறுவலை நினைப்பூட்
டிக்கொண்டு என்னை துன்பப்படுத்தாநின்றன; அதற்குமேலே, படாக்களானவை
புஷ்பித்து, ஸம்ஸ்ரீலேஷம் நடந்தேறியபின்பு ஒருதலையில்வெற்றிக்கு ஈடாகப்பண்
றும் பெருஞ்சிரிப்பை நினைப்பூட்டாநின்றனவொண்டு என்னை உருவழிக்கின்றன.
தோழி! அவ்லெம்பெருமான் திருத்தோளில்சாத்திக்கொண்டிராநின்ற மாலையை
ஆசைப்பட்டமையாலன்றோ நான் இப்படிப்பரிபவப்பட வேந்தது!; இந்தப்பரி
பவத்தை நான் யாரிடத்திற்சென்று முறையிட்ட ஆறுவேன் என்கிறான்.

புறவு = சோலைகள் நிரம்பிய ஆராமம், தவளம் = யவல என்றவடசொல்
விகாரம், காட்டிகின்ற = வினைமுற்று. படாக்கள் = பெருக்கொடிகள், தார்க்
கொள்ளுகை = அழகுக்கொண்டிருக்கையுமாம். (உ)

கருவினாயொண்மலர்காள் காயாமலர்காள், * திருமா
லுருவொளிகாட்டிகின்றீர் எனக்குயவழக்கொன்றவறையீர் *
திருவினாயாதேண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைமம்பி *
வரிவளியிப்புகுத்து வந்திபற்றும்வழக்குளாதே. (க)

திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி இல்புருந்து வரிவகைகளை வந்திபற்றினதாகச் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் தானாகவே—வந்து ஸர்ஸ்லேஷித்துத் தானாகவே பிரிந்துபோனான் என்கை. வந்திப்பற்றுகை—பிறர் இசையாதிருக்க நீர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிரிக்கிகொள்ளுதல். (ஈ)

பைம்பொழில்வழிகுயில்காள்மயில்காள் ஒண்கருவினாகாள் *

வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்புவைநயமலர்காள் *

கிம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

எம்பெருமானுடையநிறம் உங்களுக்கென்செயவதே.

பை பொழில் } பரத்த சோலையில்
வாழ் } வாழ்கின்ற
குயில்காள் } குயில்களே!
மயில்காள் } மயில்களே!
ஒண் கருவினை } அழகிய எங்கணம்
காள் } பூக்களே!
வம்பக் களங் } புதிய களாப்பழக்களே!
கனிகாள் }
வண்ணம் உறு } அழகிய நிறத்தையும்
புவைமலர்காள் } பரிமாணத்தையுமுடைய
காயாம் பூக்களே!

ஐ பெருபாதகர் } (ஆகிய) பஞ்சமஹாபாத
காள் } களக்களே!
உங்களுக்கு } உங்களுக்கு,
அணி மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ் சோலையி
சோலைநின்ற } லுள்ள அழகருடைய
எம்பெருமானு } திருமுனி நிறமானது
டைய நிறம் } ஏறுக்காது?
என் செய்வது }
[அந்த நிறத்தை நீங்கள் ஏற்றிக்
கொண்டது என்னை ஹிம்மலிப்பதற்காகவே
என்கை.]

குயில், மயில், கருவினை, களங்கனி, காயாம்பூஎன்றும் இவ்வாவந்து வஸ்துக்களையும் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்கிறான். பொற்களவு, கங்குடித்தல்முதலிய மஹத்தான ஐந்துபாதகஞ் செய்தவர்களைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று ஸ்ராவத் எம் கூறும்; அப்பாதகங்களினும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குயில்முதலியவை செய்கின்றனவாகக்கொண்டு ஆண்டான் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென் றிருளாயிற்று. இவை நனக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்மையைப்பண்ணு வதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினனென்க. “பெரும்பாதகர்=பெரியபாதகத்தைச்செய் பவரீ; பாதகம்=பாவம். ஆன்றி “பெரும்பாதகர்” என்று-பெரிய வாயகர் என்றபடியுமாம். (பொறுக்கமுடியாத வேதனையை உண்டிபண்ணுமலர்கள் என்கை.) இங்கு இரட்டிற்மொழிதலாகக் கொள்க.

பாசமசேதகளுள் எம்பெருமானோடு, அற்பசேதகங்களான குயில்மயில் களோடு, அசேதகங்களான கருவினை முதலியவற்றோடு வாகியற உல்லாவந்துக் களும் எனக்குத் திங்குவினைக்க ஒருப்பட்டால் நான் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? அவன் பிரிந்துபோன ஸமயத்தில் முகங்காட்டி என்னைத் தேற்ற வேண்டியவை களும் பாதகங்களானால் நான் எங்ஙனம் பிழைக்கவல்லேன்?; பிரிந்தவன் ஒருவ னாய், பாதகங்கள் பலவானால் பிழைக்கமுடியுமோ? என்கிறுள்போலும்.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே?—என்னை உயிர்க் கொலைசெய்கின்ற அவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்காத பறிட்டுக்கொண் டீர்கள்? என்னை ஹிம்மலிக்கவேணுமென்றே நீங்கள் அவனுது நிறத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டீர்கள் போலும் என்கை.

“நுனையுங் காபாலும் நிலமும் பூக்கின்ற; காகிமலரென்றுங் காண்டோ
மும்பரிதிகேன், மெல்லாவி மெய்ப்பிகளே பூரிக்கும் அவ்வவை, பெல்லா, பிரா
ணருவேயென்று” “கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்
தான், கொண்டருப் பூக்தான் மற்றுத்தான்-கண்டநான், காருருவங் காண்
டோமும் நெஞ்சோடுங் கண்ணனா; பேருரு வென்றெம்மைப் பிரிந்து” என்ற
பெரிய திருவந்தாதிப் பாசாங்கன். இங்கே அதுஸந்திமத் தக்கன, கலங்
கலியை எம்பெருமானது திருநிறந்தோடொத்ததாகக் கூறுதல் “ஊழிகளா
யுலகேழு முண்டானென்றிலம்” என்ற திருவிருத்தப் பாசரத்திலுங் காணத்
தக்கது “கனங்கனி வண்ணுகண்ணலே!” என்றார் கலியனும். (ச)

துங்கமலர்ப்பொழில்துத் திருமாலிருஞ்சோலைகின்ற *
செங்கட்கருமுகிலின் திருவருப்போல் * மலர்மேல்
தொங்கியவண்டினங்கிள் தொகுபூஞ்சோலைகார் * கணையில்
தருகுசெந்தாமரைகார் எனக்கோர்சரணசாற்றியினே. (ஈ)

துங்கமலர் } தங்கின மலர்களைபுடை
பொழில் குழி } யசோலைகள் குழிந்த
திருமாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலையில்
சோலை }

நின்ற } நின்ற திருக்கோலமாய்
எழுந்தருளியிருக்கிற

செந்தாமரை போன்ற } செந்தாமரை போன்ற
திருக்கண்களையும் காண } திருக்கண்களையும் காண
செம் கண்ணிரு } மேகம்போன்றவடிவையு
முனிலின் } முடைய எம்பெருமா
னுடைய }
திருவோல் அழகிய வடிவம்போலே

மலர் மேல் } மலர்மேல் தங்கியிருக்கிற
தொங்கிய }
வண்டு இணங் } வண்டிக்கூட்டங்களே |
கார் }

தொரு } ஒருக்கியிருக்கின்ற
பூகளைகார் } அழகிய களைகளை |
கணையில் தங்கு } அச்சுணையில் உள்ள
செம் தாமரை } செந்தாமரை மலர்களே |
கார் }

எனக்கு } (உங்களை யமுதாதர்களை
நினைக்கிற) எனக்கு
நீர் சரண } ஒரு பற்றுக்கோடு
சாற்றியின் } சொல்லுங்கள்.

திருமாலிருஞ்சோலைகைப் பொழில்களில் மலர்த்துள்ள பூக்களில் தங்கு
கின்ற வண்டுகளும் களைகளும் அழகருடைய திருவுருவை நினைப்பூட்டி, நலிவத
னாலும், களைகளில் அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள் அருருடைய திவ்யாவயங்க
ளுக்கு ஸ்மாரகங்களுக்கொண்டு ஹிம்ஸிப்பதனாலும் அந்த ஹிம்ஸையைப்
பொறுக்கமாட்டாத ஆண்டான் அவற்றை நோக்கி ‘அந்தோ! நான் உங்களுக்கு
குத் தப்பிப் பிழைப்பதொரு உபாயம்சொல்ல வல்லீர்களோ?’ என்கிறான்.

துங்கம்—வடசொல், கருமுகில்=முற்றுவமை; “தாவிவையங்கொண்ட
தடந்தாமரைக்கே” என்றற்போல. களை=நீர்தலை, சரண=ஈரணம். (ஈ)

நாறுநடும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைகம்பிக்கு * நான்
நாறுதடாலில்வேண்ணெய் வாய்நேர்த்துபராவிலைத்தேன் *
நாறுதடாநிறைந்த அக்காரவடிசில்சொண்ணென் *
எய்திருவுடையான் இன்றுவந்திலைகொள்ளுங்கோலோ. (சு)

நது பொழில்	}	பரிமாணப்பிசுத்தபொழில்
நாடும்		சன் மணங்கமழா நிற் சப்பெற்ற
மாணிக்குத்	}	திருமாவிருஞ்சோலையில்
சோலை		(வெந்தருளியிருக்கிற)
எம்பிக்கு	}	எம்பெருமானுக்கு
கான்		அடியேன்
தூது தடாகில்	}	தூதுதடாகளில் நிறை
		ந்த
வெண்ணெய்	}	வெண்ணெயை
வாய் கோந்து		வாயாலே சொல்லி
படாவி வைத்	}	ஸமப்பித்தேன் ;
தேன்		(இன்னமும்)

னாது தடா } னாது தடாக்களில் கிதை
 கிதைத்த } ந்த
 அக்கார அடிதில் } அக்காரவடிதிலும்
 சொன்னேன் } வாசகமாக ஸமர்ப்பித்
 தேன்;
 இவை } இந்த வெண்ணெயை
 யும் அக்காரவடிதிலையும்;
 ஏது திரு உஷ்ட } (காட்செல்லகாட்செல்ல)
 யான் } ஏறிவருகிற ஸம்பத்தை
 யுடையரான ஆழகர்
 இன்று வந்து } இன்று எழுந்தருளி
 கொள்ளும் }
 கொல் } திருவுள்ளம் பத்துவிரோ?

இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் இந்திருமொழியில் கிலகஷணமாக அமைந்த பாசாங்கன், நெற்றொன்ற பாசாங்களின் ஸுரஸீடும் மேல்வரும் பாசாங்களின் ஸுரஸீடும் வேறுபடுத்க, இப்பாட்டின் ஸுரஸீடும் மேற்பாட்டின் ஸுரஸீடும் கிஜரீபமாக அமைந்திருக்கிறதபடியைக் காண்கின். மேற்பாட்டில் “எளக்கோர் சரண் சாற்றியுபினை” என்றவாறே தவர்த்து த்வயாதுஸந்தானம் பண்ணினுள்; உத்தரகண்டத்தை கன்றா அதுஸந்தித்தாள்; அதற்கு, அர்த்தமாகிய கைங்கரிய ப்ராந்த்நோபிலே ளுண்ணினுள்; காமிகமான கைங்கரிய மொன்றும் செய்யமுடியாதபடி தளர்ந்திருக்குந் தஸுரயாகையாலே வாகிகமரண கைங்கரியம்செய்ய விரும்பினுள்; அதுசெய்தபடியைச் சொல்லுகிறாள் இப்பாட்டில்; இப்பாட்டுக்கு ஸுரஸீடும் மேற்பாட்டு.

மணங்கமழாரின்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமாளிருஞ்சோலைமையில் அலாப்த ஸமஸ்தகாமனும் எழுகருணியிருக்கும் எம்மோனாக்கு அடியேன் நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணையும் நூறுதடா நிறைந்த அக்கிரவடிதிலும் வாசிகைகங்கரிய ரூபமாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; இவற்றை அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுபவாது? என்னிதன்.

எம்பெருமானார், காய்ச்சியார் திருமொழி காலகேஷபம் பரஸ்தித்தரு
ளுப்போது இப்பாட்டளகிலே வந்தவாறே “ஆண்டாளுடைய மனோரதம் வரசித்
மாத்தரமாகப் போச்சுதே யொழிப, கார்யபர்பயஸாயியாகிவிட்டை; அதனை நாம்
தலைக்கட்டவேணும்” என்று அப்போதே புறப்பட்டதே திருநாவிருஞ்சோலை
மலைக்கு ஏழுந்தருளி * நாமுதடா லிணைந்த வெண்ணெயும் நாமுதடா லிணைந்த
ஆக்காரவடிதிலும் அழகருக்கு அமுதா செய்கித்தருளி அப்படியே பூவிலி
புத்துறேற வெழுந்தருளி ஆண்டாளை அடிவணங்கி நிற்க, தன் நினைவிற்கு
இவர்கெய்த காரிபத்திக்கு மனமுகந்து “நம் அண்ணரோ!” என்றுசொல்லி
அர்ச்சாவதாரவமாதிரைப் கடந்து தழுவிக்கொண்டான்—என்பா பெரியோர்,
இதபற்றியே “பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாளுள்வாழியே” என்று ஆன்
டான் வாழ்த்தப்படுவோம்.

அங்ங் பூர்ணதபாம் தும்பாத் அங்ங் பாதாவஜேநாத்-அங்ங் குலலலம். பூர்ணாத் நகேச்சதி. பூர்ணாத் என்றபடியே ஒரு பூர்ணாகும்பத்துக்கு மேற் பட அகிதப்படியானவற்றை கிரும்பாத் எம்பெருமான் விஷயத்திலே தூறு தடாரிதைந்த வெண்ணெயும் தூறுதடாரிதைந்த அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டவோனென்? என்று நஞ்ஜியர் ஸங்கிதியிலே நம்பிக்கைகேட்ட; “திரு வாய்ப்பாடியை செல்லத்துக்கு இதெல்லாம் கூடினதும் ஒரு பூர்ண கும்பத்துக் குப் போராதகானும்” என்று ஜியர் அருளிச்செய்தாராம்.

தடாரி=பூர்ண, பூர்ணதபம்=வணங்குதல், துதித்தல் பரப்பதல். வறுதிரு வுடையான்=“வாராவயுதி” என்று மொழிபெயர்த்தார் கூரத்தாழ்வாரன் பூர்ணதபாஹுஸ்தவத்தில்.

இன்றுவந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ?—“இது ஒரு வான்மாதாமே யாப்பி பேச்சாமே இதை அதுஷ்டான பர்யந்தமாகி ஸ்விக்கிக்கவல்லனோ? அதிரிபகவானுராமத்திலே ஸாயம்ஸமயத்திலே சென்று ‘நான் ராமன், இவன் ஸமீதி, இவன் ஸகிஷ்ணன்’ என்று நின்றபுப்போலே வந்து நின்று இவற்றை ஸ்விக்கிக்கவல்லனோ?” என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீலலிதா அதுஷ்டிக்கத்தக்கது. (1)

இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் * நான் ஒன்றுதருவிரமாக்கொடுத்தேன் பின்னுமாகும்செய்வன் * தேற்றலுமணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சேரலைதன்னுள் நின்றபிரான் * அடியேன்மனத்தேவந்துகொடுப்பிலே.

(எ)

தென்றல்	தென்றல் காற்றானது	அமுதுசெய்	அமுது செய்தருளப்
மணம் கமழும்	மணத்தைக்கொண்டு	திட பெறில்	பெற்றால்
	விசகிந்த		(அவ்வளவுமன்றி)
திரு மாலிருஞ்	திருமாலிருஞ்சேரலை	அடியேன்மனத்	அடியேனுடைய நெருக
சேரல்தன்னுள்	மலையிலே	தேவந்து கொடு	யத்திலே நித்யநாஸம்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	படிஸ்	பண்ணப்பெற்றால்
பிரான்	ஸ்வாமியான அழகர்	நான்	அடியேன்
இன்று	இன்றைக்கு	ஒன்று	ஒரு தடாவுக்கு
வந்து	இவ்விடமெழுந்தருளி	தூறு ஆவிரம்	தூறுவிரம் தடாக்களாக
		ஆ கொடுத்த	ஸமர்ப்பித்து
இத்தனையும்	தூறுதடாரிதைந்த	பின்னும்	அதற்கு மேலும்
	வெண்ணெயையும்	ஆறும்செய்வன்	ஸகலவித கைக்கரியத்
	அக்காரவடிசிலையும்		சகலம் பண்ணுவேன்.

“இன்று வந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ?” என்று (சீழ்ப்பாட்டில்) மனோரதித்தபடியே திருமாலிருஞ்சேரலை பெயம்பெருமான் இன்று இவ்விடமெழுந்தருளி, அடியேன் (வாஹ) வாசக ஸமர்ப்பித்த தூறுதடாரிதைந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும் அமுதுசெய்தருள்வனானில் இந்த மஹோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் இன்னும் தூறுவிரம் தடாரிதைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிப்பேன்; அவ்வெயம்பெருமான் இங்கெழுந்தருளி

இவற்றை அமுது செய்துவிட்டு மீண்டு போய்விடாமல் என் ஹருதயத்திலேயே ஸ்தலாஸ்திரத்தினையாக இருந்துவிடும் பகஷத்தில் "ஒழிவில் கல்லமெல்லாமுட னாய் மன்னி வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்று பெரியோர் மகேசுவரத்த கைங்கரியங்களெல்லாவற்றையும் குறையறச் செய்திருவென் னென்றான்.

"தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்றபிரான் இன்று வந்து இத்தனையும் அமுது செய்திடப்பெறில் நான் ஒன்று துறையிரமாக் கொடுப்பேன்; அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்ப்படிச் சின்னமானுஞ் செய்வென்" என்று யோஜிப்பது.

ஒன்றுநுறையிரமாக் கொடுத்தலாவது—தான் ஸமர்ப்பித்த தடாக்களில் ஒரு தடாபை அமுதுசெய்தால் அதற்குக் கைம்மாறாகப் பின்னுத துறையிரம் (ஸகஷம்) தடா ஸமர்ப்பித்தல். இப்படியே பார்த்துக்கொள்க. இதனால், ஆண்டான் தனது பாரிப்பின் மிகுதியை வெளியிட்டபடி.

"இன்று உவந்து" என்றும் பிரிக்கலாமென்ப. (எ)

காலையேழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள் *

மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாதேல்மெய்ம்மைகொலேர்*

சோலைமலைப்பெருமான் துலாபதியெம்பெருமான் *

ஆலினிலைப்பெருமான் அவன்வார்த்தையுரைக்கின்றவே. (அ)

கரிய குருவி } கரியகுருவிக்கூட்டங்கள்
கணங்கள் }
காலையே } விடியற்காலத்திலே
எழுந்திருந்து } எழுந்து,
சோலைமலை } திருமாலிருஞ்சோலை
பெருமான் } மலைக்குத் தலைவனாயும்
துலாவதி எம் } த்வாரா புரிக்குத் தலைவ
பெருமான் } னாயும்
ஆலின் இலை } ஆலிலைவில்லையென்பபெரு
பெருமான் } மானாயுமுள்ள அத்தவர்
அவன் } வேச்வானுடைய

வார்த்தை } வார்த்தைகளை
உரைக்கின்ற } சொல்லுகின்றன;
(இப்படி)
மாலின் } எம்பெருமானுடைய
வரவு } வருகையை
சொல்லி } சொல்லிக்கொண்டு
மருள் பாதேல் } மருளென்கிற பண்ணைப்
பாடுவதானது
மெய்ம்மை } மெய்யாகத்தலைக்கட்கொ
கொல் }

ஆண்டான் பிறத்தலுரில் திரயக்குக்களுங் கூட எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தனையே மிக்கிருக்கு மாதலால் சில கருங்குருவிகள் தாலையேழுந்திருந்து கூட்டங் கூட்டமாக இருந்து எம்பெருமானுடைய வரவை ஸஞ்சிபித்திக் கொண்டு பண்களைப்பாடுவதும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதுமாயிருக்கவே, அதுகண்ட ஆண்டான் இது மெய்யாய்த் தலைக் கட்டுமோ பொய்யாய்விடுமோவென்று சிந்திக்கிறுளாய்த்து.

மெய்மமை கொலோ? என்றதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்தாகலாம். 1. மெய்மமைச் செய்ததில்லாதால் இவை பாடுகின்றனவாகத் தோன்றுகின்றதா? அல்லது மெய்ப்பாடுவே பாடுகின்றனவா? என்பது ஒருகருத்து; இக்கரிய குருவிக் கணங்கன் இதற்கு முந்தியும் பலகால் மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடியும் அவ் வெம்பெருமான் வரக்காணாமலினாலே இதவளையில் இவற்றின் பாட்டு பொய் யாயொழிந்தது; இப்போதாவது அங்கனன்றி மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமா? என்பது மற்றொரு கருத்து.

பாட்டுடன் இறுதியிலுள்ள உரைக்கின்ற என்பதை வினாமுற்றாகக் கொள் ளாமல் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ... "அவன் வார்த்தை புரைக்கின்ற கரிய குருவிக்கணங்கன் காலையெழுந்திருந்து மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்மமைகொலோ?" என்று ஏகவாக்யமாக யோஜிப்பதும் ஒருவாறு பொருத்தம்.

துவராவதி = தவராவதி என்ற வடசொல்லிகாரம்; வார்த்தை = ஸமாராசம். (அ)

கோங்கலரும்பொழல் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள்மேல் *

துங்குபொன்மலைகளோடு உடனுயிரின்மதுங்குகின்றேன் *

பூங்கொள்திருமுடித்து மத்தேதியசங்கோலிபும் *

சாங்கிலில்லாநெல்லியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலோ (ஆ)

கேர்த்து அலரும் } கேர்த்து மறக்கல் மலரப்
பொழில் } பெற்றசோலைகையு

மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ் சோலை
சோலையில் } மலையில்

கொன்றைகள் } கொன்றைமரங்களின்
மேல் } மேலே

துங்கு } தொக்குகின்ற

பொன் மால்கள் } பொன் மீதமான பூமலை

கொடு உடனுய் } கொடுபெய்மலை

நின்ற } நின்ற

துங்குகின் } துங்குகின்

நின்ற } நின்ற

பூ கொள் அழகுபொருத்திய

திரு முடித்து திருப்பவளத்திலே

மத்தேய லைத்த

வெதிய ஊதப்படுகிற

சங்கு } ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தினது

தலையும் தவரையும்

சார்க்கம் வில் } சார்க்கமென்றும் வில்

காண் தலையும் } வின் காணொசையும்

தலைப்பெய்வது ளைப்பிப்பது

நெஞ்சுந்ந் கொல் } என்னைக்கோ?

இப்பாசாதின் கருத்து யிதவும் ஆழ்ந்தது. திருமாலிருஞ் சோலைமலை யிற் கொன்றை மரங்களின்மீது தொக்குகின்ற கொன்றைப்பூ மால்களோ டொட்டரினும் துங்குகின்றேன் என்று கூறுகின்ற ஆண்டாளுடைய கருத்து யாதெனில் கொன்றைத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் ஸாத்விக புருஷர்கள் ஏறிப்பேரவர்களே யன்றி சாதுவ தாமஸ புருஷர்கள் ஏறிப்போகமாட்டார்கள். கொன்றைமரங்கள் சிவன் முதலிய தேவதார்தாங்களின் ஆராதனைக்கு உபயோ கப்படக்கூடியவை யாதலால் அம்மலர்கள் ராஜஸ தாமஸ புருஷர்கட்கு உபயுக்த மாருமெய்ன்றி ஸாத்விக புருஷர்கட்கு அவைகொண்டு பயனில்லை. இனி, ஸாத்

வினா தர்ப்பாப்யமான திருமாலிருந் சோலைமலையில் மலர்கின்ற கொன்றை மலர்கட்கு ஏதாவது உபயோகமுண்டோவென்று சிந்தித்தால், அவை அங்கே மலர்க்கு அங்கே விழுவதொழிய வேறொருபயோகமும் அவற்றக்கு இல்லை யென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகவே, அம்மலர்களின் ஜன்மம் எப்படி வினோ, அப்படியே என் ஜன்மமும் வினாயிற்றே! என்கிறான்.

“தாமஸ புருஷர்கள் புருஷம் தேசமன்று; ஸாத்விகர் இதனொன்றே காரியங்கொள்ளார்கள்; பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து பகவதர்ஹமான வஸ்து இவ்வளவே இழந்திருந்து க்லேஸப்படுவதே!” என்ற விடாக்ஷியான ஸ்ரீ ஸூக்தியின் போக்யதையை நோக்குமின்.

“கண்ணிலும் காட்டாகத்தோர் வலிர்க்கடிமலரின், மன்னுவாசம் மற்ற ருரானு மெய்நாமே, மன்னும் வறுமலேத்து வாளாங்கு உருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்ணையு மென்னலனு மென்முடியும், மன்னுமலர் மன்கைமைந்தன் கணபுரத்துப், பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தேயாவேல், என்னிவைதான் வாளா என்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னுமருந்தநீயிரில்லை!” என்ற பெரிய திருமடற் பாசுரங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

[பூங்கொள் திருமுகத்து இன்பாதி.] கண்ணிரோன யன்றி மற்று எவனை பும் கணவிலும் கருதாதிருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஸரிஸாபாலனோடு விவாஹம் நடப்பதாகக் கோடித்து வலித்தமாயிருந்த ஸமயத்தில் கண்ணிரோனது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின் நெஞ்சு முறிந்துபோய் இனி காடி உயித் துறப்படுத கலுப்பாயம் என்று நிர்மாணித்திருந்த சூனத்தில் கண்ணிரோன் பதநி ஓடிவந்து புறச்சோலையிலே நின்று தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஊது, அவ் ஸோகஸபானது அந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியின் செவியிற்புகூத்து எப்படிப்பட்ட ஆர்த்தத்தை உண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்ட ஆர்த்தம் எனக்கு என்னைக்கு உண்டாகும்!; இராவணனுனவன் லீதைபிடும் வந்து இராமபிரான் இறந்தானாக ஒரு பொய்க்குற்றிக் கூறி மாயாஸரிஸ்ஸைக் காட்டினபோது அப்பிராட்டியவருந் திக்கிடக்கும் சூனத்திலே இராமபிரான் கடற்களையிலே நின்று தனது சாரங்க வில்லை ஒலிப்பிக்க, அவ்வொலியானது லீதையின் செவியிற்புகூத்து எப்படிப் பட்ட ஆர்த்தத்தை உண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்ட ஆர்த்தம் எனக்கு என்னைக்கு உண்டாகும்! என்கிறான்.

“இரண்டவதாரத்தில்: இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக் கொருத்திக்குமே வேண்டும்படியாயாய்த்து இவள் தனது; சிகபாலன் ஸவயிம் வரார்த்தமாக ஒருப்பட்ட ஸமயத்திலே, புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யகோஷமானது வந்து செவிப்பட்டு தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்பிராட்டியை; ராவணன் மாயாஸரிஸ்ஸைக் காட்டினபோது ஸ்ரீ சாரங்கத்தின் ஜயகோஷமானது வந்து செவிப்பட்டு தரிப்பித்தது ஸ்ரீஜகக்ஷஜன் திருமுகன்; இரண்டவதாரத்திலுள்ள ஸையும் மடுத்தொலிக்க வேண்டும்படியாய்த்து இவள்விடாயும்; அவர்களுள் ஸல்லாய்த்து இவளாற்றுகை” என்ற விபாக்ஷியான ஸ்ரீ ஸூக்தியைத் துறந்திப்பது.

செந்தொகோரகிலும்சுமந்து தடங்கள்பொகுது *

வந்தியும்சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற

சந்தரணைசுரும்பார்குழற்கோதை தொகுத்துரைத்த*

செந்தமிழ்ப்ப்த்தும்வல்லார் திருமாலடிசேர்வர்களே.

(ய்)

சந்தொடு } சந்தனக்கட்டைகளையும்
கார் அடையும் } காரத்தெட்டைகளையும்
சுமந்து } அடித்துக்கொண்டு
தடங்கள் } பல்பலகுளங்களையும் அழி
பெருகுது வந்து } ததுக்கொண்டுநெடிவந்து
இழியும் } பெருகுவின்ற
சிலம்பாறு } அபுர கண்ணையபுடைத்
உடை } தான
மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலை
சோலைநின்ற } மலையிலுள்ளுருகுவிரு
சந்தரணை } கிற அழகனாக்ருவித்து

சுரும்பு ஆர் } வண்டுகள்படித்த கடத்தல்
குழல்கோதை } முடியைய புடையளர்ந
ஆண்டார்
தொகுத்து } அழகாக அருளிச்செய்த
உரைத்த
செம் தமிழ் } செத்தமிழிலாகிய இப்பத்
பத்தும் வல் } துப்பாசாக்களையும் ஒத்
வார் } வல்லவர்கள்
திருமால் } ஸ்ரீமங்கராயண ஸுடைய
அடி } திருவடிகளை
சேர்வர்கள் } அடையப்பெறுவர்கள்.

இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறான் பிறந்
தகத்தில் நின்றுப் புக்ககத்துக்குப் போம் பெண்கள் வேண்டிய தனங்களைக்
கொண்டுபோமாபோலே சந்தனமாங்களையும் காரகில் மரங்களையும் லேரோடே
பறித்து இழுத்துக்கொண்டு, வழியிடையே உள்ள பல்பல தடாக்களையும் அழி
த்துக்கொண்டு பெருவேகமாக வந்து ப்ரவலியா நின்ற சிலம்பாற்றையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவரான அழகர் விஷயமாகச் சுரும்பார் குழற்
கோதை யருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாட்டையும் ஒதவல்லவர்கள் தன்னைப்
போலே வருந்தாமல் ஸாகமாகத் திருமாலின் திருவடித்தாமரைகளை யணுகி
விய கைக்கிரிய ஸம்பத்துடனே வாழப்பெறுவர்கள்—என்றாலாய்த்து.

சந்து='சந்தனம்' என்ற வடசொற் சிதைவு. தடங்கள்பொகுது = தடம்
என்று கரைக்கும் பெயராகையாலே, இருகரையையும் அழித்துக்கொண்டு
என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. "ஒருமத்த கஜம் கரைபொருதுவருமா
போலே" என்று பெரியவாச்சுன்னினையும்.

சிலம்பாறு—அபுரகண்ணையென்று வடமொழிப்பெயர்பெறும். திருமால்
உலகமளத்தகாலத்தில் மேலே ஸுத்பலோகத்திற்சென்ற அப்பெருமானது திரு
வடிவையப் பிரம்ன் தன் கைக்கமண்டலத்தித்தத்தார் கழுவியினக்க, அத்திருவடிச்
சிலம்பிலின்று தோன்றியதனால் சிலம்பாறு என்று பெயராயிற்று. அபுரகண்கை
என்றவடமொழித்திருநாமமும் இதுபற்றியதே. அபுரம் = சிலம்பு; ஒருவகைக்
கரணினி.

இனி, இதற்கு ரஸோத்தியாக ஒருபொருள்கூறலாம்; அதாவது—ஆழ்
வான், ஸுந்தரபரமஸுந்தரவத்தில், "வகுள தரஸாஸ்வதி விஷக்தஸ்வரஸபாஸ
யுதாஸா கிங்கிஷு-தரவதி த்ருஷதி ப்ரஸக்தகாநாஸ்விற வகஸஸவதுஷு

“ஸ—ந்தரஸ்ய” என்றருளிச்செய்தபடிமரக்கருநிரங்கும்வகை மணிவண்ணவோ
வென்றுகவின ஆழ்வார்பாசரங்களைக் கின்னரிகள்பாட, அப்பாடலைக்கேட்ட குன்
றுகள் உருகிப் பெருகா நின்றமைமால் சிவம்பிறென்று இயராயிற்று, சிவம்பு—
ருன்றாக்கும்பெயர்; “சிவம்பொலிஞ்சிழி துணரும்” என்பது குளாமணிகிண்கு,
இப்பொருளை ரஸைக்திபாகவே கொள்க.

சரும்பார்முழற்கோதை—தேவநிதைத் த மலர்க்கையணிந்த குழல்முடியை
யுடைய ஆண்டாள் என்றபடி. ஒருகுழற்கற்றையரலே எம்பெருமானையக்கவல்ல
விறுதையளானவிகள் தான் இப்படி மயங்கிநின்றனவே! என்று நமது சபெவெ
தற்காகச் “சரும்பார்முழல்” என்ற அடைமொழி இட்டுக்கொண்டாடுவன்க.
கோதை—மொடா; ஸ்ரீஸூகத்தினைத் தந்தவன்.

தொகுத்துஉரைத்தி—தொகுத்தல்—ஒழுங்குபடுத்தல், திரட்டுத்துமாம்.
அப்பொருளில், எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைத் திரட்டிப்பாசா
மாக்கி அருளிச்செய்தவன்கை, இத்திருமொழியில் எம்பெருமானுடைய கல்யா
ணகுணம் விளக்கும்வகை என்? அவன் இவளை இப்படித் துடிக்கவிட்டான் என்ற
பழிப்பு இத்திருமொழியில் விளங்குமேயன்றி அவனது கல்யாணகுணம் விளக்கு
மோவெனில்; ஸம்ஸாரத்தொல்கணில் நடுபடுத்தி வருத்தச்செய்யாமல் தன்நிறத்
தில்நடுபடுத்தி வருத்தச்செய்வதைக் கல்யாணகுணங்களிற் கிறந்ததாகக் கொள்ள
வேண்டாவோ? “வேதாக்காரணி யாவந்தி-படிதாநி த்விஜாதிபி-தாவந்தி-ஹரி
நாமாநி கீர்த்திதாநி நஸம்ஸாய?” என்றபடி - வேதத்தில் ஒவ்வோரொழுத்தும் பக
வந்தாமமாலபேசல, அருளிச்செயலில் ஒவ்வோரொழுத்தும் பகவத்துணகர்ப்
பிதமனனக் கொள்க.

அடிவரவு:—சுந்தரப்போர் கருவினை பைம்பொழில் துண்க நறு இன்று
காலை கோக்கு சந்து சுரர்க்கோடல்.

ஒன்பதாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

1945 ஆகஸ்ட் 15 - கனடா, டொண்டோ

கனடா பத்திரிகை: அரங்கம், பக்கம் 1

ஸ்ரீ

பெரிய இண்பாள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருமொழி - கார்க்கோடல் பூக்காள்.

பெரியவதாரிகை:—இத்திருமொழியும் கீழ்த்திருமொழியின் கைலி யோடு இத்திருக்கும். வாஷாசாத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவை நினைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்துதோன்றின சில புஷ்பவிபேஷங்களாகக் கண்டு ஆற்றுகா னாய்ச் சிலபாசாங்கன்பேசுகிறான். அப்படிப் பேசிக்கொண்டேவந்து, “இனி நாம் எவ்வழியாலே உயிர் தரிக்கிறீர்மெறுவது? பண்டு நமக்கு அமசுவமாயிருந்த வஸ்துக்களும் இப்போது ப்ரதிகூலங்களாய்விட்டனவே! யக்ஷசேனா அநந்த” [சத்ய ஜேயம் கதஞ்சக] என்று - எப்போதுப கைலிவேதிலையென்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை பண்ணித் தந்த பெருமாளும் கைலிட்யொழிந்தானே! இனி நாம் ஜீவிப்பது எங் கனாம்” என்று சிந்திக்கையில்; “நமக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றிற்பிறப்பு கிடைத் திருக்கையாலே அதனை நாம் உறுநீனிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க இப்படிச் சித் திப்பதேன்” என்று ஒருவாறு சிந்தை நீங்கித்தரிக்கும் உபாயமறித்து அது தன்னைச் சொல்லி முடிக்கிறான் இதில்.

கார்க்கோடல்பூக்காள் கார்க்கடல்வண்ணனெம்மேல் * உம்மைப்
போர்க்கோலஞ்செய்து போரலித்தேவனெங்குற்றான் *
ஆர்க்கோலினிளம் பூசலிவேது * அணிதழாய்த் *
தார்க்கோமேடுஞ்சுந்தன்னைப் படைக்கவல்லேனெந்தோ. (க).

கார்க்கோடல் பூக்காள்	சுதந்த காந்தன் பூக்களே!	காம்	உங்கனால மிகவும் நலிவு பட்ட) நான்
உம்மை	உங்களை	இனி	இனிமேல்
போர்க்கோலம் செய்து	யுத்தத்திற்கு உசிதமாக செய்து	ஆர்க்கு	யாரிடத்தில்போய்
எம்மேல்	என்மேலே	பூசல் இடுவதோ	முறை யிட்டுக்கொள்வதோ!
	(பாயும்படி) பூசுவதோ	அணி	அழியேன்.)
போரலித் தவன்	அணுப்பினவனான தவன்	தழாய் தார்	திருத்ததழாய்மாலையை
கார்க்கடல் வண்ணன்	சுதந்த கடல் போன்ற வடிவை யுடையவனான வண்ணபிரான்	சுந்திக்கொஞ்சம் தன்னை படைக்க வல்லேன்	சூசைப்பட்டு நடுகின்ற கொஞ்சை யுடையவளா யிராகின் தேனே! ஐயோ!
எங்குற்றான்	எங்கெயிருக்கிறான்	அந்தோ!	

கோடல்பூக்கள் என்று ஒருபுஷ்பஜாதி உண்டு; அது காந்தள்பூ என்றஞ் சொல்லப்படும். அப்புஷ்பங்கள் கார்காலத்திலே மிகுதியாக மலரும். அவை கிரஹகாலத்திலே காமுரர்கட்கு மிகவும் உத்திபகங்களாயிருக்கும்; பலவகைப் பட்ட நிறங்களைமுடைய அப்புஷ்பஜாதியில் கரியநிறமுள்ள பூக்களும் உண்டு; அவை எம்பெருமானுடைய திருநிறத்துக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஆண்டானே விசேஷமாக வருத்துகின்றமையால் 'இம்மலர்களை எம்பெருமான் படைத்தது நம்மைக் கொலைசெய்வதற்காகவே போலும்' என்று. அறுதியிட்டு அம்மலர்களைப் போக்கிக் கூறுகின்றான்; "ஓ கோடல்பூக்களை! என்னைக்கொலைசெய்வதற்கென்று உங்களை அழகாகக்கோடித்து அனுப்பின மஹாதபாவன் எங்கிருக்கிறான்?" எனவிலக்குகின்றான் முன்னடியுகளில்.

உண்மையில் அப்புஷ்பங்கள் அசேதங்களாகையாலே மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாதிருக்கவே, 'அந்தோ! நம்மை இந்தப்பூக்களும் வகியப்பண்ணுகின்றனளில்லையே'; அந்த எம்பெருமானோடு வரமாட்டேனென்கிறான்; இவையோ நம்மோடு பேசுகின்றனளில்லையே; உசாத்நனை ஆகக்கூடியவர்களும் யாருமில்லை; இனி நாம் ஆர்விட்டுவாசலிலேபோய் நம் துயரை முறையிட்டு ஆறுவது!' என்கிறான் முன்னடியுகளில்.

எம்பெருமானுடைய விபூதியடங்கலும் நம்மைநலிவதற்கு அங்னுக்குத் துணையாகிறுப்பதுபோல, நம்மைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களாவது நமக்குத்துணைநிற்குமோவென்று பார்த்தாலோ அதுவுமில்லை; நமக்கு விதேயமாயிருக்கக் கடவதான கொஞ்சம் நம்மை உதறித்தள்ளிவிட்டு அவனுடைய திருத்துழாய் மாலையைநாடி ஓடாநின்றது! இப்படி எல்லாம் பகைபாகப்பெற்றோமே! இஃது என்னகஷ்டகாலம்! என்கிறான் சந்தடியில். இத்தனும், எம்பெருமானுடைய கிரீஸில்கும் தனக்கு அஸ்வரயமாகிருக்கிறபடியையும், அவ்வளவிலும் தன் திருவுள்ளம் பகவதவிஷயத்திலேயே சர்ப்பட்டுச் செல்லுறெபடியையும் அருளிச்செய்தாளாய்த்து.

"கார்க்கோடல்பூக்கள்" என்பதற்கு=கார்காலத்திலே வந்து தேன்று கின்ற கோடல்பூக்களை! என்றும், கறுத்த கோடல்பூக்களை! என்றும், பெருத்த கோடல்பூக்களை! என்றும் முன்றுவகைபாகப் பொருள் கூறுவர். உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்து என்மேல் போரவிடுத்தகார்க்கடல்வண்ணன் எங்குற்றான்? என்று அர்வவித்துக்கொள்க. ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களுக்கும் ரூபநாமக்களை வற்புடுத்தினவன் எம்பெருமான் என்ற துற்கொள்கைப்படி இம்மலர்கட்கு நிற்க கொடுத்தவன் எம்பெருமானுதலாலும், அந்தநிறம் இப்போது இவனுடைய ஹிம்னைக்கு உறுப்பாயிருப்பதால் யுத்தஞ்செய்வதற்கு ஏற்ற கோலஞ்செய்த விட்டதுபோன்றிருப்பதாலும் "உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்து போரவிடுத்தவன்" என்றான், இந்நிலைநிலைக் கொல்வதற்கு இராமரோன் இனையெருமானே அலங்கரித்து அனுப்பினதுபோலத் தன்னைமுடிப்பதற்காக இவற்றை நிறமுட்டியனுப்பினான் என்றிருக்கிறான் போலும். 'போதா' என்பது போர என மருவிற்று, போரவிடுத்தல் - அனுப்புதல்.

உயர்ந்த அனுப்பினவன் எங்கே இருக்கிறான்? என்ற கேட்பதற்குக்கருத்து
யாதெனில், எங்கிலை இராமபிராணம் பின்னே ஒளித்து நிறுத்திவைத்திட்டு
வாழ்வியச் சண்டைக்கு அழைக்கவந்ததுபோல நீங்களும் எம்பெருமானை ரஹஸ்
யமாகத் துணிகொண்டு என்னைச் சண்டைக்கழைக்க வந்திருக்கவேண்டுமென்பதில்,
நீங்கள் மத்திரம் தனிப்பட்ட வந்திருக்கமாட்டீர்கள்; ஆதலால் அவன் எங்கே
பதுக்கிநிற்கிறான்? சொல்லுங்கள் என்கிறான் என்க.

பூசலிவேது:—பேரொலிசெய்து முறையிலேது.

(க).

மேற்றேன்றிப்பூக்காள் மேலுலகங்களின்மீதுபோய் *

மேற்றேன்றியும்கோதி வேதமுதல்வல்லவங்கையின் *

மேற்றேன்றியும்கோதி வேதமுதல்வல்லவங்கையின் *

மேற்றேன்றியும்கோதி வேதமுதல்வல்லவங்கையின் *

(உ).

மேல் தோன்றி } உயரப்பூத்திருக்கிற காள்
பூக்காள் } தன் பூக்களை!

மேல் உலகக் } மேலுள்ள உலகங்களெல்லாம்
களின்மீது } லாவந்தையுள் கடந்து
போய் மேல் } அவற்றைக்கு மேற்பட்டு
தோன்றும் } விளங்குகின்ற தன்
கோதி } லுடைச்சோதி,
என்கிற பரமபதத்தில்
எழுந்தருளி இருக்கிற

வேதம் முதல் } வேதப்பிரதிபாத்தானை
வர் } பரம புருஷனுடைய

வல்லவையின் } வலத்திருக்கையிலே
மேல் தோன் } விளங்குகின்ற
றும் }
ஆழியின் } திருவாழியாழ்வானுடைய
வெம் கடர் } வெவ்வியதேனுடைய
போல } போல
கடாது } தவறியாமல்
எம்மை } என்னை
மாற் றேலைப் } இந்த பிரக்குதிமண்ட
பட்டவர்கட் } வத்தை விட்டுக்கேள்வர்
டத்து } கருடையநிரலின்
வைத்துக் } கொண்டு சேர்க்க வல்லார்
கொள் கிற் } என்னோ?

கீழ், கோடல்பூக்கள் பண்ணின ஹிம்னையைப் பொறுக்கமாட்டாமல்
அவற்றிலின்று கண்ணிமிட்டு மேலொருபக்கத்திலே வைத்தான்; அங்கே மேல்
தோன்றிப்பூக்கள் மலர்ந்துதோன்றின. அவை எம்பெருமானுடைய சிவப்பைக்
கோட்டுகாலிக்கொண்டு நலியவே, அவற்றைநோக்கிக் கூறுகின்றான். தோன்றிப்பூ
என்றாலும், காந்தப்பூ என்றாலும், கோடல்பூ என்றாலும் புஷ்பஜாதி ஒன்றேயாம்;
மேல்தோன்றிப்பூ என்றமையால் கீழ்ப்பாட்டிற்கொன்ன கோடல்பூக்கள்கீழேபடர்
கின்றனவென்றும், இவை மேலே படர்கின்றனவென்றும் அவாந்தரபேதம்
அறியத்தக்கது; நிலைப்பங்கி, கொடிநிலைப்பங்கிகளென்றபொருள்.

"தருஷ்டிகளும்போலே கோடல்பூக்கள் பாதமாகப் புக்கவாதே அவற்
றுக்கு இருபுத்திக் கண்ணை மேலேவைத்தான்; அங்கே மேல்தோன்றிப்பூக்க
ளாய்க் கிடந்தது; அவற்றைநோக்கி 'மேல்தோன்றிப்பூக்காள்!' என்கிறான்; அதுக்
ருத்தப்படுகாரையும் அழிக்கக்கடவோமென்று அதுக்கு ஒருபெரும் பெற்று நீங்
கள் மேலேபுக்குறேற்பதே!" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

மேலுலகங்கிளின்மீதுபோய் மேல்தோன்றுஞ்சோதி, என்னை பரமபத
மாசிற சோதிமிக இடத்தையாம், அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற நிலை
வேதப்பருண பரம்பருகணுண்டப் வந்ததிருக்கையின்மேல், அங்கிருந்து திருமொழி
யாழ்வானுடைய வெவ்வியகடர் ஆசிரிதபாநருத்திராநவநிப்பதபோல, என்னை
நீங்கள் தவறிக் கையெண்டாவென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறார். இதனால் மேல்தோன்
நிப்பூக்களின் தாபம் அஸஹயமாயிருத்தல் சொல்லி நிறுத்தி.

எம்மை மாற்றேலைப்பட்டவர் கூட்டத்தினை வைத்துக்கொள்கிறாரே -
கைவல்யமோசகாதபலம் பண்ணுமெவர்களுடைய தோஷத்திலாவது என்னை
கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென இரக்கிருளென்று திருமொழிக்கு அருளிச்
செய்வதாம். இவன் விருவேகத்தாலே நிகலும்பெருதுபோய்படியானே நமக்கு
பகவததபலம் கிடைக்காநிற்போனாலும் போகிறது. இச்சாராம் சுழிந்தால்
போதும்; அதிலே பரமஸூகம், என்று விளைதது இவனே கறுவென்றுள்போ
தும். "மாற்றேலைப்பட்டவர்" என்றால் கைவல்யமோசகிஷ்டர்களை எப்படிச்
சொல்லுமென்னின்; பகவததபலத்துக்கு மாருளவர்கள் என்று இலைப்பட்டவர்
கள் - கைவல்ய எனக்கொள்க: (இலைப்பட்டவர்கள் = தலையில் எழுதப்பட்டவர்கள்.)

கைவல்யங்கள் தனித்தனியாக ஆகமாதபலம் பண்ணுமவர்களேயன்றி, ஒரு
கூட்டமாக இருந்து அதுபலம் பண்ணமாட்டாதவர்களாகையாலும், இங்கு
"கூட்டத்து" என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும் அந்த அத்தம் அவ்வளவு
ஸ்வரஸமல்லவென்று எம்பார் வேறுவகையாக அருளிச்செய்வதாம் - மாற்றேலைப்
பட்டவர்கூட்டமாக அடியார்கள் குழாக்களாம்; என்னை நிற்பமுத்தர்களின்
திரளின்மேலே கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென்கிறார் என்று அருளிச்செய்வ
தாம். இப்போது, மாற்றேலைப்பட்டவர் என்கிறது - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஒலை
மாற்றப்பட்டவர் என்பது.

அவ்நிலைய: "மாற்றேலைப்பட்டு - அவர்கூட்டத்து" என்றும் பிரித்து
உரைப்பர் சில ஆசிரியர். யமன் தனது தூதர்களை கோக்கி 'இன்னுனைப் பிடித்து
என்னிடம்கொண்டுவருங்கள்' என்று சொல்லி ஒலைச்சாரணம் எழுதித்தக் தனுப்
பிழை, சிவஸமயங்களில் அடுத்துதர்கள் மொறுபாடாக வேறொருவனைப் பிடித்துக்
கொண்டுபோய்விடுவதுண்டு; அப்படியே, இப்போது இவ்வாண்டனை நயிமலிக்
குமபடியாக இப்படிப்பங்கள் எப்பெருமானால் நியமித்தனுப்பப்பட்டிருந்தாலும்
அந்தநியமத்தை மாறாது, இவனைக்கொண்டுபோய் அவ்வெப்பெருமானுடைய
கோஷடியிலே நிறுத்திவிடக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினால், ஓ! மேல்தோன்றிப்
பூக்களே! என்னை நயிமலிக்கவேனுமென்ற பகவதாஜ்ஞையையொருடி அவ்வெம்
பெருமானுடைய கோஷடியிலே என்னைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள் என்கிற
னென்க. இப்பகடத்தின், மாற்றேலைப்பட்டு - ஒலையாற்றப்பட்டு, - அவருடைய
ஆஜ்ஞையையொருடி என்கை, இன்னும் பஸபடியாகவும் பெருங்கொள்க. இட
முண்டு.

கோவைமனாட்டி நீயுன்கொழுங்கனிகொண்டு * எம்மை
தூலிதோலியேல் வாழுகத் தம்மையஞ்சுகும் *
பாலியேன்தோன்றிப் பாம்பினையார்ச்சுந் தம்பாம்புபோல் *
நாவிரண்னேவாய்த்து நாணிலியேனுக்கே.

(ரு)

கோவை	அம்மா! கோவைத்	அஞ்சுகும்	பயப்படாதின்றேன்!
மனாட்டி	கொடியே!	பாலியேன்	பாலியானான்
நீ	கொடியே!	தோன்றி	பிறந்தபின்பு
உன்	உன்னுடைய	நாணிலியே	வஞ்சனை யற்றவனான
கொழுங்கனி	அழியெய்துகின்றாலே	ஊக்கு	என் விஷயத்திலே
கொண்டு	என்னுடைய	பாம்பு அனை	சேஷ சாலியான பொமா
எம்மை	உயிரை	யார்ச்சும்	ஊக்கும்
தூலி	போகத்தக்காத	தம் பாம்பு	தமது பிடுங்கையானதுகு
தோலியேல்	அழியவாய்ப்படைத்த	போல்	வணந்தாழ்வானுக்குப்
வாய் அழகர்	பெருமான் விஷயத்திலே	நாவும் இரண்டு	பொல
தம்மை		உன் ஆலிந்து	இரண்டு நாக்குகள் உன்
			பாலியேன்

மேற்புறங்களில் நின்றும் தன்னை மீட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினான். அங்கே ஒருசெடியிலே கோவைக்கொடிபடர்ந்த பழுத்துக்கிடந்தன: அவற்றை நோக்கிப் போகின்றான். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானுடைய திருவதாரத்திற்கு ஸமரகங்களாகியிருப்பவையாதலால் அவ்வழியாலே அளவ தன்னை நலியலே அந்த நலிவுபொறுக்கமாட்டாமற் சொல்லுகிறுனென்க.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “கார்க்கோடல்பூக்கான்!” என்றும் “மேல்தோன் றிப்பூக்கான்!” என்றும் சொன்னதுபோல் இப்பாட்டிலும் “கோவைக்கொடிகான்!” என்றாவது, “கோவைக்கனிகான்!” என்றாவது சொல்லாமல் கோவைமனாட்டி! என்றதென்னென்னில்; “கொடியானாகயாலே னாபதக்கத்தாலே நலிந்தாப்போ லேயிராகின்றது” என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பின்னை. வடமொழியில் கொடிக்கு ஸாசகமாகிய லதா; வல்லி முதலிய ஸப்தங்கள் எந்திரிக்கமாதல் அதிக. ஸத்தினைக் கொடிகளாகவே கூறுதலும் வழக்கம். இனி, மனாட்டி என்று மணமுண்டமை சொல்லிற்றுகவுமாம். அதாவது—பரிமளத்தை யுடைத்தாகை.

தூ கோவைக்கொடியே! நீ உனது கிறந்தகனிகளைக்காட்டி என் உயிரைச் சிதைக்கவேண்டா; உன்கனிகளைக்காணும்போதே திருமாலிருஞ்சோலையழகு டைய திருவதாரம் நனைவுக்குவந்து மிகவும் தளர்ந்தொழியேன்; அதுபற்றி எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது என்கிறான் முன்னடிகையில்.

“சுரணம் சுரணம்” [அபயம் ஸர்வஹதேப்போ ததாமி] என்று அபயப்ரதாரம் பண்ணிப் பருளினவன் விஷயத்திலே பயப்படப் பரஸத்தினது! என்று அவை கேட்கக்கூடுமென்றகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய வாக்கு என்ன ளையில் பொய்யாய்விட்டதென்கிறான் பின்னடிகையில். பாலியான நான் குறிப்ப

தற்குமுன் அவன் "ஒன்றோடொன்றாய்ப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான்" என்னும் ஸத்பவாக்காடிநூல் நானுகிலும், நான் தோன்றினபிறகு என்னுடையபாவத்தினால் அவன் அதுதப்பவாக்காய்சிட்டான். சொல்லவதொன்றும் செய்வதொன்றுமாய்சிட்டான், நாக்கு நுண்ணுருந்தால்நீரே சொல்லும் செய்கையும் ஒன்றுயிருக்கும்; இரட்டை நாக்குப் படைத்தவனான திருவானந்தாழ்வானோடு இடைவிடாதசேர்த தியாலே இவனும் அவனைப்போலே இரண்டொக்குப்பெற்றானுமே; 'சரணம் நமஸு' [அபயம் ததாமி] என்ற நாக்கு இப்போது இல்லை, என்கிறான்.

தம்பாம்புபோல் = 'தவிற்றோடி' என்றும், 'தவிரஸை' என்றும் சொல்லப் படுகிற பாம்பு, [நாவும் இரண்டுளவாயிற்று.] நாக்கு ஒன்றுயிருந்தால் வாக்கும் ஒன்றுயிருக்கும்; வாக்கு இரண்டுபட்டபடியால் நாக்கும் இரண்டாய் விட்ட தென்றிருக்கிறது.

நானிலியேனுக்கே = நான் தவிர மற்றபேர்கள் விஷயத்தில் அவன ஸத்ய வாக்காகவே இருக்கக்கூடும், வெட்கங்கெட்ட என்விஷயத்தில் மாத்திரமே அவன் தவிற்றவனுப்பிட்டானென்கிறான். இப்படி அவன் பொய்யனுயிருக்கச்செய்தே யும் தான் அவனைப் வாய்வெருவாநின்றமைபற்றித் தன்னை வெட்கமற்றவளாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். (க)

முல்லைப்பிராட்டி நீயுன்முதுவல்கள்கொண்டு * எம்மை

அல்லல்வினைவியல் ஆழிநங்காடியுன்னடைத்தலம் *

கொல்லையாகதியைமுக்கரிந்திட்ட குமாணர்

சொல்லும்பொய்யானால் * நானும்பிறந்தமைபொய்யன்றே. (ச)

முல்லைப் பிராட்டி! } அம்மா! முல்லைக் கொடியே

ஆழி நங்காய்! } கம்பீரமான இயல்வை யுடையாய்!

உன் முதுவல் } (எம் பெருமானது முது வல்போன்ற) உனது விகாஸத்தாலே

எம்மை } என்விஷயத்திலே

அல்லல் வினை } வகுத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டா;

உன் அடைத் } (இதற்காக) உன்னைக் கலம் } சரண மடைகிறேன்;

கொல்லை } வரம்புடந்தவளான அரக்கியை } குர்ப்பணகையை

முக்கு அரித் } முக்கூத்தத்தித் தரத்தின் திட்ட }

குமாணர் } சக்தவர்த்தி திருமகனாகு டைய

சொல்லும் } நார்த்தையே

பொய் ஆனால் } பொய்யாய் விட்டால்

நான் பிறந்த } நான் பெரியாழ்வார் வயிற்

மையும்பொய் } தில் பிறத்ததும் பொய் அன்றே } யாகச் சடவதன்றே.

கோவைக்கொடியில் நின்றுக் கண்ணைத்திருப்பி யேறேரிடத்தே வைத் தான்; அங்கே முல்லையானது நன்றாகப் பூத்துக்கிடத்தது; அதைக்கண்டவனே எம்பெருமானுடைய முதுவல் நினைவுக்கு வரவே ஆற்றமாட்டாதாளாய் அதின் காலிலே விழுகிறான்.

வழிபறிக்கவந்த கள்ளனைக்கண்டால் பிரானே! நாயனே! அப்பனே! என்னுமாய்போலே மூலகூப்பிராட்டி என்கிறான். அம்மா மூலகூப்பிராட்டியே! கோடல்பூக்களுக்கும் மேல்தோன்றிப் பூக்களுக்கும் கோவைக்கொடியே! ஒரு வாறு தப்பிப் பிழைத்தோமென்ற நான் மகிழ்ந்திருக்கையில், நீ உன்விசைத் தைக்கட்டி என்னைத் துன்பப்படுத்தவது தருகியோ? இனி இப்படி என்னைத் துன்பப்படுத்தாதே; உன்காலிலேவிழுந்து உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், என்னை தம்பலிக்கவேண்டாமம்மா! என்கிறான் முன்னடிகளில்.

ஆழி நங்காய்! = ஆழியென்றதனால் - கம்பிர்யறுடைமை சொல்லப்படுகிறது; நங்காய். என்றதனால் - பரிபூர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. உலகில் துதிப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களையிட்டுத் துதிப்பது வழக்கமாதலால் ஆண்டாளும் இம்மூலகூப்பிராட்டியை அங்கனைத் துதிக்கின்றாள் என்க. இனி, ஆழி என்றதனால் - வட்டமாயிருக்குந்தன்மை சொல்லிற்றுமாயும், மூலகூப்பிராட்டியை - மூட்டாக்கூட்டாற்போல் புஷ்பங்கள் வட்டமாகப் பூத்திருக்கும்பிறி.

இவள் பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருந்துவைத்து எம்பெருமானையும் தன்னந்தோழியே விழத்தலேண்டியிருக்க இவள்போல், அசேதங்களின் காலிலே விழும்படியானே! என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி; "எனக்குப் பெரியாழ்வார் திருவளித்திற் பிறப்பு அகிஞ்சித்தாம்" என்கிறான் பின்னடிகளில்.

கொல்லையாக்கிய மூக்கரித்திட்ட குமரனா - இராமபிரான்; அவருடைய சொல்லாவது - "வருஷாசு ௨௦௦௦௦ ௨௦௦௦௦ ௨௦௦௦௦ ௨௦௦௦௦" [மிதரபாவேஸம்ப்ராப்தம் நதபரேஜயம் கதஞ்சு] அதாவது - ஒருவன் மெய்யான அன்போடு என்னை வந்து பற்றுவிட்டாலும் அன்பன்போல் பாவனை செய்துகொண்டு வந்துசேர்ந்தானேலும் அவனையும் நான் ஒருவிதத்திலும் கையிடமாட்டேன் - என்ற வார்த்தை. இரவுபகல் மாறாதுளும் என்னுடைய வார்த்தையானது எந்த சூனத்திலும் என்னவும் மாறாதுமாட்டாது என்ற அவருடைய வார்த்தையே என்னளவில் பொய்யாய்விட்டபோது, பெரியாழ்வார் வளித்திற் பிறப்பானக்குக் கார்பகரமாகப்போகிறதா? என்று அதிலும் அதிர்ச்சிக்கிறான்.

கொல்லையாக்கி என்றது - வரம்பு அழிந்தசெயலையுடையவன், அதாவது மரியாதைபைத் தப்பி நடந்தவன் என்றபடி. பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பெருமானைப்பற்றி உயர்ந்து போகலாமாயிருக்க அவ்வளவு செய்வாதே பிராட்டியினின்று விபரீதமான எண்ணங்கொண்டு அவளை கிறங்கப் போனானிறே.

நூர்ப்பணைக மூர்க்குறுப்புண்டு பொறுக்கமுடியாத அக்கத்தோடுப் பரிபவத்தோடும் கதறிக்கொண்டு போகிறவன், பெருமானை மணம்போனபடியே நிந்திக்கவேண்டி யிருக்கச் செய்தேயர் "தருணௌ ரூபஸம்பக்கணௌ" என்று பருவத்திற்கும் அறுகுக்கும் தோற்றுப்போனமை தோற்றப் பேரினாநகையாலே "அரக்கியை மூக்கரித்திட்ட குமரனா" என்கிறான்.

“குமாரன் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பித்தமே பொய்யன்றே” என்றதற்கு - “அப்பெருமானுடைய வார்த்தை பொய்யாய்கிடாதுமே. என் பிறப்பு பொய்யாய்கிடாதிதே” என்று பொருள். சொல்லலாமாயினும் வியாக் கிபாணத்திற்குச் சேராது. — “பொய்யன்றே என்றது பொய்யாயிதே என்கை” என்றிதே பெரியவாச்சாஸ்பின்னின் அருளிச்செய்தது. அன்றே = அன்றே என்றபடி. (ச)

பாடுமேதயில்கான் ஈதென்னபாடல்*நல்லேங்கட
நாடர்நமக்கொருவாழ்வுதந்தால் வந்துபாடுமின்*
ஆமேகருளக்கொடியுடையார் வந்தருள்செய்து*
கூவேராயிடில் கூவிலும்பாட்டுக்கள்கேட்டுமே. (ரு)

பாடுமேதயில்கான்! பாடுமின்ற
குயில்களே! குயில்களே!
ஈது } (ஈன்ன கடோரமான) இக்
என்ன பாடல்? என்னபாட்டு; கட்சல்
நல்லேங்கடம் } விலகாணமான திருவேங்
நாடர் } கடமலையை இருப்பிட
நாடர் } மாகையுடைய பெருமான்
ஈமக்கு } என்விஷயத்திலே
தரு வாழ்வு } ஒரு வாழ்ச்சிமயம் பண்
தந்தால் } னிள்கொடுப்பனாகில்
(அப்போது)
வந்து பாடுமின் } (சீங்கன் இக்கே) வந்து
பாடுங்கள்;

ஆமே } (ஆகத்தந்தாலே) ஆடு
கருளன் } யெரியதிருவடிமைய
கொடி உடை } த்லறுமாகக் கொண்பருக்
யார் } திற அப்பெருமான்
கருள் செய்த கருபைபண்ணி
வந்து கூவேர் } (இக்கே) வந்து சேர்வு
ஆயிடில் } ஆயிடில்
கூவி } (அப்போது உக்கிர) வர
வழித்த
அம் பாட்டுக்கள் உவ்வனது பாட்டுக்களை
கேட்டும் கேட்போம்.

எந்தப்பக்கம் நோக்கினாலும் ஒவ்வொரு புஷ்பம் கண்ணிலே தோற்றி
வழிமலையாயிருந்தபடியாலே ‘கண்ணாமூடிக் கொண்டோமாகில்’ கசப்படலாம்’
என்று நினைத்துக் கண்ணை மூடிகொண்டான். உடனே குயில்களின் பாட்டுக்
கள் செவிப்பட்டன. அவற்றைக்கேட்டுத் தரிக்கமாட்டாதானாய் அக்குயில்
களை நோக்கி ‘சீங்கன் ஏன் இப்படி கண்ணகடோரமாகக் கத்துகின்றீர்கள்? பேரரும்
போரும்; உங்கள்பாட்டை விடத்துங்கள்’ என்கிறான்.

இரண்டருகும் ஒருபுப்புப்பறி யெரியா நிதகச்செய்தே நடுவெயிருதது
சந்தனம் பூசலாசைப்போலே யிருந்ததி; உங்கள் பாட்டைக் கேட்கும்படியாக
லோ இப்போது என்னுடைய தலையிருப்பது; ஐயோ! என்னபாட்டுப்போடு
கிறீர்கள். எம்மேலேவரலாறுபலம் செல்லும்போது பாடத்தக்க பாட்டுக்களை
சீங்கன் விஸ்வலோகத்தில் பாடாநின்றீர்களே!; பாவிதான்! பாடினது போரும்
எம்பெருமான் இக்கேயெழுந்தருளி என்னை வாழ்விக்குள் காலம் வாழ்ந்துகொ
அப்போது சீங்கன் இக்குவந்து ஆசைநீர்ப் பாடுங்கள். என்கிறான் முன்னகடத்தில்.

விளமயில்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்துகொண்டிருந்தாலேவதைக்கண்டு கரிக்காடா தாலாய் 'இக்கூத்தாடுதலை நிறுத்துங்கள், உங்கள் காலிலே விழுந்துறேன்' என்கிறான்.

"வின்றிகுணமடில்போல் நிறமுடையனெடுமால்" [பெரியாழ்வார்திருமொழி] என்னப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு இவை எம்மா ததங்களாய்க்கொண்டு நலிகிறபடியால் "கண்ணாரான் திருக்கோலம்போன்று" என்கிறான். அடிவீழ்கின் றேன் = இக்கூத்து ஒழியவேணுமென்று பரபத்திபண்ணுகிறேனென்றபடி.

இப்படி இயன்சொன்னவாதே, அந்தேர்! பெரியாழ்வார் திருமகளாகப் பெற்ற பெருமைவாய்ந்த நீ இப்படிச் சொல்லத்தகுமோ? உன்காலிலேயன்றே நான்கள் விழக்கடவோம்" என்று அம்மயில்கள் சொல்வனவாகக்கொண்டு, கூறுகின்றான் [பணமாடாவணைசீதபாதி] "சென்றால் குடையாய் இருந்தால் சிங்காசனமாய்" என்றபடி - திருவானந்தா முவானை ஸர்வபகவதங்களாலும் அடிமைகொண்டு சிறப்பிக்குமவர் என்னை உங்கள் காலிலே விழுப்படிசெய்த பின்பு நான் செய்யலாறுண்டோ? என்கிறான்.

"பணவாளாவணை" என்றும் பாடமுண்டு; அப்பாடத்தில், பட்டங்களையும் ஒழியியபு முடைய அரவு என்க. வான் - ஓளி. ... (சு)

நடமாடித்தோதைவிளிக்கின்ற மாயில்கள் * உம்மை
நடமாட்டங்காணப் பாலியென்றானோர் முதலிலேன் *
குடமாகேத்தன் கோலிந்தன்கோமிறைசெய்து * எம்மை
புடைமாளகொண்டான் உங்களுக்கீளியொன்றுபோதுமே. (ஏ)

நடம் ஆடி } கூத்தாடிக்கொண்டு
தோதை விரிக் } தோதைகளை விரிக்கிற
கின்ற }
மாமலில்கள் } சித்தமயில்களே!
உம்மை } உங்களுடைய
நடம் ஆட்டம் } கூத்தைப்பார்ப்பதற்கு
காண }
பாலியென்றான் } பாலியானான்
ஒர் முதல் } தருகைமுத லுடையே
இலேன் } னல்லேன்;
குடம் ஆடி கூத் } குடக்கூத்தாடினவனான
தன் }

கோலிந்தன் } கோபாலக்குஷணன்
கோயிறை } கோபாலத்திறுக்குக்
செய்து } கோப்பண்ணி
எம்மை } என்னை
உடை மாடு } ஸர்வவாபலூராய்
கொண்டான் } பண்ணினான்;
இனி } இப்படியிருக்க
ஒன்று } (என் முன்னே கூத்தாடி
என்னைதமிழிலிக்கை
யாகிற) தருகாரியம்
உங்களுக்கு } உங்களுக்கு
போதுமே } தகுமோ?

"உங்கள் கூத்தைநிறுத்துங்கள்" என்றும் மயில்களின் காலிலே இவன் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளவே, அம்மயில்கள் இவருடைய எளிமையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு 'இவருக்கு நாம் அறிஷ்டமானதைச் செய்தால் நம்மை இவன் தண்டிப்பனோவென்று நாம் அஞ்சவேண்டா; இவன் புகழ்நிறுக்கிக்கின்றான்; இவன்

நாம் எப்படி விரிவிலிந்தாலும் தேட்பாரில்லை' என்று எண்ணி முன்னிலும் அதி-
கமாகத் தோகைகளையிரித்துக் கூத்தாடத்தொடங்கின; அன்றைதோக்கி மீண்-
டும் நன் அவஸ்தையை முறையிட்டிக்கொள்கிறான்.

கடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாமயில்காள் = தோகையிரித்து கடமாடு
கின்ற மாமயில்காள்! என்க. உள்எப்படிபே அக்வழிப்பதும் ஒக்கும். [உம்மை
இத்யாதி.] கண்ணுடையவர்கள் உங்களுக்கத்தைக் கண்டால் பரமாத்மம் பொறு-
வர்கள் என்பதில் தட்டில்லை; கண் இழந்திருக்கிறான் உங்கள் கூத்தை எங்கெங்கு
காணவல்லேன்? முதல் இலேன் என்றது-காண்பதற்கு முக்யஸ்ததமன கண்ணை
யுடையேனல்லேன் என்றபடி. "என்னும்புலனும் எழிலுக்கொன்றி" என்றபடி-
எல்லா இத்திரியங்களையும் கொன்றேகொண்டானிறே எம்பெருமான்.

"பாவிபேன் காணோர்முதலிலேன்" என்றுசொன்னதை விரித்துரைக்-
கின்றான் பின்னடிய்களில். நாற்கத்திலிலே குடம்கூத்தாடி அக்கூத்திலே எல்லாவை
யும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டவனாய், பசுக்களுக்கும் இடையாக்குங்கூட எல்லாபுனை-
வன். எவதந்தார்பண்ணுப்படியான மிறுக்குக்களை என்னவியத்திலே பண்ணி
என்னுடையஸர்வஸ்வத்தையும் கொன்றேகொண்டான்; இப்படிப்பட்ட தவறா-
யிலே நீங்களுந் என்னேவந்த விரிவிலிப்பது தகுதியோ? எவ்கிறான்.

கோயிறை = கோ-அராரீகள்; மிறையிறுக்கு; அராரீகள்செய்யும்படி-
யான மிறுக்காவது-சரசெஞ்சு இளசெஞ்சு இல்லாமல் புரியுங் கொடுமைகள்.
கொடுமைகள். கோக்கள் மிறுக்குசெய்யுமாபோலே செய்து என்றபடி. அராரீகள்
எதுசெய்தாலும் கோட்பாரில்லையே.

[எம்மையுடை மாடு கொண்டான்.] எம்மை-எங்களுடைய, உடை-
ஆடையையும், மாடு-செல்கத்தையும், கொண்டான் என்றும்; எம்மையுடை-
எங்களுடைய, மாடு-ஸர்வஸ்வத்தையும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மாடு
பொன் பக்கஞ் செல்வம்' என்றாயிற்று அறிபத்தான. திருவாய்மொழியில்
"மாதுக்கு ஸவயமுளத்தமனான்றரு" என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எல்லா
வற்றையும் இழந்துகிடக்கிற என்னை நீங்களுந் கவிகை பாராப்தமன்று என்கிறான்.

மழையேமழையேமண்புறம்பூசி உள்ளாய்நின்ற

மேழகூற்றிறற்போல் * ஊற்றவல்லேங்கடத்துள்ளின்ற *

அழகப்பிராணர்த்தம்மை யென்னெஞ்சத்தகப்படத்

தழுவநின்ற * என்னெத்ததைத்துக்கொண்டு ஊற்றவும்வல்லையே. (அ)

மழையே }
மழையே } தமேதமே

அழகம் } மேற்புறத்திலே

மண்பூசி } மண்ணப்பூசெவிட்டு
உள்ளாய்நின்ற } உள்ளே யிருக்கும்மெழு
மெழுக்கு ஊற்றி } கை உருக்கிகொளியில்
னூல் போல் } தனனுமாபோலே

உயர்நாயர்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் ஸாரான அத்தமாவை உருக்கியுழப்பவராய்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற
உயர்நாயர்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் ஸாரான அத்தமாவை உருக்கியுழப்பவராய்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற
உயர்நாயர்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் ஸாரான அத்தமாவை உருக்கியுழப்பவராய்	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற	என்னை அந்நாயர் அந்தல் அரப்படிதழுவு நின்ற

* அந்நாயர் அந்நாயர் அந்தல் மேகங்கள் வர்வித்த பிறகு விகாஸத் தோடும் விலாஸத்தோடும் கூடக் கிளர்ந்த பதார்த்தங்களை, கோக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டுவந்த ஆண்டான் இப்போது பழையபடியே மேகங்களைவிளித்துக் கூறுகின்றான்—; மேகங்களானவை சிலபதார்த்தங்களை உத்திபகங்களாகக் கிளப்பி அவற்றின் யுழியானே நலிந்ததுபோதாமல் பின்னாயும் விடாதேயென்று வர்வித்து ஸாஸாத் தாகவும் நலிபத்தொடங்கிப்படியாலே அவற்றை நோக்கிக் கூறுகின்றனவென்க. மறையேயென்று வர்வித்தவர்களுக்கு உத்திபகமே.

இப்பாட்டில் அந்தபரம்பரையாக மூன்று எழுத்துப்பிழைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலடியின் முடியில் “உள்ளாய்கின்ற” எனவும், இரண்டாமடியின் முடியில் “வேங்கடத்துநின்ற” எனவும், சற்றடியின் முடியில் “தழுவிநின்ற” எனவும் பெரும்பாலும் பண்டிதபாசா விபாகமுற அந்நாயர் ஆதலும் ஒதப்பட்டிருக்கின்றது. மூலப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலும் இப்பிழைகள் உள்ளன; அடையே, “உள்ளாய்கின்ற” எனவும்; “வேங்கடத்துநின்ற” எனவும், “தழுவிநின்ற” எனவும் திருத்திக்கொண்ட. கோட்டில் பத்தராலிஸ்வாமி இப்பிழைகளைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டினார்.

மறையேயென்று ஒருகாற் சொல்லாமல் இருகாற் சொல்லிவிடுத்தது— மேகங்கள் எத்தனை தூரஞ்சென்றாலும் அவற்றின் செவியிலே இந்தக் கூக்குரல் உறைப்பதற்காகவென்ப.

[மண்புறம்பூசி இத்தாதி.] வெண்கலப்பாத்திரம் முதலியன நிருயிப்பவர்கள், முதலில், பாத்திரத்தின் வடிவத்துக்கு ஒப்ப மண்ணைக்கட்டி அதன்மேல் சுற்றிலும் மெழுகைவளைத்து, பின்னையும் அம்மெழுகின்மேலே மண்ணைப் பூசி, மர்மமாக ஒரிடத்திலே தவாரமாக்கி, உள்ளிருக்கும் மெழுகை வெதுப்பி அவ்வழியாலே வெளியே ஊற்றுவார்கள். அவ்வாறாக ஊற்றுவின்றி வேங்கடத்துநின்ற நின்ற அழகப்பிரானார்-என்கிறவர்களுள் தோதுக்கருத்து யாதெனில்; மேலே மண்ணை இணைத்து உள்ளிருக்கும் மெழுகைத் தள்ளிவிடுவதுபோல, அப்பெருமன்னும் உடம்பின் மேலே அணைந்து உள்ளிருக்கும் ஸத்து உருக்கிவிடுத்துபோம்படி செய்யவல்லவன் என்றதாகிறது.— உடம்பிலே அணைந்து அகவாய் குறுபேர்ப்படி பண்ணுமவராய்” என்றருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பின்னாயு.

ஊற்றும் என்ற விசேஷணம் அழகப்பிரானுரிடத்து அந்வயிக்கும். என்னை இப்பாடுபெடுத்துகைக்கு அப்பெருமானிடத்தான் முக்கியஸாமக்ரி அழகுதான் என்றகருத்துத்தோன்ற அழகப்பிரானுர்தம்மை என்கிறார். [என்னெஞ்சத்தகப்பட இப்பாதி] அப்பெருமான் என்றெஞ்சில் பாகாபித்திரப்போலிருக்கிறுநத்தனைப்பொழிய, அவனைநான் அணைக்கவிரும்பிக் கையை நீட்டப்படுந்தால் அகப்படுவதின்கை; இப்படிநான் நோவுபடவொண்ணாமல், அப்பெருமான் எனது நெஞ்சில் பாகாபலிக்கும்படியே அவனை நான் அணைக்கும்படிபண்ணினவென்று [-அதாவது, உடைவையும] அழிந்துத்தனையும் கடனிலங்கிடுவதைத்தாப்போலே அவனையும் என்னையும் ஒருவயத்திபாக நெருக்கி ஒமேகமே! நிறகு நீ வர்வழிப்பாயாகில் அப்போதன்றோ உன்னுடைய வர்ஷம் ஆந்தகராமாமிருக்கு மென்கிறுனென்க. கிழலேவகாலத்தில் வேண்டாத வர்ஷந்தானே ஸம்ப்ரலேஷஸமயத்தில் உத்தேசம் வரையிருக்குமிதே.

இப்பாட்டையும் மேற்பாட்டையும் திருமலை நம்பி அதஸர்க்கும்போ தெல்லாம் நெடும்போது கண்ணல் கண்ணகிருமாயிருந்து உருகிப்போவராம்; அதுபற்றி இவ்விரான்பாட்டையும் சம்பூருவாசாரியர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருவர்களாம்.

(அ)

கடலேகடலேயுள்ளைக்கடைந்து கலக்குவது *
உடலுள்புகுந்துநின்ற ஊறலறுத்தவற்கு * என்னையு
முடவுள்புகுந்துநின்ற ஊறலறுக்கின்றமாயற்கு * என்
நடலைகளெல்லாம் நாகனைக்கேசென்றுரைத்தியே.

(ஆ)

கடலே கடலே! ஓகடலே!
உன்னை } (தனக்குப் படுக்கைபிட
மாசுவாய்த்) உன்னை
கடைந்து } (மலையை விட்டுக்) கடை
ந்த
கலக்குவது கலக்கி
உடலுள்புகுந்து } (உனது)சரீரத்திலே
நின்ற } புகுந்திருந்து
ஊறல் அறுத்த } ஸாரமான அறுத்ததை
வற்கு } அபகரித்தவராய்
(அவ்வாறுகலே)
என்னையும் உட } என் உடலிலும் புகுந்திரு
ந்து
உள் புகுந்து
நின்ற }

ஊறல் அறுக்கின்ற } என் உயிரை அறுக்கும்வ
ரான
மாயற்கு } எம்பெருமானுக்கு
(விண்ணப்பம்பண்ணும்படி)
என் நடலைகள் } என் துக்கங்களை யெல்
லாம்
நாக அனைக்கே } அவர்படுக்கையான திரு
வானந்தாழ்வானிடத்தில்
சென்று } நீ போய்
உரைத்தியே சொல்லுவாயா?
(சொல்லவேணும் என்னை.)

அந்தரம், கடலின் ஓதம் காதில்கிழத் தொடங்கிற்று; கடலே! என்று ஒருகால் அந்நீரோர்க்கிக் கொன்னவளவிலும் அது தன் கோஷத்தையே பெருக்கக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்க, அந்தக் கோஷத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தன்னுடைய தவறியே ஒங்கும்படி கடலேகடலே! என்கின்ற ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

“மரலும் கரும்புடலே! என்னோற்றும்பி, வைபவமுண்டாவினிலைத் துயி
 ன்ற வாயிரியான்-கோலக், கருமேவரிச் செங்கண்மார் கண்படையுளென்றும், திரு
 மேவரி நீநீண்டப்பெற்று.” [முதல்திருவந்தாதி] என்றபடி-எம்பெருமானுக்கும்
 கடலுக்கும் நெருங்கினவன்பந்தம் இருக்கின்றமையால் அந்தவன்பந்தத்தையே
 பற்றுசாகக்கொண்டு கடலைப் பிரார்த்திக்கின்றான்-நான்படம் பாட்டை *அரவணை
 மேற்பன்விகொண்ட முகிலவண்ணன் பக்கவிலே நீதெரிவிக்க வேணுமென்கிறான்.

தனக்கு உபகாரம்செய்யுமவர்களை வேண்டியுமட்டும் லிபிலித்து அவர்
 கரிடத்துள்ள ஸாரத்தையும் கொள்ளுகொள்பவன் எம்பெருமான்-என்னுமிடம்
 விளங்கக் கூறுவது முன்னடிகள். ‘கடலானது நமக்குப் படுக்குமிடமாயிற்றே’
 பென்று கிறிதும் நோக்காமல் மகைகளைபெல்லாக் கொணர்ந்து உன்னுள்ளே
 போட்டு உன்குடல்குழம்பும்படி. உன்னைக்கடைந்து கலக்கினதுமல்லாமல் உன்
 னோடே அன்புடன் அணைந்துகிடக்கிறப்போர்கிடந்து உன்பக்கல் ஸாரமாயிருந்த
 அம்ருதத்தாதக் கொள்ளுகொள்வீத்தவனன்றோ அவன் என்கிறான்.

“நீதான் என்செய்தாய்? தூசித்தலையிலே படையறுப்பானாப்போலே
 உன்னைபன்றோ நெருக்கிக்கடைந்து கலக்கப்பண்ணிற்று; படுக்கையென்றுப்பாரா
 தேயன்றோ நெருக்கிற்று; இடங்கொடுத்தார் நெஞ்சிலே கல்லைட்டினெருக்கிச்
 சாறுபெறுத்தூநயரன்றோ” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வேங்கித்தக்கது.

உன்னை இப்பாடுபடுத்திபதுபோலவே என்னையும்படுத்தா தின்றனென்
 கிறான் சூன்ருமடியில், மேலோடே அணைந்து உள்ளே பதைப்பதுத்தபெருமானென்
 னிறான், மாயற்கு என்றது-அவன் இப்பாடுபடுத்தச்செய்தேயும் “ஆகிலங்கொடிய
 வெண்ணஞ்சமவென்றே கிடக்குமெல்லே!” என்றபடி. அவனையே பற்றிநிற்கும்
 படியான மாயமுடையவன் என்றபடி. நடலை=துக்கம். நாகனைக்கே சென்று
 உரைத்தி=‘சென்றால் குடையாயிருந்தால் சிங்காசனமாம்’ என்றபடி. ஸர்வவித்
 கைங்கிரியங்களும் திருவனந்தாழ்வானொருவனிடத்தில்தானோ கொள்ளவேணும்;
 அத்தகைய கைங்கிரியங்களுக்கு அடியோம் உரிமைப்பட்டோமல்லோமோ? என்று
 சொல்லவேணுமென்பது உள்ளுறை. அன்றியே திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷ
 காரமாகக்கொண்டு சொல்லவேணுமென்பதாகவுமாம். (க)

நல்லவேள்தோழி நாகனைமிசைநம்பார் *

செல்வர்பெரியர் சிறுமானிடவர்காஞ்செய்வதென் *

வில்லிபுதுவை விட்சேரித்தந்தங்கள் தேவரை *

வல்லபரிசுவருலிப்பரேல் அறுகாண்மே.

(10)

என்நல்லதோழி	எனதுஉலிந்ததோழியே,	}	செல்வர்	}	பெருஞ்செல்வம்படைத்
நாகனை	திருவனந்தாழ்வா னுதிர		--பெரியர்		}
மிசை	படுக்கையிலே சயனித்				
	திருக்கிற			வர்;	
எம் பரர்	எம்பெருமான்		சாம்		நாமோவென்றால்

இது மானிடவர் } ஐந்தாம் மதவ்யாச யிரா
கின்றோம்;
(இப்படிப்பட்டாரம்)

என் செய்வது என்னசெய்வலாம்?

விவிலி பதவை } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கிர்
விட்டுத்தீர } வாழ்க்காள் பெரியாய்
வார்

தக்கன் தேவரை } தமக்கு விதேயரா யிருக்
கிற அப்பெருமானை
வல்ல பரிசு } தம்மால் கூடினவரை
களாவே
வருவிப்பேரல் } அழைப்பாராகில்
அது காண்டும் } அப்போது (அவனை) நாம்
ஸேவிக்கப்பெறுவோம்.

ஆண்டாள் இப்படி பகவத்கிரஹத்தாலே ஆற்றமாட்டாதாளாய்ப்படுகிற அலமாப்பைக் கண்ட உயிர்த்தோழியானவள். 'ஐயோ! இவள் இப்பாடுபடுகின்றாளே!' இவளை நாம் எப்படித் தேற்றுகிறோம்? ஒருவழியும் தெரியவில்லையே! என்று சிந்தித்து வயலகித்திருக்கையில், ஆண்டாள் அவ்வுயிர்த்தோழியைப் போக்கி 'நீ அஞ்சவேண்டா; ஜீவிப்பதற்கு ஒருவழி கண்டேன்' என்கிறாள்.

திருவனந்தாழ்வான்மேல் சயனித்தருளுமாறாய் ஸ்ரீமே பதிமாய்ப் பரம பருஷராயிருக்கிறவரை அதிசயந்தராயிருக்கிற நாம் என்னுள் அனுகமுடிகு? "அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தாள்வாணா?" என்னுள்வாழ்போலே அவருடைய பெருமைக்கும் நம்முடைய சிறுமைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டாகிவிட்டிருக்க அவரை நாம் வணங்கிடமுடியுமோ? முடியாது. ஆகவே நாம் இறந்தேபோகவேண்டியதேசுவென்னிங்; இழவாமைக்கு ஒருவழியுண்டு; அப்பெரியவர் எமக்குவசப்படமாட்டாராயினும் நம் அண்ணலான பெரியாற்றவர்க்கு வரப்படாதிருக்க அவரால் முடியாது. அந்தகாலினிலைநம்பரை ஸ்ரீமே பெரியாற்றவரிடத்தில் கோற்றேழ்க்கன்றாயிருப்பர். "ஐச்சுட்டவராய்" என்றும் "நோடவராய்" என்றும் "காப்பிடவராய்" என்றும் அவர் அழைத்தவாறே அப்பெரியவர் பதறி ஓடி வருவர்; அப்போது நாம் எளிதாக அவரை ஸேவிக்கப்பெறுவோமென்கிறாள்.

வல்லபரிசுவருவிப்பேரல் = ஒருபூகவசிட்டு வரப்பண்ணவுமாய்; ஒரு இசையைச்சொல்லி இசைவிக்கவுமாய்; கிரிவைவறுத்து வரப்பண்ணவுமாய்; திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து அழைக்கவுமாய்; திருக்குழல்பணியைச் சேர்த்துவைத்து அழைக்கவுமாய்; திருவந்திக்காப்பிட்டழைக்கவுமாய்;அன்றித்தே, நான் அவர் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே அவர் தமக்குப்புகழ்க்காரமானவரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாய்-அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம்" என்ற வியாக்கியான ஸூத்திரின் போக்கை அதுபவிக்கத்தக்கது.

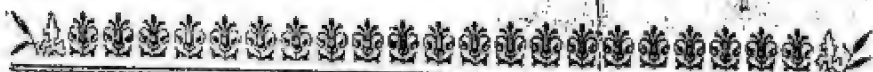
இத்திருமொழிக்குப் பலவாறுதி அருளிச்செய்யபால் இப்பாட்டே அதன் ஸ்தாபகத்தில் நின்றது. பாகவதஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜிவிக்கப்பெறுவார்களே என்பதே இத்திருமொழிக்கும் பலவாறுதியாகக் கொள்ளத்தக்கது. (க)

அடிவரவு:—கார் மேல் கோவை முல்லைபாட்டுக் கண்டபட்டாடி. மறை, நாட்டில் வல்ல தாம்.

பத்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவாழகனே சரணம்.

ஜியர் திருவாழகனே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதனோரந்திருமொழி - தாமுகக்கும்.

உரையவதாரிகை:—“ஒன்றேயுணர்ப்பான் ஒருசெல்லே சொல்லுவான்” என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் ஒருசால் பொய்யினுய்கிட்டாலும், அப்பொய்யும் கைமடியாக அவனால் நாம் உபேசிக்கப்பட்டோமாயினும், பெரிபரழவாருடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு உண்டாதலாலும் அது பலனைத் தந்தேதீருமாதலாலும் அவ் விதியிலே நாம் உத்தியிர்க்கக்குறையிலேயென்று அதுபவஸாயகொண்ட ஆண்டாள் பகவத்கீர்ப்பேஷத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறபடியாகண்ட தாய்மார் தோழிமார் மற்றமுன்ன ஊர்ப்பெண்களுமடங்கலும் ‘இவளுடையகிணை இன்னதென்றறியவேணும்’ என்று அருகேயுந்து திரண்டுகிடக்க, அவர்களை நோக்கித் தன்னுடைய அவஸ்தை இருக்கும்படியையும் எம்பெருமான் தன்னை உபேசுத்திருக்கும்படியையும் விரிவாகச்சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டேபோய், எண்ணப்போன்ற ஒரு ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குக்குறைந்த பெருமான் என்குறை தீயபயம் திராமற்போகமாட்டான் என்று ஒருவாறு தைரியக்கொண்டு தேறியிருப்பதாகச் சொல்லி முடிக்கிறான் இந்திருமொழியில்.

தாமுகக்கும்தங்கையில் சங்கமேபோலாவோ *
யாமுகக்குமென்மையில் சங்கமுமேந்திழையீர் *
தீமுத்துராகணமேல் கேரும்திருவரங்கர் *
ஆமுகத்தையோக்காரால் அம்மனையம்மனே.

(க)

என்று இழை } ஆபரணங்களை யணிந்தான் மாநர்களை!
யாம் உகம்க்கு } நான் உகந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கிற என்னைகளில் }
சங்கமும் } கையில் வளைகள்
நாம் உகக்கும் } நான் உகந்து தரித்துக் கொண்டிருக்கிற தன்னைகளில் }
சங்கமும் } சங்கமேல்
தம்போலாவோ } வாறோ?
திருமுகத்த } கீருமானமுக்களை யுடைய

சாக அணைமேல் } திருவணந்தாழ்வானுகிற பகிச்சையின்மேலே
கேரும் } பள்ளி கொண்டருளா தின்ற
திரு அரங்கர் } பூராய்களாதன்
முகத்தை } (என்னுடைய)முகத்தை
கோக்கார் } கோக்குகின்றாரில்லை;
ஆ! } ஐயோ;
அம்மனே! அம் } அத்தோ! அத்தோ!!
மனே!!

எம்பெருமானுடைய கீர்ப்பேஷம் நெடுகெச்செல்லவே, அதனால் உடல் நிற்குப்போல் மெய்கிறது கைவளைகளெல்லாம் சுழன்றெழிந்தமையையும், இவ்

வளவிலும் வந்த முகங்காட்டாத எம்பெருமானுடைய கொடுமையையும் கூறி வருத்துகின்றான். ஏந்திழையீர்! என்று அருகே வந்துகிற்கும் பெண்களை விளக்கிறபடி. 'பெண்கள்!—தோழிகளே!' என்னுதே ஏந்திழையீர் என்றது—எனையப்போலே வளையிழந்து வருந்தாதே, பரளயத்துக்குத் தப்பிப் பிழைப்பாரைப்போலே சீக்கள் மாதிரியும் அவனுடைய கிரஹத்துக்கு எப்படித் தப்பிப் பிழைத்தீர்கள்? என வியந்து கேட்கிறபடியோலும், "ஏந்திழையீர்! யா முகக்கு, மென்கையிற் சங்கமும் தாமும்க்கும் தங்கையிற் சங்கமே போலாலோ? என்று அப்பெருமானைக் கேளுங்கள்" என்று வாக்யசேஷம் பூரித்துக்கொள்ளவேணும். 'நம் கையிலுள்ள சங்கு எப்போதும் நம் கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று அவர் ஆசைப்படுவதேபோல், நானும் 'நம் கையிலுள்ள சங்கு நம் கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று ஆசைப்படப் பாராதி இல்லையோ? அவருடைய ஆசை மாதிரியும் வழுலாமல் பலித்துவிடவேணும் என்னுடைய ஆசைமாதிரியும். பரிந்துப் போகவேணுமென்று இஃது என்ன விபரீதஸங்கல்பம்? என்று அவரையேபோய்க் கேளுங்கள் என்கிறான். இரண்டாயினும் சங்கம் என்றது சூத்திரமேஷம், பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் கைவனக்கும் பெயர்.

தான் சங்கிழந்தமைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறான் பின்னடியளில். திருவனந்தாதாழ்வான் ஒருத்தனாகவே பசுவதாபவத்தைக்கொண்டே கொள்கிறானென்ற வயிற்றெரிச்சலினால், தீமுகத்தனாகினை என்கிறான் — எரிமூஞ்சித்தெய்வம், சடுமூஞ்சிப்பாம்பு — என்கிறுப்போலே, * ஆங்கு ஆரவாரமறகேட்டு அழுவாமிழும் பூங்காராவாகையாலே அஸ்தாநே பயஸங்கையினால் எப்போதும் திபைக் கங்கிக்கொண்டேயிருப்பவனிறே திருவனந்தாதாழ்வான். "வாய்க்க மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்" இத்தாதிப்படியே உகவாதார் வந்துகிட்ட வெண்ணாத்தபடி, யிருக்குமவனான திருவனந்தாதாழ்வான் என்கிறுளாகவுமாம். இருவராய்ப் படுக்கவேண்டிய படுக்கையிலே ஒருவராய்ப் படுத்தாரே, அவருடைய கொஞ்சு என்ன கொஞ்சு! என்ற பரிதாபம்தோற்றக் கூறுகின்றான் அகணமேல் சேரும் திருவாங்கர் என்று, ஆர்த்தர்களை வகைப்படுத்தவே தொழிலாகக்கொண்டவர் நல்ல வாய்ப்பாகப் படுக்கை கிடைத்ததென்று சாய்க்ககிடத்தி தூங்குகிறார் — என்கிறுளாகவுமாம், திருவாங்கத்தில் வந்தும் எண்ணிப்பெணுதே உறங்கிக்கிடத்தாராகில் இதைவிடப் பரமபதத்திலேயே அகமாக விற்றிருக்கலாமே; இவ்வளவு தூரம் ஏன் ஒடி வரவேணும்? என்றுக் கருதுகின்றான். தன்னைக் கைப்பிடித்தால்தான் திருவாங்கத்தில் வரவு பயன்படைத்ததாம் என்றிருக்கிறாசிறே.

முகத்தை நோக்கார் = உடம்போடே அணைய வாராவிடினும் கண்விட்டத் திலே வேலைவாசாதிப்பதும் தவிரவேணுமோ? என்முகத்தை நோக்குவதற்கும் அவர் கூசும்படி நான் என்னபாவம் செய்தேனோ அறிவேன். ஆ, ஆல் = ஐயோ! ஐயோ!! என்றவாறு, அம்மனே! அம்மனே!! = இப்படிப்பட்ட அவரை இப்போது நினைப்பதும் — புலி, சிங்கம் முதலியவற்றை நினைப்பது போல் பயங்கரமாயிற்றே! என்கிறுன்போலும்,

எழிவுடையவம்மனைமீர் என்னாங்கத்தின்னமுதர் *

குழலழகர்வாயழகர் கண்ணழகர்*கொப்புழில்

எழுகமலப்பூவழகர் எம்மாணர்*என்னுடைய

கழல்வளைபைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினே

(உ)

எழில் உடைய கழகையுடைய

அம்மனைமீர் நாய்மார்களை,

அரங்கத்து } திருவாங்கத்திலெழுந்
தருளியிருக்கிற

என் இன் } என்னுடையஇளையஅழு
அழுதர் } தம் போன்றவராய்

குழல் அழகர் } அழகிய திருக் குழந்தை
தையையுடையவராய்

வாய் அழகர் } அழகிய திருவதாரத்தை
- உடையவராய்

கண் அழகர் } அழகிய திருக்கண்ணை
யுடையவராய்

கொப்புழில் } திருநாயி வுண்டான
எழு கமலம் பூ } தாமரைப்பூவாலே அழகு
அழகர் } பெற்றவராய்

எம்மாணர் } எனக்குள்வாயியான அழ
கிய மனைவராய்

என்னுடைய } என்னுடைய

கழல்வளையை } 'கழல்வளை' என்ற இடுகு
றிப்பெயர்பெற்ற
கைவளையை

தாமும் } அவர்தாம்

கழல் வளையே } 'கழன்' குறுநிலவளை
என்ற காரணப்பெயர்
ஆக்கினர் } பெற்றவளையாக; ஆக்கி
ஞர்.

“சங்கஞ்சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுனை பொன்னிறமாய்த் தளர்
தேன்” என்னும்படி நான் அழகழிந்து கிடக்கச்செய்தே நீங்கள் அழகு
பொலிந்து நிற்பதாம் உங்கள் பாகியமே—என்பாள்போல எழிவுடையவம்மனை
மீர் என விரிக்வின்றானென்று.

திருவாங்கத்திலே எனக்கு போக்யமான அழுதம்போன்று எழுந்தருளி
யிருப்பவராய், திருக்குழலழகரும் திருவதாரத்தினழகரும் திருக்கண்ணழகரும்
திருநாயக்கமலத்தழகரும் பொலிய வின்று இவ்வழகையெல்லாம் காட்டி என்னை
ஆட்படுத்திக்கொண்டவரான பெரியபெருமான் தப்பாக ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை;
புக்தமாகவே செய்தார்; நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிருந்தேனாகில்
அவரும் அதனைக் கழலாத வளையாகவே அமைத்துவைப்பர்; நான் கழல்
வளையை இட்டுக்கொண்டேனாகையாலே அவர் அதை அகவர்த்தமாகக்கினர்; என்
மேல் குற்றமேயன்றி அவர்மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? உள்ளதை
உள்ளபடிசெய்பவரன்றோ அவர். நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டி
ருந்து அவர் அதைக் கழல்வளையாக ஆக்கினாராகில் அப்போது ஒருவாறு
அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம்; நானே கழல்வளையிட்டுக் கொண்டேனான
பின்பு அதை அவர் அக்யதாகரிக்க எப்படி கடவர்? என்று சரஸாகதியாக
அருளிச்செய்கிறார். இது நம்மோக்தி எனவுட்படும். கைவளைக்குக் கழல்வளை
யென்று இடுகுறிப்பெயர். அதனைக் காரணப்பெயர்போலக்கொண்டு “தாமுந்
கழல்வளையேயாக்கினாரே” என்றார். கழன் குறுநிலவளையாதலால் கழல்வளை
எனப்பெயர்வந்ததென்கிறாராய்த்து. “கண்ணு” “கண்ணு” “கண்ணு” “கண்ணு”
[புக்தேநா வாரணாபாயம் ஸ்வாஸ! தேவாநுத்திகா] என்ற வடமொழி

மலேகத்தை இத்தேடு ஒருபுடை ஒப்பிடலாம். வடமொழியில் வாரணம் என்றால் யானைக்கும்பெயர். கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளுதலுக்கும் பெயர். ஒரு வன் தனக்கு ஒருயானைகொடுக்கவேண்டுமென்று நாடோறும் ஒரு அரசனிடத் துச் சென்றகொண்டிருந்தான்; இப்படி யானைகேட்பது தகுதியல்லவென்று சேவகர் நெடுநான் அவனுக்கு ஹிதமாகச்சொல்லியும் அவன் கோளாறொழியவே, ஒருநாள் சேவகர் அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளினிட்டினர்; அதைக்கண்ட ஒருவன், அவனைநோக்கிக் கூறுகின்றான் வாரணம் விரும்பிய நீ வாரணம்பெற்றது தகுதியே என்கிறான். அதுபோல ஆண்டாளும் “என்னுடைய கழல்வளையைத் தாழ்ந்த கழல்வளையேயாக்கினே” என்கிறான். (உ).

பொங்கோதம்குழந்த புவனியும்விண்ணுவதும் *
அங்குதைஞ்சோராமே ஆள்கின்றவெம்பெருமான் *
செங்கோவடைய திருவரங்கச்செல்வனார் *
எங்கோல்வளையால் இடர்தீர்வராகாதே.

பொக்கு	அலையெயியா நின்றன்
ஒதம்	கடலாலே
குழந்த	குழப்பட்ட
புவனியும்	இப்பூமண்டலமும்
விண் உலகம்	பரமபதமும்
ஆதும்	பிதிறம் குறைவுபட்டத
* சோராமே	படி
ஆள்கின்ற	நிர்வஹித்துக் கொண்டு
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாய்
செங்கோல்	செங்கோல் செலுத்த
உடைய	வல்லவராய்

திரு அரங்கம்	} கோவிலேயென்னி கொண்டிருப்பவாள் மஹாதபாவர்
செல்வனார்	
என்	என்னுடைய
கோல்வளையால்	காவலையாலே
இடர் தீர்வர்	} தங்குறைகளெல்லாம் தீர்த்து நிறைவுபெறு வரங்கே.
ஆராதே	
(அப்படியே என்வளையைக் கொண்டு கொண்டு அவர் நிறைவுபெற்றுப் போகட்டும் என்றபடி.)	

கடல்குழந்தமண்ணுவதும் விண்ணுவதுமாகிய உபயனிப்பூதியையும் அபாயலேமழையின்றி ஈகரித்தருளுமவனாய், என்னை ஒரு மூன்றும் விபூதியாக ஆளுமவனாய், திருவரங்கத்திலேயென்னிகொண்டருளினபடியே செங்கோல்செலுத்துமவனான எம்பெருமான். இப்படி அவரத்தஸஸ்தகாமனாயிருந்துவைத்தும் குறைவாளன்போன்று என்னுடைய கைவளையைக் கொண்டு கொண்டேபோனான்; போயிடு; இவ்வளையினால் அவனுடைய நாரிநீரிய மெல்லாம் ஹதமாகட்டும். என்கிறான்.

இரண்டாமடியின் முதல்துள்ள அங்கு என்பது ஓர் அளச்ச்சொல்; அதற்கு இவ்விடத்தில் பொருள் இல்லை. எம்பெருமரின் என்றவிடத்தையாக்கியான பூரிஸ்க்கி:—“ராதாதித்யாலேகனிக்குப்படிபண்ணிவைத்தான் இவ்விபூதியை; தன்னைபுறப்பித்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அபகிபூதியை; இங்குள்ளாரக்கும் கூட்டன்றிக்கே அங்குள்ளாரக்கும்கூட்டன்றிக்கே நடுவே நோவுபடும்படி பண்ணிவைத்தான் என்னை யொருத்தியையும்.” (உ).

பொல்லாக்குறளுருவாய் பொற்கையிலீரேற்று *
எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்டவெம்பெருமான் *
நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கநாகணையான் *

(*) இல்லாதோர்கைப்பொருளும் எய்துவானெத்தளனே.

(ரு)

பொல்லா குறள் } விலகாதுவாமருபு	களிர் அருங்கம் } எவ்வதாபதற்குமான திரு
பொருளாய் } யாய்	வரங்கத்தின்
பெண்ணைக்கல் } அழகிய கைவாலே	நாகணையான் } திருவனந்தாத்வானைப்
தீர் ஏற்றி } பிணைப்பெற்று	படுக்கையாடிடைய
எல்லா உலகும் } ஸ்வலலோகங்களையும்	என பெரியபெருமான்
அளந்து } தன்வசப் படுத்தித்	இல்லாதோம் } அகிஞ்சகையான் என்று
பெருகொண்ட } கொண்ட	கைப்பொரு } கைம் முகவான வந்து
எம்பெருமான் } ஸ்வாமியாய்	ரும் } கையும் [சரீரத்தையும்]
நல்லார்கள் } நன்மைமிக் மஹான்கள்	எய்துவான் } சென்றோகொள்ளான்
வரமும் } வாழ்கிற	' ஒத்த னான் } போலிராதின்றான்.

கிலகாதுவாமான வாமருபத்தைப் பரிசுரத்திற்று அழகிய கையிலே நீரேற்றிப் பிச்சைவாங்கி, பிச்சையிட்டவன் குடிவாழ்வதற்கும் ஓரடிமன்மிகாதபடி ஸகலலோகங்களையும் அளந்து ஸ்வாதிபப்படுத்திக்கொண்ட மஹாநாபாவராய், பரிஷ்டர்கள் வாழ்கிற திருவரங்கத்திலே அகந்தபாடியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர் தரித்தரான நம்முடைய கைப்பொருளாகும் [அதாவது—இந்தவுடம்பையும்] கொள்ளை கொள்வார்போலே இராகின்றார் என்கிறார்.

பொல்லாக்குறள் = 'நல்லகுறளுருவாய்' என்னவேண்டியிருக்க, 'பொல்லாக்குறளுருவாய்' என்றது என்னென்னிலும்; நல்லதென்றால் கண்ணென்றில் படுமென்று நினைத்து, நல்ல வஸ்துக்கள்மேலே களிப்புகாரைப் போலே பொல்லாக்குற னென்கிறுளென்பர். அன்றியே, அழகியகுறளுருவாய்என்றால் நாட்டிதான் அழகோடு ஸமமாக நினைக்கக்கூடுமென்று விஞ்ஞானியநாம் தோற்றப் பொல்லாக்குறள் என்கிறுளென்றும் கூறுவர்.

நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கம் என்றவிடத்து, "மறைப்பெருந்தீவனர்க் திருப்பார் வருகிறுந்தை யளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறையவர்க்கு மிதிருவர்க்கென்பதுவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி கிளைக்கத்தக்கது.

இல்லாதோம் = 'இல்லாதார்' என்பதன் தன்மைப்பன்மை. அந்தநாகணையில் ஏற பாக்யமில்லாத என்னுடைய;—மஹாபலியைப்போலேதம் அபேகிதம் பூர்ணமாகக் கொடுக்கமுத்தியில்லாத வென்னுடைய;—அவரைத்தவிர வேறொரு துணையில்லாத வென்னுடைய - என்றிப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச் செய்தார். அகிஞ்சகையாகிருக்கிற என்னுடைய என்றபடி. கைப்பொருளாவது இங்கே ஸரீரம், மிகுந்திருப்பது ஸரீரமேயிதே.

நளிரங்கம் என்றகிடத்தில், திவ்யதேவத்தின், போதயதையிலே, பட்டு இரண்டு ஐதீஹயங்களாளுஞ்செய்வார்:—“ பட்டார், முதுகில் புண்ணுலே நொந்திருக்கச்செய்தே பெருமான் அருள்பாடிட்டு ‘வராயி! அஞ்சுகியோ!’ என்றுகேட்டருள, ‘நாயன்மே! எனக்குச் செய்து தந்தருளாத தாமில்லை; இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் பரமபதம் என்னமுழைப்படி கெல்லும்படி பண்ணியருளிற்று; அதிலொரு குறையுமில்லை; இங்கே குளிர்த்த முகத்தையும் திரு, நாமத்தமும்பையும் முழுவதையும் இழக்கவென்றால் அடியேன் அஞ்சுமிட்டேனே” என்றாராம்.

ஆளவந்தார்மகனார் சொட்டைநம்பி ஓரளவிலே திருக்கோட்டையார் நம்பியை நெகிழ ஒருவார்த்தை சொன்னாராய் ‘நீ கடக்க வர்த்தி’ [என்கணவட்டத்தில் நில்லாதே தூரல்த்தனாய் ஒழிந்துபோ] என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ய, அவரும் படைவீட்டினே ராஜவேவை பண்ணித் திரிந்தாராய், பின்பு இவருடைய சரமலையத்திலே இவருடைய அப்பவலையமறிய வேணுமென்று ‘நீ நினைத்துக்கிடக்கிறதென்?’ என்று கேட்டார்களாய், ‘ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தின் ஸம்பந்தம் பரமபத ப்ராப்தி பண்ணித் தந்தல்லது விடாது; அங்கேபோனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்முகம் நம்பெருமான் திருமுகமண்டலம் போலே குளிர்த்திருந்ததில்லைபாசில் முறிச்சுக்கொண்டு வருவதாக நினைத்திருந்தேன்’ என்றாராம், இவ்விரண்டு ஐதீஹயங்களும் நளிர் என்ற கிசோஷணத்தினால் ஏற்படுகிற போக்யதாப்ரகர்ஷத்தை விளக்குவன. (௫)

கைப்பொருள்கள்முன்னமே கைக்கோண்டார்*காவிரிநீர்
செய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கச்செல்வனார்*
எப்பொருட்கும்நின்றார்க்கும் எய்தாது*நான்மறையின்
சொற்பொருளாய்நின்றார் என்மெய்ப்பொருளும்*கொண்டாரே. (௬)

காவிரி நீர்	}	காவேரியின் திர்த்த
		மானது
செய்ப்புரளவோடும்	}	பயிர்நிலைகளி லெல்லாம்
		தடிப்புரளும்படியான நீர்
		எனய்மிருத்த
திரு அரங்கம்	}	திருவரங்கத்தில்எழுந்த
		குளியிருக்கிற
செல்வனார்		ஸ்ரீமாளையம்,
எப்பொருட்	}	எல்லாப்பொருள்களிலும்
கும் நின்று		அந்தராத்மாவாய் நின்று
ஆர்க்கும் எய்தாது	}	ஒருவர்க்கும் கைப்படா
		மல்

நால் மறையின்	}	நான்கு வேதங்களிலுள்ள
சொல்பொருள்		சொந்தருக்கும் பொ
கூய்கின்றார்		சாய் நிற்பவருமான
		பெரியபெருமான்
முன்னமே		ஏற்கனவே
கைப் பொருள்	}	கையிலுள்ள பொருள்
கள்		கையெல்லாம்
கைக்கொண்டார்	}	கொண்ட கொண்டவரை
		யிருத்துவைத்து
		(இப்போது)
என் மெய்	}	எனதுசீரமாதிரிவலது
பொருளும்		வைவும்
கொண்டார்		கொண்டுகொண்டார்.

எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தராத்மாயியா யிருத்துகொண்டு ஒருவர்க்கும் கைப்படாமல் வேதவேத்யராயிருக்கும் பெரியபெருமான் என்கையிலுள்ளார்.

பொருள்களை முன்னமே கைக்கொண்டார்; கடைபிடிக்க முயர்மென்கிற ஒரு வஸ்து மிகுந்திருந்தது; அதையும் கொள்ளுகொண்டாரென்கிறான்.

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் என்றகீடத்து விபாக் கியவன் பழிவிடுத்த பரம்போக்யமானது;—“இவனுக்கு முலைப்பானோடே கூடப் புகுந்திறே பகவதஸம்பந்தம்; * ஸ்ருக்ஷ ஸ்த்வம் வநவாஸாய போலே பிறக்கிறபோதே வனையிழந்து கொண்டேபோலே காணும் பிறத்தது.”

காலிகிரீசேய்ப்புரளவோடும் திருவரங்கம் = அசேதமான தீர்த்தமுங் கூட ரக்யவரங்கம் வாடர்மல நோக்கும் தேஸம் என்றபடி. அசேதமான வஸ்துக்களும் தனகள் தனகள் ரக்யவரங்கங்களை நோக்குமிடமான திருவரங்கத் திலே வாழப்பெற்ற பரமசேதன் ரக்யகோடியிலே ஒருத்தியான என்னை நோக்கத்திருப்பது தருதியென்று என்று குறிப்பித்தபடி.

எப்பொருட்கும் கின்னுவேடுவிச்சி, குரங்கு, தயிர்க்காரன் முதலிய ஸாமான்யமான பிராணிகட்கும் ஸாலபனாய் கிற்கச் செய்தேயும், ஆர்க்கும் எய்தாது—எவ்வளவு இராநா திகராயிருந்தாலும் ஸவயதர்த்தாலே கிட்ட நினைப்பார்க்குக் கிட்டக்கடாதவனாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மேய்ப்பொருளும் கொண்டார் = மேய் என்று ஆத்மாவையும் சொல்லக் கடவதாகையாலே, ஆத்மியங்களை ஏற்கனவே கொள்ளுகொண்டவர் இப்போது ஆத்மாவையும் கொள்ளுகொண்டார் என்பதாகவும் உரைக்கலாம். (க)

உண்ணாதுநங்காது ஒலிகடலையுடறுத்து*

பெண்ணுக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்*

திண்ணுந்திசீக்குழ் திருவரங்கச்செல்வனார்*

எண்ணுதேதம் முடைய நன்மைகளேயெண்ணுவரே.

(எ)

திண்ணுந்திசீக்குழ்	(மறா பரணயத்தக்கும் அபிராதபடி) தின்மை பொருளிய மதின்களாலே குழப்பட்ட	உறக்காது	உறக்காமலும் (வருத்தி)
திரு அரங்கம்	சொல்லிலே எழுத்தினையிருக்கிற	ஒலிகடலை	(நிரைக்கிணப்பத்தாலே கோவிககின்ற கடலை
செல்வனார்	சரியாய்தியானபெருமான்	ஊடு அறுத்து	இடையறம்படி பன்னரி [அணைக்கடி]
(பூராமனாய்த் திருவியதரித்த போது)		தாம் உற்ற	(இப்படி) தாம் அடைந்த
பெண் ஆக்கை	(சேதயென்கிற பொரு)	பேது எல்லாம்	பைத்தியத்தையெல்லாம்
ஆப்புண்டு	பெண்ணின் சரித்தரில் ஆசைக்குக்கிடப்பட்டு	எண்ணாது	மறந்துபோய் (இப்போது)
உண்ணாது	உண்ணாதுறம்	தம்முடைய நன்மைகளே	தம்முடைய பெருமைகளையே
		எண்ணுவர்	எண்ணுகின்றார்.

வாறாசாமல்லோகமிதே இவை. ஸரீரம் மனமுத்தரையவை பாகங்காயிருக்
ரும்போது என்னை ஒருவன் ஸ்மரிப்பானுதில், இன்பு அவன் முச்சட்டங்கி முடிய
மனவானபோது அவனை நான் ஸ்மரித்திருந்து நற்கதிபாநன் ஸூயிப்பேன்—
என்றிதே சொல்லிவைத்திருக்கிறார். அப்பேச்சுக்கள் தன்னளவில் பலிக்கக்
காணாமையாலே வருத்தம்.

பேசியிருப்பனகள் என்றவிடத்திற்கு விபாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்
யும் பொருள் னேரையும் சிரியதாடிருந்தும்:—

[செல்வனார்பேசியிருப்பனகள்.] 'செல்வர் சொல்லுக்கஞ்சாரே.' விழுதி
விஷயமாகவும் ஆச்சரிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்குமவை பன்னுதல்;
ஆன்றிக்கே, கின்னைப்பிரிபேன், பிரிவினுமாற்றேன்' என்றற்போலே கூடியிருந்த
போது சொன்னவைபெயர் னுதல், [பேர்க்கவும்பேராபோ.] இவற்றை மறந்து
பிறழ்க்க வென்றுபார்க்கதால் நெஞ்சில்கின் றுபேர்க்கவும் பேருகிறதில்லை;
* தாமுற்றபேதெல்லாம் என்னுதே தம்முடைய கன்மைகளே பெண்ணி அவர்
கன்மைமறந்தாலும் 'கொடியவென்னெஞ்சாவனென்றே கிடக்கும், என்னும்
படியே கம்மால் மறந்துவிழக்கப்போகிறதில்லை. பென்ருள்.' என்பது வியாக்
கியானனாகி.

தேக—தேனல் என்றவடசொற்சிதைவு.

(அ)

கண்ணாவங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான் *

திண்ணாந்திருந்த சிகபாலன்தேய்ந்து *

அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவனாக்கைப்பிடித்த *

பெண்ணுள்ளன் பெணுழர் பேருமரங்கமே.

(க)

கண்ணனும்	}	கல்யாண ஸர்காறும்
கோடித்து		களைபெய்லாம் பரிஷ்கா
கன்னிதன்னை	}	கல்யாணப் பெண்ணுள்
கை பிடிப்பான்		ருக்கியிப்பிராட்டியை
திண் ஆர்ந்து	}	பாணிக்ரஹணம் செய்து
இருந்த		கேசினப்போவதாக
சிகபாலன்	}	ஸம்சயமில்லாமல் நிச்சய
தேக அழிந்து		மாக நினைத்திருந்த
அண்ணாந்திரு	}	சிகபாலனுனவன்
க்க ஆங்கு		அவமானப்பட்டே
	}	ஆகாசத்தைகோக்கிக்கிட
		க்கும்படியாக கோந்த
		அச்சமயத்திலே

அவனை	}	அந்த ருக்கியிப்பிராட்
கை பிடித்த		டியை
பெண்ணுள்ளன்	}	பாணிக்ரஹணம்செய்
பேணும்		தருளினவனும்
ஊர்	}	பெண்பிறத்தார்க் செல்
பேரும்		விரும் துணைவன் என்று
அரகம்	}	பிரதித்தனை பெரு
		மான்
	}	விரும்பி எழுந்தருளி
		யிருக்கிற
	}	நிவ்யதேசத்தினுடைய
		திருமரமும்
		திருவரங்கமாம்

ருக்கியிப்பிராட்டியின் ப்ரதிபுந்தகங்களைப்போக்கி அவனுக்கு உதவின
படியை அதுஸந்தித்து, அவனொருத்திக்கு உதவினதானது பெண்பிறந்தா

உதவினபடியன்றோ' என்று அவ்வழியாலே தரிக்ஈருள். அந்த-
னெருவண்போக்கிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்த வார்த்தையை நாமெல்லாரும்
ஹிஸ்வலித்திருக்கெறுமிதே; அதுபோல்.

ருக்மிணியைக் கைப்பிடித்த வரலாறு:—விதர்ப்பதேஸத்தில் குண்டின
மென்றெபட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்ற அரகனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும்,
ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்தருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத்
ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயதுவந்தவுடன் க்ருஷ்ணன்
சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேணுமென்று
கேட்க, ருக்மிபென்பவன் அவளைச் சேதிதேர்த்தாரான பரிஸாப்பாஷனுக்குச்
கொடுக்கவிரும்பியவனாதலால் க்ருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்பட்டா-
தொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக
ஸவயம்வரம் கோடித்து ஸகலதேஸத்து அரகர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான்.
அவர்கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதிக்களைக்கூட்டிக்கொண்டு
அப்பட்டணத்துக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்கான் அந்தருக்மிணியை
மாயமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள 'தரத்
வக்தான்' முதலியபல அரகர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர, அவர்களைப்பலரா-
மனும் கண்ணபிரானும் முதுகுக்காட்டிபோடப்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு
ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையனான ருக்மியானவன் "இஃது என்ன அபிபர-
மானகாரியமாயிருக்கிறதே" என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக நினைந்துவந்து
கண்ணைத்தகைய, அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி
மனம்வருந்தவாள் என்று அவளைப்பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அம்-
பாலே அவனதுதலையைச் சிறைத்திட்டு மானபங்கஞ்செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்-
மிணியை விதிபூர்வமாகக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான்—என்பதாம், இவ்-
வரலாற்றில் இன்னுஞ்சில விஸ்தரங்களுமுண்டு.

ருக்மிணிப்பிராட்டியொருத்திக்கு உதவினதைப் பெண்டிர்த்தார்க்கெல்-
லாழ்தவின்துபோல் நினைத்துப் பெண்ணுளன் என்கிறுனென்ப.

பேரும்அரங்கமே—பேரும்என்கிற உம்மைக்குக் கருத்தென்னெனில்; அவ-
ளும்பெண்ணுளன், அவனுடைய ஊரின்பேரும் அரங்கமே, அதாவது—அரங்-
கமென்றால் கத்தாடுமிடத்தத்குப் பெயர்; ஸ்ரீரங்கமென்றும்திருவரங்கமென்று
முள்ள பரலித்தியால், பிராட்டி கத்தாடுமிடம் அரங்கம் என்று கூறப்படுத-
லால், அவளும் பெண்களைவாழ்விப்பவன், அவனிருக்குமுதும் பெண்கள் களித்து
வாழ்மிடமாய்தது; இனிமக்கு என்னகுறையென்கை. ... (5)

சேம்மையுடைய திருவரங்கந்தாம்பணித்த *

மேய்ம்மைப்பெருவார்த்தை விட்சேித்தர்கேட்டிருப்பர் *

தம்மையுதப்பாரைத் தாமசப்பென்னுஞ்சோல் *

தம்மிடைமேயொய்யானால் சாதிப்பாராரினியே.

செம்மை } (மனமொழி மெய்கள்
உடைய } மூன்றும் ஒருபடிப்பட்ட
 } ருக்கையாகித்) செம்
 } மைக்குணமுடைய
திரு அரவர } பூரீரக்காதர்
தாம் பணித்த } (முன்பு) தம்வாயாலே
 } அருளிச்செய்த
மெய்மை } ஸத்யமானதும்
பெரு } பெருமை பொருத்தியது
 } மான
வார்த்தை } சரமல்லோசுரபமான
 } வார்த்தையை
விட்டுத்த } (என் திருத்தசெய்து
 } ரான) பெரியாழ்வார்

கேட்டு } (குருமொழி) கேட்டு
இருப்ப } (அதில் சொல்லியிருத்தி
 } படி) கிர்ப்பராயிப்பர்
தம்மை உப } “தம்மை விரும்பினவர்
பாசை தாம் } னைத் தாழும் விரும்பு
உகப்பர் என் } வர்” என்ற பழமொழி
 } னும் சொல் யானது
தம் இடையே } தம்மிடத்திலேயே.
பொய், துருவ } பொய்யாய்ம் பொய்விட்
 } டால்.
இனி } அதற்குமேல்
சாதிப்பார் ஆர் } (அவர்தம்மை) வியயிப்பார்
 } ஆர்? (யாரும்மில்லை.)

* * * செஞ்சில் கிளைப்பது ஒன்றாய் வாயாற்சொல்வது வேறொன் றாய், செம்பு அதுஷ்டிப்பது மற்றொன்றாயிருக்கும் செவ்வைக்கேட்களை ஒருங்க வினைக்கு மனோவாகக்காய்க்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும்வராய் அக்கு ணம்விளங்குமாறு கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவரான பெருமான், முன்பு அர்ஜுனனை வயாஜிகரித்து அவனுடைய தேர்த்தட்டிலே நின்றுகொண்டிருந்தார் த்ருமாய் ஸ்லாக்யமுமான ஒருவார்த்தையை அருளிச்செய்தார்; அதாவது— “உன்காரியங்களை யெல்லாம் குறையறத் தலைக்கட்டிவைக்க நானிருக்கிறேன்; நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை; உனது ஸகலபாங்களையும் என்பக் கல் ஸமர்ப்பித்து கிர்ப்பராயும் இரு” என்று உரைத்த சரமல்லோகம். அவ் வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படியே நிஷ்டையுடையவராயிருப்பர் பெரியாழ்வார் என்கிறான்முன்னடிகளில்; அவருடைய மகனான தனக்கும் அந்த அந்யவஸாய மே புகல் என்று காட்டியவாறு.

[தம்மைபுகப்பாசை இத்தயாதி.] நாட்டில் ஒருவன் ஒருவனைநோக்கி “நீ ஆர்க்கு நல்லவன்?” என்றால், அதற்கு அவன் “நான் நல்லார்க்குநல்லன்” என்று மறுமொழி கூறுவது ஸர்வலென்கிகம். “நல்லார்க்குத் தீயாருண்டோ?” என்றும் ஒரு உலகநீதியுண்டு. இந்த உலகவழக்குச்சொல் அவ்வெம்பெருமா னிடத்துப் பொய்யாகப்போய்கிட்டால் “ஏன் நீர் இப்படி அநியாயம் பண்ணு கிறீர்?” என்று அவரைக்கேட்பதற்கும் “இனிநீர் இன்னபடி வர்த்திக்கவேணும்” என்று வியமித்துச்சொல்வதற்கும்வல்லாருண்டோ? வேலியே பகிரைமேய்கிருப் போலே, * நெறியெல்லாமெடுத்தனரைத்தலனே நன்னெறிக்கு மாறுபாடாக நடக்குமாகில், நாமோ அவனுக்கு நெறியுரைப்பது? “மாமேகம் ஸாணம் வ்ரஜ” என்று அவர் நமக்கு விதித்த காரியத்தை நாம் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டி னோம். “மோகஸ்யிஷ்யாயி” என்றும் “மோஸாசு” என்றும் ஸவக்குத்தமாக

அவிரசொல்லிற்றை அவர் திறைவேற்றுகொழியில் நாம் எங்ஙனவது? என்கிறார் போதிம.

“ஸாலிப்பார்” என்பது தமிழ்நெறிக்கிணங்கச் “சாதிப்பார்” என்று கெட்கிறது. ஸாலித்தல்=நியமித்தல். இங்கே சிவாக்கிபாள் பூதீஸகத்தி:— “உம்மையுத்தவனை நீரும் உகக்கவேணும் என்று கையெழுத்துக் கற்பிக்கலோ” [இவ்விடத்தில் அத்தப்பிரதிகளில் “கையெழுத்துக் கற்பிக்கலோ” என்றிருப்பது பிழையேயாம். “கையெழுத்துக் கற்பிக்கலோ” என்றும் பாட முண்டு. கையாவது மாடுகுதிரை முதலியவற்றைத் தூத்தங் கருவியான சாட்டை, தாடீந்தர்ஜாதிகள் பண்ணி மாணிக்கங்களுக்குக் கற்பிக்குமாபோலே எம்பெருமானுக்குக் கற்பிக்க யாரால் முடியும் என்றவாறு.

கண்ணிரான் எத்தத்தேரில் இருந்து கொண்டு கிதை அருளிச்செய்தனனோ அத்தத்தேர் பெரியதிருவடியின் அபராவதாமென்பது ஸம்பரதாயம்; விட்டுகித்திரும் பெரியதிருவடியின் அபராவதாபூதர், ஆகவே விட்டுகித்தர் அப்போது தோக இருந்துகொண்டு கிதையைக்கேட்டிருப்பர் என்கிற கருத்துப்பட இப்பக்கத்தில் இரண்டாமடி அமைந்திருக்கிற அழகு காண்மின்.

அடிவரவு:—தாம் எழில் பொக்கு மச்ச பொல்லாக் கை உண்ணப்பாதி உண்ணுலம் செம்மை மற்று.

பத்தேராக்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாந்திருமொழி-மற்றிருந்தீர்கட்கு.

உரையஸ்தாரிகை:—மேழத்திருமொழியில் இவன்பட்ட ஆர்த்தியை எம் பெருமான் உடனேயவந்து பரிவுளித்தருளவில்லை. அந்தஆர்த்தியோ இவளால் ஆற்றமுடியவில்லை. “அவன் திருவுள்ளமானபோது வந்து கம்மைத்திருவுள்ளம் பற்றுகளுள்” என்று ஆசிரியருக்குந்தன்மையில்லை இவளுக்கு. அவ்வினம்பிதமாக அவ்?னாடே னாம்பலேறித்துத்திரவேண்டும்படி. தவறாமிக்கது. தானேகாலால் நடந்து அவனுள்ளகிடத்தே போகப் பார்த்தும் அபகத்தியாலே கால்நடை போதே அகம்மலையோரோனோழந்தருளிரிடுக்கு மிடத்திலே கொண்டேபோய்ப் போடுங்கம்” என்று. ஒன்றொருபாட்டிலும் ஒன்றொரு உத்தேசப்படியியை. அருளிச்சொய்க்குள்.

மற்றிருந்தீர்கட்கு உலா கா மாதவனென்பதோரன்புதன்னை *
உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோசேசெவிடர்வார்த்தை*
பெற்றிருந்தானையொழியவேபோய் பேர்த்தோருதாயில்வளர்த்தமயி *
மற்பொருத்தாமற்களமடைந்த மதுரைப்புறத்தேன்னையுத்திமின். (க)

மந்து இருந்தீர்கட்கு } (என்னுடைய துணிவுக்கு) மாறுபாடாக இருக்கின்ற உக்களுக்கு
அறியல் ஆகா } அறிய முடியாததாய்
மாதவன் என் } யாதவன் விஷயமான
பது ஓர் அன்பு } அபிவிருத்ததை.
தன்னை
உற்றிருந்தே } அடைந்திருக்கிற
னுக்கு } எனக்கு
உரைப்பது } நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம்
எல்லாம் } வாம்
ஊமையரோசே } ஊமைமயம் செவிடனுள்
செவிடர் } கடவுளார்த்தை சொல்
வார்த்தை } விக் கொள்வது போல்.
வின்;
(இப்போது எனக்குச் செய்யத்தக்கது எது வென்றால்)

பெற்றிருக்க } மெய்சொந்து பெற்ற
தானே ஒழிய } தாயான தேவையை
போய் } விட்டுடாழித்த
பேர்த்து ஒரு } வேறொரு தாயாய்
தாய் இல் } யசோதையின் கருவித்
திலே.
வளர்த்த } வளர்த்தவனும்.
மல் பொருத்தா } மல்லுத்தபூமியிலே மல்
மல் கனம் } வர்கள் வந்துசேர்வதற்கு
அடைந்த } முன்னே தான் முற்பாட
னுய்ப்பேய்ச் சேர்த்தி } ரூப்பவனுமான
தம்பி } கண்ணிராணுடைய
(ககரமாகிய)
மதுரை } மதுராபுரியினுடைய

புறத்து
என்னை

வாய்ப்புரதேசத்திலே
என்னை

உய்த்திடுமென்

வெண்டு சேர்த்து
விடுவான்.

* * * எம்பெருமானே இப்போதே பெறவேண்டுமென்று வருத்திக்கிடக்கின்ற ஆண்டாளோடுகூடத் தோழியும் அன்னையரும் 'அம்மா! நம் தலையால் ஆவ முன்பு நீ இப்படிப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு என்று மயில்கூப்பாய்; அந்நேரமே பெறலாகு மென்று ஆறியிருப்பதன்றோ முறைமை; அப்போது வலிகையிற் பிராட்டியின் அச்ய வஸ்யம் உனக்குத் தெரியாததன்றே; அவனைப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டும் காண்; நீ இப்படிப் பதறலாகாது' என்றும்போலே சென்றிருந்தவர்களைச் சொல் லப்புக, அவர்களைக்குறித்தும் கூறுகின்றான்-- 'எனக்கு இப்போது கிழங்கிற ஆவஸ்தை இப்படிப்பட்டதென்று கிறிதும் அறிபவன்லாத நீங்கள், பகவத்கீழைய காமத்தின் மேலெல்லையிலே நித்திர எனக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தைகள் விண்; உங்கன்பேச்சு என்கையில் புகவும்மாட்டா; புகுந்தாலும் அருந்துக்கு மறுமொழி கூறுமானிலே நான் கிடக்கின்றிலேன்; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குறுகிதஞ்சொல் லப்பார்ப்பதை கிறத்தினிட்டு * ஒருத்திமகனுப்பிறந்து நிராகிரிசெருத்தி மகனாய் ஒளித்துவளர்ந்த சாணூர முடிபுகாதிமல்லர்களுக்கிடே போர்புரித்து, வெற்றி பெற்ற கண்ணிராவெழுந்தருளி யிருக்கிற மதுராபுரியின் பரார்த்தத்திலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்' என்கிறான்.

ஊமையரோடு செலிடர்வார்த்தை = செலிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலேயிராசின்தென்றபடி ஊமை வார்த்தை சொல்வதற்கு அந்நேரம்; செலிடன் வார்த்தைக்கேட்பதற்கு அந்நேரம்; அதுபோல, நீங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு யோக்கியவற்றையர்கள்; மரபாதையிற் நீங்கள் பேசினாலும் அப்பேச்சைக் கொள்வதற்கு எனக்குச் செவியிலுண்டாயில்லை; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குச் சொல்வதெல்லாம் விண் என்றவாறு.

'இப்படி நீ வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லலாமா? நான் உன்னைப்பெற்ற தாய் அல்லவோ? என்னைக் கைவிடப்பார்க்கலாமோ?' என்று தாய்சொல்ல, 'அம்மா! நான் என்செய்வேன்? பெற்றதாயை உதறித்தள்ளுகிறிட்டு வேறிடத்தேடியோடுமவன் எனக்குத் தன்னோடு ஸாம்யப்படுத்தி கொடுத்தான்காண்' என்பாள்போலக் கூறுகின்றான் முன்றபடி.. கண்ணிரான் வஸுதேவ பத்தியான தேவகிக்குப் பின்னையாகப்பிறந்து நத்தகோப பத்தியான யசோதையின் மகனாக வளர்ந்தருளினவரவாறு அறியத்தக்கது.

மற்பொருத்தா மற்களமடைந்தநம்பி = தன்னுடம்போடே அநையவேணு மென்றுமாயசையுடைய நாளிருக்க, இத்தனைபோது புறப்பட்டு முாட்டுமல்ல ரோடே அனைகைக்குப் போகாநிற்கும். மல்லரானவர்கள் மற்பொருகைக்கு யுத்தபூமியிலே சென்று கிடங்கொட்டில் தான் யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டு மாய்த்து. அவன் மல்லருடம்போடே அனைவதற்குமுன்னே இடையிலே நான்

‘சென்றுகிட்டிக்கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின் பரிஸரத்திலே கொடுபோய்ப்
பொகடுங்கோள்’ என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் பேராய்வுத அதுபயிர்க்கத்
தக்கது.

மற்றளமடைந்த வரலாறு:—கம்ஸனூல் வலிய அழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ
கிருஷ்ண பலராமர்கள் அவனது ஸபையில் செல்லுதலையில் அவர்களை எதிர்த்துப்
பொருது கொல்லும்படி. கம்ஸனூல் ஏவப்பட்ட சரணாரன் முஷ்டிகன் முதலிய
பெருமல்லர்கள் லில்லந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்
களையெல்லாம் அய்யாதவலியார் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்
றிட்டனர் என்பது மல்லவதஞ்செய்த கதை.

“மதுரையின் பரிஸரத்திலே” என்று வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்
யப்பட்டிருத்தலால் “மதுரைப்புறத்து” என்றபாடமே ஏற்கும். “புரத்து”
என்னக்கூடாது. இடைபின்னரகமல்ல, வல்லிளறகரம்.

உய்த்திதேல் = கொண்டு சேர்க்கையுள், உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கையுள். (ச)

காணியினியோர்க்குமமில்லை நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார் *

பாணியாதென்னாமருத்துசெய்து பண்ணேண்டாக்கவுறுதிராகில் *

மாணியிருவாயுலகங்கள் த மாயனைக்காணில்தலைமறியும் *

ஆணையால்நீரென்னைக்காக்கவேண்டிலாய்ப்பாடிக்கேயென்னையுய்த்திடுமின்.

இனி	இனிமேல்
நாணி	வெட்சப்பட்டு
தர் கருமம்	} 9ருபயனுமில்லை ; (ஏனெனில்.)
இவ்வு	
கால் அயலா	} ஊரிதள்ளாடெல்லாரும்
கும்	
அறிந்தொழிர்	} (எனது செய்தியை)
சார்	
பாணியாது	காலதாமதமின்றி
மருத்து	} வேண்டும் பரிதாரக்
செய்து	
என்னை	களைச்செய்து
	என்னை
	இப்போதைய வீரமூர
	வன்னைக்கு முற்பட்ட
	தான ஸம்சலேஷ தரைக்
	கும் முற்பட்டதான பக
	வத் விஷய வாஸனையை
	யே அறிவாத தனையிலி
	ருத்த நிறத்தைப்பெற்ற
	வளாகச் செய்யு நினைப்
	பீரகனாகில்,

நீர்	கீத்கள்
என்னை	என்னை
ஆணையால்	ஸ்த்யமாக
காக்க வேண்ட	} காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்
டிவ்	
என்னை	என்னை
ஆய்ப்பாடிக்கே	திருவாய்ப்பாடியிலே
உய்த்திடுமின்	} கொண்டு சேர்த்து
	ஓடுகங்கள் ;
	(அவிடத்தில்)
மாணி உரு	(மாவலியினிடத்தில்)
ஆய் உலகு	வாமசூரியாய்ச் சென்று
அளந்த	(திரிவிக்காமனாகி) உலகம்
மாயனை	களை யெல்லாம் அளந்து
காணில்	கொண்டபெருமானை
	வேவித்தப்பெற்றால்
தலை மறியும்	} (இந்த கோயானது) தலை
	மடக்கும்

“பெண்ணே! நீ ஆயிரத்தான் சொல்லு; உன்னுடைய துணிவு உகந்தத் தக்கதாகமாட்டாது. நீ படிதாண்டாப் பத்தினியாயிருக்க வேண்டியவள்; படி கடந்து நீ செல்லுமளவில் அல்லெம்பெருமானுக்கு அது பெருந்த அளத்யமாய் முடியும்;” பரபஞ்சஸந்தானத்திலே இப்படியுமொருத்தி கிளம்பினாள் என்று வராரும் பழிக்கோரினும்; இதெல்லாம் உனது பெண்மை நிறைவுக்குப் பாக் கல்ல; உன்வலருபத்தை நீ காத்துக்கொள்ளவேண்டாலா?” என்று தாய்மார் சொல்ல, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான்—“நான் முறை கெட்டபடியை இனிமேலா வரார் அறியப்பெய்கிறார்கள்? என்னைக்கோ—அறிந்து விட்டார்கள்! இனிமேல் அறியவேண்டுமபடி இங்கு ஒன்றும் சமஸ்யமாயிருக்கவில்லை, ஏழாற்பு புல்லியும் மேய்த்த எட்டேந்தகன்னிரையும்குடித்த வகுநிற கொண்டிப் பசுவின் நிலை—என்றதன்றோ, உனது நிலை; இனி நாம் ஆர்க்கு லஜ்ஜைப்படவேணும்; லஜ்ஜைப்பட்டதென்ன பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது.

இங்கனே கூறின் ஆண்டாளை நோக்கிப் பின்னையும் அவர்கள் “நீ இப்படித் துணிச்சலாகச் சொல்லிவிட்டாலும் உன்னை நாங்கள் இவ்வளவிலே கிடீட்டுப் போலோமோ? உனக்கு நன்மைதென்கை எங்கள் காரியமன்றோ? யானை தன்றலையில் தான்மண்ணை வாரியெட்டுக்கொண்டாலும் பாகம் அதனை போதிக் கட்டவ னன்றோ? அப்படியே நீயும் அறிபாமையாலே உன்னைக்குத் திக்குவிடா த்துக் கொண்டாலும் அத்திக்கைத் துடைத்து நன்மைபெறுத்த வேண்டியது எமது கடமையாதலால் உன் துணிச்சலை நாங்கள் நிறைவேற்றவொட்டுவோமோ?” என்றார்கள்; அவர்களைநோக்கிக் கூறுகின்றான்—“ஆனமீர்! எனக்கு நன்மை விளைக்கவேண்டுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு உண்மையாக உண்டாகில், இப் போதே என்னைத்திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டு சேர்க்கப்பாருங்கள்; இதனே எனக்குற்ற நன்மையாம்; மற்றையபடி நீங்கள் சொப்பாபெதல்லாம் எனக்குத் தீமையேயுகிடர்! என்கிறான். “என்னை மெய்யே நோக்கப்பார்க்கிறீர்களாகில், தன்னுடையமைபெறுகைக்காகத் தன்னை இரப்பானைக்கொண்ட என்னைக்கு இலக்காகப் பாருங்கோள்” என்ற விபாக்கியான பூனைடுத்தி அதுஸந்திக்கத் தக்கது.

பாணியாது—காலதாமஸம் செய்யாமல் என்றபடி, பாணித்தல் என்னும் பதத்தை ஆழவர்களுள் பெரியாழ்வாரும் இவனுமே நிரயோகித்தனர். “பாணித்தலெண்டா நடமின்” என்றாரிறே பெரியாழ்வார்திருமொழியில்.

பண்ணேண்டாக்க—“பண்டாக்க” என்றால் போராடுதோ? பண்ணெண்டாக்க என்றதற்குக் கருத்தென்? எனில், கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ அல்லவஸ்தையில் நான் எப்படி யிருந்தேனோ அப்படி, என்னை இப்போது ஆக்கியும்புனீர்களாகில் என்றபடி இதனை விவரிப்போம். — இப்போதைய அவஸ்தையாவது விராவஸ்தை; இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ஸ்கேஷ வஸ்தை; அதற்கும் முந்திய

அவ்வளவையாவது - பகவத்கிஷ்யவாஸஸையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கினகாலம், உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலம். அப்போது யாரும் வாடாமல் மதங்காமல் மாணாளுக்கும் பசுபசுகென்றிருக்கும்பிறே; நிர்விசாரமாக உண்டுத்துத் திரியுங்காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்கும். பகவத்கிஷ்யத்தில் வாஸனை பண்ணிப்போந்தது முதலாக 'ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா;' என்றபடி சுண்ணகாலம் ஸம்ஸ்லேஷமும் சிரகாலஸிஸ்லேஷமுமாய் வ்யஸஸமே மீதூர்ப்பது செல்லுகையாலே-இப்போதைய சிவதூஸஸதைக்கு முந்தியதான ஸம்ஸ்லேஷ வஸ்தையிலுள்ள கிறத்தை; விரும்புவதில், பஸமிஸஸையென்று, அதற்கும் முந்தியதான அந்யபரத்வாவஸ்தையிலிருந்த கிறத்தை விரும்புகிறுநாய்த்து. இவ்வளவு அர்த்தங்கனையும் இரண்டு வாய்க்கியத்திலே அடக்கி அருளிச்சொய்தார் பெரியவாச்சகன் பின்னா; ஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப்பூர்த்தி எனக்குண்டாகப் பார்த்துகொள்கில்; -கலக்கப்பட்டவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கோரே கருகிபண்ணிற்று, " என்று, -என்னிறம்; பண்டு பண்டுபோலொக்கும் " [பெரியதிருமொழி-கக-க-கூ] என்ற விடத்தில் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெளியக்காட்டியருளினார்-“அவன்; வாய்புலந்தும் நிறம் அறப்பண்டுபோலேயாப்; கலக்கையாதே மிரிவுக்கு அஞ்ஞாமிறே, கலந்து மிரிந்து வாயாலபங்கா நியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறப்போலேயாம்.” என்பது அவ்விடத்து அருளிச்சொயல்.

தலைமறியும் என்ற வினைமுற்றுக்கு ஏறவாய்வருவிறுக்கொள்ளவேணும்; உலகஞ்ஞதமாயனை ஸேஷிக்கப்பெற்றால் என்னுடைய ஆற்றாமை தலைமடங்கு, மென்கை.

தந்தையுந்தாயுமுற்றும்நிற்கத் தனிவழிபோயினானென்னும்சொல்லு*
வந்தபின்னைப்பழிகாப்பரிது மாயவன்வந்தருக்காட்டுகின்றான்*
கொந்தளமாக்கிப்பரக்கழித்துச் குறுப்புசெய்வானோர்மகனைப்பெற்ற*
நந்தகோபாலன்கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கணென்னையுத்திரேயின். (கூ)

தந்தையும் } தகப்பனாரும்
தாயும் } தாய்மாரும்
உற்றுறும் } மற்றுமுள்ள உறவினரும்
நிற்க } இருக்கும்போது
தனி வழி } (இவன்) தான்தோன்றி
போயினான் } யாகத் தெருவிலே புறப்
என்றும் } பட்டான்" என்கிறவார்த
சொல்லு } ஐயானது
வந்த பின்னை } உலகில் பரவின பிறகு
பழிகாப்பு } அப்பழினைத் தடுப்பது
அரிது } முடியாதது;
(என்ற தனிவழி போகாதுருக்கவும்
முடியவில்லை; ஏனென்றால்)

மாயவன் } ஆச்சரியசேஷத்தங்களை
புடையானை, கண்ண
பிரான்
வந்து. } எதிரேவந்து
உருகாட்டு } தன் வடிவைக் காட்டி
கின்றான் } இழுக்கின்றானே
(இப்போது கிங்கள் செய்யவேண்டிய
தென்னென்னால்)
கொந்தளம் } (பெண்ணைக்குடிசெடுத்த
கூக்கிரக்கழி) } துக் குறுப்புசெய்யும்
த்த குறுப்பு } பின்னையப் பெற்றவ
செய்வான் ஓர் } னான
மனை பெற்ற }

நந்தகோபா
லன் } வித்தகோபருடைய
கடைத்
தலைக்கே } திருமாளிகை வாசலிலே

நன்றிருட்கண் கடுகிலிலே
என்னை உய்த் } என்னைக் கொண்டுபோ
திடுமின் } ய்த் சேர்த்து விடுங்கள்.

தாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும்போது, அவர்களைக்கொண்டு நனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியது தகுதியா
யிருக்க, ஒருபெண்பிள்ளை அவர்களுையெல்லாம் திரஸ்கரித்துவிட்டுத் தான்
நேரன்றியாகத் தானே புறப்பட்டாள் என்று சிலர் பழிக்கத் தலைப்படுவர்கள்;
அப்பழியானது என்னளவிலே நிலலாமல் இக்குடிக்கே பெருந்த பழிப்பாய்த்
தலைக்கட்டும். அப்போது இப்பழிப்பைப் பரிஹரிக்க நீங்கள் முயலாதிருக்கப்
போகிறதின்கண்; ஆனால் அப்போது உங்களுடைய முயற்சி பயன்படமாட்டாது;
பழி வினைவதற்கு முன்னே அதனைப் பரிஹரிக்கப் பார்க்கவேண்டுமெயல்லது.
பழிவினைவதற்கு பரிஹரிப்பது அது பரிஹரிக்கப்போமோ? பழிவினைவதற்குப் பா
லத்திலல்லாமல் அடங்கியிருக்க என்னால் முடியவில்லை; இப்படிப்பட்ட நிலைம
யில் நீங்கள் செய்யத்தக்கது யாதெனில், தான்தோன்றியாய் நானாகப் படி
கட்டி புறப்பட்டுப்போனென்கிற வார்த்தைக்கு அவகாசமில்லாதபடி
என்னை நீங்களாகவே விரும்பி அதைத் தாக்கொண்டுபோய்த் கண்ணிரானாகித்
சேர்ந்துவிடுங்கள்; அப்படிச் செய்யுமளவில் என் மனோதமும் நிறைவேறி
நானும் வாழ்ந்தேனாகிறேன்; நீங்களும் புகழ்பெற்றுப் போகிறீர்கள், பழிக்க
நினைப்பார்க்கும் அவகாசமில்லாமே போகிறது. இந்த ஓளத்தியத்தை நீங்கள்
நன்றி கண்டறிந்து இப்படிச் செய்துமுடிப்பீர்களென்று எம்மியே நான் விரும்புது
புறப்படாதே கிறிஸ்தேன் என்கிறான்.

தாய் தகப்பன்மார் முதலானவர்களைத் திரஸ்கரித்தாகிலும் தான் புறப்
பட்டுப்போயே தீரவேண்டுமென்கைக்குத் காரணஞ்சொல்லுகிறான் மாயவன்வந்து
உருக்காட்டுகின்றான் என்று. என்னைக் கண்ணிரானுடைய திருவுருவம்
கொள்ளுகொள்ளா நிற்கும்போது உங்களைப்பார்த்து நான் எங்களை ஆற்றியிருப்
பேனென்கிறான்போதும், கண்ணிரானுடைய வேணுகாரம் செலிப்பட்ட
போது "கோவலர் சிறுமியரின்கொண்டை குதகலிப்ப உடலுளவிற்ப்தென்கும்,
காவலுங்கடர் கடுமையாடிக வந்து கவிழ்த்து நின்றனரே" என்றபடி பெண
களெல்லாரும் பதறி ஒடினபடி உங்களுக்குத் தெரியாதா; நானும் அப்படிச்
காவல்கடந்து ஓடவேண்டுமென்று உங்களுக்கு ஆகையோ? என்கிறான்போதும்.

தன்னைக் கொண்டுபோய் விட வேண்டுமிடத்தைக் கூறுகின்றான் பின்னடி
களில், * மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புகுத்கு, கச்சொடு பட்
டைக்கிறித்தாக் காமபுதுகிலைவ சேறி, நிச்சலாத்திமைகள் செய்யவனாய், * ஆற்றி
விருந்து விளையாடுவோர்களைச் சேற்றுவெறித்து வளை துதில் கைக்கொண்டு, காற்
றில் கடியனாய் ஓடி அகம்புறும்வனாய் இப்படிச் சிமைகள்செய்து திரிபுமவனான
ம்களைப்பெற்ற நந்தகோபாலனுடைய திருமாளிகை வாசலிலே என்னைக்கொண்டு

போய்ப் படுக்கையையும் கொண்டுள்ளான். நந்தகோபாலன் கடைத்தலையென்றால்—
வைத்யராகரின் விட்டுவாசல்களில் நோயாளிகள் புகாடுகிடக்குமாபோலே
கண்ணிரோனும் புண்பட்ட பெண்கள் புகாடு கிடக்குமிடமென்று ப்ரவரித்தமா
யிருக்கும்” என்று பட்டராளிச்செய்வராம்.

“கொந்தளம்—செயுவினை; பரக்கழிக்கை = பழிவினைக்கை.” என்பது
வியாக்கியான ஸ்ரீஸூத்திரி அதாவது—‘கண்ணன் பெண்களைப் புண்படுத்தின
வாறு என்னே!’ ‘நோவுபடுத்தினவாறு என்னே’ என்று அனைவரும் மனம்
நொந்து பழிதரும்படிக்கிடான சூதும்புகளைச் செய்யுமவனென்கை.

நள்ளிருட்கணைன்னையுப்த்திமேன்—நாலுபேர் கண்ணிலே ‘தென்படும்
படியான ஸமயத்திலே நீங்கள் என்னை அங்கே கொண்டிபோனால் அவன் தாய்
தந்தையர்க்கு வெட்கப்பட்டு மூட்கோக்காதேருப்பன்; ஆதலால், ஒருவர்க்கு
ரும் வெட்கமால் உடனே அவன் என்னை அனைக்கும்படி நடுகிடிலே கொண்டு
போங்கள் என்கிறான்.

(ந.)

அங்கைத்தலத்திடையாழிகோண்டானவன் முகத்தன்றிவிழியேனென்று*
செங்கக்கக்கொண்டேண்ணுடையார்த்துச் சிறுமாளிடவரைக்காணில்நாணும்
கொங்கைத்தலமிவைநோக்கிக்காணீர் கோவிந்தனுக்கல்லால்வாயில்போகா*
இங்குத்தைவாழ்வையொழியவேபோய் யமுனைக்கரைக்கெண்ணையுப்த்திமேன்

அம் கைத்தலத் } அழுவிய திருக்கைத்தலத்
திடை } திலே
ஆழிகொண்டா } திருவாழியை எந்தி
னவன் } யிருப்பவனான கண்ண
பிரானுடைய
முகத்து அன்றி } முகத்தில் தவிர (மற்ற
விழியேன் } பேருடைய முகத்தில்)
என்று } விழிக்கமாட்டேனென்று
செம் சக்க } சல்ல கஞ்சகமாயிற்
ஆடைகொண்டு } ஆடையிருவே
கண் ஆர்ந்த } கண்ணை மூடிக்கொண்டு
சிறு மாளிட } கூடந்ர மதுவாயர்களைக்
வரை காணில் } கண்டால் வெட்கப்படா
நாலும் } நின்ற
கொங்கைத் } இக்கொங்கைகளை
தலம் இவை }

நோக்கி காணீர் } (தாய்மார்களை) நீங்கள்
உற்றுநோக்குங்கள்;
(இக்கொங்கைகளானவை)
கோவிந்தனுக்கு } கண்ணிரோனத்
அல்லால் } தவிர்த்து
வாயில் போகா } மற்றொருவருடைய
விட்டுவாசலை நோக்க
மாட்டா;
(ஆகையாலே)
இங்குத்தை } நான் இவ்விடத்திலே
வாழ்வை ஒழிய } வாழ்வையொழித்து
போய் }
என்னை எழுனை } என்னை யமுனை நதிக்
கரைக்கு உய்த் } கரையிலே கொண்டு
திமேன் } போட்டுவிடுங்கள்.

‘இப்படிப்பட்ட பதற்றம் உனக்கு ஆகாது; சிறிது அடக்கம்வேண்டும்’
என்றுசொன்ன தாய்மார்களோநோக்கிக் கூறுகின்றான்—‘நான் கொங்கைகள் படு
கிறபாட்டைப் பாருங்கள்; ‘கையுந்திருவாழியுமான அழகுபொலிந்து, நின்ற
கண்ணிரோனுடைய முகத்தை நோக்குவோமேயன்றி மற்று எவரையும் நோக்க

மாட்டோம்' என்று திண்ணிதாக ஸங்கல்பஞ் செய்துகொண்டு செவந்த கச்சினால் கண்ணை மறைத்துக்கொண்டு சுஷுந்தா மதுஷ்யர்களைக் கண்டால் காணிக்கிடக் கின்ற இம்முலைகளைக்கொண்டு நான் எங்கனே ஆற்றுவேன்? கோவிர்த்தனுடைய விட்வொசலிலே புருந்தாலன்றித் தரிக்கமுடியாத இவற்றிற்கு; "கிழிக்குங் கண்ணிலேன் கிங்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடு வன்மனம் பற்றாது" என்றும் "மனிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வசநிலிலேன்" என்றும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற இவற்றுக்கு நான் என்னஸமாதாரம் கூறுவேன்? ஆகையாலே இங்கு கின்றும் கண்ணைக்கொண்டுபோய் யமுனைக்கரையிலே எறிபுங்களென்கிறான். *தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவனோடே ஜலகீர்பண்ணி விளையாட மேகேரதிகிறுளாய்த்து.

"கோவிர்த்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா" என்றவிடத்திற்கு விபாக்கி யானம்:— "பசுக்களின்பின்னேபோய்த் தீம்பிலே கைவளரும் கருஞ்ஞானுக்கல் லது, வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதாரவ்ரதனாயிருக்கும்சுக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு வழிபோகாது." என்று.

ஆர்க்குமேன்றோயிதழியலாகாது அம்மனைமீர்துழிப்படாதே*
கார்க்கடல்வண்ணனென்பானொருவன் கைகண்டயோசும்தடவத்தீரும்*
நீர்க்கரைநீர்தடம்பையேறிச் காளியனுச்சியில்நட்டம்பாய்த்து*
போர்க்களமாகிருத்தஞ்செய்த போய்கைக்கரைக்கென்னையுத்தீயின்.

அம்மனைமீர்	தாய்மாராளே!
என்	என்னுடைய
இது சோய்	இந்த வியாதிபானது
ஆர்க்கும்	எப்படிப்பட்ட குரானி
	களுக்கும்
அழியல்ஆகாது	அழிய முடியாதது;
	(ஆனால்)
துழறிப்	(இது அப்படிப்பட்ட
படாதே	சோயா! என்று) நீங்கள்
	கூச்சப்படாமல்,—
நீர் கரை நின்ற	காளிக்க மலையின்
	கரையிலிருந்த
கடம்பை ஏறி	கடம்ப மரத்தின் மேல்
	ஏறி
	(ஆங்கிருந்து)
காளியன் உச்சி	காளியரசரத்தின்
யில்	படத்தின்மேலே
கட்டம்பாய்த்து	ஒரு கர்த்தன் வகை
	யாகப் பாய்த்து

போர் களம் ஆக	அப்பொய்கை தானே
	புத்தக்களமாய்படியாக
கிருத்தம்செய்த	கர்த்தனம் செய்யப்
	பெற்ற
பொய்கை	மலையின் கரையிலே
கரைக்கு	என்னக் கொண்டு
என்னை உய்த்	போய்ப் போடுங்கள்.
திருமயின்	நிலக்கடல்போன்ற
கார்க்கடல் வண்	திரு கித்தனான
ணன் மண்பான்	சுருவன்
	கண்ணிரான்
தடவை	(கனது திருக்கைகளால்
	என்னைத்) உடவுகாது
	இல்
திரும்	(இத்த கோய்) திர்த்து
	விரும்;
கை கண்ட	(இதுதான்) கைமேலே
யோகம்	பலிக்கூடிய உபாயம்.

*கோவு இன்ன தென்னுணர்ந்து அதுக்குத் தகுதியாகவன்றோ பரி
ஹாரம் பண்ணவேணும்; யமுனைக்கரையிலே கொண்டு போய்நிமிட்டால்

என்னபரிஹாரம் செய்யப்பட்டதாகும்? இவனோ பித்தம் பிடித்தவன் போல வாய் வந்தபடி சொல்லுகிறானே; இவளுடைய உண்மையானநோய் இன்னதென்று நமக்கு விளங்கவில்லையே! என்று வருத்தப்பட்டத்தொடங்கின தாய் மார்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—அம்மனைமீர்! நீங்கள் என்னுடைய நோயை அறிந்து பரிஹரிக்கலா பார்க்கிறீர்கள்?; என்னோய் உங்களால் அறியக்கூடியதன்று; இந்நோயை விஹர்த்தவனுக்கும் இது இவ்வளவேன்று பரிச்சேதிக்கமுடியாது; ஆதலால் இந்நோய்க்காக நீங்கள் துக்கப்படவேண்டா; நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹரிக்கப்பார்ப்பதே உங்களுக்கு நன்றும்; நான் சொல்லுமொபாயம் லபிசிறித்துப்போகக்கூடியதன்று; கைகண்டபுராயமாய்த்து நான் சொல்லுவது; அல்லது என்னஅபாயமென்றால்; கடல் வண்ணனான கண்ணபிரான் தனது திருக்கையாலே என்னைத்தடவிக்கொடுக்கு மத்தனையே வேண்டுவது; அவ்வளவிலே என்று நோய் தீர்த்துவிடும்காண்மின்; ஆகையாலே என்னை இங்கு நின்றுக்கொண்டிருப்பாய், அக்கண்ணபிரான் காளியனுச்சியிலே நடனஞ் செய்ப்பெற்ற இடமாகிய பொய்கையின் கரையிலே என்னைச் சேர்த்துவிடும்களென்றான், காளியனுச்சியிலே கூத்தாடின இளைப்பு ஆறும்படி அவனை முலைத் தடங்கலாலே அணைந்து விடாயாற்றவேணுமென்று மனோரதிகிறுள்போதும்.

ஐழிப்படுதல்—துக்கப்படுதல், “கார்க்கடல்வண்ண னென்பானொருவன் தடவத்திரும்; (இது) கைகண்டயோகம்” என்று அந்நவம்; யோகமாவது உபாயம், கட்டம்—நாட்டம்” என்றவடசொல் நடடமெனத்திரிந்தது; “ந்ருத்தம்” என்றவடசொல்லின் திரிபாகவுமாம், ந்ருத்தமென்பது நிருத்தமென்றும் நடடமென்றும் திரியக்கூடும், பொய்கை—யமுனையாற்றில் ஓர் பகுதி (௫)

கார்த்தண்முகிலும்கருவினாயும் காயாமலரும்கமலப்பூவும்*

நர்த்திகேள்நனவெண்ணைவந்திட்டு இருக்கேசன்பக்கல்போகேயென்று*

வேர்த்துப்பசித்துவலிறைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது*நதென்று

பார்த்திருந்துநோக்குக்கொள்ளும் பத்தலிலோசனத்துய்த்திமீன், (௬)

கார் வர்ஷா காலத்தி லுண்
தண் குளிர்ந்த [டான்
முகிலும் மேகமும்
கருவினாயும் கருவினைப்பூவும்
காயா மலரும் காயாம்பூவும்
கமலம் பூவும் } நாமரைப் பூவுமாகிற இவைகள்
வந்திட்டு எதிரே வந்து நின்று
இருக்கேசன் } “கண்ணபிரான் பக்க
பக்கல் போகு வில் நீயும்போ”
என்றுஎண்ணை } என்று என்னை வலிக்
ர்த்திகெள்ள } கின்றன;
(ஆகையாலே)

வேர்த்து } “பகமேயுக்கித சாமந்தா
லே வேரையைடைந்து
பசித்து பசியினால் வருத்தி
வலிது அசை } வலிநுதளர்ந்து
க்க }
வேண்டு அடி } வேண்டிய ப்ரஸாதம்
சில் உண்ணும் } உண்ணவேண்டிய
போது நது } காலம் இது
என்று } என்று
பார்த்திருந்து } (நிவிப்தனர்களின் வர
வை) எதிர்பார்த்திருந்து
கெடு நோக்கு } நெடுந் காலம் கடாகித்
கொள்ளும் } துக்கொண்டிருக்குமிட
மான

பத்தவிலோச } பத்தவிலோச மென்கிற | உய்த்திடுமின் } (என்னைக்) கொண்டுசேர்
எத்து } ஸ்தானத்திலே } தது விடுவதன்.

கருத்துக் குளிர்த்த மேகங்களும் கருவினப்பூவும் காயம் பூவும் கண்ண பிராணுடைய திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் தாமரைப்பூக்கள் அப்பிராணுடைய திவ்யாவயவங்களுக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் அந்த மேகம் முதலியவற்றைக் காணும்போதே கண்ணபிராணுடையஸ்மரணம் அவர்ஜ நியமாகி அப்போதே அவனைச் சொன்று சேரவேணு மென்கிற குறுஹலம்விளர் கின்றபடியை ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுகிறான் முன்னடிகளில். “ஒக்கும் மானுருவமென்று உள்ளம் ருழைந்து காணாது, தொக்க மேகப் பங்குழாங்கள் காணுந்தோறுக் தொலைவன் நான்” என்ற திருவாய்மொழியும், “பூனையும் கராவும் நிலமும் பூக்கின்ற காகிலமென்றுக்காண்டோதும்—பாபியேன், மெல்லாவி மெய்ம்பிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிராணுருவேயென்று.” என்ற பெரியதிருவந்தாதியும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

பத்தவிலோச மென்கிற புன்யதேஸத்திலே தன்னைக்கொண்டுபோய்விட வேணுமென்கிறான் மின்னடிகளில். ஒருநாள் கண்ணபிராணும் பலராமனும் பசுக்க ளுடனும் இடைபார்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரைத்தலேசென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்த்தவள வில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் கருஷண பலராமர்களை நோக்கித் தங்களுடைய பசியின் கொடுமையைக்கூறி ‘இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப்போக்கியருள வேணும்’ என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தையறிந்த கண்ணபிரான், ‘ஓ மிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சிலமஹர்ஷிகள் ஆங்கிரஸ் மென்னும் வேள்வியை அதுஷ்டத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களிடம்போய் என்பெயரையும் எந்தமையனார் பெயரையும் சொல்லி, இன்னரால் நான்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புந் தள்; பசிதீரும்’ என்று கட்டினாயிட்டனுப்பினான்; அவர்களும் அங்ஙனமே அவ்விடஞ்சென்று கிங்கத்துடன் இவ்வண்ணம் கிண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில் வேண்டி, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர்களின் பேச்சைச் செவி கொடுத்துக்கேளா தொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் கருஷண பலராமர்களிடம்பின்னேய்ந்து செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல் செய்து, ‘மிள்ளைகான்! அந்த மஹர்ஷிகளுடைய தர்மபத்திகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ்சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லிப் ப்ரஸாதம்நோளுங்கள்; அப் பெண்டிர் தவறுதுத்திடுவார்கள்’ என்று சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்தினிகளிட மனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ்சென்று அந்தரிஷிபத்தினிகளை நமஸ் கரித்து, ‘அம்மணீயி! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிராணும் நம்பி மூத்தபிரா ணும் பசுக்களமேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர்; அவர்களோடு அதுசார்களாக வந்த அஸமதர்களுக்கும் களைத்திருக்கின்றோம்; எல்லாரும் பசிதீர்த்து மகிழும்படி

பாஸாதம் தானே நூலும் யானேண்ட; அப்பெண்டிர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணநாமப்ரவண
மாத்தரத்திலே பரமாத்மகூடந்து உடம்புமயிர்க்குச் செறிந்து உடனே பஞ்சயம்,
போஜ்யம், ஸேஷ்யம், சோஷ்யம்-கனா நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களை
யும் நல்ல நல்லபாத்திரங்களிலெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களிருக்கு
மிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தைவர் தாய்மார் மக்கள் உடன்பிறர்
தார் பர்த்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவுதமிழ்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு
உடன்பட்டா தாமாய் நிக்கென்ற பத்து நிஷ்டைபையுடையவர்களாய் கிரைந்து
மாந்து பழுதியாயாற்றங்கரைச்சோலைகளிலே நம்பி மூத்தபிரானையும் கண்ணபிரானை
யும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அந்நவர்க்கங்களை ஸம்பதித்துகிட்டுப் பரமாத்ம
பூமிதர்களாய் பின்புசென்றனர்; அவ்வயுநிலைக் கண்ணபிரான் அவ்வாய் பிள்ளை
களுக்கும் தந்து தாவும் அமுதுசெய்தான்—என்றவரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில்
தரமலகந்தத்தில் இருபத்து மூன்றாமத்தியத்தில் விரிலாகக் காணத்தக்கது.

ரிஷிபத்திகல் இவ்வவ்விதமாக அடிசில் கொணர்ந்துகொடுத்தது ஒருநாளே
வல்ல; நாடோறும் கண்ணபிரான் யமுனையாற்றங்கரைச்சோலைகளிலே வந்து
ஆவிசையேய்த்துக் களைத்துப்போகிறானென்றுணர்ந்த அப்பெண்டிர் நெடுநாள்
வரையில் நாடோறும் பகலில் உச்சியேகையில் கொணர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டி
ருந்தார்களென்றும், ஒவ்வொருநாளும் அவர்கள் அடிசில் கொணரும் ஸமயத்துக்
குர்சரியாகக் கண்ணபிரானும் களைப்புடன் அவ்வயுநிலை எதிர்பார்த்து அத்திக்
கையே நோக்கியிருப்பவென்றும் இப்பாட்டின் பாஸங்கத்திலே அழகிய
மணவாளாச்சியர் உபத்யவித்தருளும்படி.

“வேண்டுகிறான் நானும்போது எதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்
கொள்ளும் பத்தவிலேசனம்” = ‘நமக்கு ரிஷிபத்திகள் பாஸாதம் கொண்டு
கொடுக்கும்வெகை அணுகிற்று’ என்று அத்திகையைநோக்கி அடிதாக்க
உடாகூத்திருக்கு மென்றபடி, ஆசார்ய ஹருதயத்தில் “சீரமணிவிநூ” இத்தயாதி
குர்ணிகையின் கிபாக்கியானம் காண்க.

பத்தவிலோசனம் = (புது) பக்தமென்ற வடசொல்லுக்கு அன்னமென்
றுபொருள்; கிலோசனமென்பதற்குப் பார்வையென்றுபொருள்; சோது பார்த்
திருக்குமிடமென்றதாயிற்று. (க)

வண்ணத்திரிவும் மனங்குழைவும் மானமிலாமையும்வாய்வெழுப்பும்*
உண்ணவருமையுமுள்மெலிவும் ஓதரீர்வண்ணனென்பானெருவன்*
தண்ணந்துமாயென்னுமாலைகொண்டு சூட்டத்தனியும்பிலம்பன்றன்னை*
பண்ணழியப்பலதேவன்வென்ற பாண்டிவடத்தேன்னையுத்திரியின். (எ)

வண்ணம்	} (என்றுடைய) மேளசிறு ததின் மாறுபாடும்	மனம்	} மனம் செட்டுப், போன படியும்
திரிவும்		நிலாணையும்	
மனங்குழைவும்	மனத்தனர்ச்சியும்	வாய் வெழுப் பும்	வாய் வெழுத்துப் போனபடியும்

அங்குகொடுபோய்ப் பொருதங்கோள்” என்றவியாக்கியான பூரிஸுக்கி நோக்கத் தக்கது. பாலம்பி என்றவடசொல் பிலம்பன் எனத்திரித்தது. பாண்டராவட மென்ற வடசொல் பாண்டிவடமெனத்திரித்தது. யமுனையாற்றின் ஸரீபத்தில் பெரிய ஆலமரமொன்று உள்ளவிடத்திற்குப் பாண்டராவடமென்று வெயர். பரலம்பலதம் கூடந்த இடமிது. (எ)

கற்றினம்மேய்க்கவும்மேய்க்கப்பெற்றான் காவோழ்சா தியுணகப்பெற்றான் *
பற்றிரீரலிடையாப்புமுண்டான் பாலிகாளுங்களுக்கேசுக்கோலோ *
கற்றனபேசிவசவுனாதே காலிகளுய்யமழைத்தேது *
கோற்றக்குடையாகவேந்திரின்ற கோவர்த்தனத்தென்னையுய்த்திமீன். (அ)

(கண்ணிரான்)
கன்று இனம் கன்றுகளின் திரண்டனை
மேய்க்கதலும் } மேய்ப்பதையே கொ
மேய்க்கப்பெற் } ழிலாசப் பெற்றவனு
ருன் } மானுள்;
(விட்டைவிட்டுக் கழி
காடு வாழ் சாதி } ந்தது) காட்டிலேயே
யும் ஆக பெற் } தங்கொழுமடியான
ருன் } காதிபிலும் பிறக்கப்
பெற்றான்;
பற்றி } வெண்ணெய் கனவில்
பிடிபட்டு
உரலிடை உரலிலே
ஆப்பும் உண் } உட்டுப்படவும் பெற்
டான் } ருன்;
(வெள்ளையகாவுடையான
இச்செயல்கள்)
பாலிகான் } குணத்தையும் குற்ற
மாகக்கொள்ளும்பாலி
சனே)
உங்களுக்கு உங்களுக்கு

எச்சுக்கொலோ } துஷணத்துக்கோ
உடலாயிற்று ?
(இதுவரையில் சித்தகன்-இழிவாகச்
சொன்னவை சித்த இனியாகிலும்)
கற்றன பேசி } சித்தகந்தற்கல்விசனை
பேசி (என்னிடத்தி
வசவு உனாதே } ல்) வசவுகேட்டுக்கொ
ன்னாமல்,
காலிகன் உய்ய } பசுக்கள் பிழைக்கும்
மழைத்தேது } படி பெருமழையைத்
தண்டசெய்து
கொற்றம் } வெற்றிக்குடையாக
குடை ஆக
எத்தி நின்ற } (கண்ணிரான்)தரி
க்கப்பட்ட
கோவர்த்தன } கோவர்த்தனமலையி
ன்னானுசே
என்னையுய் } என்னையெகொண்டு
திமீன் } போய்ச் சேர்த்து
விடுங்கள்.

மற்றுஞ்சிலபெண்கள் ஆண்டானோக்கி, ‘ஆம்மா! நீ இராமபிரானை ஆசைப்பட்டாலும் குற்றமில்லை; மட்டுமேய்க்கப்பிறந்த கண்ணைப்போய் நீ ஆசைப்படாவின்றும்; அவனோ கன்றுகளை மேய்ப்பதற்காக அலற்றின்பின்னே திரியானொருசிறுவன்; ஒருசிலே தங்குவதும்ல்லாமல் பசுக்களுக்கு நீரும்புல்லா முள்ளவிடத்தே தங்குவானொருத்தன்; வெண்ணெயைக்களவாவேதும் செய்யைக் களவாவேதஞ்சொப்து உரலிலேவிசரிப்புகண்டு திண்டாமவன்; அன்னவனைப் பெறுகைக்கோ நீ இப்படிக்கிடந்து துடிக்கிறதா? என்று ஏனனமாகக்கொல்ல; அவர்களைநோக்கிச் சொல்லுகிறான். அவன் கன்றுகளை மேய்க்கப்பெற்றதும் காவோழ்சாதியாகப் பெற்றதும் உரலிடை ஆப்புண்டதும் குணமாகத்தோற்ற வேண்டியிருக்க, உங்களுக்கு இவைவெல்லாம் குற்றமாகத் தோற்றுவதற்குக்

காரணம் உங்களுடைய பாவமேயாம்; சிறந்தகுணமே உங்களுக்குக் குற்றமாகத் தோற்ற நீங்கள் சிசுபாலன்பிறந்த முறையிற் தத்தலையோ பிறந்தது? “எத்திற முரணினோடிணந்திருந்தேன்கிய எளிலே” என்று எடுபடவேண்டியவிஷயம் உங்களுக்கு னாவது உறுதலாயிற்றே! இனி நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அஸத்தரீபமான சிசுவார்த்தைகளை எங்காதுவிழிச் சொல்லுவீர்களாகில், நான் வாயில்வந்தபடி உங்களை சிந்தித்துவிடுவேன்; அப்படி சிந்தனைகளுக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல்: அன்றொருகால் இத்திரன் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது அந்த மழையைத் தடுத்து அனைவரையுங்காத்த கோவர்த்தனமலையினருகே என்னைக்கொண்டு போட்டுவிடுவனென்கிறான்.

(அ).

கூட்டிலிருந்துகிளியெப்போதும் கோவிந்தகோவிந்தாவென்றழைக்கும் *
ஊட்கேக்கோடாதுசேறுப்பனாகில் உலகனந்தானென்றியரீக்கவும் *
நாட்டிற்றலைப்பழியெய்தி உலகள்ளன்மையிழந்துதலையிடாதே *
குடியேர்மாடங்கள் குழந்துதோன்றும் துவராபதிக்கென்னையுய்த்தீமீரின். (க).

கிளி } (நான் வளர்த்த) கிளி
யானது
கூட்டில் இரு } கூட்டில் இருந்தகொ
ந்தி } ண்டு
எப்போதும் } ஸதாகாலமும்
கோவிந்தாகோ } கோவிந்தா கோவிந்தா
விந்தா என்று } வென்ற உலா
அழைக்கும் } சின்றது;
ஊட்டு } உணவுகொடாமல் [பட்
கொடாது } மணிகிடக்கும்படி]
செறுப்பன் } துன்பப்படுத்தினே
ஆகில் } னால்
உலகு அங்கதா } உலகனந்தபெருமானே!
ன் என்று } என்று
உயர் உலகம் } உலகக்கலவாகின்றது!
இந்தத் திருநாமங்கள் எங்காது விழும்
போதே என்சேரம் புறப்படக்கிணம்பு
கின்றது ஆகையால்.)

நாட்டில் } இவ்வுலகில்
தலை பழி } பெருந்த அபராதத்தை
எய்தி } வம்பாதித்து
உங்கள் கண்மை } உங்களுடைய நல்லபே
இழந்து } னைக்கெடுத்துக்கொண்டு
தலை இடாதே } (யிறகு ஒருவரைபும் முக
ம் நோக்கமாட்டாமல்).
தலைகவிழ்த்து சிந்த
வெண்டாறப்படி,
குடு உயர்மாடக் } தலைபுயர்த்த மாடக்களா
கள் குழந்து } ல் குழப்பட்டு விளக்கு
தோன்றும் } கின்ற
துவராபதிக்கு } தவாராகையிலே
என்னை உய்த் } என்னைக் கொண்டுபோய்
திமீரின் } ச்சேர்த்துவிடுவான்.

இவள் விரஹத்தாலே நோவுபட்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் இவள்வளர்க் குங்கிளியின்பிள்ளையொன்று. இவள் முன்பு கற்பித்துவைத்த திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இங்குமங்கும் திரியத்தொடங்கிற்று; ‘இதை நாமயதேர்ச மாய்த்திரியும்படியாக விடவேயன்றோ இது கண்ணன்நாமமேகுமுறிக் கொல்லு கின்றது; இதைப்பிடித்து அடைத்திலோம்’ என்று பார்த்துக்கூட்டிலேயடைத் தான்; அது அங்கேயிருந்து ‘கோவிந்தா! கோவிந்தா!’ என்று கூவத்தொடங் கிற்று; அதைக்கேட்ட ஆண்டவர் ‘இது சோற்றுச்செருக்காலேயன்றோ இப்படி சொல்லுகிறது. சோற்றைக் குறைத்தோமாகில் தன்னடையே தகிருகிறது’ என்று சினைத்துப் பட்டினியாகிட்டுவைத்தான்; ‘ஊண்டங்க விண்டங்கும்’

என்று இவளுடைய கிணைப்போதும். ஆனால் அந்தப்பட்டினியானது இவளுக்கு விபரிதபலப்பரதமாயிற்று; ஆரையர்கள் மிடற்றுக்கு எண்ணொயிட்டுப் பட்டினி கிட்டு மிடற்றிற்குலத்தை ஆற்றிப்பாடுவதுபோல இக்கிணையும் பட்டினியிட்டதே காரணமாக உயர்ப்பாடத்தொடங்கிற்று; “உலகளந்தான்!” என்று அதுகவும் போதை தவநினைக்கேட்டால் அவன் ஆன்றிவ்வுலகமளக்கத் திருவடினைப் பரப் பிணையிடமென்றும் இதுவும் தன்மீடேற்றோசையைப் பரவவிடா நின்றதுபோதும்; அந்தக்கவுதலைக் கேட்டவாறே நாமே பதறிஞடியாகிலும், அவனைச்சென்று கட்டுவிவாமென்கிறகாலம் கிளர்நின்றது; அப்படி நான் பதறிஞுவது நமது குடிக்குப் பெருத்தபுழியாய்முடியும்; தடித்தடியாகத் தாய்மார்களிருந்தும் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு நன்மைசெய்யாமல் தெருவிசேடிப்பட்டப் பார்த்திருந்தார்களே!” என்று நானேக்கே நாடெங்கும் பழிபரவும்; அப்போது நீங்கள் தலைகவிழ்த்து தரைபைக்கீறி சிறந்த, நான் கேரிமும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்துக்கு நீங்கள் ஆளா காமல் இப்போதே என்னைநீங்கரைகவே தவாரகையிலே கொண்டுசேர்த்து விடுங்களுக்கொன்று.

“உலகளந்தானென்றுயரக்கவும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூத்ரி க்தி:— “க்குஞ்ஞானதாரத்தையிட்டு அவ்வருகே போர்த்ததாயில் அத்தோடுபோலி யான ஸ்ரீவாமநாயதாரத்தைச் சொல்லையாய்த்து நவிலது.”

கிளியானது கோவிர்த்தகோவிர்த்தாவென்றும் உலகளந்தானென்றும் கூவி னால் அந்தநாயார்வணமே தாரகமாக இருக்கலாகாதா? அது திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று இவள் தடைசெய்வதற்குக் காரணமென்றானில் “உயிர்த்தகாலென்றும்மை யானிரத்தேற்கு, நீர் குயிற்பைதல்கள்! கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றிர், தவிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு பாடிசிலுந்தந்து சொல், பழிற்றியல்லவளமுட்டினிர் பண்புடைபீதே” என்றதிருவாய்மொழியை நோக்குக. ஸம்ஸ்லேஷகாலத்தில் போகமாயிருப்பவை விரிஸேஷகாலத்தில் வெறுக்கக் கூடியவையாமென்க.—ஸ்ரீவசந்நுஷணத்தில்— “இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசை யிலும் காணலாம்,” [க-கரு.] என்ற ஸூத்தரத்தின் வியாக்கியானத்தையும் ஸேஷிக்க.

துவராபதியின்வரலாறு.—‘காலயவான்’ என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் நாரதரைப்பார்த்து ‘இவ்வுலகில் பாராவது ருசர்களுண்டா?’ என்றுகேட்க, அதற்கு நாரதர் ‘மதுரையில் யாதவர்களிருக் கிறார்கள்; அவர்கள் மிக்கபராக்கரமசரணிகள்! என்றார்; அக்காலயவான் அதைக் கேட்டவுடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்குவந்து யாதவர்களுடன் போர் செய்வத்தொடங்கினான்; அப்பொழுது கண்ணபிரான் இடையறிந்து மேற்கடலுக் குச்சென்று அங்கு ஸமுத்ரா ராஜனையாசித்துப் பன்னிரண்டியோஜனையிஸ்தீர்ண

முள்ள இடத்தைவாங்கி அங்கு தீவாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து
மதுரைக்குள்ளாய் தவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து அச்
சங்கெடுத்தான். [பிறகு தான் மதுரைக்குவந்து காலையிலேயும் முடித்தான்.]

- மன்னுமதுரைதொடக்கமாக வண்துவராபதிதன்னளவும் *
- தன்னைத்தமரும்த்துப்பெய்யவேண்டித் தாழ்குழலாள் துணிந்ததுணிலை *
- பொன்னியல்மாடம்பொலிந்துதோன்மும் புதுவையர்கோன்விட்டேசித்தன்கோதை *
- இன்னிசையாற்சொன்னசேஞ்சொல்மாலை யேத்தவல்லார்க்கிடம்வைத்துநீ.

தாழ்குழலாள்	தாழ்த்து கூத்தலை புதுவையாள்
பெண் இயல்	பொன் மயமான மாடம்
மாடம் பொலித்	கனினால் விளங்கித்
துதோன்மும்	தோன்முகின்ற ஸ்ரீவில்
புதுவையர்	விபுத்தரிவள்ளார்க்குத்
கோன் விட்டு	தலைவராகிய பெரியாழ்
சித்தன்	வாருடைய (திருமக
கோதை	ளான) ஆண்டான்
மன்னு மதுரை	ஸ்ரீமதுரைமுத்தர்கொண்டு
தொடக்கம் ஆக	ஸ்ரீநீவாரகை வரைக்
வண் துவராபதி	கும் (சொல்லப்பட்ட சில
தன் அளவும்	நிர்வயிதசங்களில்
துன்னை	தன்னை [ஆண்டான]

தமர்	தன் உறவினர்
உய்த்து பெய்ய	கொண்டுபோய்ச்
வேண்டி	சேர்க்கவேண்டி
துணிந்த	கொண்ட துத்யகலையாம்
துண்ணை	விஷயமாக
இன் இசை	இளைய இசையுடன்
யால் சொன்ன	அருளிச்செய்த
செம் சொல்	அழகிய சொல்மாலையா
மாலை	கிய இத்திருமொழியை
எத்தவல்லார்க்கு	ஒதவல்லார்க்கு
இடம்	வாழ்விடம்
வைத்துநீ	பரமபதமேயாம்.

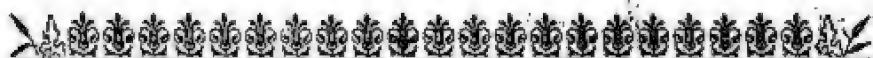
இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன்கூறித் தலைக்கட்டுகிறான். ஸடமதுரை
தொடக்கித் தவாரகாபுரியளவாகப் பத்தெட்டுஸ்தானங்களைச்சொல்லி அவ்விடங்
களிலே தன்னைக்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கவேணும்பதாகத் தன்னு பந்து
வர்க்கத்திலுள்ளாரைநோக்கி ஆண்டாளருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதவல்
லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் நித்யாநாமம் பாண்ப்பெறுவர்கள் என்ற
தாயிற்று.

அடிவரவு:—மற்று காணி தத்தை அங்கை ஆர்க்கும் கார்த்தன் வண்ணம்
கற்றினம் கூட்டில் மன்னு கண்ணன்.

பன்னிரண்டாம் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புதி :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினமூன்றாம் திருமொழி-கண்ணனென்னும்.

உரையவதாரிகை:—சிழத்திருமொழியிலே என்னை இப்போதேகண்ண பிரானுள்ள ஏதாவதொரிடத்திலே கொண்டுபோய்தான் சொர்த்துவிடுங்கொன்று உறவினரையேண்டினான்; இவன்படுகிற அவஸ்தையைக் கண்ணற்கண்டவர்களுக்கும் கால்நெய்தந்து போகக்கூடியவர்களோ? அவர்கள் போகமாட்டாதபடி நளர்த் திருந்தார்கள்; தவிரவும், 'ஆம்மா! நீ இப்படிப் பதற்றமாகச் சொல்லுகாத; பெண்பிறந்தார்க்கு இத்தகையபதற்றம் தகாது' என்னுற்போலே பழம்பட்டிக்களை யும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள், அவர்களை ரோகிதச் செல்லுவிடுவான்—நீங்கள் என்னுடைய தனமாக்குத்தகாதபடி ப்ரயோஜனமற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்ல வண்டீர்; என்னை அவன்பக்கல்கொண்டு போகமாட்டார்கள்களில் அவனிடமிருந் தாவது ஏதாவதுமொரு ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து எனக்குத்தந்து அவ்வழி யாலேஎன்னை வாழ்விக்கப்பாருங்கள்-என்கிருள்-இத்திருமொழியிலே.

கண்ணனென்னுங்குந்தெய்வம் காட்சிப்பழக்கிப்பேனை *

புண்ணிற் புளிப்பெய்தாற்போலப் புறநின்றழகுபேசாதே *

பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமானரையிழ்ப்தக

வண்ணவாடைகொணே* என்னைவாட்டம்தணியவீசீரே.

(க)

கண்ணன் } புதிர்க்குணனென்கிற
ஊம் }

செய்யவம் } கரியதொரு பரதேவதை
யினுடைய

காட்சி } காட்சியிலே

பழி இடப் } பழகிட்டுக்கிற
பேனை } என்னைக் குறித்து

(து! தாய்மாமர்களே! நீங்கள்)

புறமிருந்து } அசலாக இருந்துகொண்டு

புண்ணில் புளி } புண்ணிலே புளி சுவைத்
பெய்தால் } வைத் தெரிந்ததாற்
போல }

அழகுபேசாதே } பணிதனை சொல்
வதைத் தவிர்த்து,

பெண்ணின் } பெண் பிறந்தாருடைய
வருத்தம் அறி } வருத்தத்தை அறியாத

யாத பெரு } வஞ்சக கண்ணபெருமா
ளான் அகரையில் } னுடைய திருவரையில்

பீதக வண்ணம் } பீதாம்பரத்தைக்
ஆடைகொண்டு } தொண்டென்று

வாட்டம்தணிய } (என்னுடைய) விரதம்
தாபம் திரும்படி

என்னைவீசீரே } என்மேல் வீசுகள்.

கண்ணபிரானுடைய காட்சியிலேயே பழகிட்டுக்கிற என்னைநோக்கி நீங்கள் நயித்தோடுதலாம் செய்வதானது புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சொரியுமா போலேயிராசின்றது; 'பெண்ணே! நீ ஆப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும், இப்

பயிற்றுக்கால் அழகாயிருக்கும் என்று நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுகிறவார்த்தைகள் போதும்; எனக்குநீங்கள் ஒன்றும் அழகுபேசவேண்டா; உண்மையாக எனக்கு ஏதாவது ஸ்கந்தபெறுவிக்கேஜ்ஜிமென்றாகருத்து உங்களுக்குண்டாகில், பெண்பிறந்தார்பெம்பாட்டை அறியாதவனான கண்ணபிரானுடைய திருவரைபிற பிதாம்பரத்தைக் கொணர்ந்து அத்தாலேயினி என்னுடையதாபத்தைத் தணிக்கப்பாருங்கள் என்கிறான்.

கண்ணனென்றால் எல்லார்க்கும் மிகவும் எளியவன் என்று பரவித்தயாயிருந்தது; அந்தப்ரவியத்திபானது இப்போதும் மாறிப்போய் அவன் பாதேவரை வாய்விட்டான்—லெளல்பம்மாபிப் பரத்வம்பொலியவின்ருளென்னும் கருத்துத் தேர்ந்தக் கண்ணனென்னுங்கருத்தெய்வம் என்கிறான். காட்சி = தர்ஸனம்; அது பழகிக்கிடக்கையாவது—இப்போது அவன் வேலைவஸாதிக் கவிட்டாலும் முன்பு நிலைவஸாதித்தபடியை; ஸ்மரித்துக்கொண்டாகிலும். தரித்திருப்போமென்றால் அதுவும் முடியாதபடி முன்புகண்டகாட்சி நினைவுக்குவாராமல் அவ்வுழி; ஸ்ரீமுடிப்போகை, அவனைவேசித்து கெடுகொளையிற்றுப்போலும். ஒரு பகலாயிரமுழியாய்த் தேற்றாயிறே. இனி, “கண்ணவென்னுங்கருத்தெய்வம் காட்சிபழகிக்கிடப்பேனை” என்பதற்கு “கண்ணபிரானைக்காணவேணுமென்பதையே” அநவரதம் யருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்த” என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பழகுதலாவது—அப்பாஸம்பண்ணுதல்; ஆன்றையே—பலகால் ஆல்குத்திபண்ணுதல். புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்பெல்ல [சூதேசகூரயில] என்பர் வடதுவார். “புண்ணில் புளிப்பெய்தாஸோக்குத் தீமை” என்றார் பெரியாழ்வாரும். புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சென்றிதல் பாதை; பொறுக்கமுடியாது; புறநின்றம்—எனக்கு நீங்கள் அத்தான்கள்ளாக இருந்து வார்த்தைசொல்லவேண்டியபுதுதவிர்ந்த அசலாகவின்று லார்த்தை சொல்லுவது என்னே! என்கிறான். புறம் நிற்கையாவது—அசலாரென்றுதோழும்படியாக நிற்கை. அழகுபேசுகையாவது—பணிக்கைசொல்லுகை. எனக்கு நீங்கள் பணிக்கை சொல்லவேண்டாமென்றான்.

“பெண்ணின்வருத்தமறிபாத பெருமான்” என்றவிடத்திலே வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:—“முலியெழுந்தார்படி மோலாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதிறே என்று பட்டாருளிச்செய்தாராக ப்ரவியத்தமிறே”—[மோலாயெழுந்தையாவது—மிசைமுனைக்கை.]

“அரையில பிதகவண்ணலாடைகொண்டு—என்கிறானே; திருவரையில் சாத்தின பிதாம்பரமாகவேயிருக்கவேணுமென்று என்னவிர்ப்பந்தம்? மேலிட்ட உத்தரியமானாகாதோ?” என்று நஞ்சேயர் பட்டசைக்கேட்க, “ஆண்டாள் கண்ணபிரானுடைய ஸ்வேதபரிமளத்திலே மிகவும் ஆசை கொண்டவள் கானும்; மேலிட்ட உத்தரியத்தில் அது விசேஷமாகக்கிடக்காது; திருவரைபிற பிதாம்பரத்தில்தான் அது ஆசைநிரக்கிடக்குமென்று அரையிற பிதகவண்ணலாடைகொண்டு” என்கிறான். “என்றருளிச்செய்தாராம்.

பீதகவண்ணவாடை—பீதமென்ற வடசொல் கிப்ரத்யயமேற்றுப் பீதத்
மென்றாயிற்று; பீதகவண்ணம்—பொன்வண்ணமான, ஆண்டி—அதாவது பீதாழ்
பரம் ஆண்டாளுடைய தாபத்தின்மிகுதியைக் கண்ட தாய்மார்கள் விசிறி
யைப் கொணர்ந்து அதனால் விசிறத்தொடங்க; நீங்கள் இதனால் என்னுடைய
தாபத்தைத் தணிக்குமுகியாகு; அவனுடைய பீதாம்பரத்தைக்கொணர்ந்து அத்
தால் விசிறினால் தான் வாட்டந்தவாய்மென்கிறான்—என்று ஒருகால் அழகிய
மணவாளச்சேயர் உபத்யஸித்தருளினபடி. (க)

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன்வலைப்பட்டிருந்தேனை *

வேலாந்துன்னம்பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம்பேசாதே *

கோலாநிறமேய்த் தாயனாய்க் குடந்தைச்சிந்தகுடமாடி *

நிலார்தண்ணக்குழாய்கொண்டு என்னேறிமென்குழல்மேல்குட்டமோ. (உ)

பரம் ஆலிலை	பரம் பாயும் பருவத்தை	கோலால்	(இடைச்சாதிக்கு உரிய)
யில்	யுடைய ஆலத்தொளியிலே		கோலைக்கொண்டு
துயில்	கண்ணெர்த்தருளின	நிறை மேய்த்து	பசுக்கட்டங்களை மேய்த்
கொண்ட			தவளும்
பரமன்	பெருமானுடைய	குடந்தை	திருக்குடந்தையில் திருக்
வலை	வலையிலே	குட்ட	கண்ணெர்த்தருளும்வளும்
பட்டிருத்	அகப்பட்டிற் கொண்	குடம் ஆடி	குடக்கட்டாடினவனுமா
தேனை	டிருத்திற என்னைக்		ன கண்ணிராளுடைய
	குறித்து,	நீல் ஆர் தண்	பசுமைபொருத்திக்
வேலால் துன்	வேலாபுதத்தை யிட்டுத்	அம் துழாய்	குளிர்து அழகிய திரு
னம் பெய்தால்	துளைத்தாற்போல் [கொ	கொண்டு	த்துழாயைக் கொண்டு
போல்	டுமையாக]		வந்து
வேண்டிற்று	உங்களுக்குத்தோன்	நெறி மென்	நெறிப்புக்கொண்டதாயும்
எல்லாம்	யின படியெல்லாம்		யிருதுவாய் யிருந்துள்ள
பேசாதே	சொல்வதைத் தவிர்த்து	என் குழல்மேல்	என்கூர்வலிலே
ஆயன் ஆய்	இடைப்பின்னையாய்	குட்டிர்	குட்டுங்கள்.

தாய்மார்களே! நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ் சொல்வதாக நினைத்துப் பல
பேச்சுக்களைப் பேசுகிறீர்கள்; எப்படியாவது என்ருஞ்சொல் கண்ணிராணித்
தில் நின்றும் மீட்கவேனுமென்று பார்க்கிறீர்கள்; நான் அவ்விஷயத்திலே அவ
காதுறிப்பதற்குமுன்பு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் பாயோஜனப்
பட்டிருக்கலாம்; வெள்ளம் கடத்தடின்பு அணைகட்டுவாசைப்போலே, அவ்
விஷயத்திலே நான் அறுத்துத்திர்த்தடின்பு என்னை நீங்கள் மீட்கப்பார்த்துப்பய
னென்? நானே, “பாக்கெனென்று பரிபுஷஞ்செய்யேல் பண்டொருநான்,
ஆலிலைவளர்ந்த கிதுக்கனவனிலன்” என்னும் படியான கண்ணிரானுகிற
வலையிலேசிக்கிக்கொண்டேன்; அதில் தப்பிநீங்க என்னுடையமுடியாகு, உங்களா
லும் தப்புகிக்கமுடியாகு; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ்
சொல்வதுபோல் நினைத்து வாயில்வந்தபடிபெல்லாம் சொல்வதானது வெறும்
பேச்சாறியிலே; வேலாபுதத்தையிட்டுத் துளைக்கிறுப்போல் அத்தனைபாதகமாயிரா
நின்றது, இப்போது எனக்கு நீங்கள் உண்மையாக ஏதாவது நன்மையெய்யு

விரும்புதிரேல், ஸெஸ்ரீல்ப ஸௌஸ்ப்யாதிருணங்கள் விளங்கிற்ற அக்கண்ண
பிரானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதொரு திருத்துழாய்மலரைக் கொணர்ந்து என்
குழியிலேழுட்டுங்கள் அதுவே எனக்குற்ற நன்மைபாகும் என்கிறான்.

பாலாலிலை என்றது பால்பாயும் பருவமான ஆலிலை என்றபடியாய்
மிகவும் இனாசானிலையைச் சொன்னபடி. கல்பத்தின் முடிவில் உலகங்களை
யெல்லாம் எம்பெருமான் தன்கிருவதிற்பில்வைத்தது ஓர் ஆலத்தனிரிலே கண்
வளர்த்தருள்வதாக நூல்கொள்கை.

“வடிவப்பட்டிருந்தேனை” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—
“பெரியாழ்வார்மகளிரே; பரிவரில்லாதவிடத்திலே சாய்ந்தானென்று அதிலே
நெஞ்சை வைத்திருக்கையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே சிறைப்பட்டிருந்
தார்களானும்” (உ.)

கஞ்சைக்காய்த்தகருவில்லி கடைக்கண்ணென்னும்சிறைக்கோலால் *
நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையும் தளர்த்துகைவேளை *
அஞ்சேலென்னுளவனெருவன் அவன்மார்வணிக்தவனமாலை *
வஞ்சியாதேதருமாதில் மார்வில்கொணர்த்துபுரட்டோ. (ங.)

கஞ்சை	கம்ஸனை	அஞ்சேல் என்	பயப்பட்டாதே’ என்
காய்த்த	தொலைத்தலானும்	னாவன் ஒரு	றொருவார்க்கைதயும்
		வன்	சொல்லாதவனும் விஜா
தரு வில்லி	பெரியில்லிபோன்ற புரு		தியனான
	வத்தையுடையனாய் யிரு	அவன்	அம்பெருமான்
	க்கிறதகண்ணிராலுடைய	மார்வு அணிந்த	(தனது) திருமார்பில்
கடைக்கண்	கடைக்கண்ணுதிற		சாத்தியருளின
என்னும்		கனமாலை	கனமாலைமைய
சிறைகோ	சிறையுடையஅம்பா	வஞ்சியாதே	மோசம்பன்னாமைல்
லால்	வே	தரும் ஆரில்	கொடுத்தருள்வனத்தில்
நெஞ்சுனெருவ	நெஞ்சுருமுதும்	கொணர்த்து	(அம்மாலைமையக்) கொண்
வேவுண்டு	வெந்து போம்படியாகப்		டுவந்து
	பெற்று	மார்வில்	(என்னுடைய) மார்பிலே
நிலையும் தளர்	நிலைமைகுலைந்து	புரட்டார்	(நெஞ்சினான்) வெப்பம்
ந்து			(திருமாத) புரட்டுங்கள்.
கைவேளை	வருந்துகின்ற என்னை		
	கோத்தி		

கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தவனும் சார்ங்ககலில்போன்ற திருப்புருவங்களை
புடையனுமான கண்ணிரானுடைய கடாக்ஷங்குளிலே நான் மிகவும் ஈடுபட்டு
ஆற்றமாட்டாமல் நிலைதளர்த்துகைந்தபோக நின்றேன்; இப்படிப்பட்ட நிலைமை
யில் வேறு உதவியொன்றுக்கு செய்யாமற்போனாலும் ‘நானிருக்கிறேன், பயப்
படாதே’ என்றொருவாய்ச்சொல்லாவது சொல்லலாமேஅவன்; அதுவும்சொல்லக்
காணும் நீங்களாவது அவனிடஞ்சென்று என்பரிதாபநிலைமையை கிண்ணப்பஞ்
செய்து அவனையே ஸாக்ஷாதாக இங்கு அழைத்துவரமுடியாமற் போனாலும்

அவன் திருமார்பிலேராத்திய வனமாலையையாவது கொடுஞ்முறுது கேளுந்நன்; அவனும் அதனைவஞ்சியாமல் கொடுத்தருளினுனாகில் கொணர்ந்து நெஞ்சுருகுவ வேண்டி எனதுநெஞ்சில் தாபம் ஆறும்படி மார்பிலே புரட்டுங்கள் என்கிறான்.

கஞ்சன் என்றசொல் இங்கே கஞ்சு எனச் சிதைந்து கிடக்கிறது; காய்ந்தகாய்தல்-கோபித்தலாய், அதன்காரியமான முடித்தலைச்சொல்லுகிறது; கம்மனைமுடித்த-என்றதாயிற்று. * கருவில்லி = 'கில்போன்றபுருவத்தையுடைய வன்' என்னலேவல்லிடத்து உபமேயத்தைச்சொல்லாமல் உபமானமாத்திரத் தையே சொல்லியிருப்பது-முற்றுவனம். இதனை வடநூலார் அஷ்டகார நான்காவது தில் சூபகாதிசயோக்தி என்பர்.

கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால் = 'எழையரையி புன்னும் இனைக்-கடற்றங்கொலோவறியேன், ஆழியங்கண்ணிரோன் திருக்கண்கள்கொலோ' என றும், "பாடியேன்றன்னையடுகின்ற கமலக்கண்ணதோர்" என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமாலுடைய திருக்கண்ணோக்கம் கிழ்வேலுதலையே, பிகவும் அன்புப்படுத்தவற்றாதல் பற்றிக் "கடைக்கணென்னுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ் சுருகுவவேண்டி" என்கிறான். "ஆர்ந்தரோடு அநார்த்தரோடு வாசியற எல் லாரையும் கோலாலேகொல்லுவன் எம்பெருமான்" என்று அழகிய மணவாளச் சியர் எணைத்தியாக அருளிச்செய்யும்படி; அதாவது—"கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து ஸாதார்போர் எல்லாச்சேலையும் இருலிலத்தளித்தவெந்தாய்!" [திரு வாய்மொழி, ௩-௨-௩.] என்கையாலே அநார்த்தரைக் கொல்லுகைக்கு ஒரு கோல் பரிகரமாயிற்று; இங்கே "கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால்" என்கை யாலே ஆர்ந்தரைக்கொல்லுகைக்கும் ஒருகோல் பரிகரமாயிற்று என்க. சிறைக் கோல் = கோல் என்று அர்ப்புக்குப் பெயர்; சிறைக்கோலென்றது—இருகளை யுடைய அம்பு என்றபடி; அல்லது, சிறைச்சாலையில் உபயோகிக்கப்படும் அடி கோல் என்றும்பொருள்கொள்ளலாம் ஹிம்மலிப்பதில் வல்லமைவாய்ந்தகோல் என்பது தேர்ந்தகருத்து, ஸாதாரணமான அம்புகளைப்போல் தேர்ப்புகாரே யட்டு நிலலாமல் நெஞ்சிலேபட்டு மர்மஸ்பர்ஸியாய்ப் பொறுக்கவொண்ணாத துன்பத்தைத் தருகின்றமைதோன்ற "நெஞ்சுருகுவவேண்டி" என்கிறான். அம்புப்பட்டால் காலடிநடந்துசென்று பிறகு தளர்த்தியுண்டாகும்; அவனுடைய சோக்காகிற அம்புப்பட்டால் அப்படி யல்ல; கின்றகிலையே துடித்துவிழும்படி யாகுமென்பான் "நிலையுந் தளர்த்துணவேனை" என்கிறான். னைவேனை = ஸந்தி பத்தங்கள் குலைந்து ஸாதிப்பதையடைந்த என்னை என்றபடி.

வனமாலே—[சூரபாடிவழியோரோவதோலா] [சூரபாடித்தம்மம் யாதாரா வனமாலேகி ஸா மதா] என்பர் வடநூலார்; வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில் அழகு என்னும் பொருளையும், துளவிலி என்னும் பொருளையும் இங்கே கிவகூறித்து, அழகியமான், அல்லது—திருத்ததாய்மான் என்றுபொருள் கொள்வதும் ஸந்தே, வஞ்சியாதே தருமாரில்க்கள் அப்பெருமானிடத்துச் சென்று 'ஆண்டாளுக்காக உன்மார்வணிர்த்தவனமாலையைக்கொடுத்தருள்' என்று கேட்டால் அவன் * வஞ்சக்கள்வன் மாமாயனாகையாலே தன்னுடைய புன்முறு

வந்தகாட்டி கட்டிவிட்டுத் தன் சாதாரியத்தைக் காட்டியும் உங்களைமயக்கி நீங்கள் விந்தகாரியத்திலிருந்து தோழியும்படி செய்து மோசப்பண்ணியிட்டா லும்கிடுவன். அப்படி வஞ்சனை பண்ணுமல் திருமார்வுமாவையத் தந்தருளினானாகில் அதனைக் கொணர்ந்த என் தலைபில் குட்டப்பாராமல், புண்பட்டவிடத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுரட்டி *கொஞ்சுருகுவேவுண்ட தாபமெல்லாம் தனியும்படி செய்யுங்கள் என்கிறான். அவன்றன்னையே நேராக மார்பிலே அணைபலேனுமென்று பட்டபூசை அந்தோ! மாவேயிலேசென்று முடிந்தது. (ந).

ஆரையுலகத்தாற்றுவார் ஆயர்பாடி கவர்க்துண்ணும் *

காரையுலகவுழக்குண்டு தளர்த்தும்முறிந்தும்கிடப்பேனை *

ஆராவமுதம்னையான்றன் அமுதவாயிலுறிய *

நீர் தான்கொணர்க்துபுலராமே பருக்கியினைப்பைக்கீரே.

ஆயர் பாடி } திருவாய்ப்பாடி முழுவதையும்
கவர்க்த உண் } கொள்ள கொண்டு அத பலிக்கிற
ஆயும் }
காரி ஏறு } ஒரு கறுத்தகாரிபோன் [த உண்ணன்
புழக்க } திமிலிசை
உழக்குண்டு } (அதனால்) துன்பப்பட்டி
தளர்த்தும் } பல்வகையானகையில்
முறித்தும்கிட } யக்கையடைத்து யகாக
ப்பேனை } துக்கிச்சிற என்னை
உலகத்து } இவ்வுலகத்திலே
ஆற்றுவார் } தேவதல்சொல்லி ஆறச்
ஆரே } செய்யவர்
ஆருண்டு } (யாகுமிலையு)
(காண்கிருக்கிருமே) அம்மா! உனக்கு
என்னசெய்யவேணும்? என்று தாய்
மார்பேட்டி) போனா

ஆரா அமுதம் } எவ்வளவுதவலித்தாலும்
அணையான் } த்ருப்தி பிறவாத அம்ரு
அமுதம் வாயில் } அம்ருதம்சரக்கிறதிருவா
வில
வறிய } வறிக் கிடக்கிற
நீர் தான் } எவ்வளவுதவலுது
புலராமே } உலராமல் பசையோடே
கொணர்க்து } கொண்டுயந்து
பருக்கி } அதை என் பருகுமபடி
இளைப்பை நீக் } (எனது) ஆயர்ஸத்தைப்
பரிஹரிக்கப்பாருங்கள்
(என்கிறான்.)

இதாம்மாராவிட்டது ஆசைப்பட்டோமாவில், பைவலவொதுவா! கருணைமணர் [பலவோ ருபு] கல்யாணருணை புத்தரன்ய ஸத்திதே என்றபடி அவன் குணக்கடலாகையாலே அந்தருண்ங்களை நம்பியதுஸந்தாருஞ்செய்து கொண்டு ஒருவாறு தரித்திருக்கலாம்; [பிராட்டி தரித்திருந்தாற்போல்] த்ருஷ்ண துண்டபதீம்மீலே பிண்பட்டவர்கள் அப்படி ததரித்திருந்தமுடியுமே? திருவாய்ப் பட்டியிலுள்ள அஞ்சுலகங்குடிற் பெண்களளவிலே செய்யவேண்டிய தீம்புகளை யெல்லாம் அவன் ஒருமடைசெய்து என்னொருத்தியளவிலே செய்யாரின்ருல்தான் எப்படி மிழைக்கமுடியும்? அம்புபட்ட புண்லாயை மருத்திட்டு ஆற்றலாம்; அவ ன்து தீம்புக்கு விஷயமாகித்தளர்த்தும் முறித்துக்கிடக்கின்ற என்னை இவ்வுலகத் தில் ஆற்றுவாருண்டோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே இளைத்துவிழ்ந்து கொடு ம்போது ஸம்ஜனையுற்றுக்கிடந்தான் ஆண்டான்; அவ்வளவிலே நிதானமறித்த,

சிலர், அம்முதத்தைநாட்டு இவனுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றெண்ணி
ஆராவமுது இந்நா திகளான பகல்களாமல்களைச் செய்ப்படவுரைக்க அதுகேட்ட
வாதே தெளிந்தெழுந்து, பின்னடிசுளருளிச் செய்கின்றான்.

அமுதத்திலேயுண்டான ஓரமுதத்தைக்கொணர்ந்து, நான் சருகாய்
உலர்ந்துபோவதற்குமுள்ளே என்னைப் பானம் பண்ணுவீற்று என்னுடைய
இளைப்பை நீக்கப்பாரும்ம்கொண்கிறான். (ச)

அழிவும்தொழிலுமுருக்காட்டான் அஞ்சேலென்னுளவனெருவன்*
தழலிமுழுசிப்புருந்தென்னைச் சுற்றிச்சுழன்றுபோகானால் *
தழையின்பொழில்வாய்நிறைப்பின்னே நெமோலுதிலருகின்ற *
குழலிந்துளவாய்நீர்கொண்டு குளிர முகத்துத்தடவீரே. (ஊ)

அழிவும்	அமுதாலும்
தொழிலும்	தொழுதாலும்
உரு காட்டான்	தன் வடிவைக் காட் டாவலுறும்
அஞ்சேல் என்	(உருவைக் காட்டாவிடி னுட 'அஞ்சேல்' என்ற ருளவன்
ஒருவன்	வருவமுள்ள
புழுத்து	ஒருமுறையுபாவின [வன் இருக்கே வந்து ணன்]
வண்ணை தழுவி	வண்ணை நெருக்கி முருகி
சுற்றி	யணைத்து
சுழன்று	முன்னும் பின்னும் குழந்து கொண்டிருந்து
போகான்	போகாமலிருக்கிறான் ;
ஆல்!	இது உண்மையான அது பலமல்லாமல் மாணவது பலமாந்தரமான உரு வெளிப்பாடாகையாலே துக்கம்;

தழையின்	பீலிக் குடைகளாகிற
பொழில் வாய்	சோலையின்மீழே
நிறை பின்னே	பசுக்கட்டங்களின் பின் புறத்திலே
நெடு மால்	வ்யாமுத்தனான கண்ண பிரான்
ஊதி வருகின்ற	ஊதிக்கொண்டு வரப் பெற்ற
குழலின் துளை	புல்லாக்குழலின் தவா வாய்
நீர் தொண்டு	நீரைக் கொண்டு
முகத்து	என்னுடைய முகத்திலே
குளிர தடவீர்	குளிர்த்தியாகத் தடவும் கன்.

அப்பெருமானை ஸாஷா ந்சரிக்கவேணுமென்றும் அவன் சோதிவாயாலே
அபயப்பதாகம் அருளப்பெறவேணுமென்றும் ஆசை கரைபுரண்டு அதற்காகச்
சிறுபயல்கள்செய்யும் உபாயத்தைபுளு செய்வேன், மேலையர் செய்யமுடையத்
தையும் செய்வேன்; (அதாவது:—கண்ணிரைப் பெருகவிட்டுஅழுவேன்; பூதம்
மாஸ்தாப்ரபோகம் பண்ணினுப்போலே தொழுவேன்.) எதுசெய்தாலும் அவன்
நேரிலேவந்து திருவுருவைக்காட்டுவதுமில்லை; ஆகையு வானிசொல்லுமாயோலே
அபாரீரியாகவாகுதும் நின்று 'அஞ்சேல்' [பயப்படாதே, நானிருக்கிறேன்]
என்றெருவாந்தைசொல்லுதுமில்லை; இப்படி ஸர்வாத்மநா உபேசைபண்ணிக்

கிடக்கிற அலணை மதந்தாதினும் ஒருவாறு ஆறியிருப்போமென்று பார்த்தாலோ, அப்படியிருக்கவொண்ணாதபடி உருவெளிப்பாட்டாலே ஹிம்மலிக்கின்றனோ! [உருவெளிப்பாடாவது—மெய்யாகவந்து ஸம்ஸாரிலே வல்கொடாமல் மாநலாதுபல மாத்ரத்துக்கு விஷயமாம்படி தனது எல்லா அலாபவங்கனையும் அருகே உலாவச் செய்தல் : இத்தகைய அதுபவம் நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில், “எங்கனேயோ வண்ணமீர்கான்!”—“ஏழையாசாரியுண்ணும்” என்ற இரண்டு திருவாய்மொழிகளில் நிகழ்த்தமை அறியத்தக்கது.]

இத்தழிமனைக்குப் பரிஹாரமுறைகூறுவன பிள்ளைகள். பெரியாழ்வார்திருமொழியில் “தழைக்கஞ்சுந்தொங்கலுந் ததாபிரபெங்கும் தண்ணுமை பெக்கம் மத்தளிதாழ்பிலிக் குழல்களாகுதமுமாகி பெய்கும் கோவிர்தன் வருகின்ற சுட்டல்கண்டு” என்றுதொடங்கிப் பத்துப்பாட்டிலும் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்தபடியே) பசுக்களின் பின்னே பரமபேக்யதூக எழுந்தருளா சின்ற கண்ணபிரான் குழலுதிக்கொண்டே வருவனே; அக்குழலின் துளைகளிலே அவனதுசோதிவாசின் அமுதப்புனல் நிரம்பிக்கிடக்குமே; அந்த நீரைக் கொண்டுவந்து, குளிர்ந்தியுண்டாம்படி என்றாகத்திலே தடவுங்கனென்கிறேன். “குழலிருண்டு கருண்டேறியருள்திக் கோவிர்தனுடைய கோமளவாயில், குழல் முழைக்ககளினாடு குமிழ்த்தக் கொழித்திழிந்த வமுதப்புனல் தன்னை” விரும்புகொளாய்த்து. வேய்ஞாநில வாசில்கைவத்த னைதுப்போது வரையக் கொப்பளித்தலாக், உமிழ்நீர் குழலின் துளைவழியாக வெளிவருவென்க.

அழிவுந்தோழிலும் என்றவிடத்து சிபாக்கிவானத்திலே—“பக்திப்பபத் திகளிரண்டுக்கும் வாகியறுத்தான்” என்றருளிச்செய்த பெரியவாக்கான் பிள்ளை. அமுதையாவது காயக்கவெருபமாகையாலே தாந்ருபமானபத்தியைச் சொன்னபடி : தொழுதையென்று ப்ரபத்தியைச்சொன்னபடி. “[சுந்தாயுந்-சுந்தாயுந் சுந்தாயுந்-சுந்தாயுந்] [ந்ரோபதயா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஸ்கர்நுந்ராதார்த் தநம்] என்றவிடத்து நமஸ்காரமாவது ப்ரபத்தி-என்றதிதே.

அவனோருவன் என்கொள்—பேராயிட்டுச்சொல்லவார் வெறுப்புமிக்கது போதும். ஹிமணையின்கொடுமை தோற்றும் இதனும். ... (டு)

நடையொன்றில்லாவுலகத்து நத்தகோபன்மக்கன்னும் :

கோடியகடியதிருமாலால் குளப்புக்கூறுகோளப்பட்டே *

புடையுப்பெயரகில்லென்னான் பொட்கணிதித்தவடிப்பாட்டில் *

பொடித்தான்கோணர்ந்துசீர்கள் போகாவுயிரென்னுடம்பையே. (க)

கடை ஒன்று } (எத்தனாலே) மரியாதை
இல்லா } சென்ஸ்லாம் குலைத்து
உலகத்து } கிடக்கிற இவ்வுலகத்தில்
நத்தகோபன் } ‘ஸ்ரீ’ கத்த கோபர் மகன்
மகன் என்னும் } என்று ப்ரஸித்தமும்

கோடிய } இரக்கமற்றவனும்
கடிய } ஸ்வார்த்தபாணன
திருமாலால் } சீரிய; பதியாலே [கான்
என் } னானுலே
அபஸ்யான கான்

குளப்புக்கூறு } மிகவும் துன்பப்படுத்தப்
கொள்ளப்பட்டு } பட்டு
புடை பெயர } அப்படி இப்படி அசைவ
யும் இல்லேன் } தற்கும் அசக்கையாயிரா
நின்றேன்
(ஆசைப்பின்பு.)
போட்கள் } சுணைகேடனுள்
அசக்கண்ணபிரான்

மிதித்த அடிப் } திருவடி பட்டு மிதித்த
பாட்டில் } இடத்திலுண்டான
பொடி தான் } ஸ்ரீபாததுளியையாவது
கொணர்ந்து } கொண்டுவந்து
போகா உயிர் } விட்டுப் பிரியாதவயிரை
என் உடம்பை } புண்டய என் உடம்பிலே
பூசீர்கள் } பூசுகள்.

ஏற்கனவே உவகத்தில் மரியாதைபெல்லாம் சீர்குலைந்து கிடக்கின்றன; அதுக்குமேலே ஒன்றுபடத்தாய்ச்சீர்குலையும்படி. நந்தகோபன் மனென்றிற் ஒரு மறொதுபாவன் வாறுதோன்றினான்; பரமஸாதுவான நந்தகோபனுக்கு இந்தக் கொடியவன் எங்கெனே பிள்ளையாகப்பிறந்தானோ அறியேன்; அவனும் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்டான் புடைபெயரவும் ஒன்றாதபடி. தவண்டுபோனேன்; இந்தத்துவட்சி திருவதற்கு மருந்துபாதெனில்; அந்தச் சுணைகேடன் எட்டா சென்ற நிலத்திலுள்ள பொடியைக்கொணர்ந்து என்னுடம்பிலே பூசப்பாருங்கள்; இதுவே உற்றமருந்தாகும் என்கிறான்.

கொடியகடியதிருமால் = கொடுமைபாவது பிறரை வருத்தச்செய்கையா நெருக்கத்தனம்; சுடுமையாவது தக்காரியத்தைமாதிராம் கிரைந்து முடித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வகார்ப்பரத்தம்: ("கடியன் கொடியன் கொடியமால்" என்றார் எம்மாழ்வாரும்.) இப்போது திருமால் என்று பிராட்டி ஸம்பந்தத்தை அதுவாழ்ப்பது + இங்கொடுமைகடுமைமெல்லாம் இவனும் அவனிடத்திலிருந்து தான் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவென்று அவனையும் சேர்த்து வெறுக்கின்ற மையைக் காட்டுமென்ப, "இழுவையாய்ப்போருகிற பாகாண மாகையாலே பேற்றுக்குப் பரிசுமாகச் சொல்லாமலவற்றையெல்லாம் இழவுக்குப்பரிசுமாகச் சொல்லுகிறான்" என்ற பெரியவரச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூலிக்கிகாண்க.

குளப்புக்கூறுகொளப்பட்டு = அடிபட்ட இடத்திலேயே மேன்மேலும் அடிபடுதல் குளப்புக்கூறுகொள்ளுகலாம்; [குளம்புகூறு, குளப்புக்கூறு.] கால் நடைகளின் குளம்புகள் எப்போதும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருத்தலால் அதுபோல மேன்மேலும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருத்தலைக் குளப்புக்கூறு கொள்ளுதலாகக் கூறுவர்; கூறு என்னுஞ்சொல்லுக்குள்ள பலபொருள்களில் 'தன்மை' என்ற பொருள் இங்கே கொள்ளத்தக்கது; "குளம்பின் தன்மையை உடையேனாடு" என்று ஸாப்தார்த்தமாய், 'துகையுண்டவிடத்திலேயே மேன்மேலும் துகையுண்டு' என்று தாற்பரியார்த்தமாகக்கூடவது.

புடைபெயர்தல் = பக்கங்களில் அசைதல்; நோயின்கனத்தினால் அசையவும் மாட்டாதிருக்கின்றேனென்கிறான் "புடையும்பெயரகில்லேன்" என்று.

அடிப்பாட்டில்பொடி-திருவடி பட்டவிடத்திலுண்டான துகள் என்றபடி. அடிப்பாளேன்று வழிக்குப்பெயர், அவனுடையதிருமேனியில் ஸாக்ஷாத்

ஸம்பந்தம்பெற்றவஸ்துவே வேணுமென்கிறநிர்ப்பந்தமில்லை; பரம்பராஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துவாயிருந்தாலும் உத்தேசியமேயாம் என்று இதனால் தெரிவித்தவாறு.

போகாவுயிரென்னுடம்பு—எத்தனைவிஷயங்களை வாரிவித்தின்றாலும், எத்தனைகந்திகளையெடுத்துக் குத்திக்கொண்டாலும் இந்தப்பாடும் உயிர் என் உடம்பைவிட்டுப் போகமாட்டேனென்கிறதேயென்று மிக்கவருத்தந்தோற்றக்கூறுகின்றபடி. பாதிர். போகாவுயிர்—போகாதவுயிரையுடைய, என்று பொருள். பதேலால் அன்மொழித்தொகை; வடமொழிதடை. ... (க்)

வெற்றிக்கருளக்கொடியான்தன் மீமிதாடாவுலகத்து *

வெற்றவெறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தாளே *

குற்றமற்றமுலைதன்னைக் குமரன்கோலப்பிணைத்தோளோடு *

* அற்றகுற்றமவைதீர அந்நையவழக்கிக்கட்டிசேர. (ள்)

கருளன் வெ } பெரிய திருவடியை வெ
றி கொடி } நிதிக்கொடியாக வுடைய
யான் தன் } எம்பெருமானுடைய
மீமிது ஆடா } ஆணையை மீறிச்செல்லக்
உலகத்தி } கடவதல்லாத இவ்வுலக
த்தில்

[எம்பெருமானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்ட
தான் இவ்வுலகத்தில்]

பெற்ற தாய் அவனைப்பெற்றதாயாயிய
யசோதைதாயனவன்

(தனது புத்திரனை)

வெற்ற வெறி } ஒருவர்க்கும் பயனின்
தே } ரியே, (பயனில்லையென்
தெ மாத்நிரமேயோ?)

வேம்பு ஆசலே } வேப்பங்காய்போல் கைக்
வளர்த்தான் } கும்படியாகவே
வளர்த்து வளரவின்றான்;

குற்றம் அற்ற } (அவனைத் தவிர்த்து)
நேருருவின் விரும்பு
கையாகித் குற்றம் இல்
வாத

முலை தன்னை } (என்னுடைய) ஸ்தான
களை

குமரன் } வெளவனத்தோடுதோன்றி
நிண்டியான அப்பெருமா
னுடைய

தோலம் பிணை } அழகியதாயும் கற்பகக்
தோளோடு } கிளைபோன்றதாயுமுள்ள
திருத்தோள்களோடு,

அற்ற குற்றம் } (என்னுடையவிடில்) தீவ
அவை தீர } ந்ருக்கே அற்றுத்தீர்ந்த
குற்றம் திரும்புக

அந்நைய அரு } அருக்கியனைத்துக்கட்டி
க்கி கட்டி } விடுங்கள்.

மீழ்ப்பாட்டில், “நந்தகோபன்மகனென்னுள் கொடியகடிய திருமாலால்” என்று—பெற்றதகப்பிணை வெறுத்துக்கூறினான்; இப்பாட்டில், பெற்றநாயை வெறுத்துக்கூறுகின்றான், கண்ணகிரான் இவ்வளவு தீம்பனயிருப்பதற்குக் காரணம்—யசோதை அவனைவளர்த்தபொல்லாங்கு என்றிருக்கிறான். அவன் செவ்வையாகரியமித்து பயபக்கிகளுண்டாம்படி பரிசுஷித்து வளர்த்திருப்பாளாகில் இவன் இப்படித் தீம்பனயிருக்கமாட்டான்; “அஞ்சவரப்பாளரோதை ஆனுடவிட்டிருக்கும்” என்னவேண்டும்படி அவன் இவனைத்தான் தோன்றியாக விட்டு வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருந்ததனால் இவன் தன்கிரித்தாரும் தீம்பனாகப் பெற்றான் என்றிருக்கிறான். “பெற்றதாய் வெற்றவெறிதேவேம்பேயாக

வளர்த்தான் என்று அந்நாயச்சியார் ஒரு பண்ணையிருப்பிற் பிறர்க்கு அளர்த்தத்தை விடப் பரமமுண்டு; அந்நாயச்சியார் பரமனை நிகழ்ப்பயோஜனமாகவே பராகர்த்தத்தை விளைக்க இவ்வளவளர்த்தானே! என்கிறான். வேம்பேயாக என்றவிடத்திலே விவாக்கியாள் ஸ்ரீஸூத்திரம்:—“வேம்பும் கரும்புமாக வளர்க்கையென்றித்தே வெறுப்பேம்பேயாக வளர்த்தான்; அவன்வேம்பானது வளர்த்தபொல்லாங்கு வன்றிருக்கிறான்.” என்பதாம், வெற்றவேறிதே=சிந்திதம் பலனில்லாதபடி என்கை; ஒருவனைக் குறிப்பிடைச்சொல். ‘செக்கஞ்செகவென்று’ ‘சன்னங்கசே வென்று’ என்பதுபோலவே வெற்றவேறிதே என்பதும் ஒருவனை வழக்கச்சொல். “வேம்புபோலே வளர்த்தான்” என்குமல், “வேம்பேயாக வளர்த்தான்” என்பது—நிம்பின்மிருதியாலேயுண்டான வளர்ச்சியாதபடித்தக்காட்டும்.

அவன் அப்படி வேம்பாயிருந்தாலும் “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுன் னாது” என்றும் கணக்கிலே என்முனைகலானவை அந்தவேம்பிலே பனைத்த விளைகளுடே அணையத்தான் ஆசைப்படாதின்றான்; ஆசையாலே அவன் தோளையும் என்முனைபயும் ஒன்றுசேர்த்து விளங்கிட்டு வையுங்கனென்கிறான் பின்னடி களில்.

அவன் இத்தனை திற்பனும் உபசேஷத்திருக்கச்செய்தேயும் “அவரைப் பிராயந்தொடங்கி பென்றுமாதரித் தெழுந்தவென் தடமுனைகள், துவரைப் பிராணுக்கே சங்கற்பிந்து” என்றும் “கொங்கைத்தலமிவை கொக்கிக்காணிர் கோகித்தனக்கல்லால் வரலின்போகா” என்றும் அவனைப்பொழிய வேறொரு முகம்மேய்க்காதிருக்கும்முனைக்காக “குற்றமற்றமுனை” என்கிறான்.

அற்றகுற்றமவைநீர என்பதற்கு-இம்முனைகள் இதுவரையில் அவனைப் பிரித்திருந்தருறைதிரும்படி என்று சிலர் பொருள்குவரவேண்டும், அது விவாக் கியான ஸ்ரீஸூத்திரியோடு பொருந்தாது. “அத்தோளோடே அற்றதாய்த்த இம்முனைகள்; இங்கேகுடியிருப்பாய் அங்கே க்ருதலங்கேதமாயய்த் திருக்கிறதுஇவை. என்னக்கடாதே அங்கே அற்றருறைதிரும்படி.” என்றிறே பெரியவாச்சான்பின்னையருளிச்செய்துள்ளது.

“இவ்வளகத்து வெற்றவேறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தான்” என்று இவ்வளவே சொல்லப் போதுமாயிருக்க, “வெற்றிக் கருளக்கொடியான் நன் லீமீதாட வுலகத்து” என்று கருளக்கொடியுடையனான பகவானுடைய ஆணையையிற் சொல்லக்கடவதல்லாத இவ்வளகத்திலே என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்தென் என்னில்; எம்பெருமான் நன் ஆணையையாலே எல்லாவையும் சிறப்படுத்தி எதுவும் எல்லாகடந்து கடவாமல் ஒரு மரியாதையாய் கடந்துவரும் படி விஜயவல்லமெடுத்துச் செங்கோல் செலுத்தா நின்றவுலகத்திலே, எல்லா மரியாதைகளும் கெட்டு மனம்போனபோக்கே செய்யுமவனான ஒருபிள்ளையைப் பெற்றான் யசோதை—என்கிறுளெனக்கொள்க.

உள்ளேயுருக்கிவைவேளை உளளோலிலளோவென்னுத *

கோள்னிகோள்ளிக்குறும்பனைக் கோவார்த்தனைக்கண்டக்கால் *

கோளளும்பயனென்றிலலாத கோங்கைதன்னைக்கிழங்கோடும் *

அள்ளிப்பறித்திட்டவன்மார்லிலேறிந்து என்னுழைத்தீர்வேனே. (அ)

உள்ளே உருகி } உள்ளுக்குள்ளேயே கரை
கைவேளை } க்து கைத்த போகிற
எண்ணப்பற்றி

உளளோ இவ } 'இருக்கிறோ? செத்
ளோ என்னுத } தாளா?' என்றும் கேளா
தவளும்

கொள்ளை } என்னார்வல்லத்தையும்
கொள்ளி } அபஹரித்துக்கொண்ட
வளும்

குறும்பனை } (பெண்கள் திறத்திலே)
} பொல்லாக்கு செய்யு
மனனான

கோவர்த்த } கண்ணபிரானை
னை }

கண்டக்கால் } (ஒருகால்) நான் காணப்
பெற்றேனாகில்,

கொள்ளும் } (ஆட்கெழுத்தில் முலை
பயன் ஒன்று } போலே) உபயோகமற்ற
இல்லாத தான

கொங்கை } (என்னுடைய இந்த)
தன்னை } குழையை

கிழங்கோடும் } வேர்முதலோடேபற்றிப்
அள்ளி பறித் } படுக்கி
திட்டு }

அவன் மார்லில் } அந்த கருஷ்ணனுடைய
ஏறித்து } மார்பிலே ஏறித்து விட்டு

என் அழலை } என் துக்கத்தை

தீர்க்கேன் } போக்கிக்கொள்ளப்
பெறுவேன்.

உள்ளுக்குள்ளே உருகி கைத்துகொண்டுகாநின்ற என்விஷயத்திலே
சிறிது ஆராய்ச்சியுமில்லாதவனும், என்னவென்றுத்தரைபாக்கினவனும், குறும்பு
செய்வதற்கென்றே பிறந்தவனுமான கோபாலக்குங்கண்ணனை ஒருகால் நான்காணப்
பெற்றேனாகில், ஆட்டிக்கழுத்தில் முலைபோலே என் மார்பில் வயர்த்ததாக
முனைத்துக்கிடக்கிற இப்பாழும் முலைகளை வேர்பறியாகப் பறித்து அவனுடைய
மார்பிலே விட்டெறிந்து என் துக்கம் தீரப்பெறுவேனென்கிறான்.

உளளோ இவளோ என்னுத = இங்கேதே வந்து முகங்காட்டாவிட்டாலும்
'அவன்பிழைத்திருக்கிறாளா ஒழிந்தாளா?' என்று ஸாமான்யமாகப் பிறகிர
கிசாரிக்கலாமே; எண்ணப்பற்றி அவனுக்கு என்னவாவது கவலை யிருந்தா
லன்றோ கிசாரிக்கப்போகிறான்; தன்பெருமையும் தன்போதமுமே தனக்குப்
பெருந் செல்வமாயிருப்பதால் நானெருசரக்கு இருப்பதாகவும் அவனுக்கு
எண்ணயில்லை என்றவாறு. கொள்ளை கொள்ளி = கொள்ளை கொள்பவன்; ஸர்வ
ஸ்வாபஹாரம்செய்பவன். இ=பெயர்ச்சிகுதி. "கோவர்த்தனை" என்றகிடத்து,
"பெண்களை வெறுத்தரையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று தூறுபிடுமாக்கும்," என்ற
விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகு காண்க, "பா. ஸ்ரீகந்தே-ஸ்தோத்ரம்."
[கா:வர்த்தயஜிதி கோவர்த்தகா:] என்ற வ்யுத் பத்தியில் கோக்கு, "கண்டக்
கால்" என்றசொல்லாற்றலால், அவன் பசுக்களின் பின்னே போமவனாகையாலே
அவனைக்காண்பது அருமை என்பது விளங்கும்; வருத்தி ஒருகால் காணப்
பெற்றேனாகில் என்க.

"கொள்ளும்பயனென்றிலலாத" என்றகிடத்து,—"என்னிலும் காட்ட
கத்தீதார்வல்லிக்கடிமலரின், நன்னதுவாகம் மற்றுறாஅமெய்தாமே, மன்னும்

நிலைந்துகொல்லுகிறபடி. “பாவியென்றென்று சொல்லாய் பாகியென்
காணவந்தே” (திருவாய்மொழி, ஐ-எ-ந) என்றதோடு ஒக்குமிது. எம்பெரு
மான் சொல்லுகிறவார்த்தை எதுவாயிருந்தாலும் அதில் கிர்ப்பந்தமில்லை;
கண்முன்னே வந்து கோற்றில் சொல்லவேண்டு மென்பதொன்றிலேயாய்த்து
கிர்ப்பந்தமுள்ளது: ஆய்வார், “பாகியென் காணவந்தே—பொல்லாய்” என்
றார்; இவனும் “முகம்நோக்கி” என்கிறார்.

* இப்பாட்டில், சேர்த்தானேலும் என்ற பதத்திற்குப் பெரியவாச்சான்
பின்னை வியர்க்கியானறாருகிச்செய்யுமிடத்து, சேர்த்தானேலும் — அம்மார்
வோடேசேர்த்து அணைக்கையாய்த்துப் பேராவது; அதுசெய்திலனையாகிலும்”
என்றருகிச்செய்திருப்பதுகொண்டு சிலர் “சேர்க்கானேலும்” என்று திருத்து
வர்கள்; வியர்க்கியானத்தில் எதிர்மறைப்பொருள் கூறப்பட்டிருத்தலால் அது
சேர்த்தானேலும் என்ற பாடத்திற்குப் பொருந்தாதென்று அவர்களுடைய
கருத்துப்போலும். அத்திருத்தம் பொருத்தமுடைத்தன்று; வியர்க்கியான
விரோதம்யதுமில்லை;காணவில்;—“அம்மார்வோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப்
பேராவது” என்றவனவே சேர்த்தானேலு மென்பதற்கான தரப்பர்யார்த்தம்,
“அதுசெய்திலனையாகிலும்” என்ற வியர்க்கியான ஸ்ரீஸூகத்தி மேலுக்கு அவ
நாசிகை போன்றதேயாம். இப்பாட்டில் பின்னடிகள் ஒரேவாக்யார்த்தம்போல்
தோற்றமாய் இருந்தாலும் இரண்டு வாக்யார்த்தமாகப் பிரித்து வ்யக்தமாக
வ்யாக்யானித்தருவியிருக்கிறார் பெரியவாச்சான்பின்னை; “சேர்த்தானேல் என்று
விடைதான் தருமேல் யிகான்று” என்று யோஜனையைக் காட்டி “தன் மார்
வோடே அணையுப்படி ஸம்பல்லேஷிப்பித்தானுகில் அமகிது; நீ வேண்டா
வென்று முகத்தைப்பார்த்து அதுமதிபண்ணிவிடுமொகில் யிகவும் என்று” என்று
பொருளையும் விளங்கக்காட்டியருளினார்.

மெய்ம்மை சொல்லி விடை தருகையாவது—இவளுடைய பாவபந்தத்தைப்
பரிகரிப்பதற்காக வெறுமன் விடைதருகையன்றிக்கே, சுத்யமாகவே இவனைக்
கையிடவேண்டுமென்று செஞ்சார நிஷ்கர்ஷித்துக் கைவிடுதலாம்.. (முன்
ளடியில்) “முலைகலிடீரே” என்றதனால் இவன் செறிந்பத்தை விருப்பினு
ளல்லர் என்பது குற்றேவல் என்ற சொல்லத்தால் விளங்கும். ஸ்வாபதே
ஸத்தில் முலை என்பது பத்தியையிறே. தவம்—தபஸ். (க)

அல்லல்வினைத்தபெருமானை ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கை *
வில்லிபுதுவைநகர்நம்பி விட்சேத்தன்வியன்கோதை *
வில்லைத்துலைத்தபுருவத்தாள் வேட்கையுறுயிகவிகும்பும் *
சொல்லைத்துதிக்கவல்லார்கள் துன்பக்கடவுள் துவளாரே. (ய)

வில்லிபுத்தூர் புருவத்தான் வில்லிபுத்தூர் புருவத்தான் புருவத்தான் புருவத்தான்

வில்லி புருவத்தான் வில்லி புருவத்தான் வில்லி புருவத்தான் வில்லி புருவத்தான்
சுந்தரம் விபு குடை மகனாய் ஆச்
சுந்தரம் விபு குடை மகனாய் ஆச்

அல்லல் விளைத் த பெருமானை (திருவாய் பாடிருந்
த பெருமானை து) திருவிளைத் த
த பெருமானை அதனால் பெருமைபெத்
த பெருமானை தவனும்

ஆய் பாடிக்கு திருவாய் பாடிக்கு மல்
அணி விளக்கை களதீபம்போன்றும்பாச
வேட்டை உற்று கருவான கண்ணபிரான
யிக விரும்பும் மிக்க அபிவிருத்திதோற்
சொல்லி ம அருளிச்செய்த இப்பா
துறிக்க வல்லா புகழ்த்து தவல்லவர்கள்
தூண்மட்டினர் ஸம்ஸாரமாத்மீதில்
துவனார் துவனார் கோவு படமாட்
டார்கள்.

இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்குப் பலன் சொல்லி முடிக்கிறார் இதில்.
* திச்சலும் திமைகன் செய்யும் பெருமானாகிய கண்ணபிரான் விஷயமாகப் பெரி
பாழ்வார் திருமகனார் அருளிச்செய்த இச்சொல்லாலைகளைப் புகழ்ந்து, பாட
வல்லவர்கள் ஸம்ஸாரமாத்மீத பெருங்கடலினேவிழந்து நோவுபடமாட்டார்கள்
என்கிறார். வ்யவஸ்தாபகருவாரணமூணாவிவாசுஸ்யவஸ்திகெ—[பஹுவோ
ந்ருப] கல்பாணாருண: புத்ரஸ்யஸந்திதே] என்னும்படியாக 'குணசாஸி' என்று
இராமபிரான் புகழ்பெற்றற்போலக் கண்ணபிரான் "அல்லல்விளைத்தபெருமான்"
என்று புகழ்பெற்றிருப்பதுபற்றித் தான். இவன்செய்யும் தீம்புகள் திருவாய்ப்பாடிக்கு
விளக்கிட்டார்போலிருக்கு. மென்பது தோன்ற "அல்லல்விளைத்த பெருமானை
ஆய் பாடிக்கணிவினக்கை" என்கிறார். "இவன் தீம்புக்கு இலக்காகாதபொது
கனராக இருண்டு கிடக்குமாய்த் தான்" என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்டக.

வில்லிபுத்தூர் புருவத்தான் = 'துலைத்த' என்னுஞ்சொல் 'துலா' என்ற
வடசொல்லடியாகப்பிறந்ததென்று கொண்டால், கிஸ்ஸி ஒத்திருக்கின்ற புரு
வத்தைபுடையவன் என்று பொருளாகும். (துலா-ஒப்பு.) பெரியவாச்சான்
பின்னை இவ்வர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றவில்லை. "தன்னோடு ஸாய்யம்
கொண்டாடியிருக்கு மவற்றையெல்லாம் அழிக்கும்படியாய்ந்த அவயவ
ஸோபாயிருக்கும்படி, கிஸ்தான் ஒப்பாகப் பேராசாபடியான புருவத்தை
புடையவன்." என்றிதே கியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி, ஆகவே துலைத்த என்
பதற்கு, 'திஸ்கரித்த' என்று பொருள் கொள்ளத்தகும்.

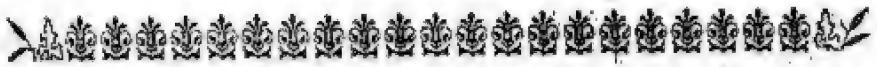
தோலைத்த என்றபாடம் ஏற்கும். (க0)

அடிவரவு:— சுண்ணன் பால் சுருந்த ஆசை அழிவில் நடை வெற்றி
உள்ளே கொம்மை அல்லல் பட்டி.

பதினமூன்றாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம்

ஐயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சாணம்.

பதினான்காந்திருமொழி-பட்டிமேய்ந்தோர்.

உரையவநாரிகை:—“தையொருதிங்கனும்” என்று தொடங்கிக் கீழ்த் திருமொழியளவும் ஆண்டாள் பட்ட க்லேசமெல்லாம் திரும்படி கண்ணிரோன் வந்து ஸேவைதந்தருளின்படியைக் கூறுவதாய்தது—இத்திருமொழி, திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் “என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்னும்படியாகப் பெற்றபேற்றை ஆண்டாரும் பெற்றளாய் அப்பேற்றை நோக்கப் பேசாதே, “கண்ணிரோனெக்கண்டதுண்டோ” என்று கேட்பாரும், “ஓம்! கண்ணெக்கண்டதுண்டே” என்று விடையளிப்பாருமாக இத்தகைய அந்யாபுதேசபாக்கியையிலே அமைத்த அருளிச்செய்கிறான்.

இந்தத்திருமொழியில் சுற்றுப்பாட்டொழிந்த ஒன்பது பாட்டிலும் முன்னடிகள் “கண்டோ” என்ற முடியினால் வந்த வினாக்களும், பின்னடிகள் “யிருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்ற முடியினால் வந்த விடையாகவும் நிகழும். ஒரு வ்யக்தியாசிய ஆண்டாள்தானே அநேகவ்யக்திகளின் அவஸ்தையை எககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்தமோ எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லை. இவளுடைய திருத்தந்தையான பெரியாழ்வார் தமது திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் “என்னுதன் தேயிக்கு” என்ற திருமொழியில் இரண்டு ஆய் மங்கைகளின் அவஸ்தையை அடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாலேதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாலேதாகவும் கொண்டு பரஸ்பரம் எதிரியாய் நின்றுகொல்லி உத்திபறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதாரகூண சேஷ்டிதங்களையும் பேசி அதுபவித்தாற்போலவும்; திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் “மானமரு மென்னோக்கி” என்ற திருமொழியில் இவளும் பிராட்டிமார் தகைபை எககாலத்திலே பெற்றுப் பேசினாற்போலவும் இவளும் பேசுகின்றனோன்க. பரமபதத்தில் நித்யமுத்தர்கள் எககாலத்தில் பல சரீரங் களைப் பரிசுரணிப்பதாக உபவிஷ்டத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்தவது எம்பெருமானருளாலே; அப்படியே இங்கும் கொள்ளலாமென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

....

பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு பலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றாய்*
 இட்டமரிடவேளாயாடி இங்கேபோதக்கண்டோ*
 இட்டமானபசுக்களை யினிதுமறித்துநீதுட்டி*
 விட்டேகோண்டேவிளையாட விரும்பாவனத்தேகண்டோமே.

(க)

ஓர் தார் எது } (கண்ணபிராணென்றே)
 கறுத்த காணையொன்று
 பட்டி மேய்த்து } காவலில்லாமல் யதேச்ச
 மாய்த்திரித்துக்கொண்டும்
 பலதேவற்கு } பலபாபங்களுக்கு
 ஓர் கீழ்க்கன்று } ஒப்பற்ற தம்பியாய்
 ஆய்
 இட்டிட்டு } ஸத்தோஷத்திற்குப்போ
 க்குவிடாகப் பலவகை
 யான கோலாஹலன்
 களைப்பண்ணி
 விளையாடி } விளையாடிக்கொண்டும்
 இவ்வே போத இப்படியாக

கண்ணபிராணென்றே } பார்த்திருக்கிறோ?
 இட்டம் ஆன } (தனக்கு) இஷ்டமான
 பகக்களை } பகக்களை
 இனிது } திருப்பதியாக
 மறித்து } மடக்கியெய்த்து
 கீர் ணட்டி } தன்னீர் குடிப்பித்த
 விட்டி } (இப்படியாக) அவற்றை
 கொண்டு } மேயலிட்டிட்டுக் கொண்டு
 விளையாடி } (அப்பெருமான்), விளை
 யாடாக்கித்த
 விருந்தாவளத் } பருந்தாவளத்திலே
 தே }
 கண்டோம் } வேலித்தோம்

சிறைக்கூடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பாணைப்போலே பாமபதத்தில் திரு
 வனந்தாழ்வான் மடிவிலும் கிணை முதலியார் பீரம்பின் கீழிலும் பெரிய
 திருவடி சிறகின் கீழிலும் ஒடுங்கி கர்த்தித்தபெருமான் இக்கிலத்தே போந்து
 யதேச்சமாகத்திரித்து விளையாடாக்கித்த கண்டதுண்டோ? என்று, கேட்பவர்
 களின் பாசரம் முன்னடிகள், தனக்கு மிகவும் பரிதி பாசரமான பசுக்களைப்
 புல்லும் தன்னீருமுள்ள கிடக்கலிலே கொண்டுபோய் மேய்த்துப் பாமான்
 தத்துடனே விளையாடி நிற்குங்கால் ஸ்ரீபருந்தாவளத்திலே காணப்பெற்றோம்
 என்று கிடையணிப்பார் பாசரம் பின்னடிகள்.

பட்டிமேய்க்கியாவது—தடைசெய்வாநிலவாதபடி, கண்டகிடங்களிலும்
 சுற்றிக்கூழன்று மேய்கை, இப்படி, ஸவச்சந்தவிதாரம் செய்வதற்காகவே
 கிறே எம்பெருமான் திருகாட்டைகிட்டித்த திருவாய்ப்பாடியில் பிறந்தது. திரு
 நாட்டிலே இவனுக்குப் பட்டிமேய் லொண்ணுகே, ௩ வானின் வாயாசிருக்க
 வேணும், அந்தச் சிறையிருப்புக் குறைவே இக்கே வந்து பட்டிமேய்கிறபடி.

“ஆகை கருப்பந்தோட்டத்தே புக்கால் திரியுமாய்போலையாத்து
 இவனும் ஊரை முடியடியே திரியும்படி, பாமபதத்தில் தூல்பிடித்துப்
 பரிமாறு மதுபோலன்றிக்கே வெண்ணெய் களவுபோய்த்து; பெண்கள் களவு
 போய்த்து” என்னும்படியாக வாய்த்து மர்வாதைகளை யுறித்துக்கொண்டு
 திரியும்படி.” என்ற கியாக்கிபான ஸ்ரீஸுவித்திகள் இக்கே அதுவந்திக்கத்
 தக்கன.

இவ்விடத்தில் காரேறு என்னையாலே, பாமபதத்திலே உடம்பு வெளுத்
 திருக்கும் போதும், இஷ்டப்படி பரிமாறலாம்படியான இடத்திலே உடம்பு
 தன்னிறம் பெற்றிருக்கும், அது உள்ளது இக்கே வாய்த்து.

பலதேவற்கு ஓர் கீழ்க்கன்றாய் = பட்டிமேயும் கண்ணபிரான் பலபாப
 னுக்கோர் கீழ்க்கன்றாய் இருப்பதுவெள்ளில்; பெண்கள் திறத்திலே ரிச்சதும்

நினைவகஞ்செய்து திரிமனன் பலராமனவனிலே பன்யனுபிரப்பனும், அபிமத விஷயங்கனிலே தய்கீர சேரன்கைக்கு அவன் துணைவனாகையாலே அவன் நினைவின்படியே அவனாகிய அடங்கி வந்திப்பனென்க.

இடமறிட்டு என்பதற்கு திருந்திகாமான பொருள் விளங்கவில்லை. பெரியவாச்சான் பின்னை விபாக்கியானத்தில் உள்ளதாவது—“இடமறிட்டு இச்சேதனன் முத்தனனால் பகவதனுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விட்டு வளமுதமுதொழனாழை [வதத் ஸம கரயந்தான்தே] என்று ஸாமகானம் பன்னுயர்போலே அவன்றான் இங்கேவந்து அவதரித்து இப்பரிமாற்றத்தைப் பெறுகையாலே வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பன்னுயர் விவர்பாரமிருக்கிறாய்.” என்றிவ்வளவே உள்வது. இன்னிடத்திற்கு அரும் பதவுரைவிட்டாரொருவர்—“இடமறு - செருக்கால் வந்த விவர்பாரம்” என்றிறுதினைவந்து, “இடமறிடுகை—பாதமிடுகை” என்றும் எழுதியுள்ளார். இனி, தெலிவுடையார் பக்கல் தினைவடங்கக் கேட்டறிக.

விருந்தாவனம் என்பது—கண்ணன் அவதரித்த ஸடமதுரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் யமுநா கதிக்ககரமிருள்ள இடம். கண்ணன் வளர்த்த இடமான கோகுலமெனப்படுகிற திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கந்தகோபர் முதலான ஆயர்கள் அங்குப்பூதனை வந்து இறங்குது, சகயோநி வீற்றந்து, இரட்டை மருதமரம் முறித்தது முதலியவற்றை உற்பாதங்களைக்கொண்டி அஞ்சி மலநாவனமெனப் படுகிற அவ்கிடத்தைவிட்டு, கன்றுகாவி முதலிப எல்லாப்பொருள்களோடும் ப்ருந்தாவனத்திற்கொன்று முடியுயர்னர், செரிஞ்சிக் காடாய்க்கிடந்த அந்த ப்ருந்தாவனம் க்ருஷ்ணபகவான் குகிர்த்த திருவுள்ளத்தோடு அதுக்கூலிக் ததனால், பசுக்கள் முதலானவை வ்ருத்தியடைதற்கு ஏற்ப மிகச்செழிப்புற்றது. பின்பு அவ்ரு நெடுநாள் கண்ணன் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துக் கொண்டு பல திருவிளையாடல்கள் செய்துகொண்டு வளர்ந்தருளினன். ப்ருந்தாவனம் என்ற ஸடசொல் விருந்தாவனமென விகாரப்பட்டது. செரிஞ்சிக் காடென்பது பொருள். (க)

அனுங்கவேண்டேப்பிரிவுசெய்து சூயர்பாடிகவர்த்துண்ணும்*
குணங்குநாறிக்குட்டேற்றைக் கோவர்த்தனைக்கண்டிரே*
கணங்களோடென்மேகம் கலந்தாற்போல்வனமாலே*
மினுங்ககின்மவினையாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (உ)

அனுங்க என்னை பிரிவு } என்னைப் பிரியவிட்டுச் செய்து } போய்
ஆயர் பாடி திருவாய்ப்பாடியை
என்றது சூரமித்த
உண்ணும் அறுபல்க்கின்றவனும்

குணங்கு நாறி } என்னெனைய மொச்ச
குட்டேற்றை } ஈதற்றம் நாறமவனாய்
கோவர்த்தனை } இளைய சிஷ்பம்போன்ற வனான
} கண்ணபிரானை
கண்டிரே?—;

மின் மேகம் மின்னலும் மேகமும்
 கவந்தால்போல் } ஒன்றோடொன்று சேர்ந்
 தாற்போலே
 வானமலை மீது } (சுதந்த திருமேனியிலே
 மின்னல் போன்ற) வன
 மலை திகழப்பெற்று

கணங்களோடு } (கோழன்மாருடைய)
 கூட்டங்களோடு கூட
 விரையாட விரையாடாநீங்க
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—

நான் மிகவும் தளர்ச்சியடையும்படி என்னைப் பிரிந்துபோய்த் திருவாய்-
 பாடி முழுதையுள் கொள்ளுகொண்டு திரிபுமலனாய், * வெண்ணையனைந்த
 குணங்கு நாற்றம் கமழமலனான கோபாலகிருஷ்ணனைக் கண்டதுண்டேர் ?
 என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள். மின்னலும் மேகமும் சேர்ந்தாற்
 போலே, ஸ்வாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் உதஜ்வலமான வனமலை
 ஆசைய அசையத் துண்ணேராயிரம் பிள்ளைகளோடு விரையாடா நிற்க விருந்தா
 வனத்தே கண்டோமென்று விடையளிப்பார் பாசரம் பின்னடிகள்.

ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் = ஆயர்பாடி. பென்றது இடவாரு பெய-
 ராய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களையும் தவிர நெய் பால் முதலிய போக்ய
 பதார்த்தங்களையும் குறிக்கும். குணங்கு நாற்றமாவது—மொச்ச நாற்றம்.
 இடைச்சரதியர்க்கு இயல்வான நாற்றம். சூட்டேறு = இளைப்பாறுதலும், கோவர்த்-
 தனை = பசுக்களை ஒன்று கூறுதலுக்குமாவது.

கணங்களோடு = (மண) (கண) என்னும் வடசொல்—கூட்டமென்று
 பொருள்படும். இங்கே, தோழன்மார் கூட்டமெனக் கொள்க. * தன்னே
 சாயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடைபிட்டு வருவாவிரே கண்ணிரான். மின்
 மேகம் = உம்மைத்தொகை; மின்னலும் மேகமும் என்றவாறு. (2).

மாலாய்ப்பிறந்தகம்பியை மாலேசெய்யும்மணானை*

ஏலாப்பொய்களுரைப்பானி யிங்கேபோதக்கண்மரே*

மேலால்பாந்தவெயில்காப்பான் வினதைச் சிறுவன்கென்னும்*

மேலாப்பின்கீழ்வருவானி விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(11)

மால் ஆய் பிற } (பெண்கள் பக்கதுண்
 க்த கம்பியை } டான) வ்யாமோஹமே
 ஒரு வடிவாய்க்கொண்டு
 பிறந்த தென்னலாய்படி
 யான பெருமானாய்
 மாலேசெய்யும் } வ்யாமோஹத்தையே
 மணானை } செய்கிற மணவாளப்
 பிள்ளையாய்
 ஏலா பொய்கள் } பொருந்தாதபொய்
 உரைப்பானி } களைச் சொல்லுமவானான
 கண்ணிரானை

இங்கே போதக் கண்மரே ?—;

மேலால் மேலே
 பரந்த பரவின
 வெயில் வெயிலே
 காப்பான் } (திருமேனியில்படாமல்)
 தடுப்பதற்காக
 வினதை சிறு } சுருட்டலுடைய சிறுகாதெ
 னான் சிறகு } விதானத்தின்கீழ் எழுந்
 என்னும்மேலா } தருளாநின்ற அப்பெரு
 பிண்கீழ் வரு } மானை
 (11)

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—

பெண்கள் நிறத்தினையுள்ள வ்யாமோஹமே ஒரு வடிவுகொண்டதென் னவரம்படி. வ்யாமோஹமேண்டமாநிருப்பவனும், ஸகலகுணங்களுக்கும் பரிபூர் னானும், எல்லார்க்கும், இளைப்பாடத் தகுந்தவனும், உலம்பத்தக்களான பொய் களோக் கூசாது கூறுமலையுமான கண்ணபிரான் இங்கே எழுந்தருளாக் கண்ட னுண்டோ? என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள், மேலே வெய்சிப்படாத படி, பெரிய திருவடி தன் சிறைகளிரித்து நிறுத்தெய்ய, அதாகிற, மேற்கட்டியின் கீழ் விழுந்தாவனத்திலே எழுந்தருளாக் கண்டோமென்று விடைபணிப்பார் பாசரம்—பின்னடிகள்.

ஏலாப் பொய்களுரைப்பானே—“ஒற்று மஞ்சளும் மாளிகைச் சாந்துமாய் வந்தால் ‘இதெல்லாம் எங்கு கின்றும் பெற்றாய்?’ என்று கேட்டால் மற்றொன் னுண்டோ? நான் புறம்பு அறிவேனோ? என்னும்,” என்ற வ்யாக்கியான பூதீ ஸ-வத்தியின் அழகை நோக்குமின். “கலஸ் வாய வவாநாஜி, கிரிஹ கெ? சிதூவிராஸ்கயா, யுதூகக் நவகீதகாணவிலரெ ஹஸம் கிரியாஸ் க்யாஃ! ராதி க்வத வதூகம் பீமயிதூம் காமாவிஹாஹம் கண்ணாடிதேயம் வதவஜுவீ கிரிஹதி க்யூஹஸவாஹாநா தி.” [கஸ் தவம் பால! பலாநாஜி கிரிஹ தே மம்மந்திரச்சங்கயா, புத்தம் தத் நவகீதபாண்டயிவரெ ஹஸதம் கிமர்த்தம் ந்யதா? மாதி கஞ்சந வத்ஸகம் ம்ருகயிதும், மாகா விஷாதம் கண்ணாதிதேயம் வநவல்லகிரிஹதி க்ருஷ்ணஸ் ஸ புஷ்ணாநா?] என்றிற் ச்லோகத்தை இங்கே பரக்க உபந்யஸித்த நுனார் அழகிய மணவாளசசியர்.

இதன் கருத்து—ஒருவர் கண்ணபிரான் பிறர்மனையில் புருந்த வெண் னொய்த்தாழியில் வளரட்டவளவில் அம்மனையுடையான் சடக்கெனவந்து பிடித் துக்கொண்டு, ‘பயலே! நீ ஆர்?’ என்ன; ‘நான் பலராமன் தம்பி!’ என்ன; ‘இங்கு ஏதாற்கு வந்தாய்?’ என்ன; ‘என் ஆகம் என்று மயங்கிவந்தவிட்டேன்’ என்ன; ‘அது சரிதான்; வெண்ணொய்த்தாழியில் கைவிட்டாயே அஃது ஏன்?’ என்ன; ‘அம்மா! ஒரு கன்றுக்குட்டி கைகழித்தபொயிற்று; அதைத் தேடுவதற்காக வெண்ணொய்க்குடத்திற் கைவிட்டேன் துழாவிப் பார்த்தேன்’ என்ன; இதுகேட்ட அய்விடைக்கி ‘தெண்ணைமத்தில் புல் பிடுங்க ஏறினேன்’ என்பாணர்ப்போல இவன் உத்தரமுனைக்கும் ஸாற்றலுமென்னென்று சினந்து தம்பால்லட்டி அடிக் கப்புக, கண்ணபிரான் அழந்தொடங்க, அதுகண்ட அய்விடைக்கி “இச்செய்தி யசொனதின் காதில் எட்டுமோகில்” என்றுமென்பிள்ளைக்குத் திமைகள் செய் லார் அய்வனமாவர்களே” என்று சபிப்பனே” என்றஞ்சி, ‘கண்ண! அழேல் அழேல்’ என்று ஸமாதானப்படுத்திப் போகவிட்டாளென்க. இப்படிப்பட்ட ஏலாப் பொய்களுரைத்தல் பல்லாரோம்.

மேலால் என்றது—மேலே என்றபடி, கண்ணபிரான் வீதியிலே எழுந் தருளும்போது மேலே வெய்சிப்படாமைக்காகப் பெரியதிருவடி தன் சிறைக் குடையாக விரித்து நிறுத்தெய்வன்; அது கண்ணபிரானுக்கு மேற்கட்டி பிடித்

தாற்போலிருக்கும்; அதன்மேலே அழகாக எழுந்தருள்வனென்க. சுருடனுடைய தாய்க்கு லிங்கா என்று பெயர்.

மேலாப்புமேற்கீட்டி; விதானம். (௩).

கார்த்தண்கமலக்கண்ணென்னும் நெடுங்கயிறுபடுத்தினுள்ளே
நர்த்திக்கொண்டேவிளையாமே ஈசன்றன்கைக்கண்டரே*

போர்த்தமுத்தின் குப்பாயப் புகர்மால்யானைக்கன்றேபோல்*

வேர்தவரின் றுவிளையாட லிருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (௪).

கார்	காளமோத்திலே	விளையாமே ஈசன்றன்கைக்கண்டரே?—
தண்	குளிர்த்த	போர்த்த முத்
கமலம்	தாமரை பூத்தாற்போன்	தின் குப்பாயம்
கண் என்னும்	நிருக்கண்கள் என்ஈற	புகர்
நெடு கயிறு	பெரிய பாசத்திலே	மால்
என்னை படுத்தி	என்னை ஆப்படுத்தி	யானை கன்று
நர்த்துந்	(தான்போயிடமெய்கும்	போல்
கொண்டு	என்னெஞ்சையும் கூட	வேர்த்தவரின்
	(வெ) இழுத்துக்கொண்டு	விளையாட
	போய்	லிருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

‘மேகத்திலே அழகிய இரண்டு தாமரைப்பூக்கள் பூத்தனவோ?’ என்றும் படி. யமைந்த திருக்கண்களாகிற வலையிலே என்னை ஆப்படுத்தித் தான் போரு மிடமென்றும் என்னையும் [அதாவது—என் நெஞ்சாரையும்] இழுத்துக்கொண்டு திரிபுமலனான பெருமானைக் கண்டதனுண்டோ? என்று கேட்பார் பாசமும்— முன்னடிகள். முத்துச்சட்டையிட்டாற்போலே குருவெயர்ப்பு அரும்பிப் புகையுடைத்தான யானைக்கன்றுபோலே வேர்த்து நின்று விளையாடும்போது லிருந்தாவனத்திலே கண்டோமென்பார் பாசமும்—பின்னடிகள்.

கார் — மேகம்போலே, தண் — குளிர்த்த, என்றும் உரைக்கலாம். “குப்பாயமென நின்று காட்சிதரும் கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே” என்றார் பெரிபாழ்வாரும். “மெய்ப் பை கஞ்சுகளி கஞ்சுகம் வரணம் குப்பாய மங்கி சட்டையாகும்” என்பது திவாகரம். கண்ணபிரான் யானைக்குட்டிபோல வும், அவன் வேர்க்கவையரும்புகளை அணிந்து நிற்கும் நிலைமை முத்துச்சட்டையணிந்திருக்கை போலவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. (௫).

மா தலனென்மணியினை வலையில்திழைத்தபன்றிபோல்*

எதுமொன்றம்கொளத்தாரா ஈசன்றன்கைக்கண்டரே*

பீதகவாடையுடைதாழப் பெருங்கார்மேகக்கன்றேபோல்*

வீதியாரவருவானே லிருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (௬).

மாப்தியார் திருமொழி மொ — திரு, ௫ — பா, மாதவன்,
 என் மணியினை } எனக்கு விலையுண்டிபோ
 விலையில் பிழை } லே பம்போய்யருதும்
 தந்த பன்றி } விலையில் நீண்டும் தப்பிப்
 போய் } பிழைத்ததொரு பன்றி
 என் ஒன்றும் } போலே (செருக்குந்)
 யாதொன்றையும் } (தன்பகர்வான்)
 கொள் தாரா } யாதொன்றும்படிதாரா
 தவளுள் ஒருவர் கைக் } தவளுள் ஒருவர் கைக்
 கும் எட்டாதவருளுள் } கும் எட்டாதவருளுள்

பிதகம் ஆடை திருப்பீதாம்பரமாகிற
 உடை திருப்பிரிவிட்டமானது
 தாழ } தொக்கத் தொக்க
 பெருகக் மேக } பெருத்துக்கூறத்தொரு
 ம்கன்று போல் } மேகக்குட்டிபோலே
 வீதி ஓர வரு } திருவீதிநிறைய வரு
 வான } தருளும் பெருமானை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சென் தன்னை கண்டோர்?;

திருமகள் கொழுநாறும், எனக்கு விலையிப்போலே அனுபாவமாயும், விலையினை அகப்பட்டிருந்து தப்பின பன்றிபோல் செருக்கி ஒருவர் கைக்கும், ஓடுகொடாதவனுள் பெருமானைக் கண்டதனையோ?.. உண்டு; திருவகையில் பீதாம்பரத்தைத் தொக்கத் தொக்க அலரிந்துகொண்டு காணமெகக்கும்படியே நிருவீதி நிறைய வருந்தருளும்போது விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

“மாதவனென் மணியினை” என்று ப்ரதிகமெடுத்தது—“தன்னுடைய ரவிகக்ஷம் எனக்கு முடிந்தாளலாம்படி பவ்யனுபிரக்திவனை” என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்த பெரியவார்களால் பிள்ளையின் திருவுள்ளத்தின் ஆழத்தை என் சொல்வோம், “கவையன் திருவின்மனுள்ள” என்ற திருவாய்மொழியை அடி பொற்றி மாதவனென்பதற்கு ரவிகனென்றே பொருள்கொண்டார்; ஒரு சிறந்த மணியானது பெருவிலை யுடைத்தாயிருப்பினும் துணியின் தலைப்பில் முடிந்தாள லாம்படி கைக்காரக்காயிருக்குமென்பது திருவுள்ளம்பற்றி என்மணியினை என்ப தற்கு ‘எனக்கு முடிந்தாளலாம்படி பவ்யன்’ என்ப பொருள் கொண்டார். இனி, மையிய்யாஹார வித்தமான தாத்பர்ய விசேஷத்தைப் ப்ரமபோக்யமாக அருளிச்செய்தார்.

விலையின்—ஐந்தாம் வேற்றுமை. என்னைக்கும் விலையில் அகப்படாத தொன்றை வருத்தி விலைப்படுத்தலாம்; விலைப்பட்டிருந்து தப்பினதை வருத்தியும் விலைப்படுத்தமுடியாது; அப்படித் தப்பின பின்பு அதற்குள்ள செருக்கும்வாசா மகோசாமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட செருக்கு கண்ணிரானுக்குள்ள தென் பதைக் காட்டிதற்பொருட்டு ‘விலையிற் பிழைத்த பன்றிபோல்’ எனப்பட்ட தென்க, வதும் ஒன்றும்—அனுமாத்நிரமும், கொள—பிறர் கொள்ளும்படி, தாரா=தன்னிடத்திலிருந்துகொடாத.—செருக்கு மிக மிக துர்ப்பதவம் (கைக்கு எட்டாமை) மிகுநின்றதென்றபடி. கொள்ள என்பது கொள என்று தொக்கிக் கிடக்கிறது.

வீதியார் வருவானை=மேகமானது ஆகச்சுப்பரப்படங்கலும் தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டு வருமாபோலே கண்ணிரான் வீதிப்பரப்பையெல்லாம் தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டு எழுந்தருள்வனென்க.

யாகவும், முகத்திலே புருவத்துக்குக் கண்டால் 'வாயிலேயன்றோ வில் இருக்க
லேண்டியது; இவ்வென்ன முகத்திலிருக்கிறதே! முகத்திலேயும் வில் இருக்கக்
கூடாதே?' என்று வியக்கும்படியாகவும் இருக்குமாம். இத்தால்-சார்ந்த
தூற்றும் புருவத்துக்கும் தாத்தாய்யமல்ல, தாதாத்மயம் என்று சொன்னபடி;
வேறொன்று ஒப்பில்லாதிருக்கும் உறைப்பைத் தெரிவித்தபடி. வட்டம்-புது
(வருத்தம்) என்ற வடசொல் விதாரம்.

[பொருத்தநிலை] "இவ்வழகுண்டானால் பிரயோஜனம் என்? உகந்தார் பக்கல் ரஸத்தொன்றும் தெரிகாள்" என்ற விபாகியான பூரீஸூக
திலின் பொக்கியதைய அறப்பிக்க.

[உருவு கரிதாம் இப்பாதி] திருவுருவம் உதய பர்வதமாகவும், முகம்
ஸூர்யமண்டலமாகவும் குறிக்கப்பட்டது. பர்வதமென்னும் வடசொல் பருப்
பதமென்று கிடக்கிறது. "பருப்பதத்திக் கபல் பொறித்த" என்றாரிறே
பெரியாழ்வாரும். (க)

பொருத்தமுடையநம்பியைப் புறம்போய்நீளும் கரியானை *
கருத்தைப்பிறைத்துநின்ற அக்கருமாழியிலேக்கண்டிரே *
அருத்தித்தாராகணங்களால் ஆரப்பெருகுவானம்போல் *
விருத்தம்பெரிதாய் வருவானை விருத்தாவனத்தேகண்டோமே. (எ)

பொருத்தம் } பொருத்தமுடைய ஸ்வா
உடைய நம் } மியாய்
யியை }
புறம் போல் } உடம்புபோலே உன்னமு
உன்னும் கரி } ம் கருத்திராசின்றவ
யானை } ளும்
கருத்தைப்பிறை } நான் என்னும் எண்ண
ந்து நின்ற } தனைத்தப்பி நிற்பவ
ருய் }
அக்கருமா } கருத்திப் பெருத்தமுதில்
முதிலே } போன்றவனான அக்
கண்ண பிரானை }
கண்டோ?—;

அருத்தி } விரும்பப்பெறுகின்ற
தாரா கணங்க } நகந்தாஸநாதற்க்களாலே
ளால் }
ஆர பெருகு } மிகவும் நிறைந்திருத்த
ன் }
வானம் போல் } ஆகாசம்போலே
விருத்தம் பெரி } பெருங்கட்டளாய்
து ஆய் }
வருவானை } எழுந்தருளாநின்ற அப்
பெருமானை }
விருத்தாவனத்தே கண்டோம்.

சீழ்ப்பாட்டில் பொருத்தநிலையைக் கண்டிரே என்றுவைத்து இப்பாட்டில்
"பொருத்தமுடைய நம்பியை" என்றது என்? கண்ணில்; பத்துடையடிய
வர்க்கு கவியவனான பெருமானையோ நாம் பொருத்தநிலை என்பது; அப்படிச்
சொல்வது தகுதியில்ல; அவன் பொருத்தமுடையானையாவன் என்று திருவுள்
ளம்பற்றிக்கொண்டிருப்பான் என்பார் கிலர். அங்ஙனன்றியே 'இந்தப்பிள்ளை பரம
ஸாதி' என்றால் அல்லது எதிர் மறை இலக்கணையாய் துஷ்டன் என்று காட்டுமா
போலே இங்கும் பொருத்தமுடைய நம்பி யென்றது பொருத்தநிலையாமையே
சொல்லிற்றாகக் கொள்க. இதுவே பெரியவாக்கான் பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றின

கருத்தாம், “பொருத்தமிலியென்பது நாட்டில் பொருத்தாரளவில் ிற்கு மன்றன்றோ” என்பது வியாக்கியான ஸூஸூக்தி. — பொருத்தமில்லாதவர்கள் உலகிலும் பலபேருண்டு; அவர்களைப் பொருத்தமிலிகள் என்று சொல்லுகிறாப்போலவே எம்பெருமானையும் பொருத்தமில்லி என்று சொல்லிகிட்டால் நாட்டிருடைய பொருத்தமின்னமக்கும் எம்பெருமானுடைய பொருத்தமின்மைக்கும் வாடி ஏற்படாமற் போகுமென்று அதற்காக விலாசுணப்பாக்கியவிலே சொல்லுகிறபடி. அதாவது விபரீதலாஷணை.

புறம் போலுள்ளும் கரியான்—திருமேனி உறுத்திருந்தாலும் திருவுள்ளம் சுத்தமாகிருக்கலாமே; அதவும் அசுத்தமாகவேயிருக்கிற தென்று நர்மோக்தி. அதவா—இதவும் விபரீதலாஷணை; உன்னோ ஐகுவிதமாகவும் வெளியில் ஒரு விசமாகவும் இருப்பவளல்லன்; உன்னும் புறமும் ஒத்திருப்பவன்; மருவியநயத் வசஸ்யநயத் கர்மணயநயத்துராத்மநாம் என்கிற கோடியில் சேர்ந்தவனல்லன்; “மருவ்யேகம் வசஸ்பேகம் கர்மணயேகம் மஹாத்மநாம்” என்கிற கோடியிலே சேர்ந்தவன் என்று மேலொழற் சொல்லுகிறபடியால், விபரீதலாஷணையால், உன்னோவென்றும் வெளிபே ஒன்றுமாயிருப்பவனென்று காட்டுகிறது.

கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற—ஸம்யக்ஷேபித்திருக்கும் காலத்திலே “மாதே! உன்னை நான் கிட்டுப்பிரியேன்; சிரிந்தால் தரியேன்” என்று அவன் சொல்ல அதைமெய்தானென்று நம்பியிருக்கிற நம்பிக்கையைப் போக்கடித்தவன் என்றவாறு. இப்படிச் சொல்லுகிறவன் ஒருகாலும் நம்மைகிட்டுப் பிரியமாட்டான் என்று கொண்டுகருத்தைத் தப்பி, சிரித்திருப்பவனென்றபடி.

[அருத்தித்தாராகணங்களால் இய்யாதி.] அருத்தி என்று விருப்பத்திற்கும் கிரும்பப்படும் பொருளுக்கும் பெயர். சமஸ்யம்மகான தாராகணங்கனால் என்றபடி. இங்ஙனே தமிழர்கள் கிரஹைக்குப்படி. பூசுவர்களின் வியாக்கியானரீதியோவென்னில், சூட்சு என்னும் வடசொல் அருத்தியெனத்திரிந்து, “பார்த்திக்கப்படுகின்ற” என்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறதால், சேதாற் பிரயோஜார்த்தமாக நவக்ரஹங்களையும் உபாணனை பண்ணுணையாலே அதைப் பற்றி அருத்தி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதாக.

விருத்தம்—வ்யூட்டி (புருத்தம்) என்றும் வடசொல் விருத்தமெனத் திரிந்து கிடக்கிறது. (அ)

வெளியசங்கொன்றுடையானைப் பீடகவாடையுடையானை

அளிகன்குடையதிருமாலே ஆழியானைக்கண்டறே

களிவண்டெங்கும்சுலந்தாற்போல் அமரமுந்முறல்கள்தடந்தோன்மேல்

மீளிரின் றுவினாயாட விருத்தாவனத்தேகண்டோமே.

(அ)

“கிங்குமென்றன்றோ” என்ற அச்சப்புத்தகப்பாடம் அசுத்தமென்றொழிக்க, நித்தமென்று—நித்தம்போது; நித்தவாசில் என்றபடி.

வெளிய சங்கு } வெறுத்த ஸ்ரீபாஞ்ச
ஒன்று உடை } யவென்றெழுண்ட
யானை } குழ
பீதகம் ஈடை } பீதாம்பரத்தை உடை
உடையானை } யாக்கொண்டவது
நன்கு அளி } நன்றாகக் குடையுடை
உடைய } குழ
ஆழியானை } திருவாழியாழ்வானை
யுடையவாய்
திரு மால் } சரிய : படியான கண்
னானை
கண்டதோ? :-;

களி வண்டு } (மதுபானத்தாலே) களி
த்துள்ளவன்கொண்
டை,
எங்கும் } எப்புறத்திலும்
கலந்தால் } பரம்பினுற்போதில்,
போல் }
கமழ் பூ குழல்சு } பரிசுளிக்கின்ற அழகிய
ன் } திருக்குழல்களன்னவை
தடதோள் } பெரியதிருத்தேய்களி
மேல் } ன்மேலே
மிளிர் நின்று } (நாழந்த) விளங்கநின்று
விளையாட } விளையாட
விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சடல்போலே கறுத்த நுழைவிக்குப் பரபாகமான வெண்மையை
யுடைய விலகலுமான ஸ்ரீபாஞ்சநயத்தைக்கையிலேயுடையனும், பீதாம்பரதா
னும், சிராட்டியோட்டைச் சேர்த்துபடியாகக் கடுகியுடையனும் திருவாழியாழ்
வானையுடையனுமான பெருமனைக் கண்டதாண்டோ? :- மதுபானத்தாலே
மதித்தவன்கொள் பரம்பினுற்போல், பரிமாபரகரமாய் அழகான திருக்குழல்சு
ளானவை திருத்தோள்களிலே நிறையை விளையாடா நிற்க விருந்தாவனத்திலே
கண்டோம்.

வெளிய = வெள்ளிய எயுதன் தொகுத்தல். இப்பாட்டுக்கு அழகிய
மணவாளச்சியர் குலத்தின்மேல் பாருள் அருளிச்செய்யும்போது 'வெளியசங்
கொன்றுடையானை, என்றதன் சங்கத்திலே ஆழியானை என்பதைக்கொண்டு
சேர்த்து "வாரா சூரோடிசூரோவயீயாநு" [பாட்கரமாத் அர்த்தகரமோ
பலீயாந்] என்கிற ந்யாயத்தாலே 'வெளியசங்கொன்றுடையானை ஆழியானை'
என்று அந்நயத்துப் பொருள் கொள்ளுதல் என்று என்றருளிச்செய்து, மேலே
வியாக்கியானம் லேவிக் குமிடத்

"ஆழியானை = ஸ்ரீபாஞ்ச நயத்தோடே சொல்லில் கண்ணெச்சிலா
மென்று பிரித்து அதுபவிக்கிறது" என்ற ஸ்ரீஸூகத்தினைத் திருச்செவியாத்தி,
"ஐயோ! இந்த ஸ்வாரசையத்தை அறியப் பெற்றிலேனே! இப்படி அர்த்தமரு
ளிச்செய்ய ஆர்க்குத் தெரியும் என்று கெடுப்போது கண்ணுங் கண்ணீரு
மாயிருந்தருளினார்,

எம்பெருமானுடைய திருக்குழல்கள் "மைவண்ண நறுங்குஞ்சி குழல்
யின்தாழ" என்றபடி தோள்களில் ஆலையாநிற்பதைக் களியவன்கொள் பரம்பின
தாக உதப்போகுகிறபடி, "செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல்
பங்கிகள்" என்றார் பெரியாழ்வாரும், "வடிவமலர்" (ஸர்வகந்தி) என்கிற
திருமேனியாகையாலே வண்டு கொய்க்குமிதே.

நாட்டைப்படையென்றயன் முதலாத்தந்த களிர்மாமலருத்தி*
 வீட்டைப்பண்ணிவினையாமே விமலன்தன்னைக்கண்டரே*
 காட்டையாடித்தேனுகனும் களிர்முள்ளுமுடன்மடிய*
 வேட்டையாடிவருவானே விருத்தாவனத்தேகண்டோமே.

(க)

நாட்டைப்படை } வகந்தனை ஸ்ருஷ்டி
 என்று என்று
 அயன் முதலா } பிரமன் முதலானபிரஜா
 தந்த பதிகனை
 உண்டாக்கின
 களிர் மா மலர் } குளிர்ந்த பெரிய மலரை
 உத்தி வீட் } யுடைத்தான திருநாபி
 வை பண்ணி } யாகிற வீட்டையின்
 டாக்கி
 வினையாமே } இப்படியாக வீலாரசு
 மதபலிக்கிற

விமலன் தன் } பரம்பாவனான பெரு
 னை } மான
 கண்டரே?—
 தேனாகனும் தேநாசாரனும்
 களிதம் குவலயாபீடயானையும்
 புள்ளும் பகாசாரனும்
 உன் மடிய உடனே மாளும்படியாக
 காட்டையாடி } காட்டிற்சென்றுவேட்
 டேட்டை ஆடி } டையாடிவரும் அப்
 பருவானே } பெருமானே
 விருத்தாவனத்தே கண்டோம்.

சிறிது இடத்தைத்தானே கைதொட்ட ஸ்ருஷ்டித்து மேதுள்ளதையெல்
 லாம் நீங்கள் ஸ்ருஷ்டியுங்களென்று சதுர்முன் முதலான பிரஜாபதிகளைபுண்
 டாக்கினவனும், அந்த நான் முகனுகிருப்பீயமாகத் திருநாபிர் கமலத்தைபுண்
 டாக்கித் தந்து இதுவே வினையாக இருப்பனுமான பரம்பருஷனைக் கண்ட
 துண்டோ?—கம்ஸன் ஏகின அஸாராவேம் பெற்ற ஜந்துக்களையெல்லாம்
 முடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அபிபருமானே விருத்தாவனத்திலே
 கண்டோம்.

“அயன் முதலானவர்களை” என்றதனைங்க “நாட்டைப்படைமீன்”
 என்று பன்மையாகவன்றோ இருக்கவேணும்; படை என்று ஒருமையாக இருத்
 தல்கூடுமோ? எனின்; அயன் முதலானவர்களைத் தனித்தனியே கிளித்து “நோட்
 டைப்படை” என்று கிதித்ததாகக்கொள்க. “அயன் முதலாத்தந்த” என்
 பதைவிட “அபுன்றன்னைத்தந்த” என்று படமாகில் அழகாயிருக்குமென்று
 நம்பின்னை அருளிச்செய்வராம். அயன்—பிரமன், முதலா—முதன்மையாக,
 தந்த—, என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுடிக. அயன்—அஜி என்ற வட
 சொல் விகாரம்; அ-எம்பெருமான் பக்கலில், ஜ—தோன்றினவன். விமலன்—
 வீலாரசுந்தரே வேடுவர பலனை விரும்பாமையாகிற துய்மையுடையன் என்கை.

தேனுகளை மடித்தவரலாறு:—கண்ணபிரன் பலராமனோடும் ஆயர் சிறு
 வர்களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கு அழகாக மிருதியாய்ப்பழுத்து
 வரணனை விசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டையுடைத்து அப்பனம்பழங்களை
 விருட்டி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வாறுதாக்குத் தலைவனும் கம்ஸன்
 பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாயிய கழுதைவாடிவங்கொண்ட தேனாகாசாரன் கோப
 கொண்டு ஓடிவந்து உதிர்த்துப் போர்வொப்ப, உபின கண்ணன் அதிலாகிவந்து

பின்னம்மாறென்னையும் பற்றி அப்பாசைக்காற்றதையச் சுழற்றி உயிரிழக்கும்படி
பரிமாறத்தின்மேலெறிந்து அழித்தவன் என்பதாம். தேனுக்கைத் தொலைத்
ததும் அபிநவாகக் கொன்றதும் புள்ளிவாய் கெட்டதும் வெவ்வேறு ஸமயங்
களிலாகியும் கண்ணிரோணுடைய பசும்பயோகத்தாலேயே இவை மூன்றும்
தொலைந்தன என்று ஆண்டாள் கருதுகின்றனள் போலும்—உடனடியும்—
என்னையாலே.

பருந்தாள்களிற்றுக்கருள்செய்த பரமன்றனைப்பாரின்மேல்*
விருந்தாவனத்தேகண்டமை விட்டுசித்தன்கோதைசொல்*
மருந்தாமென்றதும்மனத்தே வைத்துக்கொண்வொழுவார்கள்*
பெருந்தாளுடையபிரானடிக்கீழ்ப் பிரியாதென்றமிருப்பாரே. (ம)

பருந்தான் } பருந்த கால்களைபுடைய
களிற்றுக்கு } கஜேந்திராழ்வானுக்கு
அருள் செய்த } கருப்பண்ணின்
பரமன் தன்னை } திருமலை
பாரின் மேல் } இத்திலத்திலே
விருந்தாவனத் } பூர் பருந்தாவனத்திலே
தே கண்டமை } ஸேவிக்கப்பெற்றமை
யைப்பற்றி }
விட்டுசித்தன் } பெரியாழ்வார் திருமக
கோதை } ளான ஆண்டாள்ருயிச்
சொல் } செய்த இப்பாசாங்களை
மருந்து ஆம் } (பிறவிகோய்க்கு) மருந்
என்று } தாகக்கொண்டு

தம் னுத்தே தந்தன் சிந்தையிலே
வைத்துக்கொ } அதுவைத்தித்துக்கொண்டு
ண்டு வாழ்வா } வாழுவார்கள்
ர்கள் }
பெருந்தான் உ } பெருமை பொருந்திய
டைய பிரான் } திருவடிகளைபுடைய
அடி கீழ் } மெம்பெருமானுடைய
} திருவடிகளின்கீழே
என்றும் } எங்காளும்
பிரியாது இரு } பிரியாமலிருந்து கிழ்பா,
ப்பார் } துபவம் பண்ணப்பெ
றுவர்கள்.

இத்திருமொழிசுற்றார்க்குப் பவன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு.
பூர்கஜேந்திராழ்வான் முதலையின் வாயிலகப்பட்டு நெடுநாள் துடித்து, பிறகு
பெருமானுடைய ஸேவையைப் பெற்றுத் துயர்தீர்த்து பரமானந்தத்தை அடைந்
ததுபோல ஆண்டாளும் நெடுநாள்பட்ட விஸ்வேஷ்வபஸகம் தீர்த்து மகிழப்பெற்
ருனென்னுமிடம் முதலடியில் விளங்குமாறு காண்க. [பாரின்மேல்] “கொம்மை
முலைகளிடர்தீரக் கோவிரத்தன்கோர் குற்றேவல். இம்மைப் பிறவிசெய்யாதே
இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்” என்று பரமபதாதுபவத்தை வெறுத்
திருந்த இவளுக்கு இத்திலத்திலேயே பேறு கையுருந்ததென்க. இப்படிப் பேறு
பெற்ற ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்பாசாங்களை ஸம்ஸார பேஷஜமா
கக்கொண்டு சிந்திக்குமவர்கள் * எஞ்ஞான்று மெம்பெருமானிணையடிக்கீழ்க்கிணை
பிரியாதிருப்பார்கள் என்று தலைக்கட்டிற்றாய்த்து.

மருந்து அம். என்றி—இன்னதற்கு மருந்து, இன்னாக்கு மருந்து—என்று சொல்லுதல் லக்ஷியாகிலும், ஸம்ஸாரிகளான நமக்காரவே இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மருந்து, ஸம்ஸாரமாகிற நோய்க்கு மருந்து—என்று விளங்கக் குறையில்லை. “ஆம்ருத்தினியாகுவார்” என்றும், “மருந்தம் பொருளு மமுதமுந்தானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் அவ்வு மருந்து என்னில்; அந்த மருந்தக்கும் கார்யகரத்தாகக்கி யதசயத்தை விளைக்கவல்ல மருந்து இது என்றுணர்க. ... (ப)

அடிவரலு:—பப்ப. அனுங்க மெல் கார்த்தன் மாதவன் தருமம் பொருத்தம் வெனிய நாட்டைப்பருந்தான் இருள்.

ஐண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

அடியர் திருவடிகளே சரணம்.

நம

நாச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பபங்கரம்

அண்ணக்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

நாயச்சியார் திருமொழி உரை

முற்றுப்பெற்றது.